

Hoán Đổi Phụ Quân

Contents

Hoán Đổi Phụ Quân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	44
14. Chương 14	46
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	73
24. Chương 24	77
25. Chương 25	81
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	91
29. Chương 29	95
30. Chương 30	97
31. Chương 31	99
32. Chương 32	101
33. Chương 33	104
34. Chương 34	106
35. Chương 35	107
36. Chương 36	112
37. Chương 37	117
38. Chương 38	120
39. Chương 39	122
40. Chương 40	126
41. Chương 41	132

42. Chương 42	136
43. Chương 43	139
44. Chương 44 End	144
45. Chương Ngoại Truyện	148

Hoán Đổi Phu Quân

Giới thiệu

Văn án: Có đùa không vậy, cô chỉ là muốn đi bắt gian thôi mà, có gì lại gặp tai nạn, vèo 1 cái lại xuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-doi-phu-quan>

1. Chương 1

Tiết tử:

Vừa nhận được tin, Lâm Thiên Vũ lái xe như điên về phía khách sạn Hoàng Gia.

Bước xuống xe, ánh mắt cô lóe lên 1 tia cười tinh quái, cô bước nhanh về phía quầy tiếp tân. Ánh mắt ngạo nghễ nhìn quanh 1 lượt, giọng nói âm lãnh như băng vang lên:

- Mộ Kinh Thiên ở phòng số mấy?
- Xin hỏi tiểu thư đây là? Nhân viên tiếp tân thoáng run rẩy bởi ánh mắt chứa hàn băng của cô.
- Vị hôn thê. Lâm Thiên Vũ rít từng chữ qua kẽ răng. Cô căm ghét 3 chữ này, nếu không phải tình thế ép buộc, có cho vàng cô cũng không dùng đến nó.
- Xin vui lòng đợi 1 chút.

Nhân viên tiếp tân không dám nhìn thẳng Lâm Thiên Vũ mà nói, chỉ cúi đầu tra danh sách, cơ hồ như bị hàn băng trên người Lâm Thiên Vũ dọa đến phát run, tay chân cũng luống cuống, mãi lúc sau mới tra ra được là người tên Mộ Kinh Thiên đang ở phòng 309 cùng với 1 cô gái.

Nghe đến đoạn anh thuê phòng cùng 1 cô gái, ánh mắt Lâm Thiên Vũ lại thêm vài phần lãnh khí. Nhân viên ở quầy sợ đến ngây người, trầm nghĩ “người phụ nữ trước mắt thật đáng sợ.”

Lâm Thiên Vũ xoay người đi vào thang máy, khuôn mặt âm lãnh làm người khác khó đoán được cô đang nghĩ gì. Trời sinh cô khí chất cao ngạo ngút trời, là bảo bối trong tay cha mẹ, không 1 ai dám mạo phạm cô, ấy thế mà anh mang cái mác là vị hôn phu của cô lại dám cả gan sau lưng cô làm điều xằng bậy, thế còn gì là tự tôn của cô nữa. Nghĩ tới đây cô chỉ hận không thể xé xác anh thành ngàn mảnh để hả cơn giận.

Thang máy vừa dừng lại, cô cao ngạo bước ra, khắp người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo khiến người khác run sợ. Cô từng bước, từng bước tiến đến căn phòng có số 309.

Cửa phòng không khóa, chỉ khép hờ. Cô cười khẩy, nghĩ: “ Gấp đến độ ngay cả cửa phòng cũng không khóa hay sao?”

Bên trong căn phòng, tràn ngập hương vị hoan ái, tiếng thở dốc của nam nhân cùng tiếng rên rỉ phóng đảng của nữ nhân khiến những người đi ngang qua đều phải đỏ mặt tía tai. Nhưng Lâm Thiên Vũ cô thì không, cô chỉ cảm thấy ghê tởm với cái mùi vị nồng đậm từ trong phòng tỏa ra, ngàn lần khinh bỉ đôi cặp nam nữ trong phòng kia. Cô đường đường chính chính, đẩy cửa bước vào, ngạo nghễ nhìn đôi nam nữ đang quấn chặt lấy nhau trên giường, hai thân thể lỏa lồ hòa chặt vào nhau không 1 khe hở, nam nhân đang ra sức động luật trên cơ thể nữ nhân.

Lúc lâu sau 2 người kia như cảm thấy có 1 ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào họ, mới tạm thời di chuyển ánh mắt nhìn xem đã xảy ra sự việc gì.

Không nhìn thì thôi, nhìn đến càng sợ, đứng gần đấy có 1 nữ nhân xinh đẹp như tiên, ngũ quan tinh xảo như được thượng đế điêu khắc tỉ mỉ mà tạo thành, mày liễu cong cong như ánh trăng khuyết treo lơ lửng, ánh mắt to trong trẻo như hồ nước mùa thu, mang theo vài phần tà mị con người màu hổ phách lạnh lẽo như băng, sống mũi cao thẳng tắp, cái mũi nhỏ xinh đẹp khiến người nhìn chỉ muốn cắn 1 ngụm, đôi môi anh đào mọng nước hồng hào căng bóng nhìn là muốn hôn. Làn da trắng nõn trơn mịn như Bạch ngọc ngàn năm không tỳ vết, thân hình tuyệt mỹ, khắp người tỏa ra khí thế vương giả cao sang bức người cùng ánh mắt băng lãnh và thái độ ngạo nghễ khiến người khác chỉ dám nhìn chứ không dám tiến đến gần. Cô cao sang quý phái tựa như nữ thần tôn kính trên cao.

Nhìn thái độ sợ đến ngây người của 2 người kia, cô hài lòng nở 1 nụ cười tà mị mang theo 1 chút đắc ý.

Mộ Kinh Thiên nhanh chóng hoàn hồn, anh cấp tốc rời khỏi thân thể nữ nhân kia, tay với lấy cái áo bị vứt ở góc giường, mặc vào, mặc cho nữ nhân kia đang ngây ngốc nhìn anh.

Lâm Thiên Vũ thái độ không nóng không lạnh nhìn anh như đang xem người khác diễn hài. Mà nữ nhân đang còn nằm ngơ ngác trên giường kia giờ này mới hoàn hồn, ngượng ngùng kéo tấm ga trải giường che lấy thân thể lỏa lồ, ánh mắt cảm phần trừng cô. Lâm Thiên Vũ lười biếng liếc nữ nhân kia 1 cái, 1 cổ áp lực ập tới, làm cô gái kia run như cây sậy, nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Sau khi Mộ Kinh Thiên ăn mặc chỉnh chu, đứng sang 1 bên chờ cô lên tiếng.

Lâm Thiên Vũ chẳng thèm liếc anh lấy 1 cái, thong thả nhả ra từng chữ:

- Đây là lần thứ mấy rồi, nếu anh thật sự cảm thấy chịu không nổi nữa thì nói 1 tiếng với lão cha, bảo ông ấy hủy ngay cái hôn ước chó má này đi.

Mộ Kinh Thiên biết mình đã sai, anh vốn là yêu cô nhưng cô luôn lạnh nhạt vô tình với anh, hôn ước bất quá chỉ là do anh may mắn được 2 nhà hôn phối từ nhỏ. Mà vô tình có được cô, nhưng cho dù anh có tấn công như thế nào đi chăng nữa cô vẫn không 1 chút mây may rung động.

Nghĩ đến đây anh không khỏi ảo não, nói:

- Em cũng biết anh chỉ là giải quyết vấn đề nhu cầu sinh lý thôi mà, 1 chút tình cảm cũng không có.

Cô thoáng nhú mày, 1 cổ tức giận lan tỏa trong cô.

- Tôi không cần biết, chỉ là tự tôn của tôi đã bị chà đạp đủ rồi, 1 là anh tự hủy hôn, 2 là tôi bỏ đi, anh tự chọn lựa đi. Cô không có kiên nhẫn với anh nữa rồi, nếu không phải lão cha 1 mực không cho phép cô hủy hôn thì cái hôn ước căn bản này vốn dĩ là không tồn tại. Hôm nay vốn là tìm được lý do ép anh phải tự hủy hôn nên mới cất công đến tận đây.

- Có gì từ từ nói, anh có thể sửa đổi, không cần phải hủy hôn. Anh ra sức nài nỉ cô.

Cô khinh bạc nhìn anh, chán ghét ra mặt, không muốn cùng anh dây dưa thêm giây nào nữa, cô xoay người bước ra khỏi phòng.

Anh nhanh chóng đuổi theo, nhưng căn bản là chỉ dám đi theo phía sau. Bước vào thang máy, cô ánh mắt băng lãnh trừng anh, ý nói anh không được đi theo cô.

Mộ Kinh Thiên chán nản nhìn cô rời đi.

Chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ kiêu ngạo lướt như bay trên đường, tâm tình của Lâm Thiên Vũ bây giờ cực kỳ tệ. Cô thả ga chạy hết tốc độ trên con đường vắng, ý muốn để gió thổi bay những buồn bực trong cô.

Tuy nói cô đối với Mộ Kinh Thiên 1 chút cảm giác cũng không có, nhưng trời sinh cô là mẫu phụ nữ có tính độc chiếm rất cao, trừ phi là cô chết hoặc hôn ước được giải trừ thì anh mới có quyền tìm phụ nữ bên ngoài. Cảm giác đội mũ xanh thật đáng ghét.

Cô mãi chìm đắm trong suy nghĩ mà không biết từ phía sau xe đã bị 1 chiếc xe màu đen bám theo từ lúc cô rời khỏi khách sạn đến giờ, người bên trong xe cười đến thật quỷ dị.

Mắt thấy phía trước có khúc quanh uốn sát theo sườn núi, cô giảm tốc độ, đột nhiên chiếc xe màu đen phía sau, tăng tốc độ, nhắm ngay đuôi xe của cô mà tông liên hồi, tay lái bị lệch, xe mất phương hướng xoay vài vòng giữa đường, cô bị choáng do cú va đập vừa rồi, đầu cũng đập mấy cái vào vô lăng. Đường như chiếc xe màu đen kia cảm giác còn chưa đủ liền lui xe về sau lấy đà, nhắm ngay thân xe của cô mà tông một cái thật mạnh. Cái xe cô cứ thế mà lao ngay vào rào chắn bên đường, đánh 1 vòng cung rõ đẹp, từ trên đường lớn bay thẳng xuống triền núi, lăn thêm chục vòng rồi từ từ dừng lại. Cái xe nát bầy như đồng sắt vụn mà cô cảm giác bây giờ bản thân cô cũng nát bầy như cái xe, may mắn là trong xe có thiết kế túi phòng hộ, một khi xảy ra va chạm mạnh nó sẽ tự động bung ra bảo vệ bên trong nên mãnh kính không có đâm vào người cô, may mắn không bị hũy dung. Nhưng thân thể thì khó nói, cô cảm giác đầu rất đau, hình như còn có 1 chất lỏng tanh tanh ẩm ẩm chảy dài từ trên đầu xuống mặt. Khắp người thì đau không chịu nổi, bên sườn hình như bị gãy hết mấy cái xương, còn có tay hình như cũng gãy nốt, đau nhứt không nhắc lên được.

Chiếc xe màu đen kia rõ ràng là cố ý. “Người tốt nhất là nên cầu nguyện cho ta nhanh chết đi, nếu ta không chết mà còn có mạng về nhà thì ta sẽ khiến người chết thật khó coi.”

Đây là những ý nghĩ còn sót lại trước khi cô ngất đi.

Bầu trời khi đó đột nhiên tối đến kì lạ, từng đám mây đen kết lại với nhau tạo nên 1 không gian quỷ dị vô cùng. Nó như muốn nuốt lấy tất cả, hiện tượng thiên nhiên dù có chuyển biến kì lạ như thế nào thì Lâm Thiên Vũ bây giờ cũng chẳng còn hơi sức để mà nghĩ. Chương 1: Thật sự là đã xuyên qua???

(anchan: từ đây đã xuyên qua, nên ta đổi cách xưng hô thành nàng cho giống với cổ đại nhé)

Xung quanh là 1 khoảng không vô định, toàn cảnh trắng xóa. Lâm Thiên Vũ cảm giác như mình đang bay lơ lửng giữa không trung, không trọng lượng, thân thể nhẹ nhàng thoải mái tựa lông vũ, cảm giác này khiến nàng thích thú muốn đắm chìm trong nó.

Nhưng trời vốn là không chiều lòng người, đột nhiên từ trong không gian trắng xóa xuất hiện 1 cái lỗ đen, nó cứ thế nuốt hết không gian trắng, lỗ đen ngày càng bành trướng cho đến khi khắp nơi đều 1 màu đen tối, đột nhiên trung tâm của cái lỗ chuyển động, hút hết mọi vật vào trong nó, Lâm Thiên Vũ nhìn thấy nó đang hút mình vào thì sợ hãi vô cùng, có trời mới biết nàng sợ nhất là trời tối mà lại là ở 1 mình trong cái nơi tối đen thế này.

Trong cái không gian dị thường này không có lấy 1 thứ gì để nàng bầu vịu, Lâm Thiên Vũ cuối cùng cũng bị cái lỗ đen nuốt chửng.

Nàng sợ hãi quẫy đạp nhằm thoát ra khỏi nơi tăm tối này, nhưng thân thể lại nặng nề vô lực bất thường, ngay cả mở miệng để kêu cứu còn không có sức, mi mắt thật nặng, như đang bị vật gì đó đè lại, nàng cố gắng hé mở, mong muốn tìm được 1 chút ánh sáng.

....

Sau khi trải qua n lần cố gắng, cuối cùng cũng mở mắt ra được, và thứ đập vào mắt Lâm Thiên Vũ bây giờ là 1 khung cảnh hết sức kì dị.

“Quái lạ, làm sao trần nhà lại cao thế nhỉ?” Lâm Thiên Vũ thầm nghĩ.

Nhưng xem xét kỹ hơn 1 tý nàng lại ngạc nhiên đến há hốc mồm, cái nơi mà nàng đang nằm bây giờ trông thật lạ, hình như có chút giống mấy cái giường ở trong phim cổ trang.

Giường gỗ đào mộc khá chắc chắn được điêu khắc tinh tế, diện tích cũng tạm được, 2 bên đầu giường còn có trường màn che phủ, gần cuối giường còn có 1 lò xông, phát ra mùi thơm dễ chịu. Đối diện với giường ngủ là một bức mỹ nhân đồ, thân thể mềm mại uyển chuyển. Ở bên cạnh cửa sổ là bàn trang điểm, trên mặt bàn có một cái gương đồng cùng một ít trang sức và vài hộp son phấn. Ở một góc sáng sủa phía đầu giường có một cái giá, đặt phía trên là chậu rửa mặt. Phía trung tâm của phòng còn có cái bàn to, phía trên bên trong đầu giường thì bị che khuất nên Lâm Thiên Vũ không thể nhìn thấy hết, nàng cố nhấc đầu lên, ý định nhìn bao quát hết toàn cảnh xung quanh, nhưng đầu đau như búa bổ, tay chân vô lực, không làm được gì.

Lâm Thiên Vũ cố hồi tưởng lại những việc đã xảy ra, gặp tai nạn xe, rồi bất tỉnh, mở mắt ra đã thấy ở cái nơi kì quái. Còn đang bần thần chìm đắm trong suy nghĩ đột nhiên 1 tiếng nói phát ra kéo nàng trở về thực tại.

- Tiểu thư, người đã tỉnh, Bồ Tát phù hộ cuối cùng người cũng tỉnh. – 1 cô gái khoảng 15, 16 tuổi, khuôn mặt đáng yêu, người mặc bộ y màu xanh, trên đầu tóc búi cao thành 2 búi cân đối, 2 bên búi tóc còn thắt nơ, đúng chất mấy nàng nha hoàn trong phim cổ trang.

- Người tới, báo với lão gia và phu nhân tiểu thư đã tỉnh. – Cô bé kia nói với ra ngoài, vừa dứt câu bên ngoài có thêm 1 người cũng ăn mặc giống cô bé khi nãy chạy vào phòng, sau khi nghe cô bé kia nói vài câu liền chạy ra ngoài.

- Tiểu thư, người còn đau không? – Nói rồi cô bé kia tiến đến bên giường, nơi Lâm Thiên Vũ nằm.

Mà đồng chí Lâm Thiên Vũ bây giờ đang nhìn cô bé kia với ánh mắt kì quái. “sẽ không phải là xuyên qua chứ? Đùa kiểu gì thế???” Lâm Thiên Vũ nghĩ.

Nhìn thấy tiểu thư tuy đã mở mắt nhưng lại đang ngây ra như tượng đất, Liên Nhi lo sợ tiến đến gần xem xét.

Dường như đã thông suốt điều gì, Lâm Thiên Vũ nhìn đáo dác, cố tìm xem có cái máy quay nào ở gần đây không, nhìn cả buổi trời cả con kiến còn không thấy, hướng chỉ là máy quay. Hay là do đọc quá nhiều ngôn tình cổ đại, thấy mấy nàng nữ chủ hay xuyên qua làm cho chính mình bị lú lẫn đến nỗi tự ảo tưởng cho rằng bản thân cũng xuyên qua??? Nhìn hồi lâu Lâm Thiên Vũ uể oải thu hồi tầm mắt, như nhớ ra điều gì, nàng vung tay lên, tự thưởng mình 1 cái tát. “ A, đau” Lâm Thiên Vũ tay xoa má, mắt lại nhìn xung quanh. Hồi lâu nàng buông thõng 2 vai, nàng chấp nhận số phận rồi.

Lúc lâu sau Lâm Thiên Vũ mới phát hiện cô bé khi nãy vẫn còn đang nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn quái vật. “ Không hiểu tiểu thư bị gì mà mắt cứ đảo liên tục” Liên Nhi nghĩ.

- Cô tên gì? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

Liên Nhi đứng hình 5 giây, sau đó trợn trắng con mắt trả lời:

- Muội là Liên Nhi, tiểu thư người không nhận biết muội?

“ Nói thừa, nhận biết cô tôi còn hỏi cô làm gì.” Lâm Thiên Vũ nghĩ. Đoạn lại nói:

- Đây là nơi nào?

Liên Nhi nhìn Lâm Thiên Vũ như nhìn sinh vật lạ, máy móc trả lời:

- Đây là Lâm gia.

- Lâm gia? – Lâm Thiên Vũ lẩm nhẩm. Còn chưa kịp suy nghĩ gì, bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập, chẳng bao lâu từ bên ngoài xuất hiện thêm 2 người, 1 nam 1 nữ, nhìn cách ăn mặc cũng đoán biết được là chủ nhà.

- Vũ Nhi, con không sao chứ, còn đau không? – Một vị phu nhân trẻ tuổi, mặc cẩm bào sang trọng, tóc vấn cao, đầu cài kim thoa bằng vàng tinh xảo khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm, lo lắng lao về phía Lâm Thiên Vũ, hỏi.

Lâm Thiên Vũ ngơ ngác nhìn đám người ăn mặc sang trọng xuất hiện trong phòng của mình, tuy đã chấp nhận rằng nàng đã xuyên qua, nhưng mà không ngờ lão thiên gia lại thật là ưu ái cho nàng xuyên vào nhà có tiền. “vấn đề ăn mặc tạm thời không cần lo lắng.” Lâm Thiên Vũ nghĩ.

Đảo cặp mắt trắng dã nhìn vị phu nhân kia đang nắm lấy tay nàng, đôi mắt hồng hồng ứa lệ. 1 tia sáng lóe lên trong đầu Lâm Thiên Vũ, nàng nghĩ: “ai nha~ Nếu đã xuyên qua thì cứ giả vờ giống mấy nữ chủ trong mấy ngôn tình xuyên không xem sao, mặc dù cái lý do này cũng rất chi là nhảm chán đi”

Nghĩ sao làm vậy, Lâm Thiên Vũ chớp chớp mắt ngây thơ, bộ dáng tiểu bạch thỏ sợ người lạ, hỏi:

- Xin hỏi... Các vị là ai vậy?

Tất cả mọi người tạm thời đứng hình 30 giây, 30 giây bắt đầu...

Lâm Thiên Vũ ngây thơ vô số tội, chớp mắt đẹp nhìn đám người đang đứng hình, đáy mắt ẩn chứa nét cười thật sâu. “ ha ha ta diễn thật nhập vai quá đi chứ, nếu sớm biết bản thân có tài này, hồi đấy thi đại học chọn đại học điện ảnh tin rằng nhất định sẽ đậu” Lâm Thiên Vũ nghĩ.

Lâm phu nhân định lực cao thâm, là người hoàn hồn đầu tiên, bà xoay người, bộ dáng sắp khóc đến nơi, nhìn trượng phu của mình.

Lâm lão gia đưa tay nhu nhu cái trán, gọi người từ bên ngoài, phân phó họ đi tìm đại phu.

1 lúc sau đại phu xuất hiện, bộ dáng gấp gáp chạy vào phòng. Mà Lâm phu nhân nước mắt như trân châu đứt dây, khóc lóc sụt sùi, nhìn đại phu khám bệnh cho Lâm Thiên Vũ.

Đại phu hết bắt mạch lại xem mắt, hết xem mắt lại xem lưỡi, hết xem lưỡi lại chơi trò đếm số, gơ 3 ngón tay lên, còn hỏi Lâm Thiên Vũ nàng là mấy ngón. Cho xin đi, nàng bị đập đầu cũng không có đập đến ngực đâu. Sau khi Lâm Thiên Vũ trả lời, vị đại phu kia trầm ngâm giây lát, rồi đưa ra kết luận: Lâm đại tiểu thư mắc chứng mất trí nhớ.

Đây là câu nói mà Lâm Thiên Vũ nàng nghe lọt tai nhất trong ngày hôm nay.

Sau khi diễn giải qua loa về căn bệnh mất trí nhớ của Lâm Thiên Vũ, đại phu viết 1 đơn thuốc rồi đi ra ngoài.

Lâm phu nhân nước mắt như mưa nhìn Lâm Thiên Vũ, bà nắm chặt lấy tay nữ nhi, vẻ mặt đầy áy náy.

- Mất trí nhớ vẫn phải xuất giá, không được chậm trễ dù là 1 ngày. – Giọng nói trầm ấm vang lên, Lâm lão gia ra lệnh. Nói xong ông phất tay áo bỏ đi.

Lâm Thiên Vũ thấy tai ù ù. Lúc lâu sau mới tiêu hóa được hết hoàn toàn lời lẽ của Lâm lão gia, nàng giật bắn người, gần như là hét lên:

- Cái gì???

Lâm phu nhân sững người, nữ nhi dịu dàng ôn nhu, của bà sau khi tỉnh lại sao lại thô tục thế này? Nàng lúc trước nói cũng không dám lớn tiếng, cười cũng không hở răng, khi nào lại biến thành nữ cường nhân khủng bố như vậy.

Lúc lâu sau Lâm phu nhân bình tĩnh đại ngộ, bà nói như van xin:

- Vũ Nhi, hãy cảm thông cho phụ thân của con, chúng ta không muốn gả con đi xa như vậy đâu, nhưng là nhà chúng ta chịu ơn người ta, hôn ước của con và Âu Dương thiếu gia đã được định sẵn từ nhỏ, mẫu thân cũng không cách nào thay đổi giúp con được. – Nói xong Lâm phu nhân lại khóc như mưa.

- Người bị gả cũng đâu phải mấy người. – Lâm Thiên Vũ rống. Nàng thật sự là căm hận 2 cái chữ hôn ước cứ bám theo nàng từ hiện đại đến tận nơi này.

Lâm phu nhân thoáng giật mình, bà nhìn Lâm Thiên Vũ như nhìn quái vật, nước mắt rơi càng nhiều.

“ Cho ta xin đi, người phải khóc phải là ta đây này, ta còn chưa khóc, bà khóc cái gì chứ?” Lâm Thiên Vũ thập phần khổ sở nghĩ.

“ Cái gọi là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa là đây, cứ tưởng xuyên qua thoát được cái hôn ước khốn kiếp kia, ai ngờ lại xuất hiện thêm cái hôn ước mắc dịch này, lại còn chuẩn bị thành thân nữa chứ.” Lâm Thiên Vũ khóc không ra nước mắt. Lại nhìn sang Lâm phu nhân, nước mắt như hồng thủy cứ chảy mãi không ngừng.

Cảm thấy chính mình sắp chết chìm trong bể nước mắt, Lâm Thiên Vũ ôm đầu, mặt nhăn thành 1 đống, thập phần đáng thương nhìn Lâm phu nhân nói:

- Đầu ta đau quá, ta muốn nghỉ ngơi.

Lâm phu nhân sức tỉnh, nước mắt như vòi nước được khóa van, nhanh chóng đình chỉ hoạt động, bà ta ôn nhu đáp chần cho Lâm Thiên Vũ, yêu thương vuốt nhẹ má nữ nhi rồi ra ngoài, trước khi đi còn căn dặn Liên Nhi vài câu rồi mới hoàn toàn ly khai.

Lâm Thiên Vũ tâm rung động, đã lâu không có ai đối với nàng ôn nhu như vậy, từ sau khi mẹ nàng mất.

“ Xuyên qua không hẳn là không tốt” Lâm Thiên Vũ nghĩ, chậm rãi khép hàng mi lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 2

Chương 2: Lâm đại tiểu thư

Lâm Thiên Vũ xuyên qua đã được ba ngày, hết ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn, dưỡng sức trên giường, nhằm chán đến cực độ.

Vì vậy hôm nay nàng quyết định phải tra rõ gốc gác của cái thân xác này, thế là sau khi dùng xong bữa trưa như thường lệ, nàng giữ Liên nhi lại, còn những người khác thì đuổi ra ngoài, theo như nàng phán đoán, Liên nhi có lẽ là nha hoàn thân cận của cái xác này, mà theo cách cư xử của nàng ta thì cái xác này đối với nàng ta không tệ, có thể xứng như chị em, vì vậy mà ngữ điệu của Liên nhi dành cho Lâm Thiên Vũ nàng cơ hồ là gần gũi chứ không cung kính như các nàng nha hoàn khác. Còn có, khi Lâm Thiên Vũ bảo Liên nhi cùng dùng cơm, nàng ta cũng rất tự nhiên cầm lấy bát đũa như là đó là việc thường xuyên xảy ra. Lâm Thiên Vũ cũng thử bảo các nàng nha hoàn khác cùng dùng cơm, chỉ thấy lời vừa xuất khỏi miệng các nàng lập tức quỵ sụp dưới đất đập đầu lia lịa làm Lâm Thiên Vũ nàng choáng váng, nói sao các nàng ấy cũng không chịu dùng cơm cùng. Từ đấy về sau Lâm Thiên Vũ cách luôn cái vụ mời cơm các nàng, ngoại trừ Liên nhi. “Các nàng có biết là dùng cơm 1 mình thì thật là buồn hay không? vẫn là Liên nhi tốt nhất.” Lâm Thiên Vũ nghĩ

- Liên nhi, muội cũng biết ta bị mất trí nhớ. – Lâm Thiên Vũ nhìn về phía xa xa, trưng ra một dáng cô tịch, khiến người khác thương cảm.

- Vâng. – Liên nhi thật sự đã bị Lâm Thiên Vũ lừa vào tròng.

- Vậy, ta hỏi muội, ta tên là gì? – Lâm Thiên Vũ rất nhanh chóng thu hồi bộ mặt cô tịch lúc nãy, thay đổi 180 độ làm Liên nhi không kịp thích ứng, ngây ra 1 lúc.

- Tiểu thư tên là Lâm Thiên Vũ. – Liên nhi máy móc đáp.

- Oh. – “May mắn là tên vẫn như cũ” Lâm Thiên Vũ nghĩ, sau lại hỏi: – Ta năm nay bao nhiêu tuổi?

- Tiểu thư 17.

- Nga~ trẻ vậy sao? – Lâm Thiên Vũ cảm thán, cô ở hiện tại cũng đã 25. Đoạn lại nói: – Ta làm sao lại thành ra cái dạng này? – Thật sự là đã xuyên qua được 3 ngày nhưng Lâm Thiên Vũ nàng cái gì cũng không biết.

- Tiểu thư là vì bị Lão gia bức hôn, uất ức quá độ nên mới thất cổ định tự vẫn, may mắn là muội phát hiện kịp thời nên mới thoát được 1 kiếp.

May mắn là chỉ thất cổ, chứ cái cô tiểu thư ngu ngốc này mà chơi trò đập đầu vào cột thì Lâm Thiên Vũ nàng nhập vào xác nàng ta có khi lại chết thêm 1 lần nữa ấy chứ. Chơi trò gì không chơi lại chọn cái trò tự tử, mới bị bức hôn mà đã thất cổ thế thì há chẳng phải Lâm Thiên Vũ cô đã sớm chết từ 25 năm về trước. Chậc, chậc, uổng phí được sống trong thời cổ đại mà không biết hưởng, lại không nghĩ đến vấn đề đào hôn. Lâm Thiên Vũ nàng ở hiện đại không bỏ nhà trốn đi là vì tiền của nàng đều được bảo quản trong thẻ, mỗi tháng rút tiền ra là có giới hạn, nếu nàng mà bỏ trốn lão cha sẽ khóa thẻ, đến lúc đó thì thành ăn xin đầu đường. Vì suy nghĩ cho vấn đề sức khỏe cũng như tiền tài của bản thân, Lâm Thiên Vũ quyết định không

chơi trò “cuốn gói đi lang” mà chơi trò “tìm xương trong trứng”, quay sang làm khó làm dễ Mộ Kinh Thiên, khiến hần ta năn lòng mà từ hôn, nhưng người tính không bằng trời tính dù nàng có làm thế nào hần cũng bám mãi không buông, cứ thế đeo theo nàng từ hồi còn bé tí đến bây giờ. Nhưng hiện tại thời thế thay đổi rồi, nàng Lâm Thiên Vũ chính thức thoát khỏi cái bả kẹo cao su Mộ Kinh Thiên, còn về phần vị hôn phu cổ đại gì gì đó, rất dễ giải quyết. Lâm Thiên Vũ nàng là loài người hiện đại, tri thức tiến hóa hơn họ hàng ngàn năm, người cổ đại chơi lại nàng sao. Nghĩ đến đây, Lâm Thiên Vũ cười khoái trá.

Nhìn tiểu thư cười man rợ, Liên nhi sợ run người, từ lúc nào mà tiểu thư của nàng lại trở nên khủng bố như vậy???

Cười no bụng, Lâm Thiên Vũ sức mới nhớ đến vấn đề quan trọng, nàng sờ sờ khuôn mặt, bảo:

- Liên nhi, mang cái gương sang cho ta.

Nga~ mặt chính là thứ dùng để kiếm tiền, khuôn mặt của nàng ở hiện đại miễn cưỡng cũng được xem là khuynh quốc khuynh thành, không biết cái xác này có được vài phần tư sắc nào hay không, nàng còn muốn dựa vào nó để kiếm cơm.

Nghe Lâm Thiên Vũ phân phó, Liên nhi nhanh chóng mang gương đến đặt vào tay nàng.

Gương ở cổ đại, chất lượng thật là kém xa ở hiện đại, mặt kính không trong sáng, mà vàng vàng ố ố, làm cho hình ảnh trên gương hiện ra không được rõ ràng, nhưng nàng cũng có thể nhìn ra được khuôn mặt của mình trong gương.

Khuôn mặt trái xoan có chút tái nhợt, mày liễu cong cong như 2 vầng trăng khuyết, mắt hạnh to tròn, trong suốt như hồ nước mùa thu, mi dài cong vút, cái mũi nhỏ xinh, đôi môi hồng nhuận căng bóng, khóe môi cong cong tựa tiểu phi tiểu, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, làn da trắng nõn mịn màng không tỳ vết, có lẽ vì lười phơi nắng nên trông có chút thiếu sức sống. Khuôn mặt kia đích thị là mặt của nàng, chỉ khác là trông có vẻ ngây thơ non nớt, lại còn đôi đồng tử đen láy như hồ nước sâu không thấy đáy có thể hút hồn đối phương. Nếu nhớ không lầm thì đồng tử của nàng vốn dĩ là màu hổ phách được di truyền từ mẹ. Đặc biệt hơn là chính giữa trán còn có một cái bớt chu sa màu đỏ nhỏ như cánh hoa đào, Lâm Thiên Vũ lấy tay chà qua chà lại, xem cái bớt này có phải là lấy son bôi vào hay không, nhưng chà mãi chỉ thấy trán rất rát, đỏ ửng một mảng mà cái bớt hình cánh hoa kia vẫn còn nằm như in trên đấy, màu sắc càng thêm rực rỡ.

Nếu như không nhờ đôi mắt và cái bớt này, nàng còn tưởng là cả người nàng đã xuyên qua. Thật sự là trùng hợp đến kì lạ, cái thân xác này tên cũng giống nàng, ngay cả diện mạo cũng chẳng khác nhau là mấy, nếu có khác chỉ là ở đôi mắt và cái bớt kia cùng với tuổi tác, vì cái xác này chỉ mới 17 nên bộ dạng trông có vẻ còn non nớt và ngây thơ, tựa như nụ hoa còn đang đắm chìm trong giấc ngủ, vẫn chưa được đánh thức. Trái ngược với cái xác ngây thơ trong sáng, mong manh dễ vỡ như pha lê này thì nhan sắc của nàng lúc ở hiện đại có thể so sánh như là yêu mị so với thoát tục, mặc dù khuôn mặt cả 2 đều không khác là bao, nhưng cái gọi là khi chất trời sinh chính là 1 trời 1 vực, bất quá dù là Hiện đại hay cổ đại nàng vẫn là mỹ nhân. ^^!

Lâm thiên Vũ nhìn chăm chú vào khuôn mặt trong gương, khóe môi nhếch lên thành 1 đường cong hoàn mỹ nếu nàng chịu khó tu dưỡng nhan sắc chắc sau này khi lớn lên, cái xác này cũng không tệ lắm đâu.

Lâm Thiên Vũ khoái chí, đưa cái gương cho Liên nhi, cả người lười biếng ngã xấp xuống giường, thầm nghĩ: “phải cố tu dưỡng nhan sắc thôi”. Trước mắt nàng cứ đi tìm Chu Công tâm sự cái đã, ngũ đủ giấc thì da mới đẹp.

3. Chương 3

Chương 3: Đạo Phở

Nếu Lâm Thiên Vũ tính toán không nhầm thì xuyên qua đến đây đã được gần 1 tuần, bệnh tật gì cũng đã sớm khỏi. Nhàm chán đến cực độ, cả người nàng mọc meo cả lên, hôm nay nàng quyết định, trèo tường ra ngoài thăm thú phố phường cổ đại xem sao.

Vừa dùng xong bữa sáng, Lâm thiên Vũ lại lôi kéo Liên Nhi, nói:

- Liên Nhi, muội có tiền không?

- Có ạ, tiểu thư cần tiền để làm gì?
- Ra ngoài.
- Ra ngoài?
- Đúng, chính xác là ta muốn ra ngoài dạo phố. – Lâm Thiên Vũ hí hửng nói.
- Dạo phố? Nhưng lão gia đã căn dặn tiểu thư không được ra ngoài. – Liên Nhi có lòng tốt nhắc nhở.
- Không đi được cửa lớn không biết chuồn cửa nhỏ à, quyết định 1 câu, muội có đi với ta không? – Lâm Thiên Vũ bày ra bộ mặt hung hăng, hòng hù dọa Liên Nhi.
- Nga... đi, tiểu thư đi đâu, em theo đó. – Liên Nhi bộ mặt hững hờ không thôi.
- Vậy còn chờ gì nữa, nhanh đi lấy nhiều tiền 1 chút, ta còn muốn mua đồ lưu niệm. – Lâm thiên Vũ hững hờ không thôi nói.
- Đồ lưu niệm??? – Liên Nhi ừ ừ cạc cạc nhìn Lâm Thiên Vũ.

Biết mình đã nói hớ, nàng nhanh chóng chuyển chủ đề, hối thúc Liên Nhi nhanh chuẩn bị tiền.

...

Dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của Liên Nhi, Lâm Thiên Vũ cuối cùng cũng đường đường chính chính ra khỏi Lâm gia.

Đường phố cổ đại không khác những cảnh trong phim cổ trang là mấy. Từng sạp hàng bày dọc theo ven đường, đủ các chủng loại hàng hóa. Người qua, kẻ lại, tiếng rao hàng, mua bán náo nhiệt như hội, ngựa xe như nước, nhộn nhịp ồn ào không thôi.

2 chủ tớ nhà họ Lâm vừa ra đến đường lớn liền như nhà quê vừa lên tỉnh, thấy thứ gì cũng nhìn, thấy đồ gì cũng sờ, đông nhìn 1 chút, tây sờ 1 chút thế mà hết cả nửa ngày. Cảm thấy chân đã có phần nhức nhối, bụng cũng biểu tình dữ dội, Lâm thiên Vũ mới luyến tiếc rời mắt khỏi các gian hàng trên đường mà chuyển tâm cùng Liên Nhi tìm 1 tửu lầu, dùng cơm trưa. Trên đường đi có không ít ánh mắt ái mộ, si ngốc nhìn Lâm Thiên Vũ, chỉ là nàng không để tâm đến họ, dù gì cái loại phản ứng này nàng đã sớm quen từ lâu.

2 người thuê hẳn 1 căn phòng riêng biệt, gọi 1 vài món ăn thanh đạm, chủ tớ 2 người không phân lớn nhỏ cùng ngồi 1 bàn trò chuyện hăng say về các sự việc nhìn thấy trên đường.

Cơm no rượu say, chủ tớ nhà họ Lâm lại tiếp tục cuộc dạo chơi.

Đi 1 lúc lâu, Lâm Thiên Vũ cùng Liên Nhi đi đến 1 con đường, nơi đây từ đầu đường đến cuối đường đều là khắt cái (ăn mày), bộ dạng rách rưới, dơ dáy, bẩn thỉu đến đáng thương, nổi khắc khổ hẳn sâu lên khuôn mặt đen đúa, bộ dạng gầy gò như que củi, ốm yếu, bệnh tật, chật vật không chịu nổi, khắp nơi còn bốc lên mùi hôi thối. Người đi đường ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, thấy đám khắt cái còn hơn thấy ôn dịch, tránh lấy tránh để.

Khắt cái, thế kỷ 21 cũng có rất nhiều, nhưng không nhiều như ở nơi này, tâm Lâm Thiên Vũ thoáng rung động dữ dội, nàng không nghĩ mình là người có tấm lòng nhân hậu, nhưng cảnh tượng trước mắt thật khiến người thương tâm. Liên Nhi nhìn bọn họ đến thăm, vốn là lần đầu đi đến cái địa phương nhiều khắt cái như vậy. Nàng run run khóe môi, ánh mắt đã nhiễm hồng.

- Tiểu thư, bọn họ thảm như vậy, chúng ta có thể bố thí cho họ chút bạc được không? – Liên Nhi bộ dạng đáng thương hề hề nói.

Lâm Thiên Vũ không nghĩ tới Liên Nhi lại thay khắt cái cầu tình, bộ dáng nàng ta không phải là giả bộ, thật đúng là đứa trẻ lương thiện a.

Lâm Thiên Vũ khinh môi nói:

- Có thể, chỉ là chúng ta giúp được họ nhất thời không thể giúp họ cả đời.
- Là ý tứ gì? – Liên Nhi ngây ngô hỏi.

Lâm Thiên Vũ ánh mắt xa xăm nói:

- Nơi đây có rất nhiều khát cái, chúng ta lại không có nhiều bạc, không thể cho họ mãi được, người có thể cứu được họ chỉ có bản thân họ thôi.

Liên Nhi mờ mịt nhìn tiểu thư của mình, nàng chỉ xin tiểu thư bố thí ít tiền sao tiểu thư lại nói chuyện mông lung như thế.

Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Liên Nhi đang ngây ngô nhìn nàng, liền biết tiểu nha đầu này vẫn là không hiểu những gì nàng nói, liền nói:

- Đem hết bạc phân phát cho người già, trẻ em và phụ nữ đi.

- Tại sao? – Liên Nhi ù ù cạc cạc hỏi.

- Vì 3 loại người trên mới chân chính là những người cần được che chở, về phần nam nhân, họ có thể tự tìm việc để nuôi sống bản thân, đã là nam nhân lưng dài vai rộng lại ngồi nơi này gia nhập hàng ngũ khát cái, chẳng phải là loại lười biếng thì là gì.

- Ân... – Liên Nhi như bừng tỉnh đại ngộ, nàng hướng Lâm Thiên Vũ cái nhìn ái mộ, sau đó nhanh chóng đi phân phát bạc theo lời Lâm Thiên Vũ.

“Tiểu thư sau khi tỉnh dậy liền bác học uyên thâm như vậy, cứ như là người đã trải đời.” Liên Nhi trầm nghĩ.

Lâm Thiên Vũ nhìn Liên Nhi phân phát bạc, lúc sau 2 người cùng nhau trở về Lâm phủ.

Cả 2 không hề hay biết tại 1 góc nào đó có 1 nam nhân đã nghe qua cuộc đối thoại của 2 nàng. 1 tia sáng kì dị lóe lên trong mắt Âu Dương Kỳ, hẳn vì nhận được thư tín của bằng hữu mà đến Thanh An thành cùng với dự định sẽ đến Lâm gia từ hôn, không ngờ trên đường lại gặp được nữ tử thú vị như vậy, chỉ là không biết nàng là nữ nhân nhà ai. Ý nghĩ này thoáng vụt qua trong đầu hắn cũng rất nhanh chóng được hắn gạt đi.

Âu Dương Kỳ khước môi trào phúng, lại tiếp tục hướng Triệu gia đi

4. Chương 4

Chương 4: Triệu Linh Lam(1)

Lâm Thiên Vũ cùng Liên Nhi bình bình an an về đến nhà không ai hay biết, trốn riết quen thói, cứ cách vài 3 ngày 2 chủ tớ nàng lại lén lút xuất môn.

Đang đi trên đường đột nhiên có 1 bóng người lao về phía Lâm Thiên Vũ, nàng không kịp tránh, người kia cứ thế lao vào người nàng. Lâm Thiên Vũ chật vật ngã xuống đất, Liên Nhi hốt hoảng chạy đến bên chủ tử, đỡ nàng đứng dậy, lại hung hăng nhìn xem là ai không có mắt làm ngã chủ tử của nàng.

2 chủ tớ nhà họ Lâm chỉ thấy 1 tiểu cô nương khoảng chừng 15, 16 tuổi ăn mặc có phần hơi bẩn, có chỗ còn bị rách, bộ dạng chật vật đáng thương đang ngã nằm dưới đất, mặt mũi nhăn nhó lại 1 đồng, dường như đã bị thương, ngoài vị tiểu cô nương kia còn có 2 tên gia đình cầm gậy xua đuổi nàng ta, miệng không ngừng mắng nàng ta điên. Lâm Thiên Vũ khó chịu nhíu mày, nàng dịu tiểu cô nương kia đứng dậy, nàng ta tuy có hơi bẩn nhưng là mi thanh mục tú, đáng về khả ái nhu nhược khiến người khác vừa nhìn thấy đã muốn yêu thương che chở, chỉ là không biết vì sao 2 người kia lại xua đuổi nàng.

Đám gia đình sau khi nhìn thấy hoa dung của Lâm Thiên Vũ thì thoáng sững người, tạm thời đình chỉ động tác, nhìn nàng đến si ngốc.

- Cô nương, nàng không sao chứ? – Lâm Thiên Vũ lo lắng hỏi.

- Đa tạ cô nương, ta không sao. – Tiểu cô nương kia cúi đầu, giọng nói mềm mại như tơ phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn.

Nói đoạn tiểu cô nương kia lại lao về phía 2 tên gia đình kia, nói như van xin:

- 2 vị đại ca, ta là nói sự thật, ta thực sự là Triệu Linh Lam, xin 2 vị cho ta vào gặp phụ thân cùng mẫu thân.

- Xâm ngôn, Triệu Linh Lam là khuê danh tiểu thư nhà ta, nàng bây giờ chắc đang ở khuê phòng thêu thùa làm sao tiểu nha đầu rách rưới như ngươi lại mạo nhận? – 1 tên gia đình lớn tiếng thị uy, ánh mắt vẫn lơ đãng liếc nhìn về phía Lâm Thiên Vũ.

- Ta là nói thật, ta mới chính là Triệu Linh Lam. – Tiểu cô nương vẫn không ngừng nói, mắt to ngập nước bộ dáng thập phần đáng thương.

- Cút đi, nếu không ta đánh cho gãy chân. – Tên gia đình hung hăng vung gậy như muốn đánh nàng ta. “Cản trở hấn gấm mỹ nhân, muốn chết?” Hấn nghĩ

- Làm gì mà hung hăng như thế, chỉ là muốn vào nhà thôi mà. – Liên Nhi bắt bình lên tiếng.

- Người là ai, định đến đây gây sự? muốn ăn đòn à, cút ngay. – Nói rồi hấn giơ cao cây gậy như thật muốn đánh người, mắt thấy cây gậy đã rất gần tiểu cô nương kia, Lâm Thiên Vũ lao đến, kéo tiểu cô nương kia sang 1 bên giúp nàng ta tránh gậy.

Đột nhiên 1 bóng người lao đến chụp lấy cây gậy kia. Lâm Thiên Vũ vì nghĩ gậy sẽ đánh trúng người nên lo sợ nhắm mắt lại đưa 2 tay lên che chắn ở đầu, chuẩn bị nhận đòn, ai ngờ chờ rất lâu vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, nàng từ từ mở mắt, 1 bóng người cao lớn che chắn trước nàng, ngăn cản cả tầm mắt của nàng, người kia vai rộng rắn chắc, lưng dài, eo thon, dáng dấp rất cao, cả người tỏa mát ra 1 mùi đàn hương tự nhiên dễ chịu.

- Âu Dương công tử!!! – 2 tên gia đình hốt hoảng buông gậy ra.

Nam nhân đứng chắn trước người Lâm Thiên Vũ đột nhiên xoay người lại, đối diện với nàng, Lâm thiên Vũ thoáng ngẩn người, nàng hoàn toàn đắm chìm trong đôi mắt đen sâu tựa hồ nước không thấy đáy kia. Bộ dáng Âu Dương Kỳ phi thường anh tuấn, khí thế bức người, ngũ quan rõ ràng, phượng mâu linh động, mũi cao thẳng tắp, bạc môi mỏng khiêu gợi, cái cằm cương nghị, khắp người tỏa mát ra hương thơm dễ chịu. Bộ dạng chính xác là khuyên quốc khuyên thành, nam nhân họa thủy. Khiến Lâm Thiên Vũ ngẩn ngơ, nàng không phải là chưa từng thấy mỹ nam, nhưng mỹ nam này chính là mỹ nam trên cả mỹ nam.

- Làm gì ở trước cửa đánh người, lại còn là mấy vị cô nương chân yếu tay mềm. – 1 giọng nói âm lãnh vang lên từ phía sau Lâm Thiên Vũ, kéo nàng trở về hiện tại. Nàng xoay người về phía sau, chỉ thấy 1 nam nhân dáng dấp thoát nhìn tựa thư sinh 1 thân trường bào màu xanh, đôi mắt thâm thúy, ngũ quan tinh xảo, tiêu sái phe phẩy chiếc phiến trong tay, khoe môi tựa tiểu phi tiểu giương lên, nhưng ánh mắt lạnh như băng lại mang theo vài phần tà khí. Bộ dáng hấn chỉ có thể dùng 4 chữ để hình dung, chính là: Hại nước hại dân. Nhưng có phần yếu thế hơn so với vị Âu Dương công tử kia.

Hai tên gia đình sau khi nghe nam nhân phía sau nói, liền vút gậy, quỳ rạp xuống đất kể lễ:

- Bẩm thiếu gia có 1 nữ nhân điên muốn tiến vào, nàng còn nói nàng là Triệu Linh Lam tiểu thư.

- Triệu Linh Lam? – Nàng ta chẳng phải vị muội muội dưới quê vừa đến nhà hấn vài tháng trước hay sao? Triệu Ngân Phong. Lại hỏi – Thế còn 2 vị này là ai?

- Bẩm thiếu gia, các nàng là người qua đường bị Nữ nhân giả mạo kia va phải.

- Ta không phải giả mạo, ta là Triệu Linh Lam thật sự. – Tiểu cô nương phẫn uất lên tiếng.

- Cô nương cứ một mực nói cô nương là tiểu muội Triệu Linh Lam, xin hỏi có bằng chứng gì? – Triệu Ngân Phong hỏi, mà Âu Dương Kỳ từ đầu chí cuối vẫn lặng lẽ quan sát, 1 câu cũng không nói.

- Ta có, là ngọc bội tổ truyền của mẫu thân chỉ truyền lại cho trưởng nữ. – Triệu Linh Lam nói, tay rút ra 1 ngọc bội màu xanh lam, thoáng nhìn liền biết là ngọc tốt, màu sắc sáng, chất ngọc trong, bóng loáng mịn màng, từ trong vạt áo đưa cho Triệu Ngân Phong.

Triệu Ngân Phong cầm lấy ngọc bội, tỉ mỉ xem xét, thấy bên trên ngọc bội chạm khắc hình long phượng, bên dưới còn có 1 chữ Tần, là họ của Triệu phu nhân, Triệu Ngân Phong thoáng trầm ngâm, ánh mắt hắn quét qua Triệu Linh Lam như thăm dò, lát sau lại nói:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, liên quan đến danh thế Triệu gia, tạm thời cô nương cứ ở tại khách điểm ta sẽ cho người sắp xếp, còn về phần ngọc bội cứ giao cho ta, ta sẽ gặp mẫu thân hỏi rõ, chờ đợi ta làm rõ chuyện này cùng phụ mẫu, ta sẽ cho người đến đón nàng sau.

- Vâng. – Triệu Linh Lam nhu thuận nói, hảo cảm đối với vị đại ca chưa từng gặp mặt lại tăng lên. Qua thư mà phụ thân gửi cho nàng, nàng biết được ngoài phụ thân, mẫu thân nàng còn có 1 vị ca ca lớn hơn nàng 7 tuổi, tuần tú bất phàm.

- Còn các người, chuyện này không được nói lung tung, không thì cẩn thận. – Triệu Ngân Phong hướng gia đình ra lệnh. Bọn họ nhanh chóng gật đầu.

Nói đoạn, Triệu Ngân Phong lại xoay sang, tìm kiếm bóng hình giai nhân, nhưng người đã sớm biết mất từ lâu.

- Người đâu? – Triệu Ngân Phong hỏi. -Đi mất rồi. – Âu Dương Kỳ nhàn nhạt đáp. Hắn đã thấy 2 chủ tớ nhà họ Lâm ly khai từ sớm, bất quá là không lên tiếng ngăn cản.

.....

Vẫn là ngựa quen đường cũ, ở yên trong nhà được vài 3 ngày, Lâm Thiên Vũ lại trèo tường trốn ra ngoài. Hôm nay tâm tình nàng thật không mấy tốt, đi được vài nơi liền cảm thấy mất hứng, đột nhiên 1 ý nghĩ xoẹt qua đầu nàng, Lâm Thiên Vũ cười đến thập phần sáng lạng, nàng đã nghĩ ra sắp tới sẽ đến cái địa phương nào rồi.

Lâm Thiên Vũ thân hình thanh thoát, 1 hướng thẳng tiến đến cái địa phương mà người ta vẫn gọi là đến để cảm nhận dực tiên dực tử (khoái hoạt). Đúng vậy, nàng chính là muốn đến kỹ viện trong truyền thuyết để mở mang tầm mắt. Ngôn tình xuyên không đều nói, nếu xuyên qua nhất định phải đến 2 cái địa phương, nếu không đến nơi đó, thật không dám khoe khoang rằng nàng là nữ tử xuyên không, nơi đó chính là hoàng cung và kỹ viện. Hoàng cung thì xem ra có chút khó khăn, dù gì ở đây cũng không phải là thế kỷ 21 có thể tự do tham quan, còn về phần kỹ viện thì dễ dàng hơn nhiều.

Vừa đi vừa nghĩ, thoáng 1 cái mà nàng đã đứng trước cửa kỹ viện nổi tiếng nhất thành, 1 tòa nhà cao ngất treo rất nhiều lồng đèn ở phía trước, lại còn thất 2 ba mảnh lụa trước cửa trông thật là diêm dúa, lại nhìn lên bảng hiệu: Bách Hoa lâu, cái tên cũng rất chi là dung tục đi, bất quá là bảng hiệu của nơi này thì cũng có chút thực tế đi. Thấy Lâm Thiên Vũ có ý định đi vào, Liên Nhi liền lên tiếng ngăn cản:

- A, tiểu thư, người định đi đâu?

- Trong đó a. – Lâm Thiên Vũ đưa ngón tay thon dài như ngọc chỉ về phía Bách Hoa lâu.

- A, nơi đó không phải nơi để nữ tử đi vào. – Liên Nhi nói, tay vẫn gắt gao níu lấy tay Lâm Thiên Vũ.

- Tại sao lại không, ta chính là muốn vào, muội buông tay. – Lâm Thiên Vũ ra sức gỡ tay của Liên Nhi ra.

- Không buông, dù tiểu thư có đánh chết muội cũng không buông, muội không thể để tiểu thư tự phá hoại danh tiết của mình được, tiểu thư là thân cao quý, không thể vào cái nơi dơ bẩn ấy. – Liên Nhi càng nói càng ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Thiên Vũ.

2 người đang qua kéo lại trước cửa kỹ viện đột nhiên nghe thấy 1 giọng nói có vẻ quen thuộc, chính là thanh âm mềm mại như tơ, nghe được 1 lần liền không thể quên, 2 chủ tớ nhà họ Lâm nhìn dáo dác tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói, liền thấy Triệu Linh Lam đang cố giằng tay ra khỏi 1 nữ nhân trung niên, nàng ta ăn mặc lòe loẹt, trên mặt son phấn dày 1 mảng, đầu còn cài 1 cái hoa thật to, nhìn qua cũng đoán được thân phận nàng ta, chính là Lâm Thiên Vũ nàng thất vọng quá mức rồi, tại sao kỹ viện trong truyền thuyết lại khác xa với những gì trong truyện nói thế này, mặt bằng thiết kế không đẹp thì thôi, tên không hay cũng có thể cho qua, chính là ngay cả tú bà cũng làm người thấy tởm huống chi mấy cô nương trong đó, Lâm Thiên Vũ thật không nghĩ ra cái nơi này lại dung dưỡng ra 1 được mỹ nhân tài họa xuất chúng đi.

Mắt thấy tú bà kia đang ra sức lôi kéo cùng dụ dỗ Triệu Linh Lam đi vào bên trong, không đoán cũng biết được là mục ta muốn gì rồi, Lâm Thiên Vũ nhanh chóng đi đến bên 2 người kia, nàng giằng tay Triệu Linh Lam ra khỏi tay tú bà, trừng mắt nói, bộ dạng như đang trách cứ muội muội không ngoan:

- Muội muội, người đi đâu làm ta lo muốn chết, thật là...

- Ta... – Triệu Linh Lam thấy Lâm Thiên Vũ đang ra sức nháy mắt với nàng, lập tức hiểu ra vấn đề, liền bày ra bộ dáng hối lỗi nói: – Tỷ Tỷ, ta là hiếu kì nên lạc mất Tỷ, Tỷ đừng giận ta nha. – Nói xong còn làm bộ dáng nũng nịu, không đáng yêu chết người không đền tiền mà.

Lâm Thiên Vũ yêu chết vẻ mặt này của Triệu Linh Lam, nàng ta thật là thông minh, chỉ nháy mắt vài cái liền hiểu, Lâm Thiên Vũ thầm nghĩ, sau lại bày ra bộ dáng bao dung, yêu thương vượt nhẹ mái tóc rối của Triệu Linh Lam, nói:

- Ngoan, ta cũng không giận, nhanh theo ta về nhà, phụ thân cùng mẫu thân chắc cũng rất lo lắng cho chúng ta.

2 người cứ thế diễn 1 màn tỷ muội tình thâm làm Liên Nhi cùng tú bà dần ra.

Từ lúc nào mà Lâm gia lại xuất hiện thêm 1 vị tiểu thư??? Liên Nhi ngây ngốc nghĩ.

Thấy con dê béo sắp bị đoạt đi, tú bà không cam lòng, giữ các nàng lại:

- Nàng là muội muội của người sao?

- Đúng vậy. – Lâm Thiên Vũ, Triệu Linh Lam 2 người không hẹn mà cùng gật đầu.

- Nhưng là... nhưng là... – Tú bà cố chấp không buông, đã lâu mục ta không có gặp qua người có bộ dạng thanh tú như Triệu Linh Lam, nay lại xuất hiện thêm 1 vị tỷ tỷ kinh diễm thoát tục tựa thiên tiên, nhất là cái bốt giữa trán, mỹ nhân hiếm có như vậy trăm năm mới gặp 1 lần, nàng liều mạng suy tính, làm cách nào dụ dỗ hai tiểu mỹ nhân này về giúp bà kéo thần tài đến cửa.

- Nay, chúng ta là con nhà hoàng đế, muội muội ta là do lạc đường nên mới đi đến cái địa phương này, nếu người còn quá phận ta liền báo quan, kiện người tội dụ dỗ con gái nhà lành – Lâm Thiên Vũ uy hiếp.

Nghe xong những lời nói trên, tú bà biết Lâm Thiên Vũ không phải loại dễ chơi, bộ dạng nàng ta tuy ngây thơ nhưng lại không dễ lừa, tránh cho việc chưa hết đủ bạc về quê xây nhà dưỡng lão đã phải ngồi đại lao, tú bà đành ngậm ngùi buông tha cho hai người.

Lâm Thiên Vũ thân thiết nắm tay Triệu Linh Lam rời đi, mà 1 màn này đập vào mắt Liên Nhi khiến nàng sưng sốt không thôi, tiểu thư nhà nàng lúc nào lại biết uy hiếp người khác đâu, dường như lại còn biết rất rõ mảnh khoe của tú bà kia???

3 người đi thật xa, sau khi chắc chắn rằng mục tú bà không có đuổi theo mới từ từ thả lỏng cước bộ.

- Cám ơn cô nương đã giúp đỡ, ân tình này Triệu Linh Lam ta cả đời không quên. – Triệu Linh Lam cung kính cúi người nói với Lâm Thiên Vũ.

- Ấy, nàng đừng làm vậy, ta chỉ là đột nhiên có lòng tốt vậy thôi, cũng chẳng phải phượng tốt lành gì đâu.

- Lâm Thiên Vũ hề hề nói.

- A, khách điểm ta trọ cũng gần đây, hay là mời hai vị đến đây ngồi nghỉ 1 lát xem như là ta trả ơn vậy. – Triệu Linh Lam đề nghị.

- Cũng được, đi hoài cũng thấy mỏi. – Lâm Thiên Vũ nói.

Sau đó 3 người thẳng tiến đến khách điểm.

5. Chương 5

Chương 5: Triệu Linh Lam(2)

Vào phòng của Triệu Linh Lam, Lâm Thiên vũ đảo mắt 1 lượt quanh phòng, xem ra bài trí nơi đây cũng không tệ, phòng cũng rộng rãi thoáng mát, “có vẻ là phòng thượng hạng.” Lâm Thiên Vũ suy đoán.

Triệu Linh Lam cùng Lâm Thiên Vũ ngồi xuống bàn, Liên Nhi nhanh tay rót trà rồi an phận đứng 1 bên chờ sai sử, dù gì cũng đang ở bên ngoài, nàng ta phải giữ đúng phép tắc, tránh làm mất mặt tiểu thư nhà nàng.

- Thứ cho ta đường đột, không biết việc nhận thân của cô nương đã có kết quả chưa? – Lâm thiên Vũ khách sáo nói, nàng đã cố hết sức học tập cách ăn nói của mấy diễn viên trên tivi, cố quên đi cảm giác buồn nôn.

Triệu Linh Lam thoáng ngạc nhiên, sau vẻ mặt nhuốm u buồn nói:

- Đại ca đã nói sẽ giúp ta lấy lại công đạo, nhưng là đến giờ vẫn chưa có tin tức gì.

- Vậy tại sao cô nương không đích thân cầu kiến Triệu lão gia 1 lần nữa xem sao? – Lâm Thiên Vũ nói.

- Đại ca có căn dặn trước khi hấn chưa tìm ra chứng cứ chứng minh Triệu Linh Lam trong Triệu gia kia là giả thì ta không được xuất hiện, tránh đã thảo kinh xà.

- Ô, cô nương đã chia cắt với gia đình bao lâu, tại sao họ lại không nhận biết người?

- Ta... – Triệu Linh Lam thoáng ngập ngừng, nàng ta nhìn Lâm Thiên Vũ, vẻ mặt có chút khó nói, dường như đang tranh đấu nội tâm dữ dội.

Lâm Thiên Vũ tinh ý liền nhận ra ngay, nàng cười hiền lành, nói:

- Nếu đây là chuyện khó nói, vậy xem như ta chưa từng hỏi vậy.

- Không, ta tin tưởng là người sẽ không hại ta, ta tin người sẽ không tiết lộ chuyện này với bất cứ ai, chỉ là ta lo sợ người sẽ vướng vào cái chuyện rắc rối này. – Triệu Linh Lam vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Sao người lại tin tưởng ta, người và ta chỉ là vô tình tương kiến có 2 lần? – Lâm thiên Vũ cười đến vân đạm khinh phong, nói.

- Vì người đã cứu ta, không chỉ 1 lần. – Triệu Linh Lam ánh mắt kiên định nhìn Lâm Thiên Vũ.

Thấy ánh mắt này của Triệu Linh Lam, Lâm Thiên Vũ liền ngưng cười, nàng nhìn thẳng vào mắt người đối diện như muốn nhìn ra nàng ta đang nghĩ gì, lát sau lại nói:

- Ta cam đoan sẽ không nói với ai chuyện này, 1 khi người đã tin tưởng cho ta biết.

- Ta tin tưởng người. – Triệu Linh Lam nói, nàng cũng không biết vì sao lại tin tưởng Lâm Thiên Vũ vô điều kiện như vậy, có lẽ là vì trong đôi mắt to trong veo của nàng ta không hề ẩn chứa 1 chút dục vọng, nó trong suốt như tấm gương phản chiếu, không hề chất chứa 1 tia dối trá.

- Vậy có thể cho ta biết về người chứ, ta tự giới thiệu, ta là Lâm Thiên Vũ. – Lâm Thiên Vũ vui vẻ nói, nàng rất thích Triệu Linh Lam, đối với thân thể của nàng ta cũng có rất nhiều hiếu kỳ.

- Ta tên là Triệu Linh Lam là trưởng nữ của Triệu gia, lúc ta vừa ra đời, có 1 đạo sỹ nói với song thân của ta rằng, ta sinh ra không hợp ngày, là khắc thân chi nữ, nếu sống cùng thân nhân sẽ gây họa cho toàn gia. Sau khi ta tròn 16 tuổi thì mới có thể phùng hung hóa kiếp sống cùng với gia đình. Vì vậy từ nhỏ ta đã sống xa gia đình, phụ thân đưa ta về quê sinh sống cùng ngoại tổ mẫu, bên cạnh còn có nhũ mẫu của ta là nha hoàn thân cận của mẫu thân, năm ta 8 tuổi thì ngoại tổ qua đời, sau khi ta tròn 16 tuổi thì nhũ mẫu mới kể hết sự tình cho ta biết, sau đó ta nhận được thư tín của phụ thân, người bảo ta hồi gia, vì thế ta cùng nhũ mẫu thu thập lên đường, trên đường đi ta cùng nhũ mẫu trọ tại 1 hắc điểm trá hình, chúng cướp hết hành trang của ta, phong thư phụ thân gửi cho cũng nằm trong tay nải, đã bị cướp mất, may mắn là ngọc bội tổ truyền của mẫu thân ta cất trong người nên không bị cướp mất. Bọn họ còn định bán ta vào thanh lâu... – Nói đến đây Triệu Linh Lam hốc mắt hồng hồng, nàng ta hấp háy cái mũi nói: – Ta cương quyết không chịu thì bọn họ nhốt ta cùng nhũ mẫu lại trong phòng không cho ăn, sau ta cùng nhũ mẫu trèo cửa

sổ trốn thoát, nhưng bị bọn họ đuổi theo, nhũ mẫu vì ngăn cản bọn họ đã... – Triệu Linh Lam khóc, nàng khóc như lê hoa mang vũ, làm Lâm Thiên Vũ cùng Liên Nhi cũng thấy thương tâm.

- Bà ấy đã chết. – Lâm thiên Vũ thương cảm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Triệu Linh Lam.

Triệu Linh Lam không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, nước mắt vẫn rơi không ngừng. Liên Nhi nhanh chóng tiến đến, đưa cho nàng ta cái khăn tay, Triệu Linh Lam cảm kích nhìn Liên Nhi. Từ trước đến giờ ngoài ngoại tổ mẫu cùng với nhũ mẫu thì không có ai đối tốt với nàng cả.

- Thế tại sao ngươi lại đến Bách Hoa lâu? – Lâm Thiên Vũ hỏi?

- Lúc bọn cướp định bán ta đã có nói qua Bách Hoa lâu, mà phong thư chứng minh thân phận của ta đã bị đám người kia lấy mất, ta nghĩ Bách Hoa lâu chắc là biết đám người đó, ta định đến hỏi xem, không ngờ gặp phải tú bà, may mắn gặp được ngươi, nếu không ta chắc đã thê thảm. – Triệu Linh Lam ánh mắt biết ơn nhìn Lâm Thiên Vũ.

- Ai nha, đã nói là vô tình nổi hứng thôi mà. – Lâm Thiên Vũ xua tay.

- Nhưng dù sao ngươi là ân nhân của ta. – Triệu Linh Lam cứng rắn nói.

- Bỏ qua chuyện đó đi. – Lâm Thiên Vũ nói:- Sau này ngươi có dự định gì không, định đợi cái tên đại ca vừa mới gặp mặt đấy giúp ngươi chứng minh thân phận à, ta thấy việc này không được khả quan cho lắm à nha.

Lâm Thiên Vũ vừa dứt lời, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, 2 nam nhân tuấn tú bước vào, người chưa vào thanh âm đã đến

- Sao lại không khả quan? – Triệu Ngân Phong hỏi.

Lâm Thiên Vũ thoáng sững người, nhưng rất nhanh nói:

- Thì chính là lo sợ chuyện sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy mà đó mà.

- Sao cô nương lại nghĩ như vậy? Có thể nói ra để tại hạ cùng tham thấu có được không? – Triệu Ngân Phong tiêu sái ngồi xuống ghế, phe phẩy chiết phiến nói.

Nghe cách nói chuyện của triệu Ngân Phong mà Lâm Thiên Vũ nổi cả da gà da vịt lên cả, có cần phải văn phong như vậy không. Nàng mày liễu nhíu lại, nói:

- Cắt, đừng ăn nói màu mè văn vẻ như thế với ta, thực kinh tởm.

Trong phòng 4 người thoáng ngẩn người, trong đó bao gồm Triệu Linh Lam, Triệu Ngân Phong, Liên Nhi cùng với Âu Dương Kỳ này giờ vẫn chưa lên tiếng.

Tiểu, tiểu, tiểu thư khi nào thì ăn nói thô tục như thế? Liên Nhi là người sốc nhất. Nàng mở to mắt ếch ra nhìn Lâm Thiên Vũ như nhìn quái vật.

Sau 1 hồi im lặng như tờ, đột nhiên có 1 tiếng cười như pháo nổ phát ra phá tan bầu không khí tĩnh lặng, mà người phát ra cái âm thanh kia chính là Triệu Ngân Phong, hắn ôm bụng cười sặc sụa, Triệu Linh Lam thì thùy mị lấy khăn tay che miệng cười khúc khích. Đến cả Âu Dương Kỳ trông có vẻ trầm tính hơn hẳn vậy mà khóe môi cũng cong lên, bộ dáng khi hắn cười thật là mê người, Lâm thiên Vũ nhìn Âu Dương Kỳ đến ngẩn người.

Sau khi cười đến chết đi sống lại, Triệu Ngân Phong người run run cố nhịn cười, nói:

- Nàng quả là nữ tử thú vị, rất thẳng thắn. – Nữ nhân đối diện với dung mạo của hắn còn không cố gắng tỏ ra dịu dàng e lệ, tranh thủ lấy lòng hắn hay sao, người dám nói với hắn như vậy, chỉ có nàng. Lâm Thiên Vũ thì ngây ngốc chả hiểu mình đã nói cái gì khiến họ cười như bị điên như vậy, nhưng nghe qua ngữ khí của Triệu Ngân Phong thì có vẻ cũng chẳng tốt lành gì. Nàng đứng lên, xoay người định rời đi.

- Nàng định đi đâu? – Triệu Ngân Phong hỏi.

- Ta đi về, nhìn thấy các người tâm trạng ta đột nhiên không tốt. – Lâm Thiên Vũ ăn ngay nói thẳng.

- Nàng không muốn biết ai mới là Triệu Linh Lam thật hay sao? Không muốn biết ngọc bội có thật là của mẫu thân ta hay không sao? – Triệu Ngân Phong hỏi, khóe môi treo lên 1 nụ cười nhạt.

- Nàng ấy chính là Triệu Linh Lam. – Lâm Thiên Vũ tay ngọc chỉ về hướng Triệu Linh Lam nói.

- Sao nàng lại chắc chắn vậy, nếu không phải thì sao? – Triệu Ngân Phong vẫn cười cợt nhả. Mà bộ mặt này lại khiến Lâm Thiên Vũ thấy khó chịu vô cùng, tay ngứa ngáy muốn xông lên tát vào cái mặt tuấn mỹ của hắn mấy phát.

- Nếu nàng ta không phải Triệu Linh Lam người còn đến đây sao? Còn không nhanh báo quan bắt nàng ta vì tội giả danh, cố ý lừa đảo? – Lâm Thiên Vũ khinh thường nói.

Nhóm người trong phòng thoáng trầm lặng vì câu nói vừa rồi của Lâm Thiên Vũ, Âu Dương Kỳ, Triệu Ngân Phong trong lòng thầm khen nàng thông minh, Triệu Linh Lam lại dùng ánh mắt biết ơn nhìn Lâm Thiên Vũ, còn Liên Nhi thì ái mộ nhìn nàng, “tiểu thư nhà nàng lúc nào lại sâu sắc như thế?”

- Nếu như ta nói là ta nhân từ, muốn tha cho nàng ấy 1 con đường sống, nàng có tin không? – Triệu Ngân Phong nhìn Lâm Thiên Vũ, thấy nàng lắc đầu, sau lại nói:- Nàng đoán thử xem ta đến đây là để đón muội muội về nhà hay là đến vạch mặt nàng ấy đây? – Triệu Ngân Phong ngả ngớn nói.

- Ta nghĩ cả 2 đều không phải. – Lâm Thiên Vũ nói.

- Sao lại vậy? – Liên Nhi tò mò xen vào.

- Không có gì, chỉ là trực giác thôi. – Lâm Thiên Vũ nhún vai nói.

“Bốp, Bốp, bốp” Triệu Ngân Phong vỗ tay tán thưởng:

- Trực giác của nàng thật chính xác.

- Là ý gì? – Nữ nhân trong phòng 3 miệng một lời, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Triệu Ngân Phong.

- Ta đã hỏi qua mẫu thân về ngọc bội, người xác định đó là của người, đã tặng cho Lam muội từ lúc nàng ấy còn nhỏ. – Triệu Ngân Phong nói, mắt nhìn thẳng vào Triệu Linh Lam như dò xét.

- Đúng vậy, ngọc bội luôn theo bên người của ta từ lúc ta còn nhỏ, tuy thư tín do phụ thân gửi cho đã bị mất nhưng ngọc bội thì vẫn còn. – Triệu Linh Lam khẳng định.

- Ta tin tưởng muội, có biết cái gì là máu mủ tình thân không, ta đối với vị muội muội kia không hề có 1 chút cảm giác thân tình, nhưng đối với muội lại có 1 cảm xúc kỳ lạ, giống như đã thân thiết từ lâu. – Triệu Ngân Phong ánh mắt kiên định nhìn Triệu Linh Lam.

Triệu Linh Lam hốc mắt hồng hồng, cảm kích cùng kính trọng đại ca không thôi.

- Nhưng vấn đề rắc rối bây giờ chính là vị muội muội tại Triệu gia rất được lòng phụ thân và mẫu thân, 2 người tin tưởng tuyệt đối nàng ta chính là Triệu Linh Lam, mẫu thân vì mặc cảm tội lỗi nên cưng chiều nàng ta hết mực, nàng ta nói gì cũng tin tưởng. Muội ngoại trừ ngọc bội lại không có thứ gì có thể làm họ tin tưởng, ta sợ 1 khi công khai sự thật người thiệt thòi chính là muội. – Triệu Ngân Phong ánh mắt xót xa nhìn Triệu Linh Lam.

- Như vậy muội phải làm sao đây, thư tín đã đánh mất, ngoại tổ mẫu cùng nhũ mẫu đã qua đời... – Triệu Linh Lam nước mắt như mưa nói.

- Có thể nhờ những người sống ở quê đến làm chứng. – Lâm Thiên Vũ nói.

- Có thể, chỉ có điều vị muội muội ở Triệu gia kia thật không dễ chơi, nàng ta có thể nói là do chúng ta thuê họ. – Triệu Ngân Phong suy tư.

- Cũng đúng. – Lâm Thiên Vũ nói, suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra cách gì hay, trong phòng thoáng trở nên tĩnh lặng.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến từng trận âm thanh hỗn loạn, nhóm người Lâm Thiên Vũ vì tò mò cùng ra ngoài xem xét thì thấy trong khách điểm có mấy nam nhân kẻ cầm đao, người cầm kiếm chia thành 2 nhóm, vẻ mặt bọn họ như hung thần, mắt như tóe lửa, sát khí nồng đậm, họ chửi qua, mắng lại vài câu, sau đó 1

tên đại hãn(người to lớn) vác 1 cái đại đao nhanh như chớp lao về 1 người bên nhóm đối diện, lia 1 đao, sau đó trước mắt Lâm Thiên Vũ tối sầm, có 1 bàn tay to lớn che mắt nàng lại, nàng chỉ nghe bên tai có tiếng la hét, rên rĩ, tiếng chân chạy hỗn loạn, âm thanh hỗn độn khiến Lâm Thiên Vũ tò mò, nàng cố đẩy bàn tay to lớn kia ra.

Ngón tay nhỏ dài trắng mịn như ngọc của Lâm Thiên Vũ vừa chạm vào bàn tay to lớn thô ráp của Âu Dương Kỳ liền làm hắn giật mình, bàn tay bị nàng nắm lấy thoáng run rẩy, cảm giác kỳ lạ nhanh chóng xâm chiếm tim hắn. Hắn cũng không hiểu tại sao khi thấy tên đại hãn kia vung đao liền dùng tay che mắt nàng lại, không biết tại sao hắn lại không muốn nàng nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa kia...

- Này, ai đang che mắt ta, buông ra ta muốn xem. – Lâm Thiên Vũ đẩy mãi mà bàn tay to kia vẫn không xê dịch, nàng nóng lòng nói.

- A... Có án mạng rồi. – Vì Lâm Thiên Vũ được Âu Dương Kỳ che mắt, Triệu Linh Lam cũng được Triệu Ngân Phong dùng tay áo to lớn che nốt, chỉ có Liên Nhi tận mắt chứng kiến 1 màn giết chóc kia, sau khi bắt động được 1 lúc nàng ta liền hét lên vì quá sợ hãi.

- Án mạng? Án mạng đâu, ai ở phía trước buông tay ra, ta muốn xem. – Lâm Thiên Vũ hét lên, nàng sợ tới, ghét nhất là bị che mắt lại còn án mạng nữa, nàng từ trước đến giờ vẫn chưa tận mắt xem hiện trường án mạng ngoài đời bao giờ.

Vừa nói dứt câu Lâm Thiên Vũ cảm thấy hình như bản thân đang bị 1 người dìu đi.

Sau khi trở về phòng Âu Dương Kỳ liền thôi không che mắt Lâm Thiên Vũ nữa. Ánh sáng trở lại, Lâm Thiên Vũ chớp chớp mắt hạnh phúc như có điểm không kịp thích nghi, đột nhiên Liên Nhi lao vào người nàng, ôm chặt lấy nàng, người nàng ta run lên từng đợt. Lâm Thiên Vũ lo lắng ôm lấy nàng ta, hỏi:

- Liên Nhi, muội sao thế?

- Đáng sợ, đáng sợ quá, ô ô ô, tiểu thư... Đáng sợ quá. Nhiều máu, có rất nhiều máu, còn có người chết nữa.

- Nói xong Liên Nhi liền khóc òa lên, nàng bị 1 màn giết chóc kia dọa sợ.

- Ngoan, đừng khóc, chỉ là xung đột cá nhân thôi... – Lâm Thiên Vũ dỗ dành.

- Chắc là người giang hồ thanh toán nhau. – Triệu Ngân Phong nói.

- Nhưng cũng ra tay quá ác độc đi. – Âu Dương Kỳ đến tận bây giờ mới lên tiếng.

- Sao lại ác độc? – Lâm Thiên Vũ hỏi

- Hắn ta cố tình nhằm ngay mạch máu của đối phương mà hạ thủ lại không cắt vào động mạch chính là khiến họ xuất huyết từ từ mà chết cũng đủ ngoan đi (Ngoan độc). – Triệu Ngân Phong vẫn tiếp tục bình luận.

Tưởng tượng đến cảnh 1 người nằm giãy dụa như con cá mắc cạn đang hấp hối, khắp người toàn là máu. Lâm Thiên Vũ mày nhíu chặt lại, nàng lắc lắc đầu nhỏ, mong muốn xóa đi hình ảnh đáng sợ kia. Hèn gì mà Liên Nhi lại sợ đến vậy, Lâm Thiên Vũ cảm thấy may mắn khi bị che mắt, thật cảm tạ người đã che mắt giúp nàng.

Nhìn thấy biểu hiện của Lâm Thiên Vũ, Âu Dương Kỳ biết nàng đang nghĩ gì, hắn thoáng cảm thấy vui mừng vì bản thân đã kịp thời che mắt nàng lại, nếu không người khóc không chỉ có mình nha hoàn của nàng.

Lại nhìn đến Liên Nhi đang ôm chặt lấy người, Lâm Thiên Vũ vỗ nhẹ lên vai nàng ta như đang an ủi trẻ nhỏ. Sau dường như đã nghĩ ra việc gì liền đập tay xuống bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ ửng một mảng, bộ dáng phi thường kiều diễm.

Mọi người trong phòng vì hành động này của nàng mà thoáng sững người, đến cả Liên Nhi cũng quên cả khóc, mọi người nhìn Lâm Thiên Vũ chằm chằm.

Mặc kệ những ánh mắt kia, Lâm Thiên Vũ chỉ vào Triệu Linh Lam hào hứng nói:

- Ta đã nghĩ ra cách chứng minh nàng là Triệu Linh Lam.

- Thật sự??? – Nhóm người trong phòng đều nhìn Lâm Thiên Vũ bằng ánh mắt ngạc nhiên, 4 miệng 1 lời.
- Đúng vậy, tuy cách này không chính xác hoàn toàn nhưng cũng chính xác 50%, có thể dùng được, tuy có chút mạo hiểm. – Lâm Thiên Vũ khẳng định, lại nói:- Bất quá ta cần mọi người giúp đỡ.
- Chuyện gì? – Mọi người đồng thanh hỏi.
- Lại đây. – Lâm Thiên Vũ vẽ mặt thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay bảo mọi người đến gần.

5 cái đầu chụm chung 1 chỗ, cùng nhau bày mưu tính kế, chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới.

Sau khi nghe xong kế hoạch của Lâm Thiên Vũ, mọi người như 1 đèn đụt ánh mắt không thể tin nổi nhìn nàng, chỉ thấy nàng cười thâm ý, ánh mắt kiên định đón nhận những cái nhìn thần tượng kia. (anchan: tỷ tự kỷ quá đi)

6. Chương 6

Chương 6: Nhỏ máu nhận thân

(anchan: chap này có hơi rắc rối vì xuất hiện 2 Triệu Linh Lam nên ta sẽ phân biệt 2 nàng bằng cách thêm chữ ‘thật’ và ‘giả’ vào sau tên nhá)

Đúng ngày hẹn, Lâm Thiên Vũ cùng Liên Nhi lại trèo tường trốn ra ngoài, 2 người hướng khách điểm nơi Triệu Linh Lam trọ làm điểm đến.

Vừa vào đến cửa Lâm Thiên Vũ liền thấy 2 huynh muội nhà họ Triệu cùng với Âu Dương Kỳ ngồi sẵn trong phòng đợi nàng.

Lâm Thiên Vũ chậm rãi đi đến bàn tròn, nàng ưu nhã ngồi vào chỗ, lắng nghe bọn họ báo cáo công tác trong mấy ngày qua.

Quả thật 2 tên nam nhân kia không có phụ sự kỳ vọng của nàng, đã nhanh chóng điều tra ra sự thật, chuyện còn lại quan trọng nhất chính là trông cậy vào vận may của Triệu Linh Lam.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng lại lần cuối, nhóm người 2 chủ tớ nhà họ Lâm, huynh muội họ Triệu cùng Âu Dương kỳ hướng Triệu gia đi tới. Chuẩn bị diễn 1 màn gà bay chó chạy tại Triệu gia.

...

Triệu gia là phú thương giàu có nhất nhì trong thành tài phú vô số nên trang viên có phần nguy nga đồ sộ cũng không có gì lạ, dựa vào cái danh là bằng hữu của Triệu đại thiếu gia, Lâm Thiên Vũ cùng với Triệu Linh Lam hiện ngang đi từ cửa lớn vào nhà.

Nhóm người theo chân Triệu Ngân Phong đi lòng vòng qua mấy cái hành lang quanh co, vài cái núi giả còn có thủy kiều, đi đến mỗi chân thì cuối cùng cũng thấy đại sảnh.

Vừa bước vào đại sảnh, Lâm Thiên Vũ liền thấy 1 nam nhân, ăn mặc sang trọng, độ tuổi ước chừng gần 50, khuôn mặt phúc hậu, ngồi ghế trên ghế.

- Phụ thân. – Triệu Ngân Phong cúi người, kính cẩn chào hỏi Triệu lão gia.
- Ừm, Phong Nhi, việc con nói có thật sự là đúng vậy không? – Triệu lão gia vẽ mặt cẩn trọng hỏi Triệu Ngân Phong.
- Đúng là như vậy, con cùng với Âu Dương huynh đã điều tra cẩn thận qua. – Triệu Ngân Phong ánh mắt ngưng trọng nhìn Triệu Lão gia, nói.
- Vậy... Trong số họ ai là Lam Nhi? – Triệu lão gia giọng run run hỏi, thân thể bất giác rời khỏi ghế, hướng về phía 3 nữ nhân đứng giữa đại sảnh đi đến.
- Phụ thân... – Triệu Linh Lam nói, nước mắt như trân châu đứt dây rơi không ngừng.

Triệu lão gia hốc mắt hồng hồng, ôm lấy nữ nhi, 1 cảnh tình thân trùng phùng đập vào mắt Lâm Thiên Vũ làm nàng chợt nhớ đến lão cha cố chấp của nàng ở hiện đại, bất giác nàng cũng muốn khóc.

- Nữ nhi, phụ thân nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con. – Triệu lão gia yêu thương lau nước mắt cho con, ông ánh mắt ánh băng lãnh nhìn về phía 2 người đang đứng ngoài cửa nói.

Triệu Linh Lam vì quá xúc động nên ngoài khóc cũng chỉ biết khóc.

Triệu phu nhân thấy 1 màn giữa sảnh liền sững người, nữ nhân đang khóc kia dung mạo tại sao lại giống y như bà lúc còn trẻ, lại nhìn sang nữ nhi vừa mới nhận lại cách đây vài tháng chỉ thấy nàng đang ngây ra, ánh mắt lộ rõ sợ sệt cùng hoang mang. Triệu phu nhân thoáng chau mày, dung mạo nữ nhi của bà 1 chút cũng không giống bà cùng tướng công, lúc trước bà cũng từng nghi ngờ, chẳng qua là do không xem nặng vấn đề này nên không nhớ tới, bất quá bây giờ bà có chút hoài nghi.

Triệu phu nhân cùng Triệu Linh Lam giả mạo vừa vào đến nơi, không khí chợt ngưng trọng, không 1 tiếng động, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

- Khụ. – Triệu Ngân Phong đằng hắng như muốn thu hút sự chú ý của mọi người. Sau lại nói: – Muội muội, người trước đến đây, ta cùng phụ thân có vài lời muốn nói.

Triệu Linh Lam giả mạo vẻ mặt nhu thuận nhưng trong ánh mắt không dấu nổi lo lắng, khẽ nhìn Triệu phu nhân, mong muốn bà ta sẽ giúp mình. Chỉ là Triệu phu nhân ánh mắt bây giờ đang bận tập trung trên người Triệu Linh Lam thật nên không có để ý đến nàng ta.

Mà 1 đoạn ánh mắt kia không qua mắt được những người có mặt tại đây, Triệu lão gia ánh mắt băng lãnh nhìn Triệu Linh Lam giả, ông liếc xéo nàng ta 1 cái sau đó liền trở về trên ghế, khuôn mặt thập phần oai nghiêm nhìn thẳng vào ánh mắt lăm lét của Triệu Linh Lam giả.

Như nhận biết được nguy hiểm cận kề, Triệu Linh Lam giả mạo cố gắng tự trấn tĩnh bản thân, bày ra bộ dáng đáng thương hề hề nói:

- Phụ thân, người có gì dạy bảo?

Triệu lão gia chán ghét không muốn nhìn bộ mặt giả dối của nàng ta, ông không lên tiếng ánh mắt di dời về phía Triệu Linh Lam thật, vẫn là máu đậm hơn nước, chỉ là nhìn qua Triệu Linh Lam thật 1 cái thôi nhưng ông có thể khẳng định nàng ta mới là con gái ruột của ông, nhan sắc kia giống y như phu nhân của ông lúc trẻ.

- Muội muội, ta lúc trước có nghe mẫu thân nói qua, long phượng ngọc bội của nhà ngoại thật rất đẹp, nhưng chỉ truyền lại cho trưởng nữ của Tần gia, đến đời mẫu thân thì người là nữ tử duy nhất của Tần gia vì thế mà muội may mắn nhận được ngọc bội, ta là rất tò mò muốn xem ngọc bội có thật sự đẹp như mọi người đồn đại hay không, muội muội, người có thể cho ta mượn xem 1 lát được không? – Triệu Ngân Phong nói bộ dáng thập phần hiếu kỳ. Hắn là muốn xem nữ nhân giả mạo kia lấy đâu ra ngọc bội đấy.

- Cái này... – Triệu Linh Lam giả mạo ấp úng, nàng ta đến bây giờ mới biết đến cái long phượng ngọc bội gì đó.

- Sao vậy, muội muội là không muốn cho ta mượn hay... – Vốn dĩ chính là không có? – Triệu Ngân Phong chất vấn.

- A, không, ta là... A ta đánh rơi trên đường đến Triệu gia, dù đã cố tìm kiếm nhưng chính là không thấy, ta nghĩ chắc có kẻ đã nhặt được nó. – Triệu Linh Lam giả mạo nhanh chóng bịa đại 1 lý do.

- À, thì ra là đánh mất dọc đường, thật là quá trùng hợp đi. – Triệu Ngân Phong kéo dài giọng.

- Không có, nàng ta... – Triệu Linh Lam thật bất bình định lên tiếng, lời còn chưa dứt liền bị Lâm Thiên Vũ dùng tay che miệng nàng ta lại.

- Hừ, người yên lặng để Triệu Ngân Phong làm việc. – Lâm Thiên Vũ thì thầm bên tai Triệu Linh Lam.

Như sự nhớ ra, Triệu Linh Lam liền lập tức im bất, ánh mắt phần uất nhìn Triệu Linh Lam giả.

- Nếu người đã nói thế vậy thì hết cách. – Triệu Ngân Phong bộ dáng tiếc rẻ nói, sau ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh lạnh làm Triệu Linh Lam giả 1 phen rét run.

- Vậy, những người này người có quen hay không? – Triệu Ngân Phong hỏi, vừa dứt lời bên ngoài bị đẩy vào 1 nam nhân cùng 1 nữ nhân mà nữ nhân kia cũng rất chi là quen thuộc, không phải tú bà của Bách Hoa Lâu thì còn ai vào đây.

Sắc mặt Triệu Linh Lam giả xấu đến cực điểm, nàng ta hướng 2 người kia tặng cho họ 1 ánh mắt trách cứ, ý nói hai người kia đã phá hư kế hoạch của nàng.

- Sao? Muội muội, người có điều gì muốn nói với bọn họ không? – Triệu Ngân Phong khoe môi nhếch lên, tà ác hỏi.

- Ta... Ta không quen họ. – Triệu Linh Lam giả chối ngay lập tức.

- Như hoa, người dám nói không quen chúng ta? – 2 người đang quỳ rạp dưới đất đồng thời lên tiếng. Mà vị Như Hoa kia sắc mặt bây giờ đã tối đen như đêm ba mươi.

- Người đừng qua cầu rút ván, ngày xưa người sắp chết đói ngoài đường là ai đã cứu người? Bây giờ vinh hiển lại dám ăn cháo đá bát, người coi chừng bị trời trả báo đó. – Tú bà day nghiêng.

- Các người nói vậy, ta cùng các người làm sao lại quen biết được. – Như Hoa đôi chối.

- Thế còn những người này thì sao? – Triệu Ngân Phong chán ghét nói.

Bên ngoài lập tức có thêm 2 người tiến vào là 1 lão bá tóc bạc phơ tay chống gậy vẻ mặt nhân hậu nhưng không kém phần oai nghiêm, bên cạnh còn có 1 nữ nhân trung niên dịu lão.

Triệu Linh Lam thật vừa nhìn thấy 2 người kia liền hưng phấn không thôi, nàng đi nhanh đến bên họ, thân thiết cầm lấy đôi tay già nua của vị lão bá kia, ân cần hỏi thăm:

- Trưởng thôn, Vi đại thẩm, sao hai người lại lên đây, 2 người có khỏe không? mọi người trong thôn có khỏe không?

- Lam Nhi ngoan, mọi người trong thôn đều rất khỏe, chúng ta là nhận được tin con gặp rắc rối ở đây, liền cùng nhau đến nghĩ sẽ giúp con. – Trưởng thôn hiền từ nói.

- Trưởng thôn, người nói ai là Lam Nhi? – Triệu phu nhân hoảng hốt hỏi.

- Lam Nhi trên đời chỉ có 1, đây không phải Lam Nhi thì ai mới phải đây, Thanh Nhi, con thật quá hồ đồ rồi, ngay cả nữ nhi do mình sinh ra cũng không nhận biết? – Trưởng thôn nói, thanh âm có phần trách cứ, ông đã chứng kiến 2 mẹ con này trưởng thành, cho đến bây giờ vẫn còn thói quen gọi ra khuê danh của Triệu phu nhân.

- Con... – Triệu phu nhân ấp úng, đầu cúi thấp ngượng ngùng cùng hối lỗi. Kính lão đắc thọ chính là truyền thống tốt đẹp từ bao đời nay, cho dù Triệu phu nhân có rời thôn bao nhiêu năm đi nữa thì thái độ kính trọng đối với trưởng bối như trưởng thôn vẫn không đổi.

- Mọi chuyện vẫn là không thể trách một mình nàng ấy, nếu có trách thì ta cũng có phần. – Lúc này Triệu Lão gia mới lên tiếng giải vây cho vợ.

- Đáng trách hơn vẫn là những người thừa cơ cháy nhà mà đi hôi của mới đúng chứ? – Lâm Thiên Vũ nói vào trọng tâm.

- A, không... 2 người này nhất định là đã bị mua chuộc, ta mới chính là Triệu Linh Lam. – Như Hoa cố nín kéo chút hi vọng sau cùng, sau đột nhiên hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Linh Lam nói: – Nữ nhân kia dám cả gan giả mạo ta, người sẽ gặp quả báo.

- Chính người mới là đồ giả mạo, ta mới chính là Triệu Linh Lam. – Triệu Linh Lam không chịu yếu thế lên tiếng.

- Đồ giả mạo.

- Người mới là đồ giả mạo.

Cả 2 lao vào cuộc chiến đấu vô mồm làm mọi người đau cả đầu. Cảm nhận được nàng sắp bị ồn chết, Lâm Thiên Vũ nhíu mày nói:

- Nếu muốn biết ai thật ai giả chỉ cần thử 1 chút là được.

Mọi ánh mắt đều tập trung tại trên người Lâm Thiên Vũ, nàng xem như không, chỉ chú ý tập trung vào Như Hoa kia, ánh mắt khiêu khích nói:

- Sao, có muốn thử không?

- Ta tại sao lại phải thử? – Như Hoa cứng miệng

- Chẳng phải ngươi cương quyết cho rằng mình là Triệu Linh Lam sao, sao lại không dám thử? – Lâm Thiên Vũ khích tướng.

- Ta làm sao tin được người không có giở trò.

- Ta giở trò? – Lâm Thiên Vũ cười khẩy. – Người còn chưa xứng.

- Người... – Như Hoa tức nghẹn họng.

- Sao, rốt cuộc là có thử không, không thử thì ngươi tự nhận mình chính là kẻ giả mạo. – Lâm Thiên Vũ lười đời co.

Như Hoa ngáp ngừng, sau lại quyết định liều 1 phen, trước chết sau cũng chết sau không thử đại, ai biết được chó ngáp phải ruồi thì sao.

- Được, thử thì thử sợ gì, thử như thế nào? – Như Hoa mạnh miệng, thật ra trong lòng nàng ta đang tính kế chạy trốn.

- Rất đơn giản, nhỏ máu nghiệm thân. – Lâm thiên Vũ ánh mắt kiên định nhìn nàng ta, thầm nghĩ: Lạy chúa cho ả ta khác nhóm máu với Triệu lão gia, nàng là lần đầu ra quân, đừng để nàng phải bẽ mặt, amen!

Mọi người thoáng sửng sốt, lúc sau qua 1 loạt giải thích cùng khoe khoang của Lâm Thiên Vũ, mọi người cũng mập mờ hiểu ra cái gì gọi là nhỏ máu nghiệm thân, chính là ấu của 2 người vào trong chén nước, nếu máu hòa vào nhau thì họ có cùng huyết thống và ngược lại. Sau khi nghe Lâm Thiên Vũ nói, ai cũng ngờ vực nhìn nàng trân trân.

Lâm thiên Vũ mặc kệ những cái nhìn hâm mộ kia. Nàng lệnh cho Liên Nhi đi tìm 2 bát nước cùng với 1 cây chủy thủ(dao ngắn).

2 bát nước được bưng ra, có sự phân biệt rõ ràng, tránh cho việc bị tráo bát, Triệu lão gia dùng chủy thủ cắt nhẹ vào ngón tay, nặn ra 2 giọt máu nhỏ vào 2 cái bát.

Như Hoa cùng Triệu Linh Lam cũng nhỏ máu vào bát của mình. Mọi người hồi hộp nhìn chăm chú vào 2 bát nước được phân biệt đặt trên bàn. Đầu tiên là cái bát của Như Hoa, 2 giọt máu đỏ tươi bắt đầu quện vào nhau, cái tình cảnh này làm Lâm Thiên Vũ thót tim, nó dường như đã ngừng đập trong giây phút đó, nàng mở to 2 mắt, miệng không ngậm vào được. Lúc mà mọi người đều đổ dồn ánh mắt nghi hoặc về phía Lâm Thiên Vũ thì dường như kỳ tích đã xuất hiện, 2 giọt máu kia đang trong trạng thái chuẩn bị hòa vào nhau thì đột nhiên lại tách dần ra, từ từ rồi tách hẳn ra như 2 cực trái nhau. Mọi việc diễn ra rất nhanh chóng nhưng vô cùng chân thực, 2 giọt máu đã hoàn toàn đứng riêng lẻ độc lập trong nước. Lâm Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nàng vui mừng ra mặt, nhảy cẫng lên ôm chầm lấy người bên cạnh sung sướng hét lên:

- Nga, không hòa, không hòa, chính là không hòa. – Có trời mới biết nàng đã lo sợ đến cỡ nào, nếu cô ta có cùng nhóm máu với Triệu lão gia...

Mọi người nhìn nàng đến ngây ngốc, thầm nghĩ: “ Nữ nhân này cũng thật là vui quá nên hành động có chút to gan đi”.

- Tiểu thư? – Liên Nhi mất tự chủ hét lên, tiểu thư nhà nàng sao lại bạo gan đi ôm 1 nam nhân, danh tiết gì cũng mất sạch cả rồi.

- Chuyện gì? – Lâm Thiên Vũ lúc này mới chú ý hình như nàng đã làm quá lên thì phải, có phải nàng ôm Liên Nhi chặt quá nên nàng ta khó chịu không. Vừa nghĩ nàng vừa đưa mắt nhìn ‘Liên Nhi’ trong lòng, tay không tự chủ buông lỏng ra. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi nàng chỉ muốn độn thổ, Liên Nhi không biết từ khi nào lại biến thành Âu Dương Kỳ đi???

Nàng nhớ rõ Liên Nhi đứng cạnh nàng cơ mà? Vì vậy nàng mới an tâm ôm lấy người kia... Nhưng tại sao, tại sao, tại sao... Lại là Âu Dương kỳ???

Lâm Thiên Vũ chính thức đứng hình trong gió, nàng có hoa mắt không, hình như khúc gỗ Âu Dương Kỳ kia đỏ mặt.

What, what, what, nàng hoa mắt, đích thị là hoa mắt, chắc chắn là như vậy nếu không vì sao đầu gỗ lại đỏ mặt được chứ.

- E hèm. – Triệu Ngân Phong đằng hắng, kéo mọi người quay về chủ đề chính, còn có ý tốt muốn giải vây giúp Lâm Thiên Vũ.

Ngay lập tức mọi người bị thanh âm kia hấp dẫn, tạm thời quên đi Lâm Thiên Vũ đang ngượng đến chín người kia.

Lâm Thiên Vũ nàng nói ngây thơ thì không ai tin chứ nàng thật ra còn chưa có nắm qua tay nam nhân, nay lại 1 bước tiến 2 lại ôm ấp nam nhân trước nhiều người như thế, không đỏ mặt mới là lạ.

Nàng len lén ngược đôi mắt to tròn đen bóng nhìn Âu Dương Kỳ, chỉ thấy hắn ta đang nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ, nàng thoáng rung mình, nghĩ: “ Tốt nhất là nên tẩu thoát trước khi bị mọi người lôi ra làm trò cười”. Nghĩ gì làm nấy, Lâm Thiên Vũ liền lôi kéo Liên Nhi định rời khỏi Triệu gia, chân chưa kịp đi liền bị ai đó giữ lại.

- Nàng định đi đâu? – Âu Dương Kỳ hỏi.

- Về nhà. – Nói xong nàng liền lôi Liên Nhi chạy thục mạng ra khỏi Triệu gia.

...

Về đến Lâm gia, Lâm Thiên Vũ mới an tâm buông tay Liên Nhi ra, 2 chủ tớ cùng thở dốc.

- Tiểu thư, sao đột nhiên người lại chạy, muội còn chưa có xem xong bát nước của Triệu cô nương. – Liên Nhi trách cứ.

- Còn xem gì nữa, máu nhất định là hòa vào. – Lâm Thiên vũ nói chắc như đinh đóng cột.

- Sao tiểu thư lại quả quyết như thế, biết đâu...

- Hừm, muội không tin ta? – Lâm thiên Vũ nhướn mày tỏ vẻ nguy hiểm.

- Không, không, lời tiểu thư luôn là đúng. – Liên Nhi sợ chết nói.

- Ngoan, a. – Lâm Thiên Vũ xoa đầu Liên Nhi, trong đầu đột nhiên nhớ đến lúc ôm Âu Dương Kỳ, thân hình hắn cũng thật là mềm đi cho nên nàng mới hiểu lầm là Liên Nhi. Nghĩ đến đây Lâm Thiên Vũ lại bắt giác đỏ mặt.

7. Chương 7

Chương 7: Trốn nhà bị bắt, kết quả là...

Mấy ngày gần đây Lâm Thiên Vũ không có trốn nhà đi chơi, nàng ngoan ngoãn ở tại khuê phòng viết chữ, vẽ tranh. (anchan: thực sự mà nói là tỷ ấy đang lên kế hoạch cho việc bỏ trốn đấy)

Liên Nhi thì ra ngoài mua cho nàng ít đồ đi từ trưa đến tối vẫn chưa về, Lâm Thiên Vũ thật lo không biết nàng ấy có ngủ quên ở ngoài chợ không nữa.

Đang nghĩ đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Liên Nhi lập tức chạy ủa vào vẻ mặt dường như rất hưng phấn, nàng ta chạy đến chỗ Lâm Thiên Vũ, khoa tay múa chân, miệng cười không khép bắt đầu kể lại những thứ nàng ta thấy trên đường cho Lâm Thiên Vũ nghe.

- Tiểu thư biết không, lúc trưa muội nhìn thấy Triệu Linh Lam giả mạo kia bị đeo gông xích đi khắp thành thị chúng thì thực rất vui vẻ.

- Liên Nhi, cười trên sự đau khổ của người khác không tốt đâu. – Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt nói, mắt vẫn dán chặt vào tấm bản đồ trên bàn.

- Nhưng mà nàng ta đáng bị như thế, ai bảo giả dạng người khác làm chi. – Liên Nhi không phục nói.

- Đó là chuyện của họ, nhưng muội cười lên nỗi đau của người khác là không đúng, còn nhớ ta từng nói qua, nếu muội không ngoan ta sẽ không thích, đứa trẻ ngoan sẽ không cãi lời người lớn. – Lâm Thiên Vũ ngẩng mặt lên, mắt hạnh nhìn vào đôi mắt to tròn của Liên Nhi, dáng vẻ giống như đại tỷ đang dạy bảo tiểu muội.

- Ừ... – Liên Nhi muốn phản bác, tiểu thư luôn nói nàng là trẻ nhỏ, nàng ấy cũng đâu có lớn hơn nàng bao nhiêu đâu (anchan: đâu có bao nhiêu đâu 10 tuổi chứ mấy, tuổi ở hiện đại của LTV đã là 25) nhưng là nàng không muốn bị tiểu thư ghét bỏ, vì vậy chỉ giương đôi mắt to trong suốt ủy khuất nhìn Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ nàng hoàn toàn đầu hàng trước ánh mắt chó con đó, nàng dịu dàng chuyển chủ đề:

- Thế muội ra ngoài còn nghe được thứ gì nữa không?

- Có, muội nghe nhiều người nói Linh Lam cô nương đã chính thức vào cửa Triệu gia, nghe nói hiện giờ đang sống rất hạnh phúc. – Liên Nhi ngay lập tức hồi phục trạng thái vui vẻ lúc đầu.

Mắt Lâm Thiên Vũ đột nhiên sáng lên, nàng cười cười, nói:

- Liên Nhi, có muốn đi xem Linh Lam cô nương của muội sống tốt như thế nào không?

- Có a. – Liên Nhi khẳng định, cười thật tươi, sau như chợt nhớ ra điều gì liền nói: – Nhưng trời đã tối, muội sợ.

- Sợ gì, trời vừa mới tối chứ mấy, bây giờ chắc đang là giờ đậu(5h đến 7h tối). – Lâm Thiên Vũ nói.

- Nhưng là, nữ nhân ra ngoài vào đêm khuya hình như không hợp lễ(lễ giáo). – Liên Nhi nói, mặc dù nàng rất muốn đi.

- Muội không đi ta đi 1 mình. – Tức chết nàng mới có 5, 6h mà khuya thế lúc trước nàng đi suốt đêm gọi là gì.(lúc tỷ còn ở hiện đại nhá)

- A tiểu thư, chờ muội đi với. – Liên Nhi thấy Lâm Thiên Vũ sắp bước rồi liền chạy theo.

- Đi nhanh lên. – Lâm Thiên Vũ giục, 2 nàng liền ngang hướng cửa sau Lâm gia đi tới.

Lúc 2 nàng đang len lén mở cửa thì đột nhiên 1 tiếng nói vang lên:

- Các người muốn đi đâu?

Lâm Thiên Vũ cùng Liên Nhi cả 2 run run xoay người lại, không phải chứ hôm nay là ngày hạn gì, còn chưa ra khỏi cửa liền bị bắt gặp.

Vừa xoay người lại cả 2 liền sợ hết hồn, 2 nàng còn định dùng tiền hối lộ người kia, nhưng khi vừa thấy khuôn mặt của hắn liền cảm như hén, ai dám hối lộ hắn đây.

- Ta hỏi các người muốn đi đâu? – Lâm lão gia nghiêm khắc hỏi. Ông biết được nữ nhi vẫn thường trốn nhà đi lung tung khắp nơi, ông nghĩ nàng nhất định là đang buồn cần chỗ giải khuây nên mới mất nhắm mắt mở bỏ qua, nhưng là các nàng thật là quá thể, được đăng chân lần đăng đầu không biết tiết chế lại đêm hôm lại dám trốn nhà ra đường? Hôm nay ông tận mắt chứng kiến thì thật rất tức giận.

- A, phụ thân, ta... A ta là đi ngắm sao a. – Lâm Thiên Vũ bịa đại 1 cái cớ nhưng sau khi dứt lời nàng thật muốn cắn đứt lưỡi đi, cái lý do ngu ngốc như vậy mà cũng nói ra được.

Liên Nhi khóc không ra nước mắt, tiểu thư nhà nàng lúc nào cũng thông minh sáng suốt, hôm nay sao lại trì độn đột xuất thế này.

- Ngắm sao? Mây đen vẫn vũ như vậy cũng có thể thấy sao? – Lâm lão nói, ánh mắt sắc bén quét về phía 2 nàng.

- A ha, ta quên mất. – Lâm Thiên Vũ gãi gãi đầu cười khan, thăm mắng bản thân ngu ngốc.
- Người đâu. – Lâm lão đột nhiên hét lên. Ngay lập tức xuất hiện khoảng chục tên gia đình tay cầm gậy hùng hổ chạy đến.
- Lâm Thiên Vũ cùng Liên Nhi sợ mất mật, đừng nói là bảo đảm người đó đánh 2 nàng nha, lại nhìn đến mấy cây côn mà bọn gia đình cầm trên tay, chết mất thôi.....
- Đem tiểu thư nhốt vào phòng, không cho ra ngoài, đánh Liên Nhi 30 đại bản vì tội không can ngăn chủ nhân còn hùa theo làm xằng làm bậy. – Lâm lão cơ hồ là rống.
- Á, lão gia tha mạng, con biết lỗi rồi, lão gia tha mạng. – Liên Nhi khóc như mưa quỳ sụp dưới đất, ra sức dập đầu.
- Lâm lão gia vừa dứt lời liền có 2 người đến khom người, mời Lâm Thiên Vũ trở về phòng, nhưng là nàng không chịu, nhìn thấy Liên Nhi khóc nàng đau lòng lắm, nhất quyết không chịu đi.
- Lâm lão chẳng thèm nhìn lấy Liên Nhi 1 cái, đám gia đình ngay lập tức cầm cây gậy to hùng hổ xông về phía Liên Nhi, 2 tên giữ chặt người nàng ta để nàng ta nằm úp sấp xuống đất, 1 tên giơ lên đại bản trong tay đang định đánh xuống.
- Không. – Lâm Thiên Vũ hét lên, nàng lao nhanh về phía Liên Nhi, bắt chấp sự ngăn cản của bọn gia đình, không biết nàng lấy đâu ra sức mạnh có thể đẩy ra bọn gia đình mà chen vào ôm lấy Liên Nhi. Ai cũng có thể đánh chỉ là không được đánh Liên Nhi của nàng, nàng đã sớm xem nàng ấy như người thân, không ai có quyền làm tổn thương người thân của nàng.
- Phụ thân, nếu người đánh Liên Nhi thì đánh luôn con đi, con là người xúi giục muội ấy đó. – Lâm Thiên Vũ ánh mắt quật cường nhìn Lâm lão.
- A, tiểu thư, không cần. – Liên Nhi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, nàng biết tiểu thư rất thương mình nhưng là không cần vì nàng chịu đòn.
- Người còn dám mạnh miệng, nghĩ ta không dám đánh người sao? Nuôi con không dạy là lỗi của cha, ta hôm nay không giáo huấn người thì không phải cha người. Người đâu đánh luôn tiểu thư 20 đại bản. – Lâm lão thật rất tức giận, nữ nhi này ông luôn thương yêu chiều chuộng nên nàng mới sanh hư hỏng như thế, ông nhất định phải hảo giáo huấn nàng 1 trận để nàng biết cái gì gọi là lễ giáo. Nhưng là ông đã thiên vị nữ nhi chỉ đánh nàng có 20 đại bản để răn đe, nếu nàng nhận lỗi sẽ không phải chịu đòn đau.
- Nếu người nhận sai liền không bị đánh. – Lâm lão rút cuộc cũng nhân nhượng, nhìn nữ nhi do chính mình sinh ra bị đánh, tâm ông không nỡ.
- Con không sai, chỉ là đi chơi thôi có phải chuyện gì lớn lao đâu? – Lâm Thiên Vũ đã quen với nếp sống hiện đại ăn chơi thả cửa nên quyền mất rằng ở cái thời đại phong kiến này thật rất khác khe với nữ giới.
- Người... Chết cũng không hối cải, được, người đâu, đánh cho ta. – Lâm lão giận đến run người, nàng lại dám nói là không có gì lớn lao, danh tiết Lâm gia không sớm thì muộn cũng bị hủy trên tay của nàng. Ngay sau đó Lâm Thiên Vũ liền bị người đè ngửa úp sấp hết như Liên Nhi, nàng sợ, rất sợ chỉ là cái miệng đến chết vẫn cứng rắn như trước quyết không nhận lỗi, trong thâm tâm của nàng nhận định rằng nàng không có sai.
- “ Bốp”
- Á, đau chết người. – Lâm Thiên Vũ hét lên. Cái gậy khốn kiếp, tên gia đình khốn kiếp, lão cha khốn kiếp dám đánh nàng, ô ô ô... Nàng lớn đến bây giờ còn chưa có ai dám đánh nàng, xuyên đến nơi này liền bị người khi dễ, nàng muốn về nhà, nàng muốn về nhà. Lâm Thiên Vũ khóc như mưa.
- Thấy Lâm Thiên Vũ khóc, Lâm lão xoay mặt đi chỗ khác, không nỡ nhìn, cái gọi là đánh ở thân con đau lòng cha mẹ là đây. Đánh nàng ông cũng đau lắm chứ, nhưng là vì nàng quá ngang bướng, nếu sớm nhận lỗi thì đã không phải chịu đòn.
- “Bốp”
- Ô...ô...ô...

“Bốp”

- Ô... ô... ô...

“Bốp”

- Ô... ô... ô...

Tiếng gậy va chạm vào da thịt cùng với tiếng khóc thét của Lâm Thiên Vũ và Liên Nhi vang vọng khắp Lâm gia, tiếng khóc thê lương đến xé gan xé ruột. Không biết bị đánh đến bao nhiêu gậy rồi cuộc cứu tinh của 2 nàng cũng đến.

- Dừng tay, lão gia, ông làm gì vậy? – Lâm phu nhân vừa nhận được tin nữ nhi bị đánh liền chạy như bay đến đây.

- Ta đang dạy dỗ nữ nhi. – Lâm lão gia nói, ông xót xa nhìn nữ nhi khóc như mưa đang chập vật nằm dưới đất.

- A, mẫu thân cứu ta, ô ô ô... Phụ thân, hắn muốn đánh chết ta. – Lâm Thiên Vũ sống ở Lâm gia 1 thời gian cũng biết được, nơi này ai mới là chỗ dựa vững chắc của nàng, không phải Lâm phu nhân thì còn ai vào đây, còn không nhanh tổ khổ.

- Lão gia, ông đánh nàng không thấy xót hay sao? – Lâm phu nhân nước mắt rưng rưng, chạy đến ôm lấy nữ nhi bảo bối của bà.

- Ta làm sao không xót, nàng cũng là con của ta, chỉ là nàng thật quá thể... – Nói đến đây bên trong ánh mắt thương xót của Lâm lão gia hiện lên 1 chút tức giận.

- Đánh tiếp, 20 gậy còn chưa có xong đâu. – Lâm lão gia ra lệnh.

Đám gia đình lại hùng hổ xông vào. Lâm phu nhân trốn tránh, bà nghiêng rằng nói:

- Ông dám, ông đánh nàng 1 cái nữa thì tối nay đừng hòng vào phòng tôi.

Lâm Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn mẫu thân hiền dịu như nước của nàng, những lời này của bà ấy không phải uy hiếp thì là gì, hình như nàng còn nghe thấy tiếng nghiêng rằng trèo trẹo thì phải???

Nhưng mà Lâm Thiên Vũ nàng không có nghe lắm, Lâm phu nhân chính là đang uy hiếp Lâm lão gia, uy hiếp trắng trợn giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt gia đình cùng nha hoàn, không chừa cho Lâm lão gia 1 chút mặt mũi.

- Bà... – Lâm lão tức đến mặt đỏ bừng bừng. Lâm Thiên Vũ nghi ngờ đây không phải là do tức mà là do thẹn.

Lâm lão gia nhìn Lâm phu nhân che chở cho nữ nhi, bộ dáng quật cường không nói đùa, lại nhìn sang nữ nhi bị đánh đến thảm, lòng ông chùng xuống, thôi thì tha cho nàng 1 lần vậy, với lại ông cũng không muốn tối nay lại phải ngủ ở thư phòng.

Nghĩ vậy Lâm lão gia làm bộ giận dỗi, phất tay áo bỏ đi. Đám gia đình cũng nhanh chóng rút lui.

Lâm phu nhân cười đắc thắng, sau lại đau xót nhìn nữ nhi.

Sau khi trở về phòng, Lâm Thiên Vũ cùng Liên Nhi được đám nha hoàn giúp thay y phục, thoa thuốc, 2 nàng khóc nhiều hao tổn sức lực cũng không ít nên nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Lâm phu nhân yêu thương xoa nhẹ lên hai gò má con, khe thở dài, sau khi căn dặn vài câu với nha hoàn cũng nhanh chóng rời đi, bà phải về mà còn xử lý cái người đã hại con bà ra nông nỗi này, hừ hừ... (anchan: mọi người đoán xem Lâm phu nhân sẽ xử lý Lâm lão như thế nào, hắc hắc...)

...

Ấu Dương Kỳ mấy ngày nay bộ dáng lúc nào cũng không yên, khi đi ngoài đường ánh mắt lúc nào cũng vô thức nhìn đảo dắc như đang tìm kiếm 1 người, chỉ là nhìn mãi mà vẫn không thấy bóng dáng của nàng đâu.

Hắn thực tức chết bản thân đã không hỏi nhà nàng ở đâu, ngay cả tên của nàng còn không biết, muốn tìm nàng nhưng không có cách nào tìm được, chỉ có thể nhìn dáo dác khắp phố xem có thể may mắn gặp được nàng hay không. Chỉ là hắn đã nhìn như thế cả tuần nay mà vẫn chưa nhìn thấy cái bóng nói chi là đến cả người. Không biết nàng có phải đã gặp chuyện gì hay không, với cá tính hoạt bát của nàng không thể nào chịu ngồi yên 1 chỗ, nhưng là tại sao hắn vẫn không thấy nàng. (anchan: tỷ mắc ở nhà dưỡng thương cái mông có sức đâu mà đi chơi hử anh)

Âu Dương Kỳ ngồi trên lầu, nhìn xuống dòng đường, con người linh động vẫn ra sức nhìn xung quanh, không từ bỏ mục đích tìm kiếm bóng hình nàng.

Đột nhiên có 1 tên gia đình chạy đến chỗ hắn, kính cẩn cúi người, nói:

- Thiếu gia, có thư từ nhà gửi đến.

Âu Dương Kỳ không nói gì, chỉ lẳng lặng cầm lấy lá thư trên tay người kia, ưu nhã mở ra phong thư, sau khi đọc xong 1 lượt, mày kiếm nhíu lại, hắn nói:

- Chuẩn bị ngựa, chúng ta hồi gia.

- Vâng.

Âu Dương Kỳ cứ thế rời Thanh An thành trong sự tiếc nuối cùng nhớ mong Lâm Thiên Vũ mà quên mất mục đích ban đầu chính là đến đây để hủy hôn, hắn cứ thế bị lừa trở về nhà, chuẩn bị lấy vợ...

8. Chương 8

Chương 8: Thành hôn

Sau sự kiện trốn nhà bị phát hiện, Lâm lão liền cho người giám sát Lâm Thiên Vũ, nàng đi đến đâu liền có mấy cái đuôi theo sát đến đó, cửa lớn, cửa nhỏ Lâm gia 24/24 luôn có người canh giữ chặt chẽ, mỗi lần nàng lớn vồn đến đâu đều bị đuổi về. Lâm Thiên Vũ bị cầm chân buồn chán đến chết, Liên Nhi còn khổ hơn nàng ta bị phạt phải chuyển công tác sang nhà bếp nửa tháng, làm hết những công việc nặng nhọc ở đây. Mặc dù Lâm Thiên Vũ đã bày ra rất nhiều chiêu thức cầu xin cho Liên Nhi nhưng tất cả đều vô dụng, “chả hiểu đạo này phụ thân sao lại khó tính đột xuất, hay là đang trong thời kỳ mãn kinh nên có chút rắc rối? Chắc là vậy” Lâm Thiên Vũ nghĩ.

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, Liên Nhi cũng được thả trở về với Lâm Thiên Vũ, lúc hai chủ tớ gặp nhau liền ôm chặt lấy nhau khóc như mưa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nó là thứ mà con người không thể nắm bắt trong tay được, Lâm Thiên Vũ nàng đã sớm quên đi mục đích ban đầu khi trốn ra khỏi nhà của nàng là gì, cho đến một ngày...

Hôm nay Lâm gia đột nhiên tổng vệ sinh nhà cửa, mọi người bận rộn không thôi, nam thì bận giăng đèn kết hoa bên ngoài, nữ thì bận quét tước trang trí bên trong, trên dưới Lâm gia bận bù đầu từ sáng đến tối ngoại trừ 2 người là Lâm Thiên Vũ và Liên Nhi nhàn rỗi nhìn xem mọi người đang trang hoàng nhà cửa mà chả biết bọn họ đang trang hoàng là vì cái gì.

Sau khi mọi thứ hoàn tất, Lâm gia phi thường náo nhiệt, trên dưới ngập tràn 1 màu đỏ thắm hạnh phúc, cho đến khi sinh lễ từ Âu Dương gia do người mang đến thì Lâm Thiên Vũ mới sực nhớ ra rằng hôn kỳ (ngày thành hôn) của nàng đang cận kề.

Vì nhớ ra sự kiện này mà nàng lo sợ không thôi, nàng sống ở Lâm gia thật quá vui vẻ đâm ra quên mất mục đích của mình chính là tìm cơ hội trốn đi. “Không sao, bây giờ trốn cũng không muộn” Lâm Thiên Vũ nghĩ.

Thế là vào tối hôm đó...

- Tiểu thư, người đừng đi, muội sợ... – Liên Nhi nắm lấy vạt áo của Lâm Thiên Vũ, nói.

- Suyt, nói nhỏ 1 chút chúng ta là ra ngoài chơi trò hành tẩu giang hồ, đợi việc này lắng xuống liền trở về.
- Lâm Thiên Vũ dụ dỗ nói.
- Nhưng nếu lại bị lão gia phát hiện thì sao? Muội không muốn bị đánh nữa đâu. – Liên Nhi nhát gan nói.
- Nếu không muốn bị phát hiện thì bây giờ tốt nhất là im lặng hành động. – Lâm Thiên Vũ nói, mắt bận rộn nhìn đảo đạc khắp nơi.
- Thật không? – 1 nam âm lạnh lẽo vang lên.
- Thật. – Lâm Thiên Vũ khẳng định, bản thân còn chưa phát hiện ra thanh âm kỳ quái kia.

Đột nhiên 4 bề yên lặng như tờ, ngay cả gió cũng ngừng thổi, Lâm Thiên Vũ bỗng cảm thấy phía sau lưng có điểm lạnh lạnh, nằng đảo mắt hạnh nhìn về phía sau, không nhìn thì thôi, nhìn rồi thì nằng muốn xỉu.

Không phải chứ, nằng còn chưa có đi ra đến cửa liền bị bắt trở về, tình hình còn thảm hơn lúc trước, tuy nằng và Liên Nhi không có bị đánh như lúc trước, nhưng là nằng tình nguyện bị đánh còn hơn là nhìn về mặt cười đến thập phần rực rỡ, cười đến trên trán nổi gân xanh của Lâm lão, 2 nằng thật bị dọa cho sợ.

Kết quả Lâm Thiên Vũ bị nhốt trong phòng, để chắc ăn, Lâm lão còn khóa luôn bên ngoài cửa, cử thêm 2 tên gia đình lực lưỡng trông coi trước cửa, để phòng người nào đó trốn thoát.

Về phần Liên Nhi, nằng ta bị đem đến phòng giặt đồ, làm việc ở đó cho đến ngày Lâm Thiên Vũ xuất giá thì mới được tha.

...

Thời gian a thời gian, rất nhanh đã đến ngày cưới.

Sáng sớm cửa phòng đột nhiên bị mở tung ra, sau đó khoảng chục nữ nhân xông vào phòng của Lâm Thiên Vũ, lôi nằng từ trên đệm ấm xuống, nước tắm nhanh chóng được đưa vào, nằng bị bọn người kia ấn vào trong thùng tắm, mặc cho đám nữ nhân kia đem nằng ra làm thành con heo bị cạo sạch lông, nằng vẫn không quan tâm, bây giờ giấc ngủ mới là quan trọng với nằng.

Lâm Thiên Vũ 2 mắt nhập nhèm, đầu gật gù trong thùng tắm, sau khi heo được nhổ sạch lông, nhảm, nằng đã tắm sạch sẽ. Bọn họ lại đem nằng đến ngồi trước bàn trang điểm, đám người thi nhau bôi bôi trét trét những thứ bột phấn lên mặt nằng, Lâm Thiên Vũ vẫn như trước mắt mở không lên, phó thác thân mình cho đám nữ nhân kia.

Sau 1 loạt các động tác gọi là trang điểm đã hoàn thành, bọn họ lại đem nằng đứng lên, chuẩn bị mặc giá y. Lâm Thiên Vũ 2 tay dang ngang bày ra tư thế ‘mặc các người muốn làm gì thì làm’, nằng vẫn chuyên tâm nhắm mắt dưỡng thần.

Cho đến khi tất cả đều hoàn thành, hồng khăn được phủ trên đầu, Lâm Thiên Vũ vẫn như trước mắt nhắm tịt lại, để mặc cho nha hoàn dìu đi.

Nằng được dìu đến trước sảnh, sau khi dâng trà cho phụ mẫu, nghe lời nhắn nhủ sau cùng của bọn họ thì Lâm Thiên Vũ nằng chính thức bị mang lên kiệu hoa, chuẩn bị gả đến nhà chồng trong tư thế mắt nhắm tịt, đầu gật gù, thần trí sớm đã bay đến mấy tầng mây.

Tiếng kèn xô na vui vẻ vang vọng bên tai lại như âm thanh ru ngủ làm nằng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Sau khi lên kiệu, có chỗ ngả lưng, Lâm Thiên Vũ nhanh chóng đi tìm Chu Công. Cho đến khi ánh nắng gắt gao len lỏi vào hai bên cửa sổ của kiệu, xuyên qua tấm màn treo, chiếu thẳng vào bên trong làm chói mắt, thì nằng mới từ từ mở đôi mắt to tròn ngập nước, mở mắt nhìn cái nơi phát ra ánh sáng kia, “kì quái, sao hôm nay nhìn thứ gì cũng ra màu đỏ, cả ánh sáng cũng nhuộm đỏ.” Lâm Thiên Vũ nghĩ, nhìn 1 một hồi nằng lại lười biếng nhắm mắt lại định đi tìm Chu Công hỏi vì sao nằng nhìn cái gì cũng ra màu đỏ thì đột nhiên nằng như sực tỉnh, 2 mắt nhập nhèm liền tỉnh hẳn, Nằng nghi ngờ đưa tay sờ lên đầu, liền đụng phải 1 cổ lụa mịn màng, khoe môi nằng giật giật vài cái, sau đó liền dùng sức giật cái thứ mịn màng kia ra. Ánh sáng nhanh chóng đập vào mắt, mọi thứ trước mắt không còn nhuộm 1 màu đỏ thắm nữa, Lâm Thiên Vũ có chút sợ hãi.

Nhìn thứ đang cầm trên tay, đây không phải hồng khăn thì là gì!??

Lại nhìn nơi nàng đang ngồi, 1 màu đỏ thắm, không gian lại chật hẹp, không phải kiệu hoa thì là gì!??

Nhìn sang thứ nàng đang khoác trên người, cũng là cái màu đỏ đáng ghét ấy, lại thêm 3, 4 lớp áo nặng trĩu khiến người khó chịu, được thêu thùa tỉ mỉ hình uyên ương, cái thứ này không phải giá y thì là gì!??

Lại nhìn 1 lượt trên dưới, khắp người nàng đều được bao phủ bởi cái màu đỏ đáng ghét ấy, nàng không phải tân nương thì là gì!??

Nghĩ tới đây Lâm Thiên Vũ đột nhiên mắt trợn trắng, nàng bị đem đi lúc nào tại sao chính nàng còn không biết???

Lâm Thiên Vũ hấp tấp đưa tay vén màn che cửa cửa sổ lên, nhìn ra bên ngoài, nơi này là nơi nào, tại sao nhìn lạ thế, hình như không phải Thanh An thành. Khắp nơi được cây cối bao phủ bởi 1 màu xanh um mát mẻ, ánh nắng ấm áp gấm gao chiếu rọi khắp nơi, đâu đây còn nghe được tiếng suối chảy, tiếng chim hót líu lo, cảnh vật đích thị là rất hữu tình nếu đây không phải là con đường dùng để đến nhà chồng của nàng thì nàng thật là rất yêu thích nó. Đường núi có vẻ gồ ghề nên kiệu hoa có phần bị sốc, Lâm Thiên Vũ tỉnh ngủ hẳn, ngồi trong kiệu suy tính xem nàng sẽ trốn bằng cách nào.

Hay là giả vờ đau bụng, cần tìm chỗ giải quyết sau đó trốn đi?

Không được, không được, nơi rừng núi hoang vu hiểm trở như thế, cho dù nàng trốn thoát cũng không biết đường ra, Lâm Thiên Vũ nàng là vua mù đường mà, mấy lần ra khỏi nhà chơi nếu không có Liên Nhi đi theo nàng sợ đã không thể về được đến nhà.

Hay là chờ đến nơi nào náo nhiệt liền trốn?

Cũng không được, nàng là 1 thân giá y đỏ thắm rất bắt mắt, sẽ nhanh chóng bị bắt lại.

Vậy chờ đến nhà chồng, lúc vào tân phòng liền tìm chỗ tẩu thoát, sẵn tiện gom theo vài thứ đồ làm lộ phí đi đường?

Chỉ sợ, đường trốn còn chưa kịp tìm thấy liền bị người nuốt vào trong bụng, trốn ở đâu không trốn lại trốn vào tân phòng, có diên mới làm thế.

Hết cách a hết cách, nàng phải làm sao thì mới có thể trốn đi đây??? Lâm Thiên Vũ trong lòng không ngừng gào thét.

Dường như nghe thấy được nỗi lòng của nàng, lão thiên gia liền cử ngay cứu tinh đến.

Cổ kiệu đột nhiên ngừng hẳn lại, làm Lâm thiên Vũ theo quán tính chồm người về phía trước.

Đột nhiên nàng nghe thấy 1 đoạn đối thoại, 1 đoạn đối thoại rất quen, là thứ mà nàng nghe xong thì rất hào hứng, nó chính là...

...

Đoàn đưa dâu đang đi thì đột nhiên dừng hẳn lại do đường đi phía trước bị 1 nhóm người chặn lại, nhóm người kia khuôn mặt hung ác, tay cầm đại đao đứng chắn giữa đường không cho đoàn người đưa dâu đi qua, mọi người hoảng loạn, lo sợ, nhìn nhóm người kia thì biết bọn họ chẳng phải dân chúng thiện lương gì.

Đột nhiên từ trong nhóm bọn họ có 1 tên nam nhân đi ra, hẳn đi đến đâu, nhóm người kia liền tránh đường cho hắn, dường như hắn chính là thủ lĩnh của nhóm người này.

Hắn ta đột nhiên nói:

- Đường này là do ta mở, cây là do ta trồng, người muốn đi qua phải để tiền lại.

Lâm Thiên Vũ ở bên trong kiệu nghe được những lời này thì hưng phấn không thôi. Nga~ sơn tặc a, nàng muốn xem sơn tặc.

Nghĩ đến đây 1 suy nghĩ tinh quái xẹt qua đầu nàng, Lâm Thiên Vũ đảo mắt hạnh, môi cười gian xảo, nàng vui vẻ ra mặt, không ngừng trấn an con tim vì vui mừng mà nhảy nhót không ngừng.

Đám người đưa dâu còn đang hoang mang không biết phải làm sao thì đột nhiên rèm kiệu bị xốc lên, Lâm Thiên Vũ tay ngọc vén lên hồng khăn trên đầu, lộ ra dung mạo tuyệt mỹ, mắt to ngập nước quyến rũ vô cùng, đôi môi hồng nhuận khép hờ lộ ra hàm răng trắng tinh, đôi gò má hồng hào, cái cằm nhọn tinh tế, nàng 1 thân hồng y nương tử càng thêm lung linh trong nắng, mà nốt chu sa đỏ rực trên trán càng làm cho nàng thêm kiều mỹ. Nàng vốn đã xinh đẹp động lòng người, nay lại thêm trang điểm, vẻ đẹp ngây thơ vốn có lại thêm vài phần quyến rũ, bộ dáng phong tình vạn chủng, một cái nhấc tay nhấc chân cũng đủ để khuynh đảo chúng sinh. Đám người ngoài kiệu, ai cũng vì sắc đẹp của nàng mà ngẩn người, dù là nam hay nữ. Lâm Thiên Vũ mắt đẹp luân chuyển, hài lòng vì phản ứng của nhóm người này, nàng hơi thở như hoa, âm thanh như lệ, cổ ý muốn mê hoặc đám sơn tặc kia thật không khó.

Lâm Thiên Vũ sau khi đánh giá sơ qua đám sơn tặc kia liền bắt đầu vở diễn.

Nàng mắt hạnh mở to tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Các người là ai, sao lại cản kiệu?

Tiểu mỹ nhân như tiên nữ hạ phàm đang cất tiếng nói như tiếng cầm hỏi bọn họ, đám sơn tặc trước tiên là chờ đợi vì nàng, sau đó cả nhóm liền đồng thanh đáp:

- Cướp tân nương.

Lâm Thiên Vũ trong lòng vui mừng vì mỹ nhân kế đã thành công, nhưng vì vở diễn liền chịu khó nhịn đi sự vui vẻ kia, giả vờ sợ hãi, run run nói:

- A, các người không thể làm vậy.

Bộ dáng tiểu bạch thỏ sợ sệt của nàng càng làm cho thú tính của đám nam nhân tăng cao, cả nhóm trong lòng đều quyết tâm: “ Dù chết cũng phải mang nàng về trại.”

Sau đó 1 màn đại chiến xảy ra, đám sơn tặc lao vào cướp người, tuy là sơn tặc nhưng ít ra bọn họ còn có nhân tính, chỉ là đánh người, dọa cho bọn họ sợ chứ không có giết chóc.

Đám người đưa dâu chạy tán loạn, nữ nhân thì la hét, nam nhân bận rộn đánh nhau, chẳng ai để ý đến tân nương tử ngồi trong kiệu đang cười đến thập phần sáng lạn.

Dưới quyết tâm hùng hực lửa của đám sơn tặc, cùng với sự cổ vũ bằng ánh mắt sợ hãi của Lâm Thiên Vũ, đám sơn tặc rất nhanh đánh thắng nhóm người đưa dâu.

Lâm Thiên Vũ được như ý nguyện, nhanh chóng bị thủ lĩnh của đám sơn tặc bắt đi. Chỉ là nàng bây giờ không còn vui mừng như lúc đầu nữa, lý do là tên thủ lĩnh kia đã đánh Liên Nhi của nàng. Liên Nhi vì thấy Lâm Thiên Vũ bị tên thủ lĩnh kia ôm lấy liền liều chết xông qua ngăn cản, tên kia vì bị ngăn cản liền không nương tay đánh 1 cái thật mạnh vào gáy Liên Nhi khiến nàng ta bất tỉnh.

Lâm Thiên Vũ cảm hận nhìn cái tên nam nhân đen thui đang ôm lấy nàng chạy như bay trong rừng, nàng chán ghét hẳn, tay ngọc vươn ra giữ chặt lấy cánh tay đang ôm ngang thắt lưng của nàng, cúi đầu xuống, hàm răng trắng bóng nhanh chóng đập đất an toàn trên cánh tay của hắn. Nàng hung hăng cắn, ai bảo hắn đánh Liên Nhi của nàng.

Tên thủ lĩnh không ngờ nàng sẽ làm như thế, hắn đau đớn thét lên.

Tiếng thét như bò rống của hắn chính là tiếng chuông báo hiệu cho những chuỗi ngày thê thảm của hắn sắp tới...

9. Chương 9

Chương 9: Áp trại phu nhân

Thủ lĩnh của nhóm sơn tặc mang nàng chạy vào bên trong khu rừng, thật lâu sau Lâm Thiên Vũ phát hiện sâu bên trong khu rừng xuất hiện 1 khu căn cứ địa có rào chắn cẩn thận, cửa lớn khép chặt gần cửa còn có 1 cái mộc đài(cái gác cao bằng gỗ) cao thật cao dùng để quan sát động tĩnh bên ngoài, nàng còn nhìn thấy có người đứng trên đấy. “Wao! Đây chẳng phải sơn trại trong truyền thuyết thì là gì.” Lâm Thiên Vũ nghĩ.

- Trại chủ đã về, mở cửa. – Đột nhiên người phía trên mộc đài hét lên.

Tiếp theo đó cánh cửa nặng trịch được hàng chục người đẩy ra, 1 nhóm lớn sơn tặc ra tận cửa chào đón thủ lĩnh.

Bọn họ vừa nhìn thấy Lâm Thiên Vũ liền ngăn người tập thể, sau từ trong đám người có người bạo gan hỏi:

- Trại chủ, mỹ nhân này là ai vậy?

- Là ta bắt được trong lúc đi ‘làm ăn’, nàng sau này sẽ là phu nhân của ta. – Thủ lĩnh nói chắc như đinh đóng cột.

- Hoan hô, chúc mừng trại chủ.... – Một nhóm người đồng thanh hô to.

Tên thủ lĩnh vênh váo rất tự nhiên ôm ngang eo nàng, dẫn nàng vào trong đại sảnh.

Lâm Thiên Vũ cố gắng gỡ cánh tay cứng như sắt của hắn ra khỏi người nàng, nhưng không được.

Đám sơn tặc cũng nhanh chóng ủa vào bên trong đại sảnh, đứng đến chật nghẹt, tên nào cũng ánh mắt mê đắm nhìn Lâm Thiên Vũ.

Đột nhiên một giọng nói thanh thúy truyền đến:

- Tiểu Văn người đã về?

Lâm Thiên Vũ nhìn dáo dác tìm kiếm thanh âm kia, hình như là nữ nhân.

Từ trong đám người rẽ ra 1 con đường nhỏ cho vị nữ nhân kia. Nữ nhân kia dung mạo không diễm lệ, miễn cưỡng chỉ có thể xem là thanh tú nhưng giọng nói lại mềm mại đáng yêu hết như Triệu Linh Lam khiến Lâm Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy có hảo cảm đối với nàng ta.

Lại nhìn sang tên thủ lĩnh đứng cạnh nàng, lúc này nàng ta gọi Tiểu văn, không phải là nói hắn chứ?

- Tiểu Văn, người về rồi. – Nói xong nàng ta chạy nhanh về phía tên thủ lĩnh.

- Tiểu Văn? Người hả? Ha hả. – Lâm Thiên Vũ đưa tay ôm bụng cười sắc súa, hắn to xác như thế mà gọi là tiểu Văn? Buồn cười chết nàng, thế sau nàng nàng gặp ai cũng gọi là tiểu...

Tiểu Liên, Tiểu Lam, Tiểu kỳ, Tiểu Phong, Tiểu...

Há há cười chết nàng mất.

- Ta đã bảo người đừng gọi ta là Tiểu Văn nữa mà. – Thủ lĩnh giọng điệu trách mắng nói.

Nàng kia bộ dáng ủy khuất cúi thấp đầu, nói lý nhí:

- Vâng... Trại chủ.

- Nàng đừng cười nữa. – Thủ lĩnh không vui nói.

- Nàng ta là... – Nữ nhân kia bây giờ mới phát hiện ra Lâm Thiên Vũ, liền hỏi.

- Nàng là phu nhân của ta. – Thủ lĩnh phấn khởi nói

Nữ nhân kia sau khi nghe thủ lĩnh nói vậy, ánh mắt lộ rõ đau thương mất mát, tay nàng ta siết chặt lại thành nắm đấm, dường như đang kiềm chế một thứ cảm xúc gì đó.

1 màn này không qua mắt được Lâm Thiên Vũ, nàng không cười nữa, mắt hạnh nhìn chằm chằm nữ nhân đối diện, nghĩ: “ ai nha, xem ta đã làm ra cái chuyện tốt gì, lại đi phá hỏng tình cảm của người khác rồi...”

- Mạn Vân người lo việc chuẩn bị phòng cho nàng ấy đi. – Thủ lĩnh hướng nữ nhân kia ra lệnh, sau lại hướng Lâm Thiên Vũ nói:- Nàng trước nghĩ ngơi cho khỏe, chuẩn bị tốt tinh thần làm tân nương của ta – Nói xong hần liền rời đi.

- Tân nương cái đầu người, ta mới không cần đâu. – Lâm Thiên Vũ nói với theo.

- Người đi theo ta. – Mạn Vân nói, vẻ mặt có chút khó coi, liếc nhìn Lâm Thiên Vũ như nàng đã thiếu nàng ta mấy chục lượng bạc.

2 nàng đi lòng vòng qua vài cái hành lang, thì đột nhiên Mạn Vân dừng lại trước 1 căn phòng, nàng nói:

- Đây là phòng của người, nếu không có việc gì ta đi trước. – Nói xong nàng ta xoay người bước đi.

Lâm Thiên Vũ nhìn theo bóng dáng cô đơn của Mạn Vân, trong lòng thầm thương cảm. nàng bước vào phòng, căn phòng không lớn nhưng khá ngăn nắp và sạch sẽ, nàng ngả người lên giường, suy tính xem sẽ trốn ra khỏi đây bằng cách gì.

Cách thì không nghĩ ra nhưng nàng đã ngủ no 1 giấc, nếu cái bụng không khua chiêng đánh trống thì chắc nàng đã không thức giấc. Lâm Thiên Vũ đẩy cánh cửa ra, định đi tìm thức ăn, vừa mở cửa ra liền được xem 1 màn rửa mặt.

Thủ lĩnh và Mạn Vân đang tranh chấp gì đó, sau thủ lĩnh muốn rời đi, Mạn Vân liền nắm chặt lấy tay hần không buông, 2 người giằng qua kéo lại, sau Mạn Vân đột nhiên dùng 2 tay ôm lấy đầu của thủ lĩnh, chân nhón lên, đôi môi mềm mại áp sát vào đôi môi nóng ẩm của thủ lĩnh.

Lâm Thiên Vũ thoáng ngạc nhiên vì hành động táo bạo này của mạn Vân, khóe môi nàng treo lên 1 tia cười trào phúng, nàng đã biết làm cách nào để trốn thoát rồi, hắc hắc, Lâm Thiên Vũ cười đến thập phần sáng lạn, nàng rất biết điều, nhẹ nhàng đóng cửa lại, tránh làm phiền đôi uyên ương kia, ngồi vào bàn lên kế hoạch bỏ trốn.

Về phần thủ lĩnh, hần ngạc nhiên đến nỗi mắt tròn to như mắt éch, nhìn cái tiểu nữ nhân rụt rè e lệ ngày nào giờ lại bạo gan hôn hần. Mạn Vân dùng tất cả tâm tư và tình cảm đặt cả vào nụ hôn này, mong muốn hần sẽ hiểu được lòng của nàng. Lúc sau thủ lĩnh như phải bồng, hần liền đẩy Mạn Vân ra. Nàng nhìn hần, ánh mắt đầy thương tâm, tay nắm chặt lại thành nắm, nàng cắn chặt môi dưới cổ không để cho nước mắt trào ra, sau xoay người bỏ chạy, nhưng những giọt nước mắt như pha lê kia đã kịp thoát ra khỏi hốc mắt, như những giọt sương sớm có 1 giọt may mắn đọng lại trên mặt của thủ lĩnh, hần đưa tay sờ lên giọt nước long lanh kia, tim bất giác nhói đau.

Hần xoay người nhìn về phía phòng của Lâm Thiên Vũ, lúc đầu hần định đến thăm nàng nhưng sau khi gặp Mạn Vân đột nhiên tâm trạng của hần thật nặng nề, hần xoay người rời khỏi nơi đó.

...

Sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ Lâm Thiên Vũ quyết định sẽ kết hôn, nàng vui vẻ ra khỏi phòng, đi khắp nơi tìm thủ lĩnh, người đẹp thì được ưu ái chính là đây, mọi người rất vui lòng dẫn nàng đi tìm thủ lĩnh, khi đi đến đại sảnh liền thấy hần đang bận rộn chỉ huy mọi người trang hoàng nhà cửa.

- Hắc tử(đen), nhà người có tiệc hay sao mà lại trang trí hoành tráng thế? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Hửm? Hắc tử? Nàng gọi ta sao? – Thủ lĩnh hỏi.

- Ta không gọi người thì gọi ai. Người từ trên xuống dưới đen như than không gọi người là hắc tử thế gọi là gì?

- Ta không phải Hắc tử, ta tên Tịnh Văn.

- Tiểu Văn a, tiểu Văn, người muốn ta gọi người là Hắc tử hay tiểu Văn. – Lâm Thiên Vũ cười hắc hắc trêu chọc Tịnh Văn.

- Nàng muốn gọi sao cũng được. – Tịnh Văn đầu hàng.

Đám sơn tặc mặt đầy hắc tuyến, tiểu mỹ nhân này thật là không sợ chết, dám nói trại chủ như vậy, mà nàng cũng thật là lạ đi, nếu là nữ nhân bình thường khi bị sơn tặc bọn họ bắt thì không khóc la cũng đòi

chết còn nàng không khóc cũng chẳng đòi chết ngược lại còn vui vui vẻ vẻ xem nơi đây như là khách điếm, thích đi đâu liền đi đó, còn có tâm tình mà trêu chọc trại chủ, nàng xem ra thật không tầm thường.

- Nay, ngươi còn chưa nói cho ta biết là bọn ngươi đang làm gì? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Ta đang chuẩn bị cho hôn lễ của chúng ta. – Tịnh Văn hưng phấn nói, nhưng trong ánh mắt phảng phất 1 chút không vui, mà chính hắn cũng không biết vì sao hắn lại không vui.

-Ồ. – Lâm Thiên Vũ gật đầu như đã ngộ ra chân lý, đám sơn tặc vênh tai lên quan sát động tĩnh xem nàng phản ứng như thế nào, thường thì nữ nhân khi nghe nói phải làm sơn tặc phụ nhân thì 10 người đã hết 9 đều bảo không cần. Đáng tiếc Lâm Thiên Vũ lại là cái người thứ 10 nói cần mới chết chứ.

- Muốn ta lấy ngươi cũng được thôi, trừ phi... Nàng ấy chịu làm phụ dâu cho ta thì ta liền đồng ý. – Lâm Thiên Vũ tay ngọc chỉ vào người Mạn Vân.

Mọi người đều ngạc nhiên đến há hốc mồm nhìn Lâm Thiên Vũ.

- Cái này... – Tịnh Văn nhìn thấy Mạn Vân thì tâm đột nhiên nhảy thót 1 cái, hắn chần chờ.

- Không chịu thì thôi, ta là ta thích tình nguyện kết hôn, nếu ngươi cưỡng ép thì chỉ nhận được cái xác mà thôi. – Nàng uy hiếp.

- Được rồi, nhưng phụ dâu là cái gì? – Tịnh Văn hỏi

- Đại khái là giống như tân nương nhưng không phải tân nương, ai nha ngươi chỉ cần biết nàng theo giúp ta là được. – Lâm Thiên Vũ không kiên nhẫn giải thích.

- Nàng nói cái gì ta thật không hiểu.

- Không hiểu cũng không sao từ từ ngươi sẽ hiểu, việc bây giờ là ta cần nàng ấy.

- Vậy... Mạn Vân ngươi đi theo giúp nàng vậy. – Tịnh Văn có phần chột dạ nói.

- Ta biết rồi. – Mạn Vân lạnh lạnh đáp, nàng ánh mắt hình viên đạn hướng về phía Lâm Thiên Vũ.

- Đi theo ta. – Lâm Thiên Vũ làm như không thấy sự chán ghét mà Mạn Vân dành cho nàng, nàng nhanh nhẹn nắm lấy tay của Mạn Vân, ra khỏi đại sảnh.

...

Dưới cái tài không nhớ đường của Lâm Thiên Vũ, nàng cùng Mạn Vân đã đi khắp nơi mà chính Lâm Thiên Vũ cũng không biết là nàng đang đi đâu, cho đến khi Mạn Vân bực dọc hỏi nàng muốn đi đâu thì nàng mới ỉu xiu bảo muốn về phòng.

Mạn Vân bó tay toàn tập với Lâm thiên Vũ, nàng ta nhanh nhẹn dẫn Lâm thiên Vũ về đến phòng.

Lâm Thiên Vũ đưa Mạn Vân vào phòng xong nhanh tay đóng cửa lại, xoay người đối diện với Mạn Vân.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? – Mạn Vân chán ghét hỏi.

- Ngươi thích Hắc tử có phải không? – Lâm Thiên Vũ vào thẳng vấn đề.

- Ta... Ta không có. – Mạn Vân chối bỏ, nhưng khuôn mặt đỏ ửng như quả gấc đã bán đứng nàng ta.

- Khoan hẳn phủ định, nếu ngươi thích hắn, ta sẽ giúp cho, còn nếu không... Vậy ta xin phép... – Lâm Thiên Vũ kéo dài giọng đầy mờ ám, cười giảo hoạt.

- Không cần... – Mạn Vân cướp lời, nàng ta mặt đỏ đến tận mang tai, ngập ngừng hồi lâu liền thú nhận: – Ta... Ta thích hắn.

- Ai nha, ta chờ đợi câu nói này của ngươi lâu lắm rồi, yên tâm đi ta ủng hộ ngươi. – Lâm Thiên Vũ khoái chí cười lớn.

- Nhưng mà tiểu Văn hắn chỉ muốn lấy ngươi, với lại chỉ 3 ngày nữa là 2 người thành hôn. – Mạn Vân giọng đầy chua xót nói.

- Cái gì? 3 ngày, sao nhanh vậy? – Lâm Thiên Vũ hét lên, sau lại tập trung suy nghĩ, tính toán lại toàn bộ kế hoạch. Sau nàng lại nói cho Mạn Vân biết những gì nàng suy tính, Lâm Thiên Vũ tin tưởng Mạn Vân vì người mình yêu nhất định sẽ hợp tác với nàng.

Ban đầu Mạn Vân còn không chịu bảo là quá mạo hiểm nhưng sau 1 hồi bị Lâm Thiên Vũ dụ dỗ, nàng ta rốt cuộc cũng đồng ý.

Kế hoạch của nàng chính là: Tráo tân nương.

10. Chương 10

Chương 10: Tráo tân nương

Thành hôn nga~ Lâm Thiên Vũ nàng thật là chờ mong a.

Tịnh Văn vì thấy Lâm Thiên Vũ có tinh thần hợp tác lại thêm Mạn Vân luôn theo sát bên cạnh nàng nên có thể an tâm chuẩn bị hôn lễ.

Mà Lâm Thiên Vũ cùng Mạn Vân 2 người cũng rất bận rộn, nhưng là bận rộn cho kế hoạch sắp tới.

Cuối cùng cái ngày trọng đại nhất đời người cũng tới, Lâm Thiên Vũ nàng thật hồi hộp muốn chết đây, lần trước thành hôn nàng còn không có hồi hộp như vậy đâu, nhưng là lần này quan hệ trọng đại nàng thật là rất lo đây.

Sáng sớm Mạn Vân dẫn theo 1 đoàn người mang theo phục sức cùng giá y tấn công vào phòng của Lâm Thiên Vũ, sau khi Lâm Thiên Vũ đuổi hết mọi người ra khỏi phòng, chỉ chừa lại Mạn Vân thì 2 người bắt đầu triển khai kế hoạch.

Lâm Thiên Vũ ngoan ngoãn ngồi yên Ạn Vân trang điểm, vấn tóc, nàng trộm liếc nhìn Mạn Vân, thấy nàng ta tâm tình vui vẻ vừa chải đầu cho nàng vừa hát thì tâm có chút áy náy.

- Mạn Vân, ta xin lỗi nha, ta thực rất muốn để người báai đường, nhưng là nếu đột nhiên Mạn Vân người biến mất, ta e kế hoạch sẽ bị lộ mất. – Lâm Thiên Vũ ánh mắt đáng thương nói.

- Người giúp ta như vậy ta đã rất biết ơn rồi, đừng áy náy – Mạn Vân cảm kích nói.

2 người thoáng yên lặng, 1 lúc sau:

- Xong, người xem, người thật xinh đẹp, cười lên nào như vậy mới phù hợp với hoàn cảnh hôm nay chứ. – Mạn Vân vui vẻ nói.

- Ừm, cảm ơn người. – Lâm Thiên Vũ nhìn vào gương, nói.

- Thiên vũ, ta thật rất cảm ơn người, vì vậy người đừng cảm ơn ta mãi, chúng ta nhất định sẽ thành công. – Mạn Vân nói.

Lâm Thiên Vũ nàng thật là vì lo lắng mà đánh mất tự tin rồi, mấy ngày trước người cổ động chính là nàng, hôm nay lại chuyển sang Mạn Vân, nàng thật là, nàng là 1 cái nhân loại của thế kỷ 21, có thứ gì làm nàng sợ chứ, đúng nàng phải tự tin lên, nàng nhất định thành công. Yeah!

- Ừm chúng ta nhất định thành công. – Lâm Thiên Vũ đột nhiên phấn chấn hẳn lên làm Mạn Vân có chút không theo kịp với sự biến đổi của nàng.

Mạn Vân cùng Lâm Thiên Vũ, 2 nàng nhìn nhau cười, tinh thần chiến đấu của 2 nàng đang ngày càng hùng hực lửa, chuẩn bị đốt cháy đêm tân hôn hôm nay.

Bên ngoài truyền đến, bảo giờ lành đã đến, Mạn Vân nhanh chóng lấy hồng khăn phủ lên đầu của Lâm Thiên Vũ, đưa tay dìu nàng ra khỏi cửa.

...

Đại sảnh

Trên dưới toàn bộ người của sơn trại đều có mặt, trại chủ thành hôn, sự kiện lớn như vậy, không có mặt chính là đại bất kính.

Mạn Vân dìu Lâm Thiên Vũ ra đại sảnh, liền thấy Tịnh Văn 1 thân hỉ phục đỏ rực, tâm đột nhiên chua xót, nếu Lâm Thiên Vũ không giúp nàng thì hẳn có lẽ sẽ thuộc về người khác. Như cảm nhận được sự chần chừ của Mạn Vân, Lâm Thiên Vũ tay kéo lấy tay áo của nàng ta, Mạn Vân chợt nhớ ra liền thu hồi ánh mắt bị thương kia.

Mà Tịnh Văn hôm nay làm tân lang nhưng vẻ mặt không có vui vẻ mấy, từ khi thấy Mạn Vân dìu tân nương đi vào đại sảnh, tâm tình của hắn đột nhiên xuống dốc trầm trọng, tâm ẩn nhẫn đau.

Bên cạnh có người hô báai đường, Mạn Vân liền dìu Lâm Thiên Vũ quỳ xuống báai thiên địa, sau lại giúp nàng đứng lên. Sau khi chủ lễ tuyên bố lễ thành, Mạn Vân lại chuyên tâm dìu Lâm Thiên Vũ vào tân phòng. Nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của nàng(Mạn Vân) tâm Tịnh Văn chợt co rút, hẳn cũng không biết mình đau như vậy là vì cái gì, vì vậy huynh đệ trong trại ai mời rượu, hắn đều uống sạch, hy vọng say rồi thì tim sẽ không đau nữa.

...

Tân phòng.

Bên ngoài trời đã sập tối rất thuận tiện cho kế hoạch của các nàng.

- Này, người mặc vào đi. – Lâm thiên Vũ vừa vào đến tân phòng liền tự tay tháo xuống hồng khăn, sau đó nhanh chóng trút bỏ giá y, cùng các phụ kiện linh tinh khác.

- Ừm, y phục đây. – Mạn Vân cũng rất chi là hợp tác, nhanh chóng thoát đồ, khoác vào giá y đỏ thắm.

Lâm Thiên Vũ mặc vào quần áo của Mạn Vân, kích thước 2 người cũng không sai lệch lớn lắm nên quần áo tạm thời có thể chấp nhận được. Bước 2 đã xong chỉ còn chờ tân lang vào phòng hoàn thành tiếp bước cuối cùng: Động phòng, giúp nàng đem gạo nấu thành cơm. Mạn Vân khẩn trương ngồi ở trên giường, 2 tay vịn về hồng khăn ở trên tay, Lâm Thiên Vũ cũng hồi hộp không kém, ngồi trên bàn tròn chờ đợi, lại nhìn thấy 1 bàn đầy thức ăn, mà nàng từ sáng đến giờ vẫn chưa có 1 hạt cơm vào bụng, liền nhanh tay cầm lấy thức ăn, nạp năng lượng chuẩn bị đào tẩu.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng nói, Lâm thiên Vũ đang nhồi nhét 1 mồm thức ăn thì suýt bị nghẹn vì sợ, nàng tay dấm dấm thùm thụp vào ngực, tự rút ỉnh cốc nước.

Qua cơn nguy kịch, nàng đi nhanh đến chỗ Mạn Vân đội hồng khăn lên đầu nàng ta, thủ thủ vài lời vào tai nàng ta, sau lại trở lại bàn tròn, phồng má thổi tắt đèn trong phòng, sau đó đi vòng ra sau giường, nhảy ra khỏi cửa sổ, nấp sẵn bên ngoài.

Tịnh Văn 1 thân nồng nặc mùi rượu, thân hình to lớn đi đứng loạng choạng như sắp ngã, hắn đẩy mạnh cửa vừa bước vào tân phòng liền gấp ngay 1 mảnh tối đen như mực liền cảm thấy ngạc nhiên, đang định tìm đèn thấp lên thì 1 thanh âm thanh thúy vọng đến.

- Tướng công, đừng thấp đèn. – Lâm Thiên Vũ từ bên ngoài cửa sổ, cố gắng dùng âm thanh nhỏ nhẹ nhất, nũng nịu nhất nói với vào.

Tay nàng vuốt dọc theo 2 cánh tay, chết mất thôi, vì cái giọng nhào nhoẹt kia mà nàng nổi cả da gà đây này.

- Tại sao? – Tịnh Văn thần trí đã lơ mơ vì say, nhưng vẫn thấy thắc mắc, hỏi.

“Trước sau gì cũng tắt, tắt sớm 1 tý thì có làm sao.” Lâm Thiên Vũ trầm nghĩ, nhưng là nàng không có nói ra miệng, lại dùng cái giọng ngọt như đường phèn, nhào như cháo loãng nói:

- Người ta ngưng mà, chàng đừng có thấp đèn đấy.

Đùa sao, thấp đèn thì kế hoạch của nàng bại lộ mất.

Mỹ nhân như hoa, âm thanh như ngọc đang ngồi trên giường đợi hấn, lại nũng nịu gọi hấn là tướng công, trên đời này có mấy ai kháng cự lại được sự cảm dỗ này đây???

Vì thế bạn Tịnh Văn rất chi là nghe lời, không thắp đèn, hấn xoay người đóng kín cửa lại, sau đó chỉ nghe thấy nam âm mang hơi rượu vang lên 1 câu mà Lâm Thiên Vũ nàng thấy vô cùng quen tai.

- Nương tử, xuân tiêu 1 khắc, đáng giá ngàn vàng, ta tới đây.

E hèm, sau đó hấn đi như bay đến bên giường, đẩy ngã tân nương đang e thẹn ngồi trên giường – Mạn Vân. Sau chỉ nghe âm thanh vật nặng ngã xuống giường cùng với 1 tiếng ngâm nhỏ của Mạn Vân vì bị tập kích bất ngờ. Sau vì nhớ ra lời dặn của Lâm Thiên Vũ nàng liền im bật, nàng ta đã dặn nàng trước buổi sáng ngày mai không được lên tiếng, bởi thanh âm của 2 người không giống nhau, nếu nàng mở miệng nói chuyện Tịnh Văn có thể nhận ra.

Trong phòng truyền ra tiếng thở dốc không thôi, 1 mảnh xuân tình kiều diễm ấm áp, ngoài phòng có người cũng thở dốc không thôi, vì lo tìm đường chạy trốn. Lâm Thiên Vũ nghe theo chỉ dẫn của Mạn Vân men dọc theo bờ tường tìm kiếm hồi lâu liền phát giác ra 1 con đường mòn bị cỏ che khuất nhưng nhìn kỹ vẫn phát hiện ra lối đi. Nàng nhanh chân đi tới, cuối con đường là 1 ngã rẽ, nàng liền theo khúc quanh mà phát hiện ở gốc cây gần đó có 1 con ngựa bị buộc dây vào đấy, đang mãi mê gặm cỏ, trên lưng ngựa còn có 1 tay nải, Mạn Vân đứng là không gặt nàng, nàng ta quả thật đã chuẩn bị chu toàn giúp nàng, theo lời Mạn Vân khi gặp con ngựa, chỉ cần đi thẳng 1 đường về phía trước, nàng liền có thể rời khỏi trại.

Nhưng là Lâm Thiên Vũ thật là đau đầu, con ngựa cao như thế nàng không biết làm sao để leo lên, nàng lại không biết cưỡi ngựa, bảo nàng cưỡi lừa còn là cả 1 vấn đề huống chi là con ngựa cao to như thế này???

Tuy nói bọn người trong sơn trại đang bận ăn mừng mà lơ là cảnh giác cùng với đây là con đường bí mật của Mạn Vân, không có người biết, nhưng ai biết được trời xui đất khiến nàng đứng đây 1 hồi liền bị người phát hiện thì làm sao.

Lâm Thiên Vũ tâm rối như tơ vò, lo lắng không biết làm sao để lên được ngựa, nhìn tới nhìn lui, nhìn 1 hồi liền nghĩ ra 1 cách, nàng đảo mắt hạnh, ngồi xổm giữa đồng cỏ, lấy ra chủy thủ(dao ngắn) cắt trong ống giày, này là do nàng lúc trước xem phim cổ trang toàn thấy mấy vị đại hiệp cắt dao trong ống giày nên học theo,(anchan: đại hiệp nào mà giấu dao trong ống giày hả tỷ, chỉ có mấy thằng hay chơi lên mới làm vậy thôi) nàng nhanh tay xoẹt 1 cái, ôm lấy đồng cỏ non mềm, sau lại đi xung quang tìm kiếm 1 cành cây khô, lại tháo xuống sợi dây buộc tóc, 1 đầu buộc lại bó cổ, đầu sợi dây còn lại buộc chắc vào cành cây, nàng cầm lấy ‘cần câu cỏ’ tự chế, vung lên vung xuống vài lần, sau khi chắc chắn rằng nó đã được buộc chắc liền vui vẻ cầm lấy, lại nhìn đến xung quanh, nàng phát hiện ra 1 tảng đá to. Thân hình nhỏ bé ý ạch lần tảng đá, cứ như con bọ hung ủ phân. Cuối cùng con bọ hung, nhầm, Lâm Thiên Vũ cũng dịch chuyển được tảng đá đến gần con ngựa.

Nàng 2 tay chống hông, thở dốc 1 hồi, 1 tay cầm lấy ‘cần câu cỏ’ 1 tay vịn chắc vào yên ngựa làm điểm tựa, chân phải đứng trên tảng đá, chân trái đạp vào bàn đạp, nàng khom người lên xuống lấy thế, sau lần thứ 3 lấy thế, chân trái nàng ấn mạnh vào bàn đạp, chân phải nhún mạnh 1 cái đẩy thân người lên cao, 2 tay nhanh chóng bám chặt lấy cả người con ngựa, người nàng nhanh chóng làm 1 cái ôm thân mật trên lưng con ngựa, sau đó từ từ bò lên trên. Sau khi đã an toàn bò lên đến yên, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, may mắn con ngựa này hiền lành, nàng cho dù có bám nó như con khỉ con ôm khi mẹ đi chẳng nữa thì nó cũng không có hất nàng xuống đất.

Nhưng sau khi trải qua gian khổ để lên đến được yên ngựa nàng mới khóc ròng mà phát hiện ra rằng: Nàng quên chưa tháo dây buộc ngựa, hiện giờ con ngựa vẫn còn bị buộc chắc vào gốc cây. Làm sao đây, không lẽ nàng lại phải ý ạch leo xuống lưng ngựa, tháo dây sau đó lại ý ạch leo trở lại trên người nó???

Sau 1 hồi mếu máo, Lâm Thiên Vũ đột nhiên nhớ ra, nàng lấy ra chủy thủ, thân người di chuyển, lết đến trên cổ của con ngựa, mạnh tay cắt đứt dây buộc, sau đó lại lết trở về yên.

Tuy đã yên vị trên yên ngựa, nhưng là nàng không biết làm cách nào cho nó đi, mà con ngựa hiền lành kia cũng rất chi là ‘hiền lành’, ngựa ta chỉ lo ăn cỏ, không thêm để ý đến xung quanh.

Lâm Thiên Vũ đã đoán biết trước cái con ngựa ngu ngốc này thế nào cũng chẳng chịu đi, nàng tinh ranh cầm lấy ‘cần câu cỏ’, từ trên thả xuống cho bó cỏ đong đưa trước mặt ngựa muốn thu hút sự chú ý của nó.

Ngay sau đó ngựa ta liền mắc câu, nghĩ cũng buồn cười con ngựa này đúng là lười, vừa lười lại ham ăn, thấy 1 đồng cỏ non mịn đung đưa trước mắt, mắt liền sáng rực vươn cái đầu to ra định cắn 1 ngụm, ai dè Lâm Thiên Vũ nàng còn ranh mãnh hơn, nàng cầm lấy ‘cần câu’ đưa ra xa, con ngựa liền lập tức vươn đầu ra, chân tiến đến vài bước, 1 người 1 ngựa cứ thế chơi trò ta thả người theo, nàng đưa cần câu hướng về phía trước, con ngựa cũng cứ thế hướng cái đầu về phía bó cỏ, chân cũng tự động bước theo.

Với tốc độ ngay cả con rùa còn bò nhanh hơn, Lâm Thiên Vũ cùng ngựa ngốc hoa hoa lệ lệ rời khỏi sơn trại.

11. Chương 11

Chương 11: Tránh sơn tặc gặp sắc tặc.

Bình minh dần lộ dạng, ánh nắng đầu tiên của buổi sớm mai khẽ rọi, chiếu sáng lên vạn vật, báo hiệu cho 1 ngày mới lại bắt đầu, tại 1 nơi nào đó có 1 người 1 ngựa đang rảo bước đi dưới ánh nắng ấm áp dịu dịu.

Nữ nhân đang nằm rạp trên thân ngựa, 2 tay 2 chân buông thõng xuống trông cứ như xác chết, mắt thì nhắm tịt lại, đôi môi hồng nhuận chốc chốc lại làm động tác nhai nuốt, chép miệng liên hồi, có lẽ nàng đang mơ thấy được ăn thứ gì đó chẳng?

Còn chú ngựa thì sao? Xin thưa: Ngựa ta vẫn cứ mãi mê đuổi theo bó cỏ trước mặt không ngừng nghỉ, với quyết tâm hùng hực lửa, ngựa ta thề với lòng, nhất định phải ăn cho được đám cỏ kia.

Lâm Thiên Vũ vì bận đối phó với ngựa ngốc suốt 1 đêm mà thân thể mệt mỏi, ngủ quên lúc nào cũng không hay, cho đến khi bên tai nghe thấy có những thứ âm thanh hỗn tạp thì nàng mới nhú mày, về mặt không vui vì bị đánh thức, đưa đôi mắt nhấp nhem nhìn xung quanh xem là kẻ nào dám cả gan phá hư giấc ngủ của nàng.

Vừa tỉnh lại liền thấy nàng đang ở 1 nơi rất đông đúc, vắng, chính xác là nàng đã vào được thành thị, không ngờ chỉ sau 1 cái chớp mắt mở mắt nàng liền đến được nơi này, Lâm Thiên Vũ mừng như nhật được vàng, nàng còn không vui mừng sao, rốt cuộc cũng thoát khỏi sơn trại, nàng bây giờ là người tự do. Yà hứ...

- A ha! Ngựa ngốc, người thực thông minh trong lúc ta ngủ quên người vẫn có thể tự mình đi đến đây được, người thực giỏi. – Lâm Thiên Vũ ôm lấy thân hình to lớn của ngựa, mặt phấn nộn cọ cọ lên lưng ngựa yêu thương, nàng không keo kiệt khen nó.

“Ha ha... ta mà lì, có gì có thể làm khó ta.” Ngựa ta kiêu căng hí lên mấy tiếng, mũi phồng lên như đang chứng minh nó thật rất đáng tin.

- Nga, người thật là thông minh nha, còn hiểu được ta đang khen người? – Lâm Thiên Vũ vẫn ôm chặt lấy con ngựa, nịnh đầm nó.

Ngựa ta được khen liền quấy quấy cái đuôi không ngừng, lỗ mũi không ngừng phun khí, ai nha, ngựa ta tự kiêu đó mà.

1 người 1 ngựa đang biểu diễn những hành vi rất chi là kì quặc, làm người đi đường cứ tò mò nhìn bọn họ, như phát giác được những ánh nhìn sấm soi đang hướng về phía mình, Lâm Thiên Vũ đảo mắt hạnh nhìn quanh quất, sau thấy mọi người nhìn nàng như nhìn quái vật liền biết bản thân đã hơi quá lộ, liền ngượng ngùng cúi thấp mặt xuống.

Nàng phát hiện phía xa xa có 1 khách điểm, liền xoay bó cỏ theo hướng đó, dụ dỗ ngựa ta đi đến. Đến trước quán trọ, nàng gìm cương, đưa bó cỏ đến gần, ngựa liền ngừng hẳn cước bộ, cái đầu to với ra, vui vẻ gặm lấy bó cỏ.

Lâm Thiên Vũ vừa dừng ngựa trước khách điểm liền có người chạy ra tiếp đón, tên tiểu nhị nhìn thấy nàng thoáng ngẩn người, sau nhanh nhẹn nhanh miệng chạy đến bên cạnh nàng xun xoe hỏi han.

- Khách quan đến ở trọ? Xin mời vào trong.

Lâm Thiên Vũ thật là rất muốn vào, nhưng là nàng không biết làm cách nào để xuống ngựa, liền hướng tiểu nhị nói:

- Lấy cho ta 1 cái ghế cao.

Tiểu nhị thoáng hiện 1 tia khó hiểu nhưng vẫn nhanh chóng đem ghế ra cho nàng, dưới sự chỉ thị của Lâm Thiên Vũ, hắn đặt ghế ở bên hông sườn ngựa, phía dưới bàn đạp, Lâm Thiên Vũ lúc này mới cẩn thận nghiêng người sang 1 bên, chân trái thông xuống với lấy cái ghế, khi đã xác định chân đã chạm ghế và có điểm tựa vững chắc nàng mới an tâm nghiêng hẳn người, 2 tay giữ chặt yên, chân trái giẫm mạnh lên ghế, chân phải nhấc cao quá lưng ngựa, nhanh chóng thu chân phải về đặt lên ghế, nàng an toàn chuyển chỗ từ lưng ngựa sang ghế, sau đó mới ỷ ạch leo xuống ghế.

Tiểu nhị há hốc mồm, vị cô nương này biết cưỡi ngựa nhưng lại không biết xuống ngựa???

Lâm Thiên Vũ với tay lấy tay nải trên lưng ngựa, xoay người hướng tiểu nhị phân phó hắn chăm sóc ngựa giúp nàng. Sau đi thẳng vào khách điểm.

- A khách quan là muốn ở trọ hay dùng cơm ạ. – Chưởng quỹ vừa nhìn thấy Lâm Thiên Vũ liền tươi cười tiếp đón.

- Cho ta phòng thượng hạng. – Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt nói, tiện tay quăng ra 1 thỏi bạc.

- Nga~ được, tiểu nhị dẫn vị cô nương đây đến phòng số 3 chữ Thiên. – Chưởng quỹ phân phó.

- Dạ! Cô nương, xin mời đi bên này. – Tiểu nhị nhanh chóng đi trước dẫn đường, cũng không quên chừa ra 1 lối đi cho nàng.

“Chậc, thái độ phục vụ cũng không tệ” Lâm Thiên Vũ nghĩ, chân theo sau tiểu nhị.

Từ lúc Lâm Thiên Vũ bước vào khách điểm liền có 2 ánh mắt luôn gắt gao theo dõi nàng, trong ánh mắt ẩn chứa vô vàn dục niệm tà dâm.

Lâm Thiên Vũ vừa vào đến phòng liền phân phó tiểu nhị giúp nàng chuẩn bị nước tắm, tính ra đã hơn 1 ngày trời nàng còn chưa có tắm, thân thể đã muốn bốc mùi đây này.

1 lúc sau bên ngoài có mấy người bưng vào 1 thùng gỗ đầy nước, Lâm Thiên Vũ thưởng cho tiểu nhị vài đồng tiền lẻ, sau đó căn dặn hắn vài câu liền đi đến thùng tắm.

Cửa phòng đã được khép chặt, Lâm Thiên Vũ an tâm thoát y phục, từng lớp quần áo thay phiên nhau rơi vãi trên mặt đất, dần dần lộ ra bờ vai mảnh khảnh, thân hình cân đối, đùi ngọc mịn màng, tóc nàng búi cao lộ ra cái gáy trắng nõn mê người. Tay nàng hồ hững khuấy đảo nước trong thùng, cảm thấy nước đã vừa ấm liền bước vào bên trong. Ngâm mình trong nước thật là sướng khoái, nàng khép hờ mắt, môi hồng hé mở, lưỡi biếng tựa lưng vào thành thùng tắm, tay ngọc nhẹ nhàng ma sát thân thể, dùng nước ấm tẩy rửa đi bụi bặm bám trên người. Bộ dáng thập phần hưởng thụ, trong phòng 1 mảnh phù dung xuất thủy đồ (cảnh người đẹp tắm giống như hoa sen trôi lên mặt nước) đủ để khuynh đảo chúng sinh.

Buổi chiều Lâm Thiên Vũ dùng cơm trong phòng, ăn xong liền leo lên giường làm 1 giấc lấy lại sức, dự định ngày mai sẽ lại lên đường, dù gì nơi đây vẫn là gần với sơn trại, ngộ nhỡ tên Hắc tử kia nổi hứng lại cho người đi bắt nàng thì làm sao, vẫn là đi đến nơi khác tốt hơn.

Nửa đêm, không khí tĩnh mịch, yên lặng đến ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng động, cả ánh trăng treo trên cao cũng lưỡi biếng rúc mình vào những đám mây làm cho không gian 1 mảnh u tối đến bất thường.

Bên ngoài gian phòng của Lâm Thiên Vũ đột nhiên xuất hiện 2 bóng người, trong mắt bọn họ nổi lên từng tia lửa dâm tà. 1 tên trong số đó dùng ngón tay chọc vào ô cửa, sau đó thuận thực đem 1 cái ngân tiêu chứa khói thuốc, 1 hơi thổi vào bên trong phòng, Lâm Thiên Vũ mê ngủ hít phải khói thuốc mà không hề hay biết. Chờ 1 lúc sau, 2 tên kia đã chắc chắn rằng nàng đã thấm thuốc thì mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bước vào.

Lâm Thiên Vũ trong cơn mơ cảm giác được thân thể đột nhiên nóng cả lên, như ẩn chứa hàng ngàn đốm lửa đang nhen nhóm chuẩn bị cháy bùng lên, cả người nàng toát mồ hôi.

Như cảm nhận được có nguy hiểm đang ập đến với mình, bằng trực giác của người phụ nữ, nàng bất chấp tất cả, cố mở mắt ra. Vừa mở mắt ra nàng liền nhìn thấy có 2 tên đại hãn(người to lớn) đứng ở trước giường của nàng, ánh mắt dâm tà nhìn nàng, 1 tên còn vươn bàn tay dơ bẩn, ý đồ muốn chạm vào nàng. Lâm Thiên Vũ ngồi bật dậy mắt trừng to, sâu trong ánh mắt hoảng sợ có, lo lắng có, nàng lùi vào bên trong giường, nghiêng người né tránh bàn tay của tên kia, liền nói:

- Các ngươi là ai, còn không mau rút đi ta liền la lên đây.

- Nàng cứ la đi, la bể cổ họng cũng không ai đến cứu nàng đâu, cả cái khách điểm này đều bị bọn ta bỏ thuốc mê, bọn họ đang ngủ như chết trong phòng, không ai rảnh mà nghe nàng kêu đâu. – 1 tên dùng cái giọng nói ghê tởm hù dọa nàng.

Lâm Thiên Vũ mặt thoáng biến sắc, nàng như thế nào lại xui xẻo đến vậy, gặp ngay bọn hái hoa tặc chuyên nghiệp?

1 tên nhìn ra sự sợ hãi của mình, hần cười đến đê tiện, nói:

- Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn hầu hạ bọn đại gia, ta còn suy nghĩ lại mà tha cho cái mạng nhỏ của ngươi, nếu không đừng trách chúng ta không khách sáo.

- Đúng a, ngoan ngoãn thì chúng ta sẽ cho nàng cảm nhận cái gì gọi là dục tiên dục tử (vui sướng, khoái hoạt). – Tên còn lại cười đến vạn phần dâm ô, nghe là đã muốn ới.

Lâm Thiên Vũ đảo mắt hạnh cố nghĩ ra kế sách đối phó, chỉ là trong người nàng sao đột nhiên nóng quá, cứ như bị lửa đốt. Nàng vô thức kéo ra 1 bên áo, mong muốn sẽ bớt đi cơn nóng.

Nhận ra phản ứng của nàng, 1 tên cười đến quái dị, nói:

- Xem ra là được đã có công dụng.

- Ha ha thực là đến vừa lúc a. – Tên còn lại xoa 2 lòng bàn tay, nhìn Lâm Thiên Vũ liếm môi vài cái, trong mắt lộ rõ vẻ thèm thuồng.

Lâm thiên Vũ nàng sợ, rất sợ rồi, nàng muốn về nhà, nàng thà tình nguyện đi lấy cái tên hôn phu mắc dịch không biết mặt kia hay là bị bắt ở lại sơn trại còn hơn là bị mấy tên khốn này nhúng chàm.

Lâm Thiên Vũ càng sợ, đám hái hoa tặc kia càng khoái trá, đang tiến đến trên giường của Lâm Thiên Vũ, nàng trợn trừng mắt, trong lúc đó 1 suy nghĩ tiêu cực xoẹt qua trong đầu nàng, thà là nàng chết chứ không để cái bọn dơ bẩn gồm ghê tởm chạm vào người nàng, nàng quyết làm liệt nữ đến cùng.

Ngay sau đó Lâm Thiên Vũ lấy thế quơ mạnh bên đầu vào cạnh giường định đập đầu vào đó thì đột nhiên có 1 luồng gió lao đến đánh bật nàng ra phía sau ngăn không cho nàng đập đầu, trong lúc mọi người còn đang ngơ ngẩn không kịp hiểu ra chuyện gì đang phát sinh thì cửa sổ đột nhiên mở bung ra, 1 đạo thân ảnh quét qua, bay vào trong phòng, bọn hái hoa tặc còn chưa kịp trở tay, thân ảnh kia nhanh như chớp di chuyển thân người, không ai kịp thấy việc gì đang xảy ra, 2 tên hái hoa tặc liền đứng đờ ra như khúc gỗ không thể cử động.

Lâm thiên Vũ lúc này còn ngồi trên giường, nàng dơ ra mắt nhìn chăm chăm, thật không tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Người kia sau khi điểm huyết 2 tên hái hoa tặc, nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đang ngồi trên giường ngẩn ra liền đi đến bên giường, quan tâm hỏi:

- Cô nương không sao chứ?

Nam âm nghe rất quen tai vang lên, nhưng là nàng không biết đã nghe qua ở đâu, người kia 1 thân hồng bào đỏ thắm, mang mặt nạ màu bạc che gần hết cả khuôn mặt, dáng dấp cao lớn oai phong nhưng khắp người tỏa ra hàn khí, đứng trước mặt Lâm Thiên Vũ, nàng thoáng run sợ nàng vẫn còn chưa thoát khỏi sự sợ hãi do vụ việc lúc nãy mang lại, âm thanh có chút run rẩy hỏi:

- Ngươi là ai?

- Ta là người vô danh vì thấy khách điểm có điều bất thường nên xem xét khắp nơi liền phát hiện ra bọn hái hoa tặc đang bị triều đình truy nã, đuổi theo chúng thì phát hiện ra cô nương, cô nương muốn giải quyết chúng như thế nào?

- Giết chúng đi. – Lâm Thiên Vũ mắt hiện lên căm hận cùng sát khí. Nàng xem chút nữa đã bỏ mạng, bọn chúng chính là đáng chết.

- Được. – Nói xong người vô danh liền xoay người, Lâm thiên Vũ chỉ thấy 1 đạo hoàng quang lóe lên, sau đó 2 tên hái hoa tặc bất động ngã nằm dưới đất.

Lâm Thiên Vũ thoáng sợ hãi, nàng chỉ là trong lúc tức giận nên mới nói ra những lời như thế, nàng cũng là không muốn giết người a...

Như nhận ra sự sợ hãi của nàng, người vô danh mới lành lạnh lên tiếng:

- Bọn chúng chính là đáng chết.

Nói xong hắn liền xoay người đang định rời đi thì đột nhiên vạt áo đột ngột bị kéo lại, hắn xoay đầu liền nhìn thấy Lâm Thiên Vũ khuôn mặt khổ sở người đầy mồ hôi, ánh mắt nhiễm sương, 2 má ửng hồng, hô hấp dồn dập, bộ dạng đích thị là đã bị hạ xuân được.

Lâm Thiên Vũ hơi thở ồ ồ, nàng thật không biết vì sao thân thể lại nóng đến như vậy, lại ngứa ngáy như có ngàn con kiến đang bò qua bò lại trên người. Tay nàng vô thức nới rộng vạt áo, để lộ ra bờ vai trần mảnh khảnh, mơ hồ còn có thể nhìn thấy cái yếm đỏ thắm che đầy đôi gò bồng đang đong đưa vì hô hấp bất ổn của nàng.

Người vô danh ánh mắt thoáng trầm lại, làm người khác không hiểu hắn đang nghĩ gì.

Lâm Thiên Vũ hô hấp khó khăn, cố gắng rặn ra từng chữ:

- Ta... Ta nóng quá, người... Người làm ơn... – Lời còn nói chưa xong nàng liền cắn chặt môi dưới, ánh mắt khổ sở nhìn hắn như van xin.

Người vô danh còn chưa kịp nói gì nàng lại tiếp câu:

- Làm ơn... Đánh... Đánh ta... Ngắt xỉu đi... Ta khó chịu lắm... Xỉu rồi thì... Chắc không... Khó chịu nữa...

Hắn thoáng sửng sốt với cách suy nghĩ kỳ quái của nàng, nhưng suy đi nghĩ lại cũng có chỗ đúng, nàng trúng xuân được, qua 1 khoảng thời gian chắc là sẽ hết hiệu nghiệm, nhưng chính là nàng chắc hắn cũng không biết mình bị bỏ thuốc.

Hắn cũng không định sẽ giúp nàng giải được thôi thì giúp nàng toại nguyện vậy, nghĩ vậy hắn liền tiến đến gần Lâm Thiên Vũ, nhắc tay lên, liền mạnh tay hạ xuống gáy của nàng, ngay sau đó Lâm Thiên Vũ ngã sấp xuống giường, bất tỉnh nhân sự.

Hắn nhẹ nhàng đỡ nàng nằm thẳng trên giường, thay nàng đắp chăn, sau xoay người rời đi, lúc đi đến cửa liền lạnh lùng ra lệnh:

- Dọn dẹp.

Ngay sau đó bên ngoài liền tiến vào 2 hắc y nhân nhanh tay khuôn 2 cái xác của hái hoa tặc đem đi.

Vật lại chìm trong tĩnh lặng, cho đến khi bình minh lại ló dạng lần nữa.

12. Chương 12

Chương 12: Đồ phường

Ánh nắng chói chang theo ô cửa sổ hắt vào bên trong, mang theo 1 chút nóng bức oi ả của đầu hè, Lâm Thiên Vũ bị nắng chiếu sáng, khóe mắt giật giật, nàng nhíu mày, nghiêng người tránh đi ánh nắng, lại nằm thêm một lúc nàng đột nhiên mở bừng mắt ra.

Mắt hạnh chớp liên tục vài cái, nàng ngồi bật dậy nhìn quanh quất, người đâu? Chẳng lẽ mọi chuyện đêm qua đều là mơ???

Không thể nào, làm gì có giấc mơ nào sinh động như vậy, nàng đưa tay sờ lên gáy nơi đó vẫn còn chút ê ẩm.

Đầu Lâm Thiên Vũ toàn dấu chấm hỏi, nàng không thể xác định chính xác chuyện tối qua là mơ hay thực, ngồi lại trên giường 1 lúc nàng quyết định quên sự việc ấy đi, dù gì thì cũng không chắc chắn, nàng cần gì bận tâm ệt xác. Nghĩ thế nàng liền vui vẻ rời giường, sau khi vệ sinh cá nhân xong nàng xuống lầu, gọi 1 vài món ăn lót dạ. Lại nhìn tới đám người xung quanh cứ nhìn chăm chăm làm nàng khó chịu, cái loại ánh mắt này làm nàng lại liên tưởng đến sự việc không rõ ràng đêm hôm qua, nàng không nhịn được rùng mình 1 cái, lại nhìn đến xung quanh toàn là nam nhân, nàng càng sợ hơn. Nam nhân, nam nhân???

Nàng đã nghĩ ra cách rồi. Lâm Thiên Vũ mắt đẹp lóe sáng, nàng gọi tiểu nhị, đưa cho hắn 1 ít bạc rồi căn dặn vài câu sau đó liền trở về phòng.

Thời gian khoảng 1 khắc sau(15 phút) tiểu nhị liền gõ cửa phòng của nàng, hắn tiến vào liền xun xoe đưa cho nàng 1 gói đồ, nàng phát tay bảo hắn lui ra, tiền còn thừa cho hắn xem như là thưởng. Hắn vui vẻ lui ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa lại giúp nàng.

Lâm Thiên Vũ mở ra gói đồ, mắt lập tức lóe sáng, ai nha nàng từ nay chính thức gia nhập giang hồ mà không cần phải lo lắng nữa rồi, hắc hắc. Lâm Thiên Vũ sau khi kết thúc 1 tràng cười man rợ liền bắt tay vào công cuộc cải cách.

....

Lâm Thiên Vũ đi lòng vòng trên đường lớn khóe môi ngày 1 giương cao hơn, nàng đắc ý, thật là rất đắc ý, hắc hắc.

Cô nương 2 bên đường nhìn thấy nàng ai ai cũng ngoái đầu lại nhìn ít nhất là 1 lần, lại đến, phía trước có 1 tiểu cô nương tay đang chọn rau mà mắt cứ nhìn chăm chăm vào nàng, Lâm Thiên Vũ tiêu sái phe phẩy chiết phiến, nhìn nàng ta mỉm cười, chỉ thấy nàng kia mặt lập tức đỏ bừng lên, ngượng ngùng cúi thấp đầu không dám nhìn Lâm Thiên Vũ thêm nữa, nhưng đuôi mắt vẫn vô thức liếc nhìn nàng. Nga~ chơi thật là vui.

Nàng bây giờ bộ dáng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, tuấn dật như thiên tiên... Hắc hắc...

Lâm Thiên Vũ 1 thân nam trang trắng muốt, tay phe phẩy chiết phiến bộ dáng công tử phong lưu, sóng mắt lưu tình phóng điện lung tung. Đi 1 lúc nàng liền phát hiện 1 nơi rất hay, cả cái tên cũng khiến người ngựa ngáy tay chân, đó chính là: Đồ phường.

Hắc hắc nàng xuyên qua đến bây giờ vẫn còn chưa có đến nơi này lần nào đâu, nghĩ vậy nàng liền đi nhanh về phía đồ phường. Vén tấm màn tre sang 1 bên, nàng đi vào, bên trong 1 mảnh hỗn độn, tiếng ồn vang dội, tiếng hò hét của con bạc tiếng nhà cái mở bài mọi âm thanh hỗn tạp vọng vào tai nàng, Lâm Thiên Vũ thoáng nhíu mày, thầm nghĩ: “chắc, cổ đại đúng là không bằng hiện đại, trật tự chốn công cộng thật là quá kém” nơi đây tụ hợp toàn những tên thô lỗ, hạng người nào cũng có. Nàng đi đến sòng bạc gần nhất, cái đầu nho nhỏ ló vào trong quan sát, thì ra là đang chơi tài xỉu, nàng nhìn xung quanh thấy đám người đang chen chúc đột nhiên chia ra 2 phe đặt tiền vào, miệng còn hô to “Tài”, chỉ thấy hồ lý(người lắc đĩa) cổ tay vung lên, lắc nhẹ cái đĩa 3 lần sau đó nhẹ nhàng đặt nó xuống bàn, trước khi mở chén còn nói 1 câu rất chi là quen tai:

- Đến, đến, đặt xong rút tay... Khui... 1, 3, 6. 10 điểm Xỉu.

Đám người xung quanh ồ lên tiếc rẻ, có người còn trách mắng kẻ bên cạnh không chịu nghe theo lời hắn đặt Xỉu.

Hồ lý tay gom tiền, miệng cười toe toét, không ngừng động viên con bạc đặt thêm tiền.

Lại nhìn thêm vài ván chơi, Lâm Thiên Vũ đột nhiên cười khẩy, chắc, chắc, tên hồ lý này tay chân cũng thật là quá linh hoạt đi, ván nào Tài ít Xỉu nhiều liền ra Tài, Tài nhiều Xỉu ít thì ra Xỉu cái trò ăn 4 nhả 1 này nàng còn không rõ nữa hay sao, chỉ sợ là gian lận thôi, mảnh khóe nhỏ nhặt này làm sao qua mắt nàng được. Còn lý do vì sao nàng lại biết? Là do lúc nàng còn ở thế kỷ 21 có vài người bạn làm nghề hồ lý trong Casino đã dạy cho, tránh cho việc nàng đi chơi sẽ bị người lừa tiền, chắc, chắc, đúng là bạn tốt, nhờ vậy mà nàng mới dễ dàng nhìn ra mảnh khóe của tên hồ lý này.

Đột nhiên bên tai nghe có tiếng khóc, nàng tò mò nhìn sang bên cạnh, liền thấy 1 nữ nhân ăn mặc rách rưới, khuôn mặt đen đúa khắc khổ, thân hình gầy trơ xương, các ngón tay như que củi đang bám chặt lấy cánh tay to lớn của 1 nam nhân, nàng ta khóc lóc van xin

- Tướng công, thiếp van xin chàng, trả tiền lại cho thiếp, a Đẩu nó bệnh nặng cần phải đi tìm đại phu.
- Nàng tránh ra, ta mà thắng lớn thì sẽ có thêm tiền mua thuốc cho con chứ sao. – Tên nam nhân kia hất tay của nàng ta ra, không chút thương tình xoay người vào sông bạc, tay cầm vài đồng tiền đặt mạnh xuống tụ tài, miệng hò hét inh ỏi.

Nữ nhân kia chỉ biết đứng bên cạnh không ngừng cầu xin, nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm vào mấy đồng tiền, đó là tiền cứu mạng con của nàng a.

Lâm Thiên Vũ lắc đầu, chưa xót thay cho số phận của nàng ta, lại nhìn đến những giọt nước mắt như mưa, nàng cắn răng đi đến chỗ của nam nhân kia, tay ngọc vươn ra cầm lấy mấy đồng tiền kia, cho vào nhà xỉu. 2 vợ chồng kia không kịp tiêu hóa hết những hành động của nàng, 1 lúc sau mới hoàn hồn, tên nam nhân kia hung hăng xách cổ áo của Lâm Thiên Vũ, mắt hằn lên tia máu gần lên từng chữ:

- Thăng nhãi, mày muốn chết sao mà dám phá lão tử?

Nữ nhân bên cạnh thấy hấn hung hăng muốn giết người liền lo sợ lao đến cầm lấy cánh tay của hấn, méo máo nói:

- Tướng công, có gì từ từ nói.
- Nàng tránh ra, ta thua tất cả đều tại nó. – Nói xong hấn còn trợn trừng mắt như đang chuẩn bị đánh người.
- Ta hại người thua khi nào, nhìn xem. – Lâm Thiên Vũ không hề sợ hãi nói, ánh mắt liếc nhìn về phía hồ lý đang mở chén.

Như chứng minh lời Lâm Thiên vũ nói là đúng, hồ lý la to:

- 3, 2, 3. 8 điểm... Xỉu.
- A, thắng rồi, chúng ta có tiền rồi. – Nữ nhân hô to lên, mừng rỡ run vươn bàn tay gầy như que củi, cầm lấy số tiền thắng được, nước mắt tuôn rơi, cẩn thận cầm lấy cứ như trong tay nàng đang cầm chính là sinh mạng của con nàng.

Tên nam nhân thấy mình thắng liền buông Lâm Thiên Vũ ra, bàn tay to lớn giật lấy tiền của nữ nhân.

- A, tướng công, chàng làm gì?
- Ta muốn kiếm thêm 1 ít. – Nói xong hấn xoay người định tiếp tục đặt.

Đột nhiên 1 bàn tay trắng nõn đưa ra ngăn chặn hấn, là Lâm Thiên Vũ, nàng nói:

- Ta chỉ e người đặt ván này sẽ mất trắng.
- Chuyện của ta liên quan gì đến người, tránh ra. – nói xong hấn đẩy nàng 1 cái, Lâm Thiên Vũ thân hình nhỏ nhắn bị hấn đẩy liền văng ra ngoài xém chút là té bò trên mặt đất.
- Công tử, người không sao chứ? – Nữ nhân lo lắng chạy đến đỡ lấy nàng, quan tâm hỏi.
- Ta không sao, chỉ là... Tiền của các người sẽ mất trắng mà thôi. – Lâm Thiên vũ nói, thương cảm cho nữ nhân kia.

Lâm Thiên Vũ nói không sai, bọn họ chính là mất trắng số tiền, tên nam nhân kia hung hăng lao ra khỏi đám người ánh mắt như phát điên lao đến nắm lấy cổ áo của Lâm Thiên Vũ xốc lên, gần từng chữ:

- Thăng nhãi, tại cái mồm quạ của mày mà tao thua, hôm nay tao phải đánh mày mới hả cơn giận.
- Tướng công, chàng làm gì? Thua hết tiền là do lỗi của chàng, còn đổ lỗi cho công tử đây? – Nữ nhân bất bình lên tiếng, nếu chồng của nàng chịu nghe lời vị công tử kia, bọn họ há sẽ trắng tay sao?
- Nàng bị tên ẻo lả này mê hoặc rồi hay sao, còn dám bênh vực cho hắn? – Nam nhân chất vấn nữ nhân.
- Ta là nói đúng sự thật, chàng làm sai còn cãi bướng. – Nữ nhân không sợ nói.
- Ta đánh chết đôi gian phu dâm phụ các người. – Nam nhân cơ hồ là rống, hắn giơ lên nắm đầm chuẩn bị nện lên cái mặt xinh đẹp của Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ sợ điếng người, nàng liền nhanh miệng nói:

- Khoan đã.

Theo quán tính, nam nhân ngừng động tác, ánh mắt hung hãn nhìn nàng.

Lâm Thiên Vũ nuốt 1 ngụm nước bọt, nàng nói:

- Ta có cách khiến người sáng mắt ra, hiểu vì sao người lại thua.
- Cách gì?
- Người trước thả ta xuống. – Lâm Thiên Vũ nói, nàng cũng chỉ vì bảo toàn cái mạng nhỏ của mình thôi, không phải thật lòng muốn đập đổ chén cơm của người khác đâu, thật là xin lỗi. Nam nhân thả Lâm Thiên Vũ xuống nhưng ánh mắt vẫn gắt gao theo chặt nàng cứ như sợ nàng trốn mất. Lâm Thiên Vũ thoát khỏi gọng kìm liền thở phào nhẹ nhõm, nàng đưa tay chỉnh lại trang phục xốc xếch, sau đó chen vào trong đám người, đưa tay rút ra 2 thỏi bạc đặt xuống chiếu bạc, mọi người liền nhất thời sững sốt. Hồ lý nhìn nàng đánh giá 1 phen, hắn nghĩ chắc tên hoa hoa công tử này là lần đầu vào đồ phưởng, ra tay hào phóng như vậy, hắn nhất định phải hốt trọn mẻ lưới này 1 phen.

Hắn cười gian manh, liền trở tài xun xoe, nịnh nọt. Lâm Thiên Vũ

Đã sớm chán ngán mới mấy cái trò này, nàng liền vào thẳng chủ đề:

- Ta với người 1 đấu 1, ai có số điểm lớn hơn người đó thắng.

Đám người trong sòng đều nhìn nàng đến há hốc mồm, thầm nghĩ tên mặt trắng(công tử bột) này lại dám thách đấu với tay hồ lý chuyên nghiệp? Hắn điên rồi.

Tên hồ lý cười gian xảo, chân mày nhướng lên, hắn không tin tên ẻo lả trước mặt có thể làm nên trò trống gì, liền chấp nhận, tiền tới tay ngu gì lại không lấy.

Đám người bu quanh đột nhiên giãn ra, chừa cho Lâm Thiên vũ 1 chỗ đứng, bên trong đem ra 1 cái đĩa cùng 3 hạt xí ngầu, đặt trước mặt nàng.

“Xem ra, bộ này là bộ thật đây” Lâm Thiên Vũ thầm nghĩ, nàng cười cười cầm lấy 3 hạt xí ngầu trong tay, khẽ hất chúng lên, sau lại chụp lại, động tác cứ như đang dùng tay cân rau. Nga, thật nhẹ vậy đây chính là đồ thật rồi.

- Vậy mời công tử lắc trước. – Hồ lý nói.

Lâm Thiên Vũ cười cười, nàng còn không rõ bài của hắn hay sao, đợi nàng lắc ra bao nhiêu số, hắn sẽ điều chỉnh tốc độ mà cho ra số lớn hơn của nàng.

Lâm Thiên Vũ không nói gì, cho 3 hạt xí ngầu trở về đĩa, nàng úp chén lại, 2 tay nâng chén lắc nhẹ 3 cái, sau thành thực mở chén ra.

Mọi người há hốc mồm, 5, 5, 5, há chẳng phải ‘Bão’ sao? Nhưng mà bọn họ là đang đấu xem ai lớn điểm hơn, nếu như là cá cược bình thường, chắc hắn nàng đã thắng, nhưng điểm số của nàng cũng khá cao rồi.

Lâm Thiên Vũ lắc đầu tiếc rẻ, đã lâu không chạm đến, nàng thật là đã xuống tay rồi. ra 3 con 6 đây. Ngay lúc hồ lý định mở chén thì Lâm Thiên Vũ liền đưa tay ra ngăn chặn. Mọi người ngạc nhiên không hiểu tình huống trước mắt là gì, cả tên hồ lý cũng thế.

Chỉ thấy Lâm Thiên Vũ cười tinh ranh, cái nụ cười này làm tên hồ lý cảm thấy chột dạ, nàng giúp hắn mở ra cái chén, quả thực là 3 con 6, mọi người liền lập tức nín thở, há chẳng phải tên hoa hoa công tử đã thua, nhưng sao về mặt của ‘hắn’ lại khiến mọi người nghĩ người thắng mới là ‘hắn’???

Tên hồ lý ngay sau đó liền tỉnh ra, hắn cười hề hề đưa tay định cầm lấy bạc liền bị tay của Lâm Thiên Vũ ngăn lại.

- Công tử, như vậy là có ý gì? – Tên hồ lý bất mãn hỏi nàng.

- Ta phải hỏi ngươi muốn gì mới phải. – Lâm Thiên Vũ nhàn nhã nói, tay cầm lấy 1 hạt xí ngầu của hắn. Nga, thật là nặng nha. Nàng cầm lấy hạt xí ngầu trong lòng bàn tay lập lại động tác cân đong như lúc đầu nàng đã cân 3 hạt xí ngầu của nàng, chắc, chắc chỉ bằng 1 hạt này thôi cũng đã nặng hơn 3 hạt của nàng.

Tên hồ lý mặt thoáng biến sắc, thầm nghĩ: “ không lẽ ‘hắn’ cũng là người trong nghề?”

Lâm Thiên Vũ nhìn ra lo sợ của hắn, nàng cười đến thập phần sáng lạn, cầm lấy hạt xí ngầu cho vào trong miệng, răng nanh tỳ lên 1 mặt xí ngầu, ấn mạnh xuống.

Đám người xung quanh đứng hình toàn tập, miệng chữ A mồm chữ O nhìn Lâm Thiên Vũ.

Chỉ thấy nghe 1 tiếng ‘rắc’, Lâm Thiên Vũ mở miệng, nhả ra hạt xí ngầu đã bị nàng cắn nát, mọi người liền theo lòng bàn tay nàng nhìn thấy chính giữa hạt xí ngầu có 1 viên tròn tròn, trong trẻo như là thủy tinh.

Lâm Thiên Vũ cười cười, đưa bàn tay đến trước mặt đám người vây quanh, nói:

- Độn thủy ngân, há chẳng phải nắm chắc phần thắng trong tay còn gì?

Mọi người liền vỡ lẽ đầu gật gù như đã hiểu ra chân lý, sau tất cả liền hung hăng xoay đầu nhìn về phía hồ lý, đám người bọn họ nhào vào đòi lại tiền, tên thì túm áo, người thì lấy tiền, kẻ thì hò hét đòi đánh. Đồ phường loạn thành 1 đoàn, bên trong gào bầy chó chạy.

Lâm Thiên Vũ tiêu sái bước ra khỏi đồ phường liền bị nam nhân đòi đánh nàng lúc nãy ngăn lại.

Lâm Thiên Vũ giật mình, còn tưởng hắn đang lo gôm tiền chứ, sao lại chạy ra đây? Sau đó nàng liền nghe thấy tiếng của nữ nhân:

- Công tử, chúng ta xin cảm ơn công tử đã vì chúng ta mà vạch mặt tên hồ lý gian xảo.

- Không có chi, chỉ là ta sợ bị đánh mà thôi. – Nói xong nàng còn liếc mắt nhìn về phía nam nhân đang đứng cạnh nữ nhân, ngay lập tức hắn liền ngưng ngừng cúi đầu nhận lỗi.

- Sau này đừng vào đồ phường nữa, trên đời này 10 cái đồ phường là hết 9 cái rưởi dùng mảnh khóc gạt người rồi. – Lâm thiên Vũ nhàn nhạt nói, chân cũng bắt đầu bước đi.

Chỉ là nàng không biết nhờ vụ kiện đồ phường này mà số phận của nàng đã rẽ sang 1 bước ngoặt mới.

Chú thích trò chơi tài xỉu:

Tài xỉu chơi rất đơn giản, gồm 3 hạt xí ngầu được đánh số từ 1 đến 6. Nhà cái bỏ 3 hạt xí ngầu này vào đĩa, úp chén lên. Mỗi lần lắc 3 cái và mở chén. Nếu tổng số điểm của 3 mặt xí ngầu là trên 11 điểm thì ra Tài, dưới 11 điểm là ra Xỉu. Còn Bão, tức là số điểm trên mỗi hạt xí ngầu đều bằng nhau, nhà cái sẽ ăn trọn.

Người chơi đặt cược nào sẽ ăn cược đó, tùy theo tổng điểm của một lần nhà cái mở chén. Ngoài ra, người chơi vẫn có thể đặt cược tương ứng với số điểm của xí ngầu được ghi ra trên chiếu bạc với tỷ lệ ăn từ cao xuống thấp.

13. Chương 13

Chương 13: Gặp lại Âu Dương Kỳ

Lâm Thiên Vũ tiêu sái ra khỏi đồ phường mà không biết có người bám theo đằng sau, lúc nàng đi vào con đường vắng đột nhiên có một đám người lao ra chặn đường nàng, người cầm đầu đám người cũng rất chi là quen mặt, là tên hồ lý lúc này.

Nhìn đám người tay cầm gậy, Lâm Thiên Vũ liền biết đám người này đến tìm nàng để làm gì rồi. Nàng cười gượng, nói:

- Vị lão huynh đây, ta không đắc tội huynh, huynh cần chi dẫn theo nhiều người vậy chắn đường ta.
- Không đắc tội cái đầu ngươi, vì ngươi mà lão tử mất toi hết bạc, đồ phường lại bị chúng phá nát, ta không tìm ngươi tính sổ thì tìm ai. – Tên hồ lý gần từng chữ, ánh mắt hung ác trợn trừng lên nhìn cứ như ác quỷ.
- Ta không cố ý. – Lâm Thiên Vũ trên mặt vẫn cười chỉ là cười méo xệch.
- Nói nhiều, người đâu, đánh hấn. – Hồ lý ra lệnh. Ngay lập tức đám người phía sau hấn hung hãn lao về phía nàng.

Lâm Thiên Vũ sợ đến chân nhũn ra, đột nhiên nàng hô to lên, tay chỉ về phía sau đám người:

- Nhìn kia. – Thừa lúc bọn họ không để ý, nàng liền nhanh chân chạy thực mạng.

Theo quán tính, đám người đều xoay mặt lại nhìn theo hướng nàng chỉ. Không có gì... Đám người liền xoay người lại nhìn về phía Lâm Thiên Vũ, chỉ thấy nàng đang chạy trốn. Biết mình bị lừa, đám người càng thêm tức giận, họ nhanh chóng đuổi theo. Lâm Thiên Vũ chạy về phía đường lớn nghĩ rằng trên đường có nhiều người sẽ cản bớt tốc độ của chúng.

Trên đường lớn, 1 bóng hình nhỏ nhắn chạy trốn, phía sau còn có hơn chục người cầm gậy đuổi theo, 1 màn này làm náo loạn cả con phố.

Lâm Thiên Vũ chạy, chạy, chạy, trên đường tay bắt được thứ gì liền quăng về phía sau, không biết có quăng trúng đám người kia không nhưng vẫn cứ quăng. Nàng vừa chạy miệng vừa la liên hồi:

- Tránh ra, nước sôi, nước sôi...

Đang cầm đầu cầm cổ chạy đột nhiên nàng phát hiện phía trước có một bóng người quen thuộc, nha~ cứu tinh, nàng gặp được cứu tinh, liền hét lớn lên:

- Âu Dương Kỳ.

Âu Dương Kỳ nghe có người kêu tên, hấn liền xoay người lại, khuôn mặt tuần tú nhưng rất lãnh đạm nhìn tên thư sinh đang chạy trốn trên đường, hình dáng trông rất quen, nhưng là hấn không nhớ trong đám người hấn quen biết lại có tên ẻo lả kia. Vì vậy Âu Dương Kỳ rất chi là vô tình xoay người, tiếp tục đi, hấn chẳng dư hơi mà đi quan tâm người đứng. Lâm Thiên Vũ chỉ lo cầm đầu cầm cổ chạy, gọi Âu Dương Kỳ 1 tiếng liền nghĩ rằng hấn sẽ dừng lại, ai ngờ hấn chỉ liếc nhìn nàng 1 cái liền trực tiếp xoay người đi tiếp. Cái tên này... Lâm Thiên Vũ còn chưa kịp mắng liền cảm thấy hình như cổ áo phía sau bị ai đó kéo lại, nàng run run xoay đầu lại, liền nhìn thấy 1 tên to con đang nắm cổ áo nàng xốc lên. Lâm Thiên Vũ sợ xanh mặt mày,

Tên hồ lý vừa chạy đến nơi, liền thấy Lâm Thiên Vũ bị bắt giữ, hấn cười đến thập phần gian ác, nói:

- Để xem ngươi còn chạy đi đường nào, đánh gãy chân nó.
- Á, Âu Dương Kỳ cứu mạng. – Lâm Thiên Vũ hoảng hốt la lên, nàng giãy giụa muốn thoát khỏi sự kềm kẹp của tên to con.

Lúc này Âu Dương Kỳ lại nghe có người gọi tên mình, nghĩ chắc lại là tên thư sinh ẻo lả kia, định mặc kệ hấn thì đột nhiên nghĩ tới một người, giọng nói của tên thư sinh kia hình như rất giống nàng.

Trong lúc giãy giụa cây trâm bạch ngọc được Lâm Thiên Vũ dùng để cố định búi tóc trên đầu đột nhiên bị rơi ra, mái tóc dài bóng mượt tuôn xỏa như thác nước rơi xuống bờ vai, lộ ra khuôn mặt kiều diễm vô song.

Đám người đang đuổi bắt đứng hình, tên công tử ảo lả kia từ khi nào lại biến thành mỹ nhân???

Lúc sau tên hồ lý mới hoàn hồn, miệng cười dâm dăng nói:

- Nữ cải nam trang? – Ha ha ha lần này ta lời to.

Nói xong còn vươn bàn tay thô kệch đến bên mặt nàng, định sờ lên khuôn mặt phấn nộn. Tay hắn còn chưa chạm đến mặt Lâm Thiên Vũ đột nhiên mềm hẫng la đau.

Đám người còn đang ngơ ngác không hiểu gì, liền thấy tên hồ lý ôm lấy cánh tay bị bẻ quặt ra phía sau miệng rên rỉ kêu đau.

Cổ áo của nàng đột nhiên bị thả ra, tên to con bắt lấy nàng cũng ôm lấy bụng, bị một sức mạnh nào đó đánh văng ra phía sau, miệng phun ra 1 ngụm máu tươi.

Đột ngột mất đi trọng tâm, Lâm Thiên Vũ bị thả rơi tự do, nàng nhắm chặt mắt đang chờ đợi cú đo đát tuyệt đẹp, thì có cảm giác bên thắt lưng bị 1 cánh tay to lớn ôm lấy, theo quán tính cả người nàng ngã nhào về cánh tay kia, mặt phấn nộn áp sát vào lồng ngực to lớn của người nọ, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn của hắn. Lâm Thiên Vũ còn chưa kịp hiểu ra sự việc liền nghe thấy 1 nam âm trầm ấm quen thuộc vang lên:

- Nàng không sao chứ? – Âu Dương Kỳ lo lắng hỏi, chỉ sợ nàng đã bị thương.

Lúc hắn quay đầu lại liền nhìn thấy nàng bị người túm lấy cổ áo, xóc lên như đang túm cổ 1 con mèo, nhìn thấy nàng giãy giụa khó khăn muốn tránh đi, lại còn tên nam nhân kia ánh mắt nhìn nàng dâm dăng, trong lòng hắn đột nhiên hỏa diễm dâng cao, thật muốn đánh gãy tay của tên kia, hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất để đến bên cạnh nàng.

Lâm Thiên Vũ nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt nàng, ngơ ngác lắc đầu.

Âu Dương Kỳ đặt nàng xuống đất, nhưng cánh tay to lớn kia vẫn như cũ đặt trên thắt lưng của nàng, kéo nàng sát vào người hắn.

Lâm Thiên Vũ vẫn còn chưa kịp tiêu hóa hết mọi chuyện thì đột nhiên nghe thấy tên hồ lý nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người là ai, dám xen vào chuyện của lão tử? Người đâu, đánh luôn hắn cho ta.

Tên hồ lý vừa dứt lời đám người kia lên hung hãn xông lên, lao về phía 2 người bọn họ, Lâm Thiên Vũ nhát gan la lên, Âu Dương Kỳ thần sắc vô cùng bình tĩnh, hắn đưa nàng ra phía sau lưng, dùng thân hình to lớn che chắn cho nàng. Vì bị che mất tầm mắt nên nàng không kịp nhìn thấy phía trước xảy ra việc gì, chỉ thấy Âu Dương Kỳ giơ tay nhắc chân có mấy cái, liền nghe thấy âm thanh té ngã cùng với tiếng rên rỉ khắp nơi, còn có tiếng la hét của những người buôn bán 2 bên đường, trên phố loạn thành 1 đoàn, người người bỏ chạy tán loạn.

Chỉ một lúc sau, khắp nơi liền yên ắng, Lâm Thiên Vũ tò mò ló cái đầu nho nhỏ từ phía sau lưng Âu Dương Kỳ nhìn về phía trước, liền thấy đám người đuổi bắt nàng đang nằm lăn lộn dưới đất, kẻ ôm chân, người ôm đầu rên rỉ, tên hồ lý mặt xanh như tàu lá lết dần về phía sau, sau đó liền chạy trốn chết, trước khi chạy còn không quên hăm dọa:

- Các ngươi nhớ lấy, ta sẽ không bỏ qua đâu.

Đại ca đã chạy mất, bọn đàn em còn lưu lại làm gì, thế là đám người kia cũng lục tục chạy theo phía sau.

Chắc, chắc, nhát gan mà tỏ vẻ nguy hiểm, nàng bây giờ có Âu Dương Kỳ bảo kê, còn sợ đám người như hắn nữa hay sao, Lâm Thiên Vũ nghĩ vậy nên rất chi là tự đắc, trước khi bọn chúng chạy mất nàng liền bày ra bộ dáng tiểu nhân đắc chí, 2 tay chống 2 bên hông vênh cái mặt lên 1 góc 30 độ, lại còn lè lưỡi trêu chọc bọn chúng.

Âu Dương Kỳ vừa xoay người lại liền thấy hành động này của nàng, hắn thở dài lắc đầu, tay không tự chủ đưa lên véo nhẹ vào cái mũi nho nhỏ của nàng, trong giọng nói chất chứa ôn nhu vô hạn mà chính hắn cũng không phát hiện ra:

- Đi thôi.
 - Đi? Đi đâu? – Lâm Thiên Vũ ngơ ngác hỏi.
 - Không đi? Nàng định ở lại chờ bọn họ đem thêm người đến bắt nàng hay sao? – Âu Dương Kỳ xoay người rời đi, tay rất chi là tự nhiên nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Lâm Thiên Vũ.
 - Sao? Vậy thì đi nhanh một chút. – Nghe nói tới sẽ bị bắt lại, Lâm Thiên Vũ nhát gan liền đi nhanh hơn một chút, bản thân cũng không phát hiện ra tay mình đang bị Âu Dương Kỳ nắm lấy.
- 2 người cứ như thế tay trong tay trở về khách điểm nơi Lâm Thiên Vũ đang trọ.

14. Chương 14

Chương 14: Kể khổ

Về đến khách điểm Lâm Thiên Vũ mới yên tâm được đôi chút, liền phát hiện ra từ nãy đến giờ nàng luôn nắm lấy tay của Âu Dương Kỳ, liền ngưng ngưng len lén rút tay ra khỏi bàn tay to lớn của hắn.

Lòng bàn tay trống rỗng, Âu Dương Kỳ trong lòng thoáng cảm thấy mất mát, hắc hắc nhíu mày nhưng Lâm Thiên Vũ không hề nhìn đến biểu tình của hắn lúc này.

Vừa vào đến phòng, nàng liền ngồi xuống bàn tròn, tự rót 1 cốc nước, uống ừng ực, sau lại thở ra. Âu Dương Kỳ nhìn đến biểu hiện của nàng lúc này liền cười khế, nghĩ: “Xem ra nàng hẳn là đã sợ lắm đây.”

Như sự nhớ ra còn người khác đang ở trong phòng, Lâm Thiên Vũ liền lúng túng rót cho Âu Dương Kỳ 1 cốc nước, mời hắn ngồi.

Âu Dương Kỳ cảm ơn, sau sự nhớ ra liền hỏi, hắn đến bây giờ vẫn còn chưa biết tên của nàng:

- Cô nương, nàng có thể cho ta biết nàng tên gì hay không?
 - A, ta vẫn còn chưa nói cho người biết tên của ta hay sao? – Lâm Thiên Vũ ngờ nghệch hỏi, sau như nhớ ra liền cười khan vài tiếng liền nói: – Ta tên Lâm Thiên Vũ. – Nàng lần đó cố ý dấu đi danh tính, chỉ cho Triệu Linh Lam biết, còn không quên căn dặn nàng ta không được tiết lộ thân phận của nàng.
 - Lâm cô nương. – Âu Dương Kỳ hữu lễ chào.
 - Ách... Lâm Thiên Vũ chợt rung mình, da gà da vịt gì đều nổi lên hết, nàng run run nói: – Người làm ơn, sau này gọi ta cái gì cũng được, a miêu, a cầu gì cũng được hết chỉ xin người đừng chêm vào 2 chữ ‘cô nương’.
 - Sến đến chảy cả nước đây, nàng buồn nôn, a.
 - A, vậy... Vũ Nhi, thế nào? – Âu Dương Kỳ đẩy mắt xoẹt qua 1 tia gian xảo.
 - Cái này... – Lâm Thiên Vũ thoáng ngập ngừng, cách gọi này... Hình như quá thân mật thì phải.
 - Thì nàng bảo ta gọi cái gì cũng được, ta thấy gọi như thế này hay nhất. – Âu Dương Kỳ nói.
 - A... Vậy... Mặc kệ, Vũ Nhi thì Vũ Nhi người muốn gọi gì tùy người. – Lâm Thiên Vũ lười so đo, dù gì cũng chỉ là cái tên, đều là gọi nàng cả.
- Lâm Thiên Vũ lo lắng lắm, không phát hiện ra Âu Dương Kỳ bây giờ đang cười rất chi là kỳ quái, trong đầu hắn hàng ngàn suy nghĩ như nước lũ tuôn trào, nhưng tất cả chỉ cùng 1 chủ đề, chính là: Làm cách nào để thân cận với Lâm Thiên Vũ.
- Vũ Nhi, nàng có thể cho ta biết nàng làm sao lại chọn phải đám người hung hãn kia không? – Âu Dương Kỳ thân thiết gọi Lâm Thiên Vũ bằng cái giọng ngọt như đường phèn, không ngọt chết người không đền tiền.

Lâm Thiên Vũ thoáng ngẩn ra, sau liền sực nhớ, Vũ Nhi kia... Chính là nói nàng, nhưng cái làm nàng ngạc nhiên hơn chính là, giọng nói của Âu Dương Kỳ sao đột nhiên lại nhão nhoẹt vậy, hẳn có bệnh sao?

- Ta phát hiện ra hẳn gian lận nên lật tẩy của hẳn, làm hại đồ phường của hẳn bị người dỡ nên đến tìm ta báo thù. – Lâm Thiên Vũ nói, mắt nghi hoặc nhìn Âu Dương Kỳ đoán xem hẳn là bị bệnh gì.

- Nàng đến đồ phường? – Âu Dương Kỳ như không tin vào những gì hẳn vừa nghe, hỏi lại.

- Ừm, ta nghĩ chỗ đó chơi vui nên vào, ai ngờ xem liên lụy đến cái mạng nhỏ, hô, may mắn gặp được người.

- Lâm Thiên Vũ nói rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Nếu như nàng không gặp được ta, há chẳng phải đã bị kẻ xấu bắt được, còn không biết hẳn sẽ dùng cách gì trả thù nàng. – Âu Dương Kỳ có phần tức giận vì thái độ chủ quan của Lâm Thiên Vũ, trong giọng nói có phần trách cứ.

- Ta, ta đâu nghĩ xa như vậy. – Lâm Thiên Vũ thấy Âu Dương Kỳ đột nhiên giống như nổi điên lên, liền chột dạ nói.

- Nàng... Haizz. – Âu Dương Kỳ bó tay toàn tập với Lâm Thiên Vũ, nàng quậy đục nước mà không nghĩ xem là mình có hay không sẽ bị người trả thù? Lại nhìn đến Lâm Thiên Vũ bộ dáng chột dạ cúi thấp đầu như hối lỗi, Âu Dương Kỳ liền mũi lòng, thấy nàng tội nghiệp nên không đành nói nữa, liền đổi chủ đề:

- Ta nhớ không lầm là lần trước gặp nàng ở Thanh An thành, nay sao nàng lại đến U Lan thôn?

- A, nơi đây gọi là U Lan thôn? – Lâm Thiên Vũ ngây ngơ hỏi.

- Nàng không biết nơi đây là cái địa danh nào mà lại dám đến? – Âu Dương Kỳ ngạc nhiên đến trợn trắng mắt.

- A, ta, ta vừa trốn khỏi sơn trại ra, thấy đường liền đi, có biết nơi này là nơi nào đâu chứ? – Lâm Thiên Vũ thấy Âu Dương Kỳ trợn mắt liền thấy sợ mà khai ra.

- Hả, nàng từ sơn trại trốn ra, làm sao lại đến đó? – Âu Dương Kỳ lại hỏi. Thầm than: “Ông trời, đừng nói là nàng đến đó chơi nhá.”

- Ta trên đường thành hôn, đi đến nhà chồng ở tận phương bắc, trên đường đi liền gặp sơn tặc, sau lại bị trại chủ bắt đến sơn trại làm áp trại phu nhân, may mắn ngay trong ngày cưới ta trốn thoát được. – Lâm Thiên Vũ kể, mắt luôn lén liếc nhìn xem phản ứng của Âu Dương Kỳ, chỉ thấy hẳn từ đầu chí cuối khuôn mặt lạnh tanh, mày kiếm nhíu lại như đang suy nghĩ chuyện gì. Một lúc sau liền hỏi:

- Nàng đã thành thân?

- A, chưa. – Lâm Thiên Vũ không ngờ bị hẳn hỏi đến vấn đề này.

- Đã có hôn ước? – Âu Dương Kỳ lại hỏi, vẻ mặt ngày càng đen ngày càng lạnh. Khi nghe nàng nói nàng đã có hôn phu, tâm hẳn đột nhiên dâng lên 1 cổ ghen tỵ, thầm nguyện rửa cái kẻ có được diễm phúc này.

- Ta là bị ép buộc, cha ta muốn tống khứ ta đi thật xa, ép ta gả cho lão già mà ta chưa từng biết mặt, may mắn là được bọn sơn tặc ‘cứu’ đi, nếu không giờ này ta không biết đang ở tại nơi nào mà khóc lóc. – Lâm Thiên Vũ nói, còn cố gắng thêm mắm dặm muối, làm cho bản thân thật đáng thương, mắt hạnh còn nhỏ ra vài giọt lệ. Bộ dáng thấp phần đáng thương khiến người mũi lòng. Đương nhiên Âu Dương Kỳ cũng không ngoại lệ.

Bởi ai đó cũng bị ép hôn giống Lâm Thiên Vũ, trùng hợp là vị hôn thê của hẳn nghe đâu cũng bị sơn tặc bắt đi, nếu nàng là vị hôn thê của hẳn thì còn gì tốt bằng, chỉ là... Nàng là của người ta.

- Thế nàng định tiếp theo sẽ làm gì? – Âu Dương Kỳ hỏi. - Ta định tìm 1 nơi xa xôi nào đó, đợi mọi chuyện lắng xuống sẽ trở về thỉnh tội cùng cha mẹ. – “Còn khuya, nàng mới không có đại đột như vậy đâu, giang hồ, nàng còn chơi chưa đã.” Lâm Thiên Vũ ngoài mặt nói thế này nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

Âu Dương Kỳ thấy thân thể nàng tội nghiệp và vì 1 lý do nào đó mà hẳn không muốn nàng rời đi, liền nói:

- Nàng thân nữ nhi yếu đuối, sống 1 mình liệu có ổn không?

- Không ổn cũng phải ổn, từ từ sẽ quen. – Lâm Thiên Vũ giả mù sa mưa. Trong lòng thầm hét: “Giữ ta lại đi, giữ ta lại đi.”

- Nàng chỉ là tạm thời muốn rời xa gia đình, hay là... Nàng đi cùng ta, ta sẽ bảo hộ cho nàng, đến 1 lúc nào đó khi nàng cảm thấy nên trở về, ta sẽ hộ tống nàng về. – Âu Dương Kỳ hiển nhiên là đã mắc mưu Lâm Thiên Vũ, chỉ là hắn cũng rất chi là cam tâm tình nguyện mà mắc mưu.

- Nhưng mà... Như vậy có phiền người không? – Lâm Thiên Vũ lại tiếp tục mèo khóc chuột.

- Không, dù gì ta cũng định đi ngao du đây đó 1 thời gian sau mới trở về nhà, nếu có bạn đồng hành sẽ không thấy tẻ nhạt. – Âu Dương Kỳ hắn mà thấy tẻ nhạt sao, nói ra thật không biết ngượng, hắn từ nhỏ lãnh đạm, ít nói, chỉ vì muốn ở bên ai đó mà không ngại nói nói dối.

- Ừm... Vậy, làm phiền người rồi. – Lâm Thiên Vũ trưng ra bộ mặt bất đắc dĩ mà trong lòng đang cười như nở hoa, đang kích động hò hét: “A ha ha ha, thành công rồi, từ nay đã có Osin kiêm vệ sĩ miễn phí, tha hồ mà quậy phá, còn ai dám ức hiếp nữ hiệp ta đây... Nga~ ha ha ha...”

- Không có chi. – Âu Dương Kỳ cũng bày ra vẻ mặt hiền lành, ôn nhu cười với Lâm Thiên Vũ, thật ra trong lòng hắn cũng đang hò hét hàng vạn lần vì kế hoạch gần gũi mỹ nhân đã thành công.

2 người, mỗi người một ý nghĩ, chỉ là kế hoạch đã thành công đang nhìn nhau cười đến ngây ngốc.

15. Chương 15

Chương 15: Lại gây họa

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thiên Vũ theo chân Âu Dương Kỳ rời khỏi khách điểm, 2 người quyết định sẽ thẳng tiến hướng tây mà đi, nàng nghe Âu Dương Kỳ nói ở nơi đó có nhiều thứ kỳ lạ, tại biên giới còn có 1 nơi gọi là Tây Vực, nghe người truyền nhau rằng nơi đó có nhiều kỳ nhân dị sĩ có thể hóa đá thành kim(biến đá thành vàng). Lâm Thiên Vũ thật sự là rất hứng thú, hứng thú không thôi, nàng nóng lòng muốn đến Tây Vực thật nhanh, nga~ kỳ nhân dị sĩ ư? Có thể biến đá thành vàng ư? Như vậy chẳng phải là sẽ giàu to rồi hay sao? Ai biết được nhiều khi bọn họ còn có khả năng đưa nàng trở về hiện đại thì sao, nàng thật là rất trông chờ. Mà U Lan thôn cái nơi tốt lành khiến nàng gặp được Âu Dương Kỳ lại tọa lạc trên hướng tây, xem ra nàng thật là có duyên với hướng này.

Trên đường đi, Âu Dương Kỳ thật sự là đối với nàng không còn gì có thể tốt hơn, hắn ôn nhu, săn sóc, lại luôn che chở cho nàng. Ăn uống, ngủ nghỉ không tốn tiền, gây họa lại chẳng sợ bị người trả thù, lại có Osin cao cấp túc trực 24/24 hầu hạ chu đáo, thật sự là cuộc sống của nàng vui sướng còn gì bằng.

- Nga~ Nơi này là nơi nào, sao đông người vậy nha? – Lâm Thiên Vũ mắt nhìn đảo đảo, tò mò hỏi.

- Nơi đây là Đào Hoa thôn, hình như đang có hội chùa nên mọi người mới đổ xô đến xem. – Âu Dương Kỳ nói, tay cầm ô nghiêng về phía Lâm Thiên Vũ tránh cho nàng bị nắng chiếu phải, ánh mắt không dấu điểm yêu thương nhìn thân ảnh nhỏ xinh đi bên cạnh hắn, cái đầu nhỏ nhỏ cứ liên tục nhìn tới nhìn lui.

Trên đường 1 cặp nam nữ đi dưới tán ô, nam tuấn tú ôn nhu, nữ kiều diễm hoạt bát đúng là tạo thành cảnh đẹp ý vui cho những người xung quanh, Lâm Thiên Vũ cùng Âu Dương Kỳ đi trên đường lớn thu hút vô số ánh nhìn, nhưng cả 2 chẳng rảnh hơi mà đi quan tâm đến những ánh nhìn kia, Lâm Thiên Vũ thì bận nhìn ngắm xung quanh, Âu Dương Kỳ thì bận nhìn ngắm Lâm Thiên Vũ, chẳng ai rời mắt khỏi thứ mình muốn nhìn.

- Nha~ ở đằng kia sao lại đông như thế nha. – Lâm Thiên Vũ ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào đám đông, thầm nghĩ: “Có thứ gì chơi vui nha

”

Nàng liền chặn đường 1 đại thẩm hỏi thăm:

- Hôm nay là ngày rằm tháng 3 a, Bửu Nguyệt Lô hằng năm sẽ bán Quế Hoa Cao(bánh quế hoa) đủ các loại màu sắc và hương vị, ở nơi này Quế Hoa Cao của Bửu Nguyệt Lô chính là đặc sản hiếm có và ngon nhất. Ta phải nhanh đi mua kẻo hết. – Nói xong đại thẩm kia chạy vụt về phía đám đông.

- Quế Hoa Cao? – Mắt Lâm Thiên Vũ sáng rực, chẹp có vẻ ăn rất ngon đây.

Như đọc hiểu suy nghĩ của Lâm Thiên Vũ, Âu Dương Kỳ cười yêu thương, đặt chiếc ô vào tay Lâm Thiên Vũ, ôn nhu nói:

- Nàng ở đây đợi, ta sang đó mua 1 ít bánh. – Nói rồi liền hướng Bửu Nguyệt Lâu đi đến.

- A, ta còn chưa nói là muốn mua mà. – Lâm Thiên Vũ lăm bằm, nhưng khoe môi lại không dấu giếm treo lên 1 nụ cười khoái trá, Osin cao cấp này thật là không làm nàng thất vọng, nàng ngày càng không muốn buông hắt ra nha, ước gì hắt cứ đi theo làm Osin cho nàng mãi.

Lâm Thiên Vũ vui vẻ che dù đứng ở bên đường đợi Âu Dương Kỳ mang bánh trở về.

Đợi thật lâu mà chưa thấy Âu Dương Kỳ trở lại, nàng đang buồn chán nhìn xuống đất đếm kiến thì đột nhiên ánh sáng bị che mất, nghĩ là Âu Dương Kỳ đã trở lại, nàng ngẩng cái đầu nhỏ nhắn, không keo kiệt hướng ‘hắt’ cười, vừa nhìn thấy người đối diện, nụ cười trên môi nàng đột nhiên sững lại rồi biến mất như thể nó chưa từng tồn tại.

Trước mặt nàng là 1 tên nam nhân xa lạ phía sau còn có mấy tên gia đình, tất cả đang dùng ánh mắt si dại nhìn nàng, làm Lâm Thiên Vũ không nén khỏi thở dài, haizz khuôn mặt này quả đúng là họa thủy. Lâm Thiên Vũ chán ghét di chuyển người sang bên cạnh, định đi tìm Âu Dương Kỳ xem xem hắt có khi nào đã ngủ quên trong Bửu Nguyệt Lâu rồi hay không.

Vừa bước được vài bước nàng liền bị người ngăn lại, là tên nam nhân kia, hắt mặt mày nhăn nhó, nói:

- Tiểu mỹ nhân, đi đâu mà vội thế.

Lâm Thiên Vũ lười nói chuyện với cái bọn hoa hoa công tử mặt dày mày dạn rảnh rỗi không có chuyện gì làm, ăn rồi đi chọc ghẹo con gái nhà lành như hắt. Nàng ngay cả liếc mắt nhìn hắt 1 cái cũng không có, khinh thường không thèm trả lời, cứ thế tránh sang 1 bên đi tiếp.

Tên hoa hoa công tử kia bị nàng lơ đẹp, thẹn quá hóa giận, hung hãn xông ra chắn hết cả đường đi của nàng, hắt cười dâm tà, nói:

- Tiểu mỹ nhân, nhìn nàng chắc là từ nơi khác mới đến nên không rành về đường phố nơi đây, hay là để ta dẫn đường, cùng nàng dạo phố, vui chơi?

Lâm trình Tử bấu môi, nghĩ: “ Định lừa tình ai? Dây vào ai không dây lại dây vào bà cô nhà người, định tìm chết? Muốn lừa người thì cũng nên soi gương lại đi, nhìn cái bản mặt của hắt khắc ngay 2 chữ ‘dâm tặc’ to tướng như thế, ai mà tin.”

Người đi đường thấy nàng bị vây cũng không dám đứng ra giúp đỡ, chỉ có thể dùng ánh mắt thương tiếc nhìn nàng, ai bảo tên hoa hoa công tử kia là con của trưởng thôn làm chi, hắt phong lưu thành thói, thấy nữ nhân nào có chút tư sắc liền dùng thủ đoạn đoạt lấy, ăn xong liền quệt mỡ bỏ đi, mà cha hắt dung túng cho hắt cũng chẳng ai dám lên tiếng, chỉ sợ chính mình bị liên lụy.

Hoa hoa công tử thấy Lâm Thiên Vũ không nói không rằng nghĩ nàng hắt là đã bị hắt lừa, miệng cười gian xảo, rất tự nhiên đưa bàn tay với những ngón tay dài ngoằng như chiếc đũa định ‘kẹp’ lấy nàng, thì Lâm Thiên Vũ đột nhiên mở to mắt, quăng luôn cây dù xuống đất trước ánh mắt ngạc nhiên của đám người đang chắn đường nàng, nàng 2 tay nắm chặt lấy mép váy, chân thon dài giơ lên, 1 cước nhanh, gọn, mạnh đáp thẳng vào ‘tiểu huynh đệ’ của tên hoa hoa công tử kia. Hắt 2 tay ôm lấy ‘bảo bối’ nắc lên từng tiếng đau đớn, miệng rên rĩ, trông mặt trợn trắng, thiếu chút là sùi bọt mép. Đám gia đình bầu quanh đỡ lấy hắt, thừa dịp đó Lâm Thiên Vũ lách người định bỏ của chạy lấy người, nghĩ nhanh 1 chút tìm Âu Dương Kỳ, nàng lại gây họa rồi. TT0TT Vệ sĩ của nàng nha, nhanh chút tìm được hắt, không là nàng toi đời.

Thấy Lâm Thiên Vũ bỏ chạy, tên hoa hoa công tử cắn răng chịu đau, nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh:

- Mau đuổi theo, bằng mọi giá phải bắt được ả cho ta.

Đám gia đình ngay lập tức đuổi theo Lâm Thiên Vũ, còn nàng đang chạy trốn về hướng Bửu Nguyệt Lâu, trong lòng đang gào thét, vệ sĩ của nàng nga, hắt chết ở đâu rồi...

Như nghe được tiếng thét như bò rống của Lâm Thiên Vũ, lão thiên gia liền cử ngay sao chổi, nhằm, cứu tinh xuống giúp nàng.

Lâm Thiên Vũ 2 tay nắm lấy mép váy nâng lên cao chạy thực mạng, đang chạy thì chân vấp phải cục đá, nàng nhắm mắt chuẩn bị cho cú đo đất tuyệt đẹp, trong lòng nguyên rửa hòn đá hàng vạn lần, thì đột nhiên cảm giác được thân thể rơi vào vòng tay ấm áp.

Lâm Thiên Vũ mở to mắt nhìn cái ‘đệm thịt’ trước mắt, 1 khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt nàng. Nga~ cứu tinh của nàng...

Âu Dương Kỳ ánh mắt lo lắng, hỏi han:

- Nàng có sao không, sao lại bất cẩn như vậy chứ?

- A, Âu Dương Kỳ cứu mạng. – Lâm Thiên Vũ như cũ vẫn nằm trong lòng của ai đó, miệng oa oa kêu cứu mạng nhưng trong lòng đang hứng chí không thôi, nga~ đậu hũ của mỹ nam, vừa thơm lại mịn, ngu gì không ăn 1 chút. Đôi tay cũng không khách khí xoa xoa, sờ sờ khắp nơi.

Âu Dương Kỳ dở khóc dở cười, nữ nhân này căn bản là không có sợ, còn có tâm tình mà đi ăn trộm đậu hũ của hắn.

Lại nhìn đến đám người đang chạy về phía hắn, mặt mày dữ tợn, hắn là thành tích do nàng mang về cho hắn đây, thật là nữ nhân không an phận mà. Âu Dương Kỳ nghĩ vậy nhưng ánh mắt vẫn là ôn nhu cùng sủng nịnh nhìn nàng, cái tiểu nữ nhân đang ngang nhiên, trắng trợn ăn đậu hũ của hắn, ăn đến thập phần vui vẻ. Nhưng mà hắn cũng rất chi là vui lòng để cho nàng ăn đậu hũ, bởi khi hắn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng thì cũng không nở buông tay.

Đám người vây quanh lấy Âu Dương Kỳ đang bận ôm Lâm Thiên Vũ cùng với bạn Lâm Thiên Vũ đang bận ăn đậu hũ của mỹ nam, từ trong đám người đột nhiên tách ra 1 lối đi, từ phía sau, hoa hoa công tử được gia đình dìu đi đến phía trước.

- Tiện... Tiện nhân, bắt ả lại cho ta. – Hoa hoa công tử ra lệnh, mắt hắn lên những tơ máu, tay vẫn ôm lấy ‘bảo bối’ của hắn.

Lâm Thiên Vũ hắn là nghe được tên kia mắng nàng là tiện nhân, nhưng là nàng đang bận, có gì chút nữa xử lý hắn sau, ăn đậu hũ mỹ nam quan trọng hơn. =.=|||

Âu Dương Kỳ mày kiếm nhíu chặt lại khi nghe tên hoa hoa công tử kia mắng nàng, hắn nhanh như chớp khê nhích thân mình, như cơn gió, đến bên cạnh tên hoa hoa công tử kia từ lúc nào không ai hay biết, bàn tay to lớn đánh tới tấp lên khuôn mặt nham nhở của hoa hoa công tử, đánh chừng chục cái thì mới buông tay, xoay người ‘lướt’, đúng! Phải gọi là ‘lướt’ chứ hắn đi mà chẳng thấy chân thì làm sao gọi là đi được, hắn ‘lướt’ về phía Lâm Thiên Vũ còn đang ngờ ngác như con gà ác.

Nàng thật không tin vào những gì vừa nhìn thấy nữa rồi, khi này nàng rõ ràng là đang ôm chặt lấy Âu Dương Kỳ ăn đậu hũ của hắn, chỉ thấy hắn đột nhiên chuyển thân hình, sau đó như cơn gió rời khỏi tay nàng, rồi đến trước mặt tên hoa hoa công tử kia đánh cho hắn chảy máu mồm rồi lại như cơn gió trở về bên người nàng. Vệ sĩ này... Cũng quá xuất quỷ nhập thần đi.

Khinh công! Chắc chắn là khinh công trong truyền thuyết, nàng cũng muốn được như hắn a, như vậy thì khi gây họa nàng không cần phải sợ nữa rồi.

Như đọc hiểu được ý nghĩ của Lâm Thiên Vũ, Âu Dương Kỳ yêu thương véo nhẹ lên cái mũi nhỏ xinh của Lâm Thiên Vũ, nói:

- Hừ, còn nghĩ đến việc sau này sẽ gây họa?

Lâm Thiên Vũ che lấy cái mũi nhỏ, ánh mắt ai oán nhìn hắn như trách mắng, mũi của nàng có thể để người tùy tiện véo sao, nàng đã không còn nhỏ nữa.

Mà tên hoa hoa công tử bị đánh đến mặt sưng lên như đầu heo đang nhìn Âu Dương Kỳ bằng ánh mắt sợ hãi, hắn chân nhũn ra, thiếu điều là tiểu trong quần thôi, nhanh chóng báo gia đình mang hắn rời đi, quân tử báo thù, 10 năm chưa muộn, về nhà kéo thêm người hắn đến tìm hắn tính sổ.

- Này, cho nàng. – Âu Dương Kỳ nhìn thấy đám người kia rời đi thì cũng di dời ánh mắt, hẩn đặt túi bánh vừa mới mua vào tay Lâm Thiên Vũ.

- Nga~ Quế Hoa cao, thật là thơm nha. – Lâm Thiên Vũ tay đón lấy túi bánh, cái mũi hấp háy ra sức hít hà mùi thơm từ túi bánh tỏa ra, vẻ mặt hưởng thụ trông cứ như trẻ con, Âu Dương Kỳ yêu chết được vẻ mặt này của nàng.

Tay ngọc cho vào trong túi, lấy ra 1 khối bánh hình hoa đào, màu hồng phấn, cho vào miệng cắn 1 ngậm. Hương thơm của bánh ngập tràn trong mũi cùng với cái bánh mềm mịn vừa vào đến miệng liền hòa tan, ngọt đến tận tâm can. Thật ngon nha. Lâm Thiên Vũ vui vẻ ra mặt, ăn hết khối này lại đến khối khác, nàng đột nhiên như nhớ ra chuyện gì liền cầm lấy 1 khối bánh đưa cho Âu Dương Kỳ, dù gì cũng là hẩn xếp hàng mua cho nàng, cũng phải cho hẩn ăn 1 miếng chứ.

Âu Dương Kỳ thoáng ngạc nhiên nhìn Lâm Thiên Vũ, thật không ngờ nàng sẽ mời hẩn ăn.

Thấy Âu Dương Kỳ ngần ra, Lâm Thiên Vũ nghĩ chắc hẩn không thích, liền nhún nhún vai cầm lấy khối bánh cắn 1 ngậm. Đang định cắn cái thứ 2 đột nhiên có 1 bàn tay ngăn tay nàng lại, chỉ thấy Âu Dương Kỳ cúi đầu xuống, bạc môi mỏng há ra, cắn lấy chỗ bánh nàng vừa ăn, cái lưỡi hồng hồng còn khê vươn ra liếm lấy vụn bánh vụn vãi bên khóe môi, ánh mắt như có lửa nhìn nàng. Động tác khiêu tình này... Lâm Thiên Vũ há hốc mồm, tên yêu nghiệt này, có phải hay không đang quyến rũ nàng. Nghĩ đến đây mặt Lâm Thiên Vũ đột nhiên bừng 1 cái đỏ lên như người say rượu, nhìn chằm chằm vào cái người đang nắm lấy tay nàng đưa bánh vào miệng hẩn, nàng khi nào thì trở thành người đút hẩn ăn a.

Dường như cảm thấy Lâm Thiên Vũ còn chưa đủ ngưỡng, Âu Dương Kỳ ánh mắt phóng điện, bàn tay to nóng rực còn đang nắm chặt lấy tay nàng, khi ăn bánh, cái lưỡi ẩm ướt kia còn ‘vô tình’ lướt qua ngón tay thon dài của nàng. Lâm Thiên Vũ chợt run rẩy, cảm giác dường như có 1 dòng điện chạy qua thân thể của mình. Nàng sợ hãi dùng sức rút tay về, ánh mắt hoảng hốt nhìn Âu Dương Kỳ, nhìn thấy biểu hiện này của nàng, hẩn không nhẫn tâm chọc ghẹo tiếp, liền như vậy buông tha cho nàng. Chỉ là không khí giữa 2 người lúc này có chút ngưng ngùn. *** Quế hoa cao

16. Chương 16

Chương 16: Bất trắc

Vì Lâm Thiên Vũ nói muốn đi xem hội chùa cho biết nên tối hôm đó Âu Dương Kỳ liền mang nàng đi, thật đúng là rất đông vui náo nhiệt, đèn lồng treo khắp trên con đường, mùi trầm hương từ hội chùa bay thoang thoảng trong gió, còn có rất nhiều người buôn bán, náo nhiệt hơn cả phiên chợ buổi sáng. Nàng cùng Âu Dương Kỳ đi vào hội chùa, nàng cũng học người đốt nhang, thấy người xin xăm cũng làm theo, chỉ là khi nghe giải xăm thì vui vẻ của nàng cũng giảm đi 1 nửa. Xăm của nàng là xăm hạ hạ, nói cái gì mà nàng sẽ gặp tai kiếp, rồi thì xa lìa người yêu thương cuối xăm lại còn chốt 1 câu là nàng sẽ gặp quý nhân phò trợ, mọi chuyện sẽ tai qua nạn khỏi. Cái xăm gì mâu thuẫn thấy sợ, ban đầu nói nàng xui xẻo, sau lại nói nàng may mắn.

Lâm Thiên Vũ cũng không để ý nhiều đến quẻ xăm, liền cùng Âu Dương Kỳ ghé qua vài gian hàng, ăn qua vài món ăn đặc sản, cùng mọi người đi thả Liên Đăng cầu an.

Dòng sông chảy dài men theo bờ thành đi vào thôn như áng tóc dài mượt mà của mỹ nhân uốn éo bao lấy Đào Hoa thôn, những ngọn Liên Đăng như những thứ trang sức, tô điểm thêm cho vẻ đẹp lung linh huyền ảo của con sông, từng đôi tình nhân cùng ngồi trò chuyện bên bờ sông, những hàng liễu rủ bên ven bờ mờ mờ ảo ảo, khiến cho con sông càng thêm nhu mì huyền ảo như cảnh mộng, vì hàng năm đều có cảnh tượng đẹp dễ này nên mọi người từ đây mới gọi con sông bằng cái tên Nhu Huyền.

Lâm Thiên Vũ cũng học theo người thả Liên Đăng, ánh sáng le lói của ngọn đèn soi rọi lên khuôn mặt nhỏ xinh của nàng, khiến nàng thêm vài phần mộng ảo, hư hư thực thực, Âu Dương Kỳ đột nhiên cảm thấy sợ hãi, 1 thứ gì đó cứ len lỏi khắp người hẩn, 1 dự cảm xấu có liên quan đến vẻ đẹp mờ ảo của nàng lúc này.

Âu Dương Kỳ đột nhiên đi đến, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Thiên Vũ dường như sợ nàng biến mất, hẩn gắt gao nhìn nàng chằm chặp. Lâm Thiên Vũ cũng không hiểu hẩn làm vậy là có ý gì, thầm nghĩ

chắc nơi đây đông người, hẳn nắm tay nàng vì tránh cho nàng cùng hắn tách ra. Nghĩ vậy nên Lâm Thiên Vũ cũng nhu thuận để cho Âu Dương Kỳ nắm tay.

Dạo chơi khắp nơi, trời dường như đã khuya, Lâm Thiên Vũ cùng Âu Dương Kỳ trở về khách điểm thượng hạng nhất của thôn, cũng là khách điểm kỳ lạ nhất, nằm ở nơi hẻo lánh nhất, vừa đến nơi Chuông quây liền hướng 2 người thân thiện chào hỏi:

- Công tử, tiểu thư, chơi vui chứ?

- Nha, vui lắm, nơi này ngoài hội chùa ra còn chỗ nào chơi vui nữa không? – Lâm Thiên Vũ hào hứng nói.

- Còn a, rất nhiều, lễ hội hàng năm thì Hội chùa chính là điểm đặc sắc nhất, còn có lễ rước đào hoa tiên tử, lễ cầu an của nông dân, chỉ là lễ rước đào hoa tiên tử cùng lễ cầu an đã qua, còn có cảnh đẹp thì Nhu Huyền Hà là điểm nổi bật, còn có Linh Lung thác cũng rất nổi tiếng tại đây, thác cao hơn trăm trượng (1 trượng = 1,70m) nước đổ ầm ầm, bọt nước văng tung tóe tạo thành cảnh thác nước trắng xóa như trong sương mù, xung quanh lại có một rừng đào bao phủ thật không khác bồng lai tiên cảnh là mấy. Trùng hợp là phía bắc gần khách điểm của ta ở ngay phía sau bờ vực của thác nước đó, nhưng các vị nếu muốn ngắm nó thì phải đi sang đầu thôn, hỏi người đường đi ngắm Linh Lung thác thì người dân trong thôn sẽ chỉ cho các vị cách đi nhìn thác nước đổ, nếu nhìn xuyên từ bên kia thác nước sang có thể sẽ thấy được khách điểm của ta. Mọi người đều nói ta ở gần bờ vực này thật nguy hiểm nhưng là ta yêu thích tiếng nước đổ của thác nên mới xây khách điểm ở đây, mỗi người có 1 thú vui riêng. – Sau khi Quảng cáo xong chuông quây còn cười ha hả.

- Ô, vậy ta nhất định phải đến xem cái thác đó đẹp đến cỡ nào. – Lâm Thiên Vũ gật gù.

- Chỉ là ở khách điểm của ta ban đêm không nên đi ra ngoài, nhất là đi về hướng bắc, tại nơi đó là bờ vực phía sau của thác nước, không khác vực thẳm là bao, rớt xuống chính là tan xương nát thịt, 2 vị nhớ cẩn thận. – Chuông quây hảo tâm nhắc nhở.

- Đã biết, đa tạ. – Lâm Thiên Vũ nói, chỉ là nàng 4 hướng đông, tây, nam, bắc còn không phân biệt được làm sao mà biết cái hướng bắc nguy hiểm đó nằm ở nơi nào, thôi thì cứ ngoan ngoãn đi theo Âu Dương Kỳ vậy.

Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến từng trận ồn ào, Lâm Thiên Vũ tò mò nhìn ra phía ngoài, nơi phát ra tiếng ồn, liền thấy 1 đám người đang ùn ùn xuống ngựa, chuẩn bị đi vào khách điểm, gương mặt người nào cũng đầy mệt mỏi nhuộm vẻ phong trần, Lâm Thiên Vũ đang nhìn thì đột nhiên mắt mở to, cái, cái, cái... Người dẫn đầu đám người đang đi vào kia... Hình như khuôn mặt có chút quen thuộc.

Lâm Thiên Vũ như không tin vào mắt mình nữa, nàng đưa tay lên mắt, dụi lấy, dụi để, lại nhìn đến nam nhân dẫn đầu nhóm người kia, không phải có chút quen thuộc mà chính là rất rất quen thuộc, người kia không phải Lâm lão gia, lão cha cố chấp thứ 2 của nàng thì là ai???

Lâm Thiên Vũ há hốc mồm nhìn Lâm lão về mặt mệt mỏi cùng u buồn đang đi vào khách điểm, chỉ có hơn 1 tháng không gặp mặt mà ông dường già hơn chục tuổi, gương mặt tiêu tụy hốc hác thấy rõ, không phải ở nhà đã xảy ra chuyện gì chứ???

Lâm lão uể oải đi vào khách điểm cũng chẳng buồn nhìn xung quanh, lúc nhận được tin nữ nhi của lão trên đường thành thân bị sơn tặc bắt mất, lão đã rất lo sợ, nhanh chóng cùng người xuất môn, mong cứu được nữ nhi, chỉ là rong ruổi suốt tháng trời tin tức hỏi được trên đường rất mơ hồ, đi mãi mà vẫn chưa tìm ra sào huyệt của bọn sơn tặc. Lão rất thương tâm, hối hận vì đã gả con xa như vậy. Đột nhiên có 1 tên gia đình la lên:

- Tiểu, tiểu, tiểu thư, kia chẳng phải tiểu thư sao???

Lâm lão nghe hắn nói thế ánh mắt mờ mịt nhuộm buồn đột nhiên sáng lên, ánh mắt sắc bén rà soát khắp nơi liền phát hiện ra thân ảnh nho nhỏ quen thuộc của nữ nhi, nàng đứng cùng 1 nam nhân, mà tên nam nhân kia khuôn mặt cũng quen thuộc nốt. Lâm lão mừng rỡ đi nhanh về phía nữ nhi, lúc này Lâm Thiên Vũ mới phát hiện nàng bị người ta phát hiện, lo sợ sẽ bị bắt, lại phải lên kiệu hoa, nàng cực khổ lắm mới trốn ra được làm sao lại để cho Lâm lão bắt lại. Nàng đột nhiên hét lên, tay chỉ về phía ngoài cửa:

- Nhìn kia.

Lại chiêu cũ nhưng rất có hiệu quả, cả đám người liền đồng loạt nhìn ra bên ngoài. Không có gì. Khi xoay người lại liền thấy Lâm Thiên Vũ lao người về phía cửa sau định tẩu thoát.

Cả đám người của Lâm lão nhanh chóng đuổi theo, Âu Dương Kỳ nghĩ đám người kia là đến trả thù Lâm Thiên Vũ liền ngăn cản, giúp nàng trốn thoát, cho dù đối phương tìm đến trả thù có là phụ thân của vị nương tử không biết mặt của hắn cũng không ngoại lệ, không ai có thể thương tổn đến nàng.

- Kỳ nhi, tránh ra. – Lâm lão giọng nói gấp gáp ra lệnh.

- Không được, các người muốn thương tổn nàng, trước bước qua xác ta. – Âu Dương Kỳ kiên quyết không tránh.

- Ta làm sao thương tổn nàng, nàng là nữ nhi của ta kia mà. – Lâm lão không kiên nhẫn quát. Nữ nhi của ông, ông đã tìm nàng cực khổ lắm rồi, chỉ cần nàng bình an, ông thề là sẽ không ép buộc nàng làm bất cứ chuyện gì nữa cho dù là cái hôn ước kia, nếu nàng không muốn ông sẽ chịu sai đi nhận lỗi cùng thông gia, xin hủy hôn cho nàng.

- Di, Nàng là nữ nhi của bá phụ? – Âu Dương Kỳ khó tin hỏi, Lâm gia chỉ có 1 nữ nhi, Lâm Thiên Vũ? Lâm gia? Chẳng lẽ nàng chính là vị hôn thê của hắn?

- Chúng ta cùng họ Lâm không phải sao, tránh ra. – Lâm lão quát, ông rất nóng lòng, sợ nữ nhi chạy mất.

Âu Dương Kỳ ngây ngốc tránh sang 1 bên, Lâm lão nhanh chóng đuổi theo hướng đi của Lâm Thiên Vũ.

- Kia, kia... Các người đừng chạy loạn về hướng kia a, đó là vực thẳm đấy. – Chương quỳ thấy cả đám người chạy về hướng bắc liền hoảng hồn hét với theo. Lúc này chẳng phải ông đã nói với tiểu cô nương kia đó là bờ vực phía sau của thác nước hay sao, tại sao nàng ta còn cầm đầu chạy về hướng đó.

Âu Dương Kỳ vốn còn đang ngây ngốc vì những lời Lâm lão nói, khi nghe chương quỳ nói thế hắn liền giật mình, dùng khinh công phi như bay về hướng Lâm lão.

- Này, ta nói đó là vực thẳm, các người nghe không hiểu hay sao? – Chương quỳ hét lên, đám người này, thật muốn chết hay sao.

Mặc cho chương quỳ la hét, mọi người vẫn ra sức truy đuổi. Lâm Thiên Vũ lo sợ bị lão cha bắt lại nên cầm đầu cầm cổ chạy mà chẳng biết mình đang chạy đi đâu, bên tai nghe có tiếng nước đổ rất nhỏ, vì mọi thứ xung quanh tối đen, chỉ có thể dựa vào thính giác mà xác định mọi vật xung quanh, nàng nghĩ chắc đã chạy ra đầu thôn gần đến chỗ ngấm thác, mà không nghĩ rằng nàng là đang chạy đến bên bờ vực thẳm sâu hun hút, phía dưới kia chính là hồ nước khổng lồ do con thác ở phía đối diện đổ về.

Càng chạy thì tiếng nước càng gần, âm lượng lớn hơn khi nãy 1 chút Lâm thiên Vũ nghĩ chắc gần đến thác nước nên tiếng nước mới nhỏ vậy, khi nào nghe thấy tiếng nước lớn hơn 1 chút thì dừng lại là được, nếu chạy nữa thì sẽ rơi xuống thác.

Ai ngờ nàng còn chưa kịp chờ cho đến lúc tiếng nước lớn hơn thì đất ở chân trước đột nhiên biến mất, Lâm thiên Vũ không kịp nhận thức ra bất kỳ thứ gì nữa chỉ vừa kịp thét lên 1 tiếng, cả người liền mất thăng bằng rơi nhào xuống phía dưới, nàng rơi rất nhanh, rơi với tốc độ khủng khiếp, gió quét qua tai, táp vào mặt từng cơn đau buốt, áp suất nước quá lớn lại thêm từ trên độ cao khủng khiếp nên bọt nước cũng mạnh mẽ văng xa hơn bình thường, bọt nước từ thác nước đối diện cũng có thể văng vào mặt nàng, thân thể bị gió cuốn siết lấy, khiến cơ thể nàng nhộn nhạo khó chịu như muốn ói, nước hắt vào mặt đau rất đến tột cùng. Rất lâu sau đó 1 tiếng ‘Ùm’ vang lên thật to, thân hình nhỏ bé của nàng chìm sâu vào trong hồ nước lạnh như băng, trước khi mất đi ý thức, nàng nghe đâu đó có ai gọi nàng, tiếng hét kia rất thống khổ, rất bị thương, khiến tim nàng đau đớn như bị ai đó hung hăng bóp chặt lấy. Khóe mắt bắt chợt rơi xuống 1 giọt lệ nóng hổi, hòa tan vào trong hồ nước sâu thẳm lạnh lẽo này.

...

Âu Dương Kỳ mặc dù đã dùng hết tốc độ, phi thân thật nhanh tìm kiếm Lâm Thiên vũ nhưng vẫn không kịp, khi hắn nghe được tiếng thét của nàng, trong bụng hắn như có hàng vạn ngọn lửa, thù đố lý trí của hắn, hắn hoảng sợ, điên cuồng tìm kiếm nàng, gọi tên nàng, khi đến nơi liền không nhìn thấy bất cứ thứ gì,

nàng đã biến mất, biến mất cùng với tiếng thét kia, Âu Dương Kỳ như điên lên, hấn rống to như dã thú bị thương, điên cuồng tìm kiếm nàng khắp nơi, miệng không ngừng gọi:

- Vũ nhi...

Một màn này Lâm lão vừa chạy đến liền thấy, ông hoảng sợ cực độ, ông cũng nghe thấy tiếng thét của nữ nhi, nàng không phải là đã gặp bất trắc chứ?

Lâm lão không thể chịu nổi đã kích này, bất tỉnh ngay tại chỗ.

17. Chương 17

Chương 17: Trên đời này thật có thần chết?

(Anchan: vì chap này nói về hiện đại nên ta sẽ thay đổi cách xưng hô thành “anh- cô” nhé.)

Thân thể lạnh như băng, nặng nề như bị ngàn cân đá đè lên, Lâm Thiên Vũ từ từ chìm vào đáy hồ sâu thẳm, ý thức hoàn toàn biến mất.

...

- Con đã nói là con không chấp nhận hôn sự này rồi mà. – Lâm Thiên Vũ nói

- 2 đứa đã có hôn ước từ nhỏ, đây không phải là chuyện con nói hủy là có thể hủy. – Lâm cha nói, biểu hiện có chút bức dọc vì con gái cứ cãi nhãi 1 vấn đề này suốt mấy năm trời khiến ông thật đau đầu.

- Bây giờ đã là thế kỷ 21, là xã hội dân chủ đó cha à, cha như vậy là áp đặt, con phản đối. – Lâm Thiên Vũ vẫn kiên nhẫn nói.

- Mặc kệ là áp đặt hay không áp đặt, cha nói thế thì cứ thế mà làm. – Lâm cha tức tối bỏ đi.

...

- Thiên Vũ, em vì sao lại không thích anh? – Mộ Kinh Thiên ánh mắt đau thương hỏi.

- Hỏi thừa, vì sao tôi lại phải thích anh, tránh ra. – Lâm Thiên Vũ xua anh như xua tà.

Mộ Kinh Thiên chỉ có thể dùng ánh mắt đau thương dõi theo hình bóng của cô, mặc cho cô bay ra khỏi vòng tay của anh. “Không đúng! Từ trước đến giờ cô không hề ở trong vòng tay của anh.” Mộ Kinh Thiên đau lòng nghĩ.

...

- Thiên Vũ... Không... – Mộ Kinh Thiên thét lên, chạy như bay về phía chiếc xe méo mó, nát như tương đang nằm bấp bênh trên sườn núi chông 4 bánh lên trời.

Mộ Kinh Thiên chạy đến bên cửa ra vào, cửa kính đã vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, anh hoảng sợ cực độ dùng hết sức mở bung cửa ra, hấp tấp tìm kiếm cô bên trong túi phòng hộ.

Người cô bê bết máu, khắp nơi đều là cái màu đỏ chói mắt ấy, anh mở to mắt, tay run run ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô, nước mắt bất giác rơi, thân thể cô có chút lạnh, anh sợ hãi, đau đớn dường như người đang bị thương kia là chính mình, áp sát vành tai vào bên mũi cô, lắng nghe hơi thở yếu ớt đứt quãng của cô.

Mắt anh sáng lên, như trút được gánh nặng, anh cẩn thận bế cô lên, mặc áo trên người cô dính đầy trên quần áo của anh, nhanh chóng đưa cô trở về xe của mình, khởi động xe, chạy như bay về bệnh viện.

...

Mọi chuyện như một thước phim quay chậm, cứ từ từ đi qua trước mắt Lâm Thiên Vũ, cô như bị nhấn chìm giữa dòng ký ức, những chuyện đã xảy ra khi cô ở hiện đại cứ không ngừng được ‘công chiếu’ trước mắt, hình ảnh sống động cứ như xem phim 3D

Đủ loại hình ảnh vây xung quanh cô, Lâm Thiên Vũ hoàn toàn chìm đắm trong ý thức, cho đến khi một giọng nói lạnh lẽo ghé rợn vang lên.

- Lâm Thiên Vũ; Tuổi: 25; Nghề nghiệp: Không; Thọ mệnh: 25 tuổi.

Nghe hết câu Lâm Thiên Vũ hốt hoảng quay đầu tìm kiếm nơi phát ra giọng nói. Liên phát hiện 1 người đàn ông mặc tây trang màu đen, tay cầm theo quyển sổ miệng lẩm bẩm đọc thông tin của cô.

‘Rạp chiếu phim’ đột nhiên biến mất, thay vào đó là không gian trắng xóa, cả 1 không gian rộng lớn như thế nhưng chỉ có cô và Người đàn ông kia đứng đối diện với nhau.

- Xin chào! Tôi tên là Trình Lập Khang, cô cũng có thể gọi tôi là Cain, nghề nghiệp là chuyên đi thu thập linh hồn mang về Địa giới, danh xưng là: Thần chết. – Thần chết cười thân thiện với Lâm Thiên Vũ.

Cô nhìn cái người tự xưng là thần chết, 1 thân tây trang màu đen, khuôn mặt tuấn tú hiền hòa cười có chút ngốc kia, thì đột nhiên cảm thấy bản thân không theo kịp những gì anh ta nói.

Rất nhiều dấu chấm hỏi bay quanh đầu.

- Anh nói anh là thần chết? – Cô hỏi.

Thần chết thật thà gật đầu.

- Thần chết các anh không phải là luôn khoác áo choàng rách rưới đen ngòm, bên trong áo khoác là bộ xương trắng dã, bàn tay toàn xương xẩu còn vác theo cái gì gọi là lưỡi hái thần chết, nghe đồn là dùng cái đấy chém vào thì người sẽ chết ngay sao?

Thần chết lại gật đầu.

- Vậy thì... Anh... Sao lại khác người thế, chắc là tên giả mạo rồi, cuồng cos quá nên đâm ra điên luôn rồi phải không, tự ảo tưởng mình là thần chết?

- Không, tôi thật là thần chết. – Nói xong thần chết liền lấy ra 1 cái card đưa cho Lâm Thiên Vũ.

Vâng cái card đó chính là thẻ nhân viên, trên đấy đề 3 chữ to tướng: Thần chết Cain.

- A! Tôi biết rồi, cô thắc mắc là vì sao tôi lại ăn mặc như vậy có phải không?

Lâm Thiên Vũ gật đầu.

- Tình hình là thế giới đang ngày càng phát triển nên cấp trên cũng muốn hiện đại hóa theo vì vậy đồng phục của nhân viên từ áo choàng chuyển sang Vest, vì cấp trên nói mặc Vest nhìn lịch sự hơn.

Lâm Thiên Vũ như ngộ ra chân lý, gật đầu như giả vờ.

- Còn về phần tôi không phải là bộ xương là do sếp nói bây giờ làm gì cũng phải dựa vào cái mặt, với lại có nhiều người trên Thiên giới phản ánh rằng cùng là thần với nhau nhưng bộ dáng thần chết thật là quá xấu xí, làm mất hình tượng thần tiên của bọn họ, nên Thượng Đế mới ban luật, tiêu chí chọn nhân viên đầu tiên chính là khuôn mặt phải đẹp.

Lâm Thiên Vũ lại gật đầu.

- Còn về lưỡi hái, từ lúc nhà nước ban hành không cho tàng trữ vũ khí thì chúng tôi cũng dẹp luôn lưỡi hái, chúng tôi là công dân lương thiện mà.

Lâm Thiên Vũ nghe vậy trên trán chảy xuống 3 vệt đen =.=|||, cái gì mà công dân lương thiện, ông chú này nói ra mà không biết ngượng miệng.

Như sực nhớ ra một việc, Lâm Thiên Vũ liền hỏi:

- Anh vừa nói tôi thọ mệnh chỉ được 25 năm?

- Đúng a. – Thần chết nhanh chóng trả lời.

- Vậy... Anh đến đây để bắt hồn tôi? – Lâm Thiên Vũ đề phòng hỏi.

Chỉ thấy thần chết mặt đỏ lên 1 mảng, tay bắt giắc đặt ở trên đầu gãi gãi, ánh mắt lúng liếng như trẻ con phạm lỗi nhìn Lâm Thiên Vũ. Lâm cô đột nhiên nổi da gà, nhìn biểu hiện của anh ta, thật giống... Giống... A, giống con chó nhà cô nuôi, mỗi lần nó muốn ăn thức ăn của cô đều nhìn cô bằng ánh mắt này.

- Thật ra... Là... Thọ mệnh của cô đã tận từ lâu, tôi cũng đã đến bắt hồn rồi, chỉ là... Là... Tôi không nhớ đường nên đi nhầm vào cấm địa, vừa lúc gặp ngay lỗ hổng không gian trăm năm mới gặp 1 lần, tôi sợ quá nên bỏ chạy... Vì thế cho nên cô bị cái lỗ đen đó nuốt vào.

Lâm Thiên Vũ há hốc mồm, cái gì??? Thần chết lại không nhớ đường đi vào Địa giới???

Đột nhiên ánh mắt của cô chuyển sang thương hại cùng đồng tình, nga~ cuối cùng cũng gặp đồng chí cùng chung cảnh ngộ, 2 người đều là kẻ mù đường như nhau. Thiện ý dành cho thần chết cũng tăng lên vài phần. Lâm Thiên Vũ rộng lượng vỗ vỗ bả vai của thần chết, dùng ánh mắt đồng tình nói:

- Chuyện đã qua hãy nén bi thương. – “Ách... Cái lời thoại này hình như là dùng để an ủi gia quyến của người đã khuất thì phải?” Lâm Thiên Vũ nghĩ. Sau lại hỏi: – Rồi sau đó thì sao?

- Sau đó? – Thần chết ngơ ngác hỏi, sau như nhớ ra liền nói:- Sau đó tôi gặp được sếp, rồi cô ấy cùng tôi tìm đến nơi thì cô cùng với vài linh hồn mà tôi vừa mới bắt được đã cùng nhau biến mất. Sếp đoán chắc các người đã bị hút vào lỗ đen và bị đưa đến không gian khác. Sếp bảo là sẽ bỏ qua cho tôi, không truy cứu việc tôi thất trách làm mất linh hồn vì đây chẳng qua chỉ là tai nạn nghề nghiệp.

Lâm Thiên Vũ ánh mắt nghi ngờ nhìn thần chết, cô nghi cái người được gọi là sếp kia chắc chắn là có liên quan mật thiết với anh ta nên mới dễ dàng bỏ qua như thế.

Nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Lâm Thiên vũ, thần chết đột nhiên chột dạ, đầu cúi thấp, lý nhí nói:

- Cô ấy... Sếp của tôi cũng chính là bạn gái của tôi.

- Thì ra là vậy. – Lâm Thiên Vũ nói như vẻ: “Ta đây biết hết nhá”, 2 người bọn họ quả nhiên là có gian tình.

- Vì tôi gặp đến gặp cô ấy nên mới đi bắt hồn cô sớm hơn 1 tiếng, vì vậy mới trùng hợp gặp phải lỗ đen. – Thần chết thú tội.

- Oh. – Lâm Thiên Vũ mở to mắt, cái này... Thần chết mà cũng quan liêu gớm. Dám lạm dụng giờ giấc, lạm dụng chức quyền.

- Vậy bây giờ anh lại đến bắt hồn tôi à? – Lâm Thiên Vũ sực nhớ ra vấn đề chính, đề phòng nhìn anh.

- Không, không, cô bây giờ không nằm trong phạm vi làm việc của tôi, tôi không thể bắt người bừa bãi được. Nhưng nếu là thần chết trong khu vực này thì cô chắc chắn sẽ bị bắt. Chỉ là vì tôi đã hại cô phải đến nơi này nên tôi muốn đến giúp cô làm 1 việc, chính là che chở không để cô phát ra tử khí, 1 khi tử khí phát ra thần chết nơi này sẽ đến bắt cô, mà nếu cô bị bắt thì tôi cùng “cô ấy” cũng gặp rắc rối theo. – Thần chết kiên nhẫn giải thích.

- Thì ra là vậy. – Lâm Thiên Vũ lại trưng ra bộ mặt: “Ta đây biết hết nhá”. Thì ra là sợ rắc rối lên trên nên mới đến bảo hộ cô. Nghĩ đến đây tâm tình Lâm Thiên Vũ đột nhiên vui vẻ, vậy thì từ nay cô không sợ phải chết nữa rồi, có thần chết bảo vệ cơ mà.

Như đọc ra ý nghĩ của Lâm Thiên Vũ thần chết nói.

- Tôi không bảo vệ cô mãi được đâu, tôi cũng có việc phải làm, nếu cô gặp phải thần chết khác mà không có tôi ở đó thì cô vẫn phải chết như thường.

Lâm Thiên Vũ ỉu xiu, như trái bóng bị xì hơi, sau đột nhiên mắt sáng lên, nói như thần chết thì chỉ khi nào cô chết mới hiện ra tử khí, vậy cô chỉ cần cố gắng không để bản thân gặp nguy hiểm là được chứ gì, sau như nghĩ ra việc quan trọng, cô liền nói:

- Tôi và anh là đang ở hiện đại hay cổ đại?

- Chúng ta đang ở cổ đại. – Thần chết nói.

- Anh đến đây được vậy có thể đưa tôi trở về hiện đại không? – Lâm Thiên Vũ ánh mắt chờ mong nhìn thần chết.

- Xin lỗi phép thuật của tôi có hạn, tôi đi 1 mình thì được mang thêm người khác thì không. – Thần chết nhanh chóng trả lời, nếu bọn họ có phương pháp làm cho cô trở về thì đã làm từ lâu.

- Oh. – Lâm Thiên Vũ mắt hững hờ, nhớ đến tiếng thét bi thương của Mộ Kinh Thiên, cô lại hỏi: – Vậy... Cái xác của tôi ở hiện đại như thế nào? ‘Tôi’ ở hiện đại đã chết rồi?

- Không, cũng như cô đã nhập vào xác của Lâm Thiên Vũ cổ đại, còn Lâm Thiên Vũ kia trùng hợp đã nhập vào xác của cô.

- Sao lại thế? Anh chẳng phải nói không đem hồn từ cổ đại về được sao, sao Lâm Thiên Vũ cổ đại kia lại nhập vào xác của tôi? – Lâm Thiên Vũ ngạc nhiên, ôm ấp hi vọng trở về.

- Tôi không biết, tôi nghĩ chắc thần chết ở cổ đại cũng gặp lỗi nên linh hồn của Lâm Thiên Vũ cổ đại mới đến được hiện đại. – Thần chết ra vẻ dăm chiêu nói.

- Oh. – Thất vọng tập 3, Lâm Thiên Vũ hoàn toàn mất đi niềm tin trở về.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Lâm Thiên Vũ, thần chết liền an ủi:

- Cô đừng buồn, cô ở cổ đại chỉ cần cố gắng 1 chút thì sẽ sống đến trăm tuổi, nếu trở về hiện đại tôi liền nhận lệnh đi thu hồn của cô ngay, với lại Lâm Thiên Vũ kia sống trong xác cô cũng rất tốt.

- Nói, chỉ nghe anh nói tôi làm sao biết được có phải hay không. – Lâm Thiên Vũ bực bội nói.

- Tôi cho cô xem là được. – Nói xong liền phát tay, ‘rạp chiếu phim’ lại hiện lên cảnh sinh hoạt của Lâm Thiên Vũ kia, cô ta nhập vào xác của cô thì sống quả thật rất tốt, lão cha yêu thương thì không nói, ngay cả Mộ Kinh Thiên cái tên yêu việc như mạng cũng bo bo theo sát cô ta 24/24, lại còn cuộc sống muôn màu muôn vẻ của cô trở thành của cô ta. Lâm Thiên Vũ bực tức không thôi, 1 cổ ghen tỵ dâng lên.

- Nữ nhân ghen tỵ sẽ không đẹp. – Thần chết nhàn nhạt nói.

Lâm Thiên Vũ không nói gì, liếc xéo thần chết 1 cái, sau không thèm nhìn vào những hình ảnh kia nữa.

- Thật ra cô cũng chẳng cần ghen tỵ, cuộc sống của cô ở nơi đây cũng đặc sắc đâu kém cô ta, còn về phần được người yêu thương, cô chỉ có hơn mà thôi. – Thần chết cười mỉa hoặc nói.

Lâm Thiên Vũ trầm mặc, nghĩ lại lời của thần chết nói không sai, cô ở nơi này hô mưa gọi gió quây phá long trời lở đất đều có người đứng ra chịu trận thay, lại không có bữa nào phải chịu cảnh đói rét. Được ăn lại được quây phá, đời này còn gì vui hơn, ở hiện đại chưa chắc đã được như thế, ngày ngày bị cái đuôi Mộ Kinh Thiên đeo bám, cô quả thực chịu không nổi, lại nói Lâm Thiên Vũ kia nhìn là biết cô ta thuộc dạng con ngoan vợ hiền, đáp ứng đủ tiêu chuẩn và nguyện vọng của lão cha cùng Mộ Kinh Thiên, có người thay cô báo hiếu cô còn mong gì nữa. Với lại nếu cô quay về hiện đại chưa chắc đã kịp nhìn mặt lão cha thì đã bị tên thần chết này lôi về Địa giới mất rồi.

Suy nghĩ thấu đáo, rốt cuộc Lâm thiên Vũ cũng thôi ghen tỵ, dẹp ngay bộ mặt đura đám, tinh thần phấn chấn tiếp tục ‘xem phim’.

...

Thần chết đột nhiên đóng tai lên nghe ngóng thứ gì đó, sau nhìn Lâm Thiên Vũ cười cười, lại nói:

- Xem đến đây là đủ rồi, cô mà còn không trở về tôi sợ người ta sẽ đem xác cô đi chôn mất.

Nói xong còn chưa kịp để Lâm Thiên Vũ phản ứng liền phát tay, 1 khối ngọc màu trắng bao bọc lấy thân thể Lâm Thiên Vũ gói cô thành 1 khối tròn vo bên trong hòn ngọc khổng lồ, sau đó hòn ngọc kia tự động di chuyển, Lâm Thiên Vũ vừa bị nhốt vào trong khối ngọc liền buồn ngủ không chịu được, mắt tự động đóng lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

18. Chương 18

Chương 18: Ân Nhân

Lạnh... Lạnh a~, thân thể nàng rất lạnh a. Lâm Thiên Vũ cả người run lên bần bật, miệng than lạnh nhưng trán lại nóng như lửa, nàng hôn mê hết ngày này đến ngày khác ngoại trừ than lạnh ra vẫn là không có tỉnh lại lần nào.

Hồ Mỹ Ly mắt đẹp nhìn nữ nhân nằm trên giường, lại nghe nàng ta than lạnh, bà bỏ dở mớ thuốc đang sắc, 2 tay lần xuống bánh xe ở bên hông sườn, dùng sức lăn, bánh xe theo tay bà lăn tròn đưa nàng đến giường nơi Lâm Thiên Vũ nằm.

Hồ Mỹ Ly rướn nửa thân trên, với tay đắp thêm chăn lên người Lâm Thiên Vũ, lại lăn xe đi đến bên lò lửa cho thêm củi, mong sẽ sưởi ấm thêm cho nữ nhân luôn miệng than lạnh kia.

Lại nhìn Lâm Thiên Vũ, mắt đẹp thoáng phủ 1 tầng sương mỏng, ánh mắt bà mông lung, nghĩ: “ Nếu con mình còn sống, có lẽ cũng là cũng bằng tuổi nữ nhân kia”.

Ngày hôm ấy lúc bà ra bờ suối hái dược, vô tình nhìn thấy Lâm Thiên Vũ trôi dạt lên mé bờ, nhìn thấy dung nhan kiều diễm tái nhợt của nàng ta, bà chợt nhớ đến một việc, bà ngày đó cũng chính là tại nơi này được sư phụ thấy được, cứu cho 1 mạng, tựa như bà bây giờ đang ra sức cứu chữa cho Lâm Thiên Vũ.

Nữ nhân kia cũng không phải là bệnh nặng gì, chẳng qua là ngâm lâu trong nước, hàn khí nhập thể, chỉ cần uống vài thang thuốc tiêu hàn là có thể tỉnh, chỉ là đã qua 3 ngày rồi mà nàng ta còn chưa tỉnh, 1 tay y dược cao thâm của bà được sư phụ truyền lại, chẳng lẽ lại không dùng được?

Hồ Mỹ Ly mày liễu nhíu lại, thoáng trầm tư, lại nhìn đến thân thể của Lâm Thiên Vũ, bà quyết tâm phải cứu cho được nàng ta, bà không muốn làm nhục sư môn, căn bệnh nhỏ nhoi này mà bà không trị được thật là hổ thẹn với sư phụ dưới suối vàng.(anchan: Tỷ lúc này còn đang bận chơi với anh thần chết đẹp trai a)

....

Đến ngày thứ 5, Hồ Mỹ Ly xem ra là đã bó tay với Lâm Thiên Vũ thì đột nhiên nàng lại tỉnh dậy.

Lâm Thiên Vũ mơ mơ màng màng hé mở đôi mắt nhập nhèm nhìn xung quanh, sau khi hoàn toàn thanh tỉnh nàng mới phát hiện, nơi này thật xa lạ, đột nhiên 1 giọng nói không có độ ấm vang lên.

- Đã tỉnh?

Lâm Thiên Vũ nhìn lom lom nữ nhân đang nói chuyện, khuôn mặt kiều diễm, mày liễu nhướng cao, ánh mắt băng lãnh, môi đỏ ướm át, đích thị là kiểu dáng mỹ nhân thành thực, nàng đoán nàng ta chắc khoảng 27, 28 tuổi. Lại nhìn xuống liền thấy nàng ta đang ngồi trên xe lăn bằng gỗ, tuy nhìn không có tốt như xe lăn ở hiện đại nhưng nếu so với thời đại này thì đây quả là cực phẩm.(anchan: các nàng đừng thắc mắc vì sao đoạn trên ta gọi HML là ‘bà’ còn phía dưới lại xưng ‘nàng’ vì LTV nghĩ HML còn trẻ nên ta mới dùng cách xưng hô như thế)

- Cảm thấy thân thể như thế nào? – Hồ Mỹ Ly giọng nói âm lãnh vang lên nhưng không che giấu được hưng phấn cùng quan tâm.

- Ta tốt lắm. – Lâm Thiên Vũ sau khi đánh giá xong Hồ Mỹ Ly liền lễ phép trả lời, sau liền nói: – Đa tạ ơn cứu mạng của tỷ tỷ.

- Tỷ? – Hồ Mỹ Ly mày liễu nhíu lại, sau lại nói: – Gọi ta là bà bà.

- Nhưng là tỷ nhìn chỉ hơn ta có vài tuổi, gọi bà bà có phải... – Lâm Thiên Vũ thật thà nói, lời còn chưa dứt liền bị cắt đứt.

- Chớ lời thôi, bảo gọi là bà bà thì cứ y vậy. – Nói xong liền lăn bánh xe rời đi.

Để lại Lâm Thiên Vũ ngơ ngác nhìn theo bóng hình xinh đẹp, vẫn không hiểu tại sao lại khiến cho nàng ta tức giận.

...

Thấm thoát lại thêm 3 ngày trôi qua, Lâm Thiên Vũ thân thể dần bình phục, đã có thể xuống giường đi lại, giúp đỡ Hồ Mỹ Ly làm một vài việc nhỏ nhặt, mặc dù Hồ Mỹ Ly không hề sai sử nhưng là nàng vẫn cố làm.

Lại thấy Hồ Mỹ Ly đang rướn thân người về phía trước trải được lên khay phơi, Lâm Thiên Vũ nhanh tay lẹ chân chạy đến giúp nàng ta.

Hồ Mỹ Ly cũng không nói gì, lại lăn bánh xe, rồi đi, mặc cho Lâm Thiên Vũ muốn làm gì thì làm.

Lâm Thiên Vũ cười cười, nàng biết tuy Hồ Mỹ Ly đáng vẽ lãnh đạm khó gần nhưng bụng dạ rất tốt, mấy ngày nay luôn hết lòng săn sóc cho nàng, vì nàng hái được nấu thuốc, ngày ngày đều đặn bắt mạch cho nàng. Sau khi nàng khỏi bệnh cũng không có bắt ép nàng làm bất cứ việc gì, tuy là không thích nói, nhưng mỗi khi nàng hỏi nàng ta đều trả lời, Lâm Thiên Vũ cảm nhận được Hồ Mỹ Ly thật rất tốt với nàng.

Buổi tối, lúc nàng cùng Hồ Mỹ Ly dùng bữa xong, Lâm Thiên Vũ liền bắt chuyện.

- Tỷ tỷ, tỷ tại sao lại ở nơi này, còn chân của tỷ, là bẩm sinh sao? – Lâm Thiên Vũ thật tình là không có ý gì, chỉ là tò mò.

Hồ Mỹ Ly liếc xéo nàng 1 cái, sau nhàn nhạt trả lời:

- Gọi bà bà. Ta bị rớt xuống vực, chân mới thành ra thế này.

- Tỷ cũng là rớt xuống vực? – Lâm Thiên Vũ cứng rắn không sửa miệng, gọi bà bà thật quá già đi.

- Gọi bà bà. – Hồ Mỹ Ly cũng cứng rắn không kém.

- Tỷ thích ta gọi tỷ là bà bà sao, nhưng là nghe thật già đi. – Lâm Thiên Vũ cuối cùng cũng đầu hàng, mấy ngày nay mỗi lần nàng gọi nàng ta là tỷ tỷ đều bị bắt phải sửa lại.

- Ta lớn hơn người ít nhất cũng 20 tuổi đi. – Hồ Mỹ Ly nhấp 1 ngụm trà nhàn nhạt đáp.

- Đùa, tỷ làm sao lại lớn đến vậy? – Lâm Thiên Vũ không tin, cười cười.

- Ta năm nay đã gần 40.

- Gạt người, tỷ làm sao lại 40 cơ chứ cùng lắm chỉ là 30. – Đây là nàng nói sự thật, da thịt nàng ta trơn mịn trắng bóng, hoàn toàn là bộ dáng của cô nương trưởng thành, làm sao tuổi lại lớn thế.

- Sự thật, sau này gọi ta bà bà. – Hồ Mỹ Ly lười đời co, lăn bánh xe trở về phòng.

- Đùa... – Lâm thiên Vũ há hốc mồm nhìn Hồ Mỹ Ly, thật không thể tin nổi nàng ta làm cách nào bảo dưỡng nhan sắc tài như vậy, cổ đại này làm gì có spa hay thẩm mỹ viện.

Sau ngày hôm đó, Lâm Thiên Vũ liền ngoan ngoãn thay đổi cách xưng hô, 1 tiếng bà bà, 2 tiếng bà bà, gọi ngọt như đường phèn.

Hồ Mỹ Ly dường như rất thích nghe nàng gọi như thế, mỗi lần nàng gọi bà ta là bà bà, sâu thẳm trong ánh mắt băng lãnh kia lại ánh lên chút ấm áp.

Hồ Mỹ Ly cũng rất nhiệt tình đưa Lâm Thiên Vũ cùng đi hái thảo dược, dạy nàng cách phân biệt thảo độc và thảo dược, dạy nàng chế 1 vài phương thuốc đơn giản, dạy rất nhiều thứ cho nàng nhưng nhiều nhất vẫn là dạy cho nàng học về thuốc.

Nhưng có 1 điều lạ đó chính là bữa ăn, bữa ăn nào Hồ Mỹ Ly cũng bắt nàng uống 1 bát canh, nhưng là bà ta không có uống, canh kia là nấu cho Lâm Thiên Vũ nàng, mà canh kia mùi vị thật kỳ lạ, như là càng ngày càng hăng, lại đắng. Đến một ngày Lâm Thiên Vũ không nhịn được tò mò hỏi.

- Bà bà, người cho ta uống canh gì vậy?

Hồ Mỹ Ly đầu cũng không thèm ngẩng, nói:

- Canh độc.

Lâm Thiên Vũ há hốc mồm, bà ta... Bà ta hạ độc nàng!

Hồ Mỹ Ly đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt băng lãnh thoáng ăm ắp nhìn Lâm Thiên Vũ, cái nhìn kia làm lòng nàng thoáng bình lặng, lo sợ cũng nhanh chóng tan biến.

- Sợ sao? – Hồ Mỹ Ly nhàn nhạt hỏi.

- Lúc này sợ, nhưng bây giờ đã hết. – Lâm Thiên Vũ bình tĩnh đáp, tay vẫn cầm bát canh đưa lên miệng uống.

- Tại sao? – Hồ Mỹ Ly ánh mắt khó hiểu nhìn Lâm Thiên Vũ.

- Ta tin tưởng bà bà sẽ không hại ta. – Lâm Thiên Vũ mắt hạnh nhìn thẳng vào mắt Hồ Mỹ Ly nói như đó là điều dĩ nhiên. Nếu bà ta muốn giết nàng thì cần chi phải tốn sức cứu lại nàng để nàng chết ngay lúc đó có phải tốt hơn không.

Hồ Mỹ Ly không nói gì, nhìn Lâm Thiên Vũ như muốn xem xem lời nàng nói là thật hay giả, lúc sau ánh mắt đột nhiên ôn nhu, môi đẹp khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ. Bà bà cười, đây là lần đầu nàng thấy nha, làm Lâm Thiên Vũ cứ nghĩ nàng mơ, còn hung hăng véo 1 cái lên đùi để chứng thực.

Cơn đau nhanh chóng kéo đến, nhắc nhở nàng những thứ trước mắt chính là thật, Lâm Thiên Vũ si ngốc nhìn Hồ Mỹ Ly, sau không tự chủ nói:

- Nga~ Bà bà, người cười lên thực đẹp.

Lại thấy ý cười trong mắt Hồ Mỹ Ly càng sâu, thấy không, không phụ nữ nào lại chán ghét khi được khen cả.

19. Chương 19

Chương 19: Bách độc bất xâm.

Ngày qua ngày, Lâm Thiên Vũ đã ở tại sơn cốc này không biết đã bao nhiêu ngày, có lẽ là do thời gian lưu lại quá lâu nên nàng không còn nhớ là đã bao nhiêu tháng hay bao nhiêu ngày, chỉ biết nàng đã ở lại rất lâu rồi.

Đã hỏi qua Hồ Mỹ Ly, bà ta nói nơi đây không có lối ra, bà ấy đã tìm lối ra gần 20 năm nhưng vẫn không thấy. Lâm Thiên Vũ nghe nói vậy thì tinh thần sa sút trầm trọng, vì không muốn suốt ngày luôn nhìn thấy Lâm Thiên Vũ bộ mặt ủ rũ như xác khô, Hồ Mỹ Ly gần đây thường ra ngoài hái dược, mỗi lần đi đều kéo theo Lâm Thiên Vũ. Hai người hái dược, hái càng ngày càng xa, lúc phát hiện thảo dược ở trên cao hay đường ghồ ghề khó đi đều là do Lâm Thiên Vũ đi hái.

Nàng thân thủ tuy nhanh nhẹn nhưng thể lực không có, leo được khoảng lưng chừng núi liền nằm bò dưới đất, ra sức hít thở. Hồ Mỹ Ly nhìn thấy thế, 1 suy nghĩ lóe qua, bà nhìn chăm chăm vào Lâm Thiên Vũ suy tính.

Lâm Thiên Vũ đang dùng sức bò trên sườn núi, tay ngọc với ra muốn hái nhánh Hoắc Hương* vừa nắm được gốc cây bụng đột nhiên tràn đến 1 cổ đau đớn, quần thắt lại giống như đang bị 1 bàn tay ấn mạnh bóp xuống. Lâm Thiên Vũ sắc mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại, thân người run lên vì cơn đau, nàng cúi rạp thân mình trên đất, đầu gối cong lên, 1 tay ôm lấy bụng, đau đớn ngày càng dữ dội hơn, nàng đau đến mặt mũi nhả lại thành một đống, miệng dường như thở không ra hơi, bàn tay nắm chặt gốc hoắc hương, sau vì trọng lượng cơ thể quá nặng gốc hoắc hương nhanh chóng rời khỏi đất cả rễ cũng bị nhổ lên, Lâm Thiên Vũ mất thăng bằng ngã ngửa ra phía sau, nghĩ lần này nàng chết chắc rồi, đột nhiên cảm giác được bên hông bị thít chặt bởi 1 vật nào đó, giống như dây thừng, buộc chặt lấy người nàng.

Hồ Mỹ Ly nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ của Lâm Thiên Vũ thì thoáng lo lắng, nhìn thấy nàng ta rơi xuống từ trên sườn núi, bà thật rất lo sợ, rút ra trường tiên(roi dài) bên hông nhanh tay phóng ra, trường tiên như con rắn linh hoạt cuốn lấy thắt lưng của Lâm Thiên Vũ, Hồ Mỹ Ly thân thủ nhanh, chuẩn chỉ dùng 1 chút sức đã có thể đem Lâm Thiên Vũ đáp đất an toàn, tuy nhiên đau đớn là không tránh khỏi.

Lâm Thiên Vũ tay vẫn nắm chặt gốc hoắc hương, 1 tay ôm bụng, gối gập lên đến bụng, đau đến lẫn lộn, nước mắt giàn giụa, miệng không ngừng rên rĩ.

Hồ Mỹ Ly nhìn thấy biểu hiện này của Lâm Thiên Vũ thì thoáng nhú mày, 2 tay đẩy bánh xe đến bên cạnh Lâm Thiên Vũ bắt mạch cho nàng, mạch tượng nàng ta không ổn định, lúc nhanh lúc chậm, lại nhìn đến sắc mặt của Lâm Thiên Vũ, đau đớn thống khổ, Hồ Mỹ Ly liền đoán ra được là do mật Khổng Tước* quá độc tuy đã bài trừ được loại độc trước đó nhưng vẫn còn sót lại trong người Lâm Thiên Vũ. Bà với tay vào trong túi da dê bên hông lấy ra 1 lọ thuốc, sau đó đổ ra tay 1 viên thuốc màu đỏ, cho vào miệng Lâm Thiên Vũ. Một lúc sau mặt Lâm Thiên Vũ giãn ra, thân hình nằm sụp xuống đất, bụng đã bớt đau, Lâm Thiên Vũ nhìn Hồ Mỹ Ly, nhin không được khăn giọng hỏi:

- Bà bà, người thật cho ta ăn độc hay sao?

Hồ Mỹ Ly nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt còn vương vài giọt lệ của Lâm Thiên Vũ, thẳng thắn gạt đầu.

Lâm Thiên Vũ mắt đẹp trừng lớn, ngũ vị hỗn tạp tràn đầy trong lòng, tim ẩn nhẩn đau, ánh mắt không thể tin nhìn Hồ Mỹ Ly.

Nhìn thấy ánh mắt ai oán kia, Hồ Mỹ Ly không nhin được, giải thích:

- Chỉ cần cố gắng 1 thời gian, người liền có thể bách độc bất xâm. – Nói xong liền đẩy xe rời đi.

Lâm Thiên Vũ ánh mắt mờ mịt nhìn theo bóng dáng Hồ Mỹ Ly, nàng thật không thể hiểu con người này.

...

Nàng vừa lết xác về đến cổng thì thấy Hồ Mỹ Ly ngồi trên xe lăn ở trước cửa, dường như là đang đợi nàng, Lâm Thiên Vũ đi vào bên trong, lời còn chưa kịp nói, Hồ Mỹ Ly liền đưa cho Lâm Thiên Vũ 1 cuốn sách, nói:

- Đọc đi, ngày nào cũng phải luyện tập. – Nói xong liền xoay xe rời đi, để lại Lâm Thiên Vũ ngơ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lại nhìn xuống cuốn sách trong tay, bẻ khí công??? Tên sách rõ ràng là ghi như vậy, đừng nói với nàng đây là bí kíp võ công nha.

Mở ra vài trang sách, Lâm Thiên Vũ mắt mở to, mồm cũng không ngậm lại được, cứ nhiên lại là sách dạy võ công! Nói cái gì mà khí tụ đan điền, cái gì mà khí vận toàn thân, cái gì mà dùng khí dẫn thông kinh mạch, ngưng tụ nội công??? Lâm Thiên Vũ đọc 1 hồi thì thấy choáng váng đầu óc, hoàn toàn không hiểu trong sách nói cái gì. Nàng 3 bước thành 2 chạy đi tìm Hồ Mỹ Ly, vừa thấy bà ta đang nấu thuốc liền chạy đến bên cạnh hỏi:

- Bà bà, người cho ta cái này làm gì?

- Bẻ khí có thể giúp người ổn định khí tức, bước đi sẽ nhẹ nhàng hơn, làm việc sẽ ít mất sức hơn. – Hồ Mỹ Ly nhàn nhạt đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nồi thuốc.

- Nhưng là cho ta cái này cũng vô dụng. – Lâm Thiên Vũ nghe thấy bẻ khí có thể làm được nhiều việc thì rất thích chỉ là nàng thật không biết phải làm sao.

- Người không biết chữ? – Hồ Mỹ Ly ngạc nhiên nhìn Lâm Thiên Vũ.

- Không phải, chỉ là ta xem không hiểu.

Hồ Mỹ Ly thoáng trầm mặc, sau lại nói:

- Ta dạy người.

...

Lâm Thiên Vũ theo lời của Hồ Mỹ Ly, sáng nào cũng tập bẻ khí công, trước khi rửa mặt còn úp luôn nguyên cái mặt vào trong chậu nước, nín thở bẻ khí để xem được bao lâu. Hồ Mỹ Ly nói những người thành thực bẻ khí công có thể nín thở trong vòng 2 nén nhang(khoảng 30 phút).

Lâm Thiên Vũ vừa “rửa mặt” vừa đếm thầm trong miệng xem được bao nhiêu phút, đếm đến 659 thì chịu hết nổi liền ngẩng đầu lên, há to miệng hít lấy hít để không khí. Tính ra nàng cũng nín thở được đến gần 10 phút rồi còn gì, có tiến bộ. Lâm Thiên Vũ cười khoái trá, sau khi qua loa gom mớ tóc dài ngoằng buộc lên cao thì vui vẻ chạy đi tìm Hồ Mỹ Ly khoe chiến tích.

Tìm khắp cả nhà mà chẳng thấy Hồ Mỹ Ly đâu, Lâm Thiên Vũ nghĩ chắc bà ta đang ở trong phòng chế được, liền chạy vào trong, vừa vào phòng, cảnh tượng trước mắt làm Lâm Thiên Vũ sợ xanh mặt.

Hồ Mỹ Ly mặt trắng như tờ giấy, ánh mắt hằn lên tia máu, môi tái tím như khô nứt xác chết, lớp da trên mặt nổi lên chẳng chít những sợi gân xanh tím đỏ, tóc trắng xóa xõa dài, bộ dáng nhìn hết như ác quỷ hiện hình, chỉ là còn thiếu 2 cái răng nanh chìa ra nữa thôi. Lâm Thiên Vũ sợ đến mức chân nhũn ra.

Hồ Mỹ Ly nhìn thấy Lâm Thiên Vũ như thế cũng chẳng thèm nhìn đến nàng, tay ngọc nhanh chóng cầm lấy tất cả các loại độc mạnh nhất, cho vào trong miệng, loại viên có, nước có, nhai sống nguyên cây cũng có.

Lâm Thiên Vũ sợ đến ngu ngốc, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồ Mỹ Ly đem độc được cực mạnh, từng thứ từng thứ 1 cho vào mồm.

Đến lúc Hồ Mỹ Ly cầm lên hoa mạn đà la*, từng ngậm từng ngậm nhai nuốt nó, thì Lâm Thiên Vũ hoàn hồn, nhanh chân chạy đến gần, miệng run run nói:

- Bà bà, người muốn chết sao lại ăn mấy thứ này?

Hồ Mỹ Ly không nói gì, chỉ phất nhẹ tay áo, Lâm Thiên Vũ liền bị đẩy lui về sau vài bước.

Lâm Thiên Vũ lúc này mới để ý, Hồ Mỹ Ly có võ công, xem ra còn rất cao cường. Hồ Mỹ Ly vẫn tiếp tục “công cuộc làm người” sau khi nuốt luôn thạch tín*, liền ngưng tay, thẳng lưng, ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhắm nghiền tựa như đang vận công.

Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Hồ Mỹ Ly trán đổ mồ hôi, vẻ mặt đau khổ, trông còn đau đớn hơn lúc nàng bị mật Khổng Tước hành hạ, chỉ có điều là Hồ Mỹ Ly không lăn lộn rên rỉ như nàng mà thôi.

Rất lâu sau, Lâm Thiên Vũ nhìn thấy từ trong miệng của Hồ Mỹ Ly phun ra 1 ngụm máu, mà ở giữa ngụm máu đó còn có 1 thứ rất kinh tởm. Là trùng, 1 con trùng rất lớn màu vàng tươi, đặc biệt nổi bật giữa đồng máu đỏ thẫm.

Lâm thiên Vũ ngăn lại cảm giác muốn ói, chỉ là nàng sợ đến mất mặt, mặt xanh như tàu lá.

Hồ Mỹ Ly lại bẻ khí vận công, ngồi 1 lúc sau liền lăn xe tiến đến bên con trùng ghê tởm kia, dùng đũa gấp nó lên, cho vào trong bát, sau lại xoay người tiếp tục chế độc, mà độc được này nguyên liệu chế ra chính là con vật ghê tởm kia.

...

- A... Ta không muốn uống, không muốn uống. – Tiếng thét như bò rống của Lâm Thiên Vũ vang vọng cả sơn cốc.

- Uống. – Hồ Mỹ Ly ra lệnh, tay cầm bát canh đưa về phía Lâm Thiên Vũ. Mà bát canh kia là do nàng chính mắt nhìn thấy Hồ Mỹ Ly dùng con trùng kia mà nấu thành.

- Không, đánh chết ta cũng không uống. – Lâm Thiên Vũ bỏ chạy.

- Uống nó rồi người sẽ bách độc bất xâm. – Hồ Mỹ Ly vận nội công đẩy xe đuổi theo.

- Ta không cần a~, ta không muốn. – Lâm Thiên Vũ chạy chạy chạy, chỉ là cảm thấy chân hình như là bị cái gì đó ngăn lại, nàng đưa mắt nhìn xuống liền thấy trường tiên đỏ như máu của Hồ Mỹ Ly đang quấn chặt lấy chân nàng làm nàng không thể di chuyển.

- Uống. – Hồ Mỹ Ly đã đến bên cạnh Lâm Thiên Vũ, đưa bát canh đến trước mặt Lâm Thiên Vũ.

- Ừm. – Lâm Thiên Vũ dùng 2 tay bịt chặt miệng, đầu nhỏ lắc nguầy nguầy tỏ ý không muốn.

Hồ Mỹ Ly đột nhiên thở ra, ngón trở giơ lên không trung, bắn ra 1 tia nội lực, Lâm Thiên Vũ ngay lúc đó thân hình liền cứng đờ.

Cách không điểm huyết?!

Cái này không phải chỉ có trong phim ảnh thôi sao?

Lâm Thiên vũ mắt mở to đến nỗi trông mắt sắp rớt ra ngoài, nhìn thấy Hồ Mỹ Ly tiến đến gần, tay ngọc nhẹ nhàng gỡ ra tay của Lâm Thiên Vũ đang đặt trên miệng, múc 1 muống canh đưa lên, cho vào trong miệng của nàng, từng chút từng chút 1, cho hết tất cả thứ canh kinh tởm kia vào trong miệng nàng, cho đến lúc bát canh cạn đáy thì mới thôi.

Lúc Lâm Thiên Vũ được giải huyết liền móc họng óc ra, nhưng ói ra chỉ toàn là nước bọt của nàng thôi, canh? 1 chút cũng không có.

Lâm Thiên Vũ ánh mắt ai oán nhìn Hồ Mỹ Ly, cả ngày hôm đó nàng không thèm nhìn đến bà ta, cũng không trò chuyện cùng, Lâm Thiên Vũ giận!

Chú thích:

*Hoắc hương:

Công dụng:

Tính ấm, vị cay đắng có tác dụng kinh vị và đại tràng, giải cảm nắng, thanh nhiệt ở tỳ vị trong trường hợp đầy bụng, ăn không tiêu, đi tả, nôn.

* Mạn đà la, mật Khổng Tước, thạch tín nói chung là những chất cực độc, chỉ cần 1 lượng nhỏ là có thể chết người.

20. Chương 20

Chương 20: Luyện Võ(1)

Hồ Mỹ Ly sau ngày cho Lâm Thiên Vũ uống canh trùng thì liên tiếp 3 ngày không ra khỏi phòng, tuy Lâm Thiên Vũ rất tò mò không biết bà ta ở trong đó làm gì, nhưng là nàng còn đang giận nên không muốn bắt chuyện trước, 1 ngày 3 bữa nàng cũng chỉ để ở trước cửa phòng, mà Hồ Mỹ Ly dường như cũng biết được nàng sẽ đưa cơm đến nên đều ăn hết, chỉ là cơm Lâm Thiên Vũ làm ra quá tệ mà thôi.

Đến ngày thứ tư dường như Hồ Mỹ Ly không thể chịu nổi việc ngày ngày phải nuốt thứ thức ăn dở bệt của Lâm Thiên Vũ liền xuất đầu lộ diện, việc đầu tiên bà làm chính là đi nấu cơm.

Lâm Thiên Vũ đứng trong bếp thái rau, không, nói chính xác là đang băm rau thì đúng hơn, nàng tùy tiện ở rau lên thớt rồi cầm dao, dùng sức hạ xuống, động tác cứ như thế lặp lại gần chục lần. Khi nhìn thấy Hồ Mỹ Ly thì ngạc nhiên đến nỗi suýt nữa bị dao cắt trúng.

3 ngày trước nếu nói Hồ Mỹ Ly là bộ dáng la sát thì hôm nay chính là tiên nữ, mái tóc trắng xóa hôm nào giờ đã đen bóng mượt, làn da tái nhợt nay đã hồng hào, còn có đôi môi hồng nhuận, mắt đen xinh đẹp... Nói tóm lại là 1 chút cũng không giống bộ dáng của 3 ngày trước, hình dáng bây giờ chính là giống với lúc 2 người bọn họ lần đầu gặp, không, xem ra còn đẹp hơn, trẻ hơn, đẹp đến đáng sợ.

Lâm Thiên Vũ tròn to mắt ếch nhìn Hồ Mỹ Ly, nghĩ cũng thật là thần kỳ đi, nếu ở hiện đại nàng còn có thể nói là đi phẫu thuật chỉnh hình, còn ở nơi này, gọi là gì??? A! Lột xác? Không! là cải lão hoàn đồng, thật là quá dã man, nàng xem ra còn muốn lớn tuổi hơn Hồ Mỹ Ly a

.

Lâm Thiên Vũ thật rất rất là tò mò muốn hỏi Hồ Mỹ Ly làm sao lại trở nên đẹp đến như vậy, 3 ngày kia có phải là bà ta ở trong phòng luyện cái gì nên mới đẹp như thế, nhưng là nàng còn đang giận nha. Vì thế Lâm Thiên Vũ cắn môi ngăn chặn, sợ cảm không đáng mà mở miệng hỏi.

Sau khi dùng xong bữa sáng Hồ Mỹ Ly lại chuẩn bị ra cửa, Lâm Thiên Vũ theo thói quen cũng đi theo sau, đi đến nơi mới sực nhớ ra rằng nàng vẫn còn đang giận Hồ Mỹ Ly liền phòng má định rời đi, thì đột nhiên nhìn thấy Hồ Mỹ Ly lấy ra trường tiên hướng cái cây gần đây đánh tới, trường tiên bay như xé gió, lao thẳng đến mục tiêu, quán chặt lấy. Lâm Thiên Vũ chỉ thấy Hồ Mỹ Ly kéo căng trường tiên sau đó ‘hưu’ 1

tiếng thu lại trường tiên còn đang quấn chặt lấy cái cây, cái cây như bị đại đao chặt vào, rầm 1 tiếng đổ ầm xuống đất, thân cây đứt làm đôi.

Lâm Thiên Vũ há hốc mồm, mắt trũng lớn như không còn tin vào mắt mình nữa: “ Đốn cây không cần rìu, chỉ cần cái roi là có thể? Này cũng quá khủng bố đi!”

- Có muốn học không? – Hồ Mỹ Ly đột nhiên hỏi.

Lâm Thiên Vũ nhìn xung quanh, xác định là đang hỏi nàng liền nói:

- Muốn, muốn. – Đầu nhỏ còn phụ họa gật lấy gật để.

- Đến đây. – Hồ Mỹ Ly vẫn như cũ, nhàn nhạt nói.

Lâm Thiên Vũ liền chạy đến bên cạnh, giận hờn gì cũng sớm bay đi mất.

Hồ Mỹ Ly dạy nàng từng ly từng tý, từ cách cầm roi đến phóng roi, thu roi, cách vận sức, điều khiển roi. 1 ngày hôm đó Lâm Thiên Vũ nàng đều cầm trường tiên quơ tới quơ lui đánh bậy đánh bạ cả ngày mà ngay 1 cọng cỏ cũng đánh không trúng.

Những ngày sau đó Hồ Mỹ Ly đều ‘ân cần’ nấu canh độc cho Lâm Thiên Vũ uống, đốc thúc nàng luyện võ.

Đến 1 ngày, Lâm Thiên Vũ cuối cùng cũng thành công ‘dùng roi cắt cỏ’ thì thật rất vui mừng, nói ra là mừng như điên, có ai được như nàng không ‘dùng roi cắt cỏ’. Lâm Thiên Vũ chạy đến chỗ Hồ Mỹ Ly đang hái thuốc gần đấy, tay còn nắm chặt nắm cỏ khoe chiến tích. Hồ Mỹ Ly nhìn Lâm Thiên Vũ miệng nói, quơ chân múa tay nhìn đến thập phần vui vẻ vì thế cũng bất giác mở miệng cười.

Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Hồ Mỹ Ly cười thì cũng ngây ngốc cười theo, nghĩ: “ Ai nha, xem mỹ nhân cười thật đúng là lạc thú. Hắc hắc...” ...

Lâm Thiên Vũ bây giờ đã có thể thuần thục điều khiển roi theo ý muốn nhưng chỉ là dùng để cầm nắm những vật nhỏ nhỏ, thí dụ như cỏ, được, hay cái tách uống trà... Dùng trường tiên lấy đi những vật ấy từ xa, điều khiển sao cho nó không rớt mà vẫn đến trên tay, đây quả thật là 1 việc vô cùng khó khăn. Haizz

Hồ Mỹ Ly gần đây có chút kỳ lạ, luôn đốc thúc Lâm Thiên Vũ luyện võ, sáng nào cũng bắt nàng luyện bế khí công sau đó liền lôi nàng ra khỏi nhà luyện roi. Nhưng nhờ vậy mà bây giờ đã có thể bế khí hơn 1 nén nhang, xem, xem nàng cũng sắp trở thành cao thủ võ lâm rồi há há há.

Trong lúc Lâm thiên Vũ còn đang bận tự kỷ thì đột nhiên 1 vật thể bay về phía nàng, Lâm Thiên Vũ không kịp phản ứng cái mặt nhỏ nhắn liền lãnh trọn vật thể kia. Mà vật thể kia cũng rất ‘biết điều’, đáp ngay vào bên mắt phải của nàng. Lâm Thiên Vũ đau đớn ôm lấy mắt, dùng con mắt chột còn lại nhìn xem là ai dám toán nàng. Chỉ thấy Hồ Mỹ Ly trong lòng ôm rất nhiều trái cây đang đẩy xe đến gần nàng.

- Dùng roi của người đánh trả chúng. – Hồ Mỹ Ly nói xong liền cầm ngay 1 quả táo ném về phía Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ còn chưa kịp nghĩ gì trái táo đã bay đến bên con mắt trái còn lại của nàng mà đáp đất an toàn. Lâm Thiên Vũ đau đớn rên lên, còn chưa kịp rên hết câu liền thấy 1 trái táo khác bay tới, nhưng may mắn lần này nàng kịp né nên không trúng, còn chưa kịp đắc ý huênh hoang liền bị 1 trái khác tập kích, Lâm Thiên Vũ trái né phải tránh, chỉ là không biết làm cách nào để trốn thoát, nàng muốn chạy a, nhưng là chân vừa chuẩn bị chạy liền bị Hồ Mỹ Ly dùng táo ném vào khuỷu chân, tuy là nói ném táo, nhưng cũng rất đau a.

- Dùng roi của người đánh nát chúng đi. – Hồ Mỹ Ly ra lệnh.

Lâm Thiên Vũ 1 bên né 1 bên rút ra trường tiên, nghe lời quát loạn xạ, nhưng là toàn đánh vào không khí.

- Nhìn cho kỹ vào, nhằm ngay táo mà đánh nát chúng. – Hồ Mỹ Ly lại ra lệnh.

“Cho nàng xin đi, ném nhanh như vậy, gia gia của nàng còn chưa chắc đánh trúng hướng chi là nàng.”

Lâm Thiên Vũ khóc không ra nước mắt, trường tiên quát loạn xạ, không cần biết là có trúng táo hay không cứ đánh bậy đánh bạ.

Kết thúc ngày luyện tập trong địa ngục đó, Lâm Thiên Vũ lết xác về nhà, khắp người đều là vết bầm tím lớn nhỏ, mà nàng ngay cả cái võ tảo còn đánh không trúng đừng nói là bảo nàng đánh nát nó.

Sau khi dùng xong bữa tối Hồ Mỹ Ly đưa cho Lâm Thiên Vũ 1 bình dược, bảo thoa vào vết bầm sẽ bớt, còn dặn Lâm Thiên Vũ luyện bế khí công trước khi đi ngủ.

Mà Lâm Thiên Vũ cũng rất ngoan liền nghe lời úp đầu vào chậu luyện bế khí công.

...

Ngày ngày trôi qua, Lâm Thiên Vũ cứ thế bị Hồ Mỹ Ly đem ra làm bia ném tảo, nàng tự hỏi tảo ở đâu ra mà lắm thế để cho bà ta đem ra ném nàng. Nhưng là khi đi theo Hồ Mỹ Ly hái tảo nàng thật là khóc không ra nước mắt, cả 1 rừng tảo, cây nào cũng đều sai quả chín đỏ, như vậy dùng để ném nàng cả năm còn dư. Tại sao chứ, lúc nàng rút xuống nơi này cũng đâu có thấy trái tảo nào đâu chứ???

Cho đến 1 ngày

‘Hưu’

‘Chát’

Lâm Thiên Vũ trừng to mắt nhìn trái tảo bị đánh nát bấy nằm trên đất, nàng cư nhiên lại có thể đánh trúng trái tảo a

Lâm Thiên Vũ mừng như điên nhảy nhót la hét, nàng thật đã dùng roi đánh cho trái tảo nát bấy a, chỉ dùng 1 chiêu thôi, a ha ha ha, nàng là đại thiên tài. Phư phư phư...

Còn chưa kịp tự kỷ xong 1 trái tảo liền hướng bên mắt nàng đánh tới, Lâm Thiên Vũ tay che bên mắt bầm tím, giọng điệu oán trách:

- Bà bà, người sao cứ nhắm mắt ta mà ném???

- Trong lúc tập luyện không thể lơ là cảnh giác. – Hồ Mỹ Ly nhàn nhạt đáp, tay vẫn tiếp tục phóng ‘ám khí’.

- Ách. – Lâm Thiên Vũ liều chết né tránh, phóng ra trường tiên ngăn cản ‘ám khí’, chỉ là cái được cái không, nàng còn chưa có thành thạo trong việc phản kích.

...

Ngày ngày trôi qua, Lâm Thiên Vũ vẫn hăng say tiếp tục công cuộc làm người, cho đến khi nàng hoàn toàn tiếp đón được hết các công kích do Hồ Mỹ Ly đưa ra.

Hôm nay Hồ Mỹ Ly bắt đầu luyện thích giác cho nàng, nàng dùng 1 đoạn vải đen che lại mắt Lâm Thiên Vũ, không cho nàng tháo xuống. Lâm Thiên Vũ cứ như thế sống trong bóng tối suốt trong thời gian dài, lúc đầu gặp rất nhiều khó khăn, nàng đi tới đâu đều đụng đổ hoặc là té ngã, nhưng dần cũng quen thuộc địa hình, có thể đoán được phía trước chính là có đồ vật gì ngáng chân liền có thể tránh khỏi, nhưng là lúc tập luyện tránh ‘ám khí’ của Hồ Mỹ Ly thì nàng thật rất thắm, lúc nhìn thấy thì còn có thể trả đòn, bây giờ nàng ngay cả né đòn còn khó khăn chứ đừng nói là trả đòn.

Trong khoảng thời gian đó khắp người Lâm Thiên Vũ đều là thương tích.

21. Chương 21

Chương 21: Luyện Võ(2)

Hôm nay Lâm Thiên Vũ chính thức tốt nghiệp khóa ‘thỉnh giác’ nàng đã được trở lại với ánh sáng, bây giờ nàng mới biết, được nhìn là 1 điều hạnh phúc như thế nào. Lâm Thiên Vũ mừng muốn khóc.

Lâm Thiên Vũ còn chưa kịp mừng vì được thoát ly khỏi bể khổ thì lại có bể khổ khác chờ nàng bơi vào, Hồ Mỹ Ly nói tuy trường tiên mới là vũ khí chính của nàng như là những thứ khác cũng phải tinh thông, vì thế liền dạy cho nàng quyền pháp, kiếm pháp, đao pháp, côn pháp, thương pháp, ám khí... Rất nhiều thứ nàng cần phải học, mà mỗi thứ cũng là vô cùng khó khăn.

Không biết thời gian trải qua bao lâu, rốt cuộc Lâm Thiên Vũ cũng hoàn thành hết các bộ pháp, trải qua huấn luyện nghiêm khắc của Hồ Mỹ Ly, Lâm Thiên Vũ tin tưởng bản thân bây giờ đã có thể làm Võ Tông đả hổ.

Thật không phụ sự kỳ vọng của Lâm Thiên Vũ Hồ Mỹ Ly đã thực sự cho nàng đi đả hổ.

...

Lâm Thiên Vũ mặt xanh như tàu lá, chân 1 bước lại 1 bước lùi về phía sau, mắt trừng thật lớn nhìn con hổ to muồn gần bằng nàng, răng nanh nhe ra, nước dãi chảy ròng ròng trên cổ, trông mắt đỏ ngầu, móng vuốt sắc nhọn đi đến đâu liền dẫm nát cỏ đến đấy, mà bạn hổ thì đang hướng Lâm Thiên Vũ nhe răng gầm gừ đi đến, ngay cả người ngu cũng biết là nó muốn làm thịt nàng.

Lâm Thiên Vũ chân như nhũn ra, chỉ còn thiếu là tè ra quần thôi, chỉ là nàng tè không được, nàng sợ đến xanh mặt rồi.

Lão hổ dường như không nhịn được nữa, liền hướng người Lâm Thiên Vũ bổ nhào tới. Nàng thân thủ nhanh nhẹn né được, liền bỏ chạy, từ ngày luyện bế khí công thân thủ của nàng 1 nhanh nhẹn hơn, chạy vừa nhanh lại không mệt, vừa chạy vừa nghĩ làm sao hạ lão hổ, trước khi quăng nàng vào nơi này Hồ Mỹ Ly chỉ đưa cho nàng trường tiên, 1 chút sắc nhọn cũng không có, nếu là đao, kiếm, hay thậm chí là ngân châm cũng được, còn trường tiên, cái vật mềm eo mềm oặt này có thể làm được gì, dùng nó để thất cổ hổ à? Nàng làm sao có thể hạ hổ đây, nếu biết trong này có hổ dù có giết nàng, nàng cũng không vào.

Sau liền như nghĩ ra, thất cổ? đúng a, nàng có thể dùng nó để thất cổ hổ a.

Bản năng sinh tồn nổi dậy mạnh mẽ ép buộc Lâm Thiên Vũ phải đối mặt, nàng đột ngột dừng lại, thuận thực phóng ra trường tiên, trường tiên như có linh tính, có thể hiểu được ý muốn của nàng, bay như xé gió hương phía cổ của lão hổ gắt gao quần lầy, Lâm Thiên Vũ dùng sức ghệt lấy trường tiên, muốn học Hồ Mỹ Ly ‘đốn cây bằng roi’ chỉ là sức nàng không đủ lại không có nội lực nên không thể thi triển, lão hổ bị thất cổ, đau đớn nên càng thêm hung hăng, dùng móng vuốt vồ vào người Lâm Thiên Vũ, tốc độ quá nhanh làm Lâm Thiên Vũ không kịp trở tay, trên ngực bị lão hổ dùng móng vuốt cào rách 1 mảng, máu tuôn ra như thác, thấm ướt cả 1 vùng ngực.

Lâm Thiên Vũ đau đớn nhíu mày, mắt trừng lớn hung ác, lần đầu trong đời nàng muốn giết chết 1 ‘thứ’, Lâm Thiên Vũ sát khí nồng đậm, bản năng sinh tồn nói cho nàng biết, muốn thoát khỏi nguy hiểm phải giết ‘thứ’ trước mắt, nhìn thấy xung quanh có rất nhiều cây, liền dùng hết sức đập 1 cái thật mạnh vào ngực lão hổ, trường tiên càng thít chặt hơn, như muốn siết đứt cổ lão hổ, lão hổ cũng không chịu chết, hướng Lâm Thiên Vũ vồ tới, nàng thân thủ nhanh nhẹn, lại đập cho lão hổ 1 cái, chân đập vào thân cây, lấy điểm tựa, nhanh nhẹn nhảy lên nhánh cây, lấy cán trường tiên quấn vài vòng quanh nhánh cây, sau lại nhảy xuống đất, dùng gốc cây làm điểm tựa, 2 tay dùng hết sức kéo cán trường tiên xuống, theo quán tính, lão hổ bị kéo lên trên không, với sức nặng của lão hổ nếu Lâm Thiên Vũ không có điểm tựa ở chân, nàng đã sớm bị lão hổ treo ngược lại.

Lâm Thiên Vũ dùng hết sức bình sinh mà ghì lại trường tiên, 2 tay cũng bị trường tiên làm cho tứa máu. 1 lúc lâu sau lão hổ cũng ngừng quấy đập, chứng tỏ sinh mệnh của nó đã chính thức kết thúc, Lâm Thiên Vũ mới an tâm buông lỏng trường tiên, xác của lão hổ ‘phịch’ 1 tiếng rớt xuống đất.

Lâm Thiên Vũ ngã ngồi dưới đất, nàng như thế đã giết hổ, nàng đã thất chết lão hổ, là thất cổ nó lên cây...

Lâm Thiên Vũ mở mắt nhìn xác của Lão hổ, sau đó thân hình nhỏ nhắn như con diều đứt dây, ngã ngang qua 1 bên, bất tỉnh.

...

Lúc Lâm Thiên Vũ tỉnh lại đã là chuyện của 3 ngày sau, Hồ Mỹ Ly chấn sóc nàng rất tốt vì thể thương tích trên người cũng nhanh chóng khỏi.

Nghĩ ngợi được vài ba ngày Hồ Mỹ Ly lại dạy cho nàng 1 loại võ công mới, nhưng lần này lại là nội công tâm pháp.

Hồ Mỹ Ly nói nàng hạ được hổ chẳng qua là nhờ trí lại thêm 1 chút may mắn, tất cả những chiêu thức võ công mà nàng ta dạy cho, nàng 1 chút cũng không có áp dụng.

Quả thật là như vậy, Lâm Thiên Vũ trong lúc nguy hiểm nhất lại quên sạch toàn bộ võ công đã học.

Nhưng là cũng phải thông cảm cho nàng, ở hiện đại làm gì có võ công chứ, nàng quên cũng là chuyện bình thường.

Sau đó ngày nào Lâm Thiên Vũ cũng ở trong nhà luyện nội công.

Chỉ là quá trình dạy làm sao để phát ra nội công Hồ Mỹ Ly thật rất vất vả với Lâm Thiên Vũ.

Lúc Lâm Thiên Vũ chường ngã cái cây trong rừng liền cười đến cả ngày không khép miệng lại được.

Hồ Mỹ Ly rất kiên nhẫn dạy nàng dùng nội lực, từng 1 chiêu pháp đều là vô cùng cẩn thận.

Không biết lại trải qua bao lâu, Lâm Thiên Vũ đã hoàn toàn có thể thành thực sử dụng nội lực, còn có thể vận nội lực vào vũ khí tăng sát thương, nàng đã thành công dùng roi đốn cây.

Tiếp đó Hồ Mỹ Ly lại dạy cho nàng học khinh công và cách không điểm huyệt. Đây là 2 môn võ học mà nàng yêu thích nhất.

Lâm Thiên Vũ từng hỏi qua Hồ Mỹ Ly tại sao không dạy nàng khinh công cùng cách không điểm huyệt trước.

Hồ Mỹ Ly chỉ nhàn nhạt nói rằng nếu dạy cho nàng khinh công nàng sẽ bỏ trốn không luyện tập những thứ khác.

Quả thật là vậy nếu nàng có khinh công thì sẽ chẳng bao giờ học mấy cái đao, kiếm kia.

Nhưng thật lâu sau này nàng mới biết muốn học 2 thứ trên phải có nội công làm tiền đề. Haizz học võ quả thật là 1 việc làm khó khăn mà.

...

Lúc mà Lâm Thiên Vũ đã thành thực khinh công cùng cách không điểm huyệt, Hồ Mỹ Ly lại dạy cho nàng chế độc cùng dùng ám khí.

Hôm đó nàng lại học phóng ám khí như thường lệ.

Hồ Mỹ Ly nói hôm nay sẽ dạy nàng chiêu thức có tên là tiên nữ tán hoa. Chắc, cái tên cũng rất chi là hoa mỹ đi, ám khí thì là ám khí còn đặt chi cái tên đẹp như vậy. Nhưng không lâu sau đó Lâm Thiên Vũ liền không nghĩ như vậy nữa.

Hồ Mỹ Ly vận nội công, từ xe lăn bay lên trên không, chẳng biết dùng cách nào lại không có bị rớt xuống, Lâm Thiên Vũ nhìn đáo dác xung quanh xem nàng ta có buộc dây vào người giống mấy diễn viên đóng phim hay không, nhưng nhìn thế nào cũng chẳng thấy.

Sau đó Hồ Mỹ Ly liền xoay vài vòng trên không, tay áo phất phơ tựa như tiên nữ đang múa, trong tay áo đột nhiên xuất ra những cánh hoa, hoa bay khắp 1 vùng trời, cánh hoa từ 2 ống tay áo của Hồ Mỹ Ly không ngừng phiêu tán khắp nơi, bây giờ Lâm Thiên Vũ mới biết, cái tên tiên nữ tán hoa quả thật là không có nói quá, nhìn đi bộ dáng của Hồ Mỹ Ly bây giờ tựa như tiên nữ hạ phàm còn gì.

Trong cánh hoa còn phảng phất 1 mùi thơm dịu ngọt, Lâm Thiên Vũ ra sức hít lấy hít để mùi thơm.

Chỉ thấy Hồ Mỹ Ly thân hình từ từ đáp xuống xe lăn, nói:

- Đây là dùng để ám toán nếu địch có số lượng đông, có thể trộn lẫn độc dược hoặc mê dược trong cánh hoa, chỉ cần dùng bế khí công nín thở là có thể tránh được. Ta đây trong cánh hoa là trộn vào mê dược.

Lời nói vừa dứt liền thấy Lâm Thiên Vũ ngã ngang xuống đất, bất tỉnh, trước khi bất tỉnh còn không quên trách cứ:

- Tại sao... Không nói sớm...

Lại nói Lâm Thiên Vũ 1 thân bách độc bất xâm mà lại bị trúng mê dược thật là buồn cười, trách nàng ngu ngốc hay là trách Hồ My Ly quá nhân từ trộn vào thuốc an thần mà không phải là độc dược???

Sau đó rất lâu Lâm Thiên Vũ mới biết cái người mà nàng nói là nhân từ kia đã từng là đại ma đầu cuồng huyết trên giang hồ, 1 thân võ công cao cường, là Hỏa Hồ trong truyền thuyết, người võ lâm khi nhắc đến vẫn còn run sợ.

22. Chương 22

Chương 22: Xuất cốc

Không biết đã qua bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng, cây cối khắp nơi từ 1 màu xanh tươi mát đã thay màu áo vàng rực rỡ, rồi thì màu vàng lại biến mất, cây cối tiêu điều xơ xác, không còn sức sống như lúc trước, không khí ngày 1 se lạnh báo hiệu cho việc nữ thần mùa đông ghé thăm.

Lâm Thiên Vũ vẫn như trước ngày ngày chăm chỉ luyện võ, siêng năng học dược, thời gian nói ngắn ngắn không ngắn nói dài lại không dài, chỉ là đủ để làm thay đổi 1 con người.

Lâm Thiên Vũ đang phơi thuốc ngoài sân đột nhiên cảm nhận được có 1 vật đang tiến đến gần, dường như là phản xạ tự nhiên, nàng rút ra ngân châm trong tay áo, “hưu” 1 tiếng ngân châm đã chính xác, nhanh, mạnh ghim vào vật thể kia. Vật thể kia đang mạnh mẽ lao đi trên đường bay với tốc độ ánh sáng đột nhiên gặp kinh lực cản lại liền rớt xuống đất, là trái táo.

Vừa ngẩng đầu nhìn liền thấy Hồ My Ly ở gần đó, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Thiên Vũ, tiếc nuối có, thương yêu có, còn có 1 chút bi thương...

Lâm Thiên Vũ thật không hiểu Hồ My Ly nhìn nàng như thế là có ý gì, chỉ là khi nhìn vào ánh mắt kia, tim nàng đột nhiên thất lại.

Gần đây hành động cử chỉ của Hồ My Ly rất lạ, thường hay ở 1 nơi trầm tư, ánh mắt nhìn về 1 nơi xa xăm, như than như oán, có khi lại nhìn nàng bằng ánh mắt luyện tiếc, giống như là ánh mắt của người mẹ khi gả con gái đi xa. Hôm qua còn đưa cho nàng cái áo lông chồn vừa mới may xong, mấy hôm trước Lâm Thiên Vũ bắt được 1 con bạch hồ, còn định để nuôi, hôm sau khi luyện võ về liền thấy Hồ My Ly cầm đám da lông trắng muốt kia may may vá vá, Lâm Thiên Vũ giận đến xanh mặt, nàng không thèm nói chuyện với Hồ My Ly hết mấy ngày.

Cứ tưởng Hồ My Ly may áo để mặc vào mùa đông sắp tới, ai ngờ nàng ta là may cho nàng.

- Thiên Vũ. Hồ My Ly đột nhiên lên tiếng.

- Ân. Lâm Thiên Vũ vẫn cầm cúi trái đều thuốc.

- Người đã thông thạo toàn bộ độc dược và y dược của ta, còn có võ công thượng thừa. Người có thể rời khỏi đây rồi. Hồ My Ly nói, ánh mắt lại nhìn về phía xa xa, cứ như nàng là đang nói chuyện với không khí.

- Bà bà, người vừa nói gì? Lâm Thiên Vũ dường như không thể tin vào những gì vừa nghe, ánh mắt sáng rực nhìn Hồ My Ly, hỏi.

- ... Ta nói, người có thể rời khỏi nơi này. Hồ My Ly nói, ánh mắt mờ lung đang nhìn nơi xa xăm đột nhiên nhìn thẳng vào nàng.

- Ta có thể xuất cốc?! Bà bà, người chẳng phải nói không có đường ra khỏi cốc hay sao?

- Nếu là người lúc trước thì không thể. Hồ My Ly nhàn nhạt đáp.

- Là sao? Lâm Thiên Vũ mờ mịt hỏi.

- Lúc trước người không hề có võ công, muốn rời khỏi đây là 1 việc không thể tưởng, nhưng bây giờ với khinh công của người cộng thêm nội lực hơn 30 năm của ta, thì khả năng lên được đến bờ vực sẽ cao hơn.

- Hả?! Lâm Thiên Vũ há hốc mồm. “Hơn 30 năm công lực, vậy bà bà à, người là luyện võ công từ năm bao nhiêu tuổi vậy?” Chỉ là nàng không dám hỏi.

- Người chỉ cần đi về bờ núi hàng ngày hay hái thuốc, dùng khinh công bay lên khỏi bờ đá đó là có thể ra khỏi cốc, nơi đó hình như là cách khá xa bờ vực nên không cao lắm. Hồ Mỹ Ly lại phóng tầm mắt về phía xa xa.

- Nhưng còn bà bà thì sao? Lâm thiên Vũ thật không hiểu ở phía xa đó có gì khiến Hồ Mỹ Ly phải dùng ánh mắt bi thương đó mà nhìn.

- Ta? Ta phải đi đến 1 nơi. Hồ Mỹ Ly nói, dường như là đang nói với chính bản thân của nàng.

- Bà bà, người đi đâu? Ta đi cùng người.

- Đi cùng ta? Không thể, người còn có việc phải làm.

- Ngày mai ta sẽ giúp người, tối nay thu dọn đồ đạc đi, đến được phòng mang theo tất cả nhưng độc được cùng y dược tốt nhất mang theo. Hồ Mỹ Ly nói xong lặn xe rời đi.

- Ta mang đi hết còn người thì sao? Lâm Thiên Vũ hỏi nhưng đáp lại lời của nàng chỉ là 1 khoảng không im ắng.

Tối hôm đó Lâm Thiên Vũ đã mất ngủ, nàng trầm trọc suy nghĩ, muốn biết Hồ Mỹ Ly nói những lời vào lúc chiều là có ý gì.

...

Sáng sớm hôm sau Lâm Thiên Vũ vẫn như cũ luyện bế khí công, bà bà nói tu vi của nàng rất tốt, dường như là khả năng thiên phú có thể học hiểu võ công nhanh đến kỳ lạ, người thường phải mất 10 năm học hiểu nàng chỉ cần 1 tháng là có thể thành thực, bế khí công của nàng đã đạt đến cảnh giới cao nhất, có thể nén thở hơn 2 nén nhang.

Các loại võ công khác nàng cũng đã có thể sử dụng thuần thực, đã có thể phản xạ nhanh nhẹn và linh hoạt hơn nhiều, bà bà nói khi nàng có thể cảm nhận được “khí” 1 cách thành thực, có thể biến nó thành bản năng, khi đó trên giang hồ sẽ không có ai là địch thủ của nàng.

Mà nàng cũng không hiểu rõ cái gì gọi là “khí” chỉ là đôi lúc cảm nhận được có nguy hiểm liền phản ứng lại, cái đó có thể xem là “khí” đi.

Bế khí xong nàng liền rời khỏi phòng, đi đến gian chính liền thấy Hồ Mỹ Ly ngồi trên bàn ăn đợi nàng.

- Nga, bà bà hôm nay là sinh nhật người? Sao lại nấu nhiều thức ăn như vậy? Lâm Thiên Vũ nhìn 1 bàn thức ăn đầy ắp toàn cá thịt, ở nơi hẻo lánh này có thể xem là ‘sơn hào hải vị’ đi.

- Ngồi xuống. Hồ Mỹ Ly nhàn nhạt nói.

- Ân. Lâm Thiên Vũ ngoan ngoãn ngồi vào chỗ.

- Ăn nhiều vào. Hồ Mỹ Ly nói, giọng nói có chút run rẩy nhưng Lâm Thiên Vũ không hề nhận thấy, chỉ vui vẻ cầm lấy đĩa gấp lấy thức ăn cho vào miệng.

- Nha, thật là ngon nha, bà bà ngày nào người cũng nấu nhiều thức ăn như vậy thực là tốt nha. Lâm Thiên Vũ tay gấp thức ăn cho vào chén, miệng nhai không ngớt cũng không quên nịnh hót.

- Hải tử ngọc. Hồ Mỹ Ly yêu thương lấy ra khăn tay thay nàng lau đi vết dầu mỡ dính trên miệng. Hốc mắt có chút ẩm ướt, chỉ là Lâm Thiên Vũ còn chưa kịp nhìn thấy thì Hồ Mỹ Ly đã lau đi mất.

...

- Nha, thật là no, thức ăn thật ngon nha. Lâm Thiên Vũ xoa xoa cái bụng căng tròn, ánh mắt thỏa mãn nói.

- Hôm nay không cần luyện võ, bồi ta đi dạo đi. Hồ Mỹ Ly yêu thương vén lên vài sợi tóc lòa xòa trên trán Lâm Thiên Vũ, còn thay nàng buộc lại mớ tóc rối.

- Đã lớn như vậy còn không biết tự chăm sóc ỉnh. Hồ Mỹ Ly nói như đang trách cứ nhưng trong giọng nói không giấu được cưng chiều.

- Người ta không biết vấn tóc mà, những người ở đây thật là rắc rối, để tóc dài như vậy làm gì chứ lại còn phải mặc rất nhiều quần áo nữa chứ nếu là mùa đông thì không sao nhưng là mùa hè thì đúng là khổ hình đó. Lâm Thiên Vũ ngoan ngoãn ngồi yên cho Hồ Mỹ Ly thay nàng vấn tóc, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Hồ Mỹ Ly không nói gì vấn chuyên tâm vấn tóc cho Lâm Thiên Vũ, sau lại rút ra cây trâm bằng ngọc thạch màu đỏ thắm xung quanh còn được bao bọc bằng 1 đám nhung mao cũng màu đỏ nốt, phía dưới còn có chuỗi ngọc thả xuống 2 khối lông tròn tròn màu đỏ. Cây trâm cài này là vật thể hiện cho biệt hiệu Hỏa Hồ của Hồ Mỹ Ly, nàng ta lúc còn trẻ vẫn luôn cài nó trên đầu, thấy trâm như thấy người, bây giờ tặng lại cho Lâm Thiên Vũ. Nàng ta nhẹ nhàng cài lên tóc của Lâm Thiên Vũ.

- Tốt rồi, đi thôi. Hồ Mỹ Ly nói, Lâm Thiên Vũ liền đứng phía sau đẩy xe, 2 người liền rời khỏi nhà.

Đi rất lâu rất lâu sau đó Lâm Thiên Vũ lại thấy Hồ Mỹ Ly ánh mắt nhìn về phía xa xăm, thì kim lòng không đành hỏi.

- Bà bà, người đang nhìn gì vậy? - Ta đang nhìn quá khứ. Hồ Mỹ Ly thật lâu sau đó mới trả lời.

- Hả? Lâm Thiên Vũ ngây ngốc nói.

- Nói đúng hơn là ta đang hồi tưởng. Hồ Mỹ Ly ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía trước.

- À. Thế người đang hồi tưởng về việc gì? Lâm Thiên Vũ đầu nhỏ nghiêng nghiêng nhìn Hồ Mỹ Ly hỏi.

- Ta đang nhớ về 1 câu chuyện rất xưa, rất xưa.

- Là chuyện gì a? Lâm Thiên Vũ ngừng đẩy xe, đi đến trước mặt Hồ Mỹ Ly, ngồi xuống, mắt hạnh nhìn nữ nhân đang chìm vào ký ức kia, gió làm bay tà áo của nàng ta, cảm giác thật phiêu dạt nhưng cũng thật cô đơn.

- Là 1 câu chuyện buồn. Hồ Mỹ Ly nói như đang tự nói với mình.

- A.

- Có 1 nữ nhân, nàng xinh đẹp, rất xinh đẹp nhưng cũng rất lạnh lùng. Người trong giang hồ nói nàng rất độc ác, ai ai cũng muốn giết nàng nói là muốn 'vì võ lâm trừ hại' nhưng không 1 ai thành công. Cho đến 1 hôm nàng gặp được 1 nam nhân, nam nhân kia tìm đến nàng cũng là muốn 'vì võ lâm trừ hại', giết nàng thì không được ngược lại còn bị trúng độc, tính mạng như mảnh chỉ treo chuông. Ai cũng nói nàng lãnh huyết vô tình nhưng không 1 ai biết trái tim của nàng cũng chảy dòng máu nóng, cũng có rung động, có tình cảm. Khi nam nhân kia dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng, tim nàng như vỡ tung ra, cảm giác bị người nhìn thấu thật rất đáng sợ. Vì vậy nàng quyết định cứu hắn, nhưng là chỉ cứu 1 nửa, độc trong người hắn nàng chỉ giải 1 nửa, 1 nửa còn lại tuy không thể giết hắn nhưng có thể làm hắn thống khổ đến chết đi sống lại. Nam nhân kia tuy bị độc hành hạ nhưng vẫn cắn chặt răng, không van xin hay sỉ nhục nàng như những kẻ khác, hắn chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng. Ánh mắt kia khiến nàng muốn khóc, nhưng là nàng không khóc, nàng đã thề sẽ vĩnh viễn không để 1 giọt lệ rơi ra. Hồ Mỹ Ly kể đến đây đột nhiên ngừng lại.

- Sau đó thì sao? Lâm Thiên Vũ giục, nàng đang nghe hay nha sao đột nhiên lại ngừng.

- Sau đó? Sau đó nàng đã yêu nam nhân kia, hắn lúc nào cũng đi theo sau nàng rồi lấy mất tim nàng từ lúc nào chính nàng cũng không biết. Rồi 1 hôm nàng bị tập kích những người tự xưng mình là bạch đạo chính là những kẻ ti tiện nhất, bọn chúng đánh lén nàng, thừa lúc nàng sơ sẩy ám toán nàng. Lúc nàng tưởng rằng bản thân sẽ không thể vượt qua, hắn đột nhiên lại cứu nàng. Hắn dùng thân mình che chắn cho nàng, đỡ cho nàng 1 nhát đao, nhát đao kia khắc trên lưng hắn cũng là khắc trên tim nàng. Lớp vỏ bọc rắn chắc nàng dùng để bảo vệ con tim yếu mềm đã bị đánh nát, nàng đã yêu thương hắn từ lúc ấy, và chính nàng đã đưa nàng vào con đường tăm tối nhất đau khổ nhất và nhục nhã nhất. Hồ Mỹ Ly lại im lặng, ánh mắt đã nhiễm 1 làn sương mỏng, nước mắt chực rơi.

- Nàng theo hắn về nhà, nghiễm nhiên trở thành vợ hắn, mơ tưởng từ đây sẽ mãi mãi hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc cũng chỉ kéo dài vồn vồn 1 năm, khi hắn cưới thêm 1 người vào cửa chính là lúc bi kịch của nàng bắt đầu. Nàng đau khổ, dần vật nhưng hắn không biết, nàng nhớ nhung, hắn không hay. Bởi lúc này hắn đang còn say giấc nồng bên cạnh nữ nhân kia, người mà hắn luôn dùng ánh mắt yêu thương nhất ôn nhu nhất dịu dàng gọi nàng là Lan nhi. Nàng kia xinh đẹp, ôn nhu lại đáng yêu là mẫu người mà hắn yêu thương, là người vợ hoàn mỹ mà hắn ao ước. Hắn đã quên nàng, quên mất còn có 1 người luôn chờ đợi hắn tại khuê phòng. Nàng có thai, khi hắn biết đã rất vui mừng, ngày nào cũng ghé sang thăm nàng nhưng là nàng không thể nào vui khi nhìn thấy ánh mắt căm hận của nữ nhân ở phía sau hắn. Người mà hắn luôn yêu thương gọi là Lan nhi kia căm ghét nàng, nàng biết chứ nhưng nàng không để ý. Nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài trên má Hồ Mỹ Ly. Lâm Thiên Vũ nhìn đến ngây ngốc.

- Cho đến 1 ngày Lan nhi kia tìm đến nàng, nói là giúp nàng sắc thuốc an thai muốn nàng uống hết, nàng làm sao không biết bát thuốc kia chính là thuốc phá thai. Trước ánh mắt ngơ ngác của nàng Lan nhi kia đột nhiên hét toáng lên sau đó còn ngã xuống đất lộn lộn, vấy nàng ta nhiễm đỏ 1 mảng, rồi hắn đột nhiên xông vào, theo sau là vài cái nha hoàn đang khóc lóc kể lể, hắn đau xót ôm lấy Lan nhi vào lòng, dùng ánh mắt căm hận nhất chán ghét nhất nhìn nàng. Ánh mắt kia khiến tim nàng đau như bị người 1 quyền đánh nát. Hắn mắng nàng, dùng tất cả những lời lẽ ác độc nhất mắng nàng, sỉ nhục nàng, còn nhấn tâm đánh nàng. Cái tát kia đánh trên mặt nàng cũng chính là đánh nát con tim nàng. Lúc hắn rời đi, nàng đã khóc, nàng đã thề sẽ không khóc nhưng nàng đã khóc, khóc thật thê lương. Nước mắt như trân châu đứt dây, Hồ Mỹ Ly cứ vô thanh vô tức (không tiếng động) mà rơi nước mắt.

- Sau đó thì sao? Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Hồ Mỹ Ly khóc, nước mắt cũng bắt chợt rơi theo.

- Hắn giam lỏng nàng, không cho nàng cùng ai tiếp xúc, từ sau lần đó cũng không 1 lần nhìn đến nàng. Sau đó nàng mới biết nàng bị ám hại, Lan nhi kia nói nàng hạ thuốc phá thai bắt nàng ta uống. sau đó 1 chuỗi sự kiện bất lợi đều đổ dồn vào nàng, vô lâm hàng trăm người chết, cách thức gây án đều giống nhau, đám người tự cho là bạch đạo quả quyết vết thương dẫn tới tử vong là là do hồng tiên của nàng tạo ra, nói là Hỏa Hồ đã tái xuất giang hồ, đồ sát vô lâm. Có người nói nửa đêm nhìn thấy có nam nhân xuất hiện tại biệt viện của nàng. Trùng hợp vào 1 đêm đột nhiên có người xông vào biệt viện của nàng, khi nàng còn chưa kịp phản ứng hắn đột nhiên xông vào theo sau là 1 đám người tay cầm vũ khí. Hắn lại mắng nàng, gọi nàng là dâm phụ. Chữ dâm phụ này nàng thật nhận không nổi. Hắn nói muốn giết nàng, lý do vẫn là 'vì vô lâm trừ hại'. Lúc hắn 1 quyền đánh vào tim nàng thì nàng đã biết, hắn chính là thực sự muốn lấy mạng nàng. 1 chưởng kia nàng chính là trả lại cho hắn, trả lại cho hắn tất cả ân tình cùng nợ nần, nàng từ đây cùng hắn chính thức không còn quang hệ. Nàng dùng khinh công phóng đi, bên ngoài lập tức bị 1 đám người bạch đạo bao vây, hắn cũng chạy đến phía sau, nàng lại như trước, trở thành điểm ngắm của toàn vô lâm, trong đó có hắn. Nàng cười, điên cuồng cười, cười bản thân đã ngu ngốc trao tim cho hắn, ngu ngốc đã tin tưởng hắn, ngu ngốc yêu 1 người không nên yêu. Nàng rút ra hồng tiên, chính thức đại khai sát giới. Nàng 1 thân y phục đỏ thắm, trường tiên trong tay như có linh tính phối hợp chặt chẽ cùng chủ nhân, tiêu diệt toàn bộ đám người tự cho là chính nhân quân tử, thật ra chỉ là 1 đám ngụy quân tử, chuyên ức hiếp nữ nhân. Máu tươi lênh láng, xác người chồng chất, nàng đứng giữa đám người kia, máu bắn lên khắp người, nàng bây giờ càng thêm yêu mị, vẻ đẹp kia, cuồng huyết kia tựa như diêm la đòi mạng, nàng là ác quỷ đến từ địa ngục. Mà ác quỷ thì làm sao xứng đáng có được hạnh phúc. Mũi tên bay như xé gió cắm phập vào tim nàng, nàng đưa ánh mắt bi thống nhìn người đã bắn nàng. Là hắn, người mà nàng yêu nhất cũng là người nàng hận nhất, hắn bắn nàng, ánh mắt lạnh lẽo kia chỉ chứa đựng sát khí cùng hận ý. Hồ Mỹ Ly tay ôm lấy ngực đau đớn quần quai, thân hình cúi gập xuống.

- Bà bà, người không sao chứ? Lâm Thiên Vũ lo lắng hỏi.

Hồ Mỹ Ly ánh mắt mờ mịt nhìn nàng, lại tiếp tục nói:

- Nàng bỏ chạy, hắn đuổi theo, đuổi theo đến khi nàng đã hết đường lui, đứng trước bờ vực, hắn giả nhân giả nghĩa bảo nàng buông tay chịu trói, nàng Hỏa Hồ, thà chết chứ không khuất phục. Trường bào đỏ thắm phất phơ trong gió, nàng gieo mình xuống vực, mắt vẫn nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ của hắn, nàng muốn nhớ rõ diện mạo của hắn, muốn khắc sâu đến tận tâm can, muốn nhìn hắn 1 lần cuối cùng.

Nói vừa xong Hồ Mỹ Ly trong miệng phun ra 1 ngụm máu tươi. Lâm Thiên Vũ sợ xanh mặt đỡ nàng ta ngồi dậy, nhanh tay bắt mạch, Lâm Thiên Vũ đột nhiên hoảng hốt nhìn Hồ Mỹ Ly, giọng run run hỏi:

- Bà bà, người tại sao không có mạch tượng?
- Đừng quan tâm đến ta, Thiên Vũ, người có biết ‘nàng’ mà ta nói là ai hay không? Hồ Mỹ Ly ánh mắt bi thương tột cùng hỏi, khóe mắt vẫn còn chưa khô lệ.
- Ta biết, ‘nàng’ ... Là bà bà có phải hay không? Lâm Thiên Vũ nói, nhanh tay đỡ lấy thân hình của Hồ Mỹ Ly lo sợ nàng ngã.
- Thông minh, hài tử ngoan, con có thể hứa với ta 1 việc hay không? Hồ Mỹ Ly dường như là đang van xin.
- Người nói đi, việc gì con cũng hứa. Nhìn bộ dáng đau khổ của Hồ Mỹ Ly lúc này Lâm Thiên Vũ nước mắt tuôn như mưa.
- Ngoan, đừng khóc. Ta muốn con trả thù giúp ta, phải đem tất cả đám người đã ám hại ta từng người giết sạch để tể linh hồn của ta. Hồ Mỹ Ly ánh mắt tràn ngập hận ý nói.
- Con biết con sẽ giúp người trả thù, sẽ giết chết bọn chúng không chừa 1 người. Lâm Thiên Vũ hứa chắc như đinh đóng cột.
- Ngoan, ta tin con sẽ không phụ lòng ta đâu. Đây là nội công tâm pháp bí truyền ta đã viết lại sao cho dễ hiểu, con hãy cất đây, ngày ngày đều phải luyện tập. Phốc. Hồ Mỹ Ly lại óc ra 1 ngụm máu.
- Bà bà, người đừng nói nữa, con nhất định sẽ cứu người, hoàn hồn đan, hoàn hồn đan đâu? Lâm Thiên Vũ run run tìm kiếm khắp người Hồ Mỹ Ly, muốn tìm ra cái túi da dê mà Hồ Mỹ Ly vẫn luôn mang theo bên người, hoàn hồn đan kia có thể khởi tử hoàn sinh, giải bách độc.
- Con đừng tìm kiếm nữa ta đã cho tất cả vào tay nải của con rồi. Hồ Mỹ Ly cười nhẹ đáp.
- Con về nhà lấy. Lâm Thiên Vũ nói, đứng bật dậy định phi thân về nhà.
- Đừng đi. Hồ Mỹ Ly nắm lấy tay Lâm Thiên Vũ không buông, lại nói: – Đừng đi đâu hết, đến đây.

Lâm Thiên Vũ trong lòng vạn lần không muốn nhưng không nỡ hất tay Hồ Mỹ Ly ra, bộ dáng nàng ta lúc này khiến nàng đau lòng. Lâm Thiên Vũ đi đến trước xe lăn của Hồ Mỹ Ly, theo chỉ dẫn ngồi xoay lưng lại với Hồ Mỹ Ly, vận khí, đột nhiên 1 bàn tay đặt lên lưng nàng, Lâm Thiên Vũ cảm nhận được bàn tay kia thật là nóng, đang đưa 1 thứ gì đó vào cơ thể nàng, rất nóng, rất nóng, nóng đến nàng đổ mồ hôi đầm đìa, người run run vì khó chịu, khắp người như có 2 dòng điện chạy dọc, không hòa vào nhau đang đối kháng mãnh liệt.

- Vận khí đi. Hồ Mỹ Ly từ phía sau chỉ dẫn.

Lâm Thiên Vũ làm theo, 1 lúc sau liền cảm thấy thoải mái hơn, 2 dòng sức mạnh kia dường như đang dần dung nhập vào nhau, từng chút từng chút một ngấm vào cơ thể nàng, tứ chi nàng sung mãn đầy lực, thần khí cũng thanh sảng hơn, thân thể dường như nhẹ đi rất nhiều.

Rất lâu sau đó, Hồ Mỹ Ly buông lỏng tay ngã ngồi ở trên xe, Lâm Thiên Vũ sau khi điều hòa khí tức 1 lúc thì mới xoay người, vừa xoay người liền nhìn thấy Hồ Mỹ Ly tóc bạc trắng, ánh mắt đỏ ngầu, tơ máu nổi chằng chịt trên gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc. Lâm Thiên Vũ bất chấp sợ hãi nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng ta, hoảng sợ gọi:

- Bà bà, người sao rồi?
- Ta không sao, Vũ nhi, con bây giờ đã là 1 thân võ công cao cường, không 1 ai có thể ức hiếp con được. Phốc. Lại 1 ngụm máu phun ra từ miệng Hồ Mỹ Ly.
- Bà bà. Lâm thiên Vũ khóc, nàng gọi to như sợ hãi Hồ Mỹ Ly sẽ không còn nghe được nữa.
- Vũ nhi, con có thể gọi ta 1 tiếng nương hay không? Hồ Mỹ Ly ánh mắt mờ mịt nói như cầu khẩn.
- Nương, nương, nương... Lâm Thiên Vũ vừa khóc vừa gọi.
- Con ngoan, nương không thể ngày ngày đốc thúc con luyện võ, không thể cùng con hái dược, chế độc được nữa. Hồ Mỹ Ly nước mắt nhạt nhòa, run run vươn bàn tay mảnh khảnh vuốt ve gò má Lâm Thiên Vũ.
- Không, con sẽ không để người chết. Lâm Thiên Vũ khóc rống.

- Vô dụng, ta nằm đó là trúng cổ độc, ngay cả sư phụ của ta cũng không thể cứu chữa, chỉ có thể dùng các loại độc khác cùng với nội công mà áp chế, nay ta mất đi nội công chính là độc phát công tâm, đã không còn đường cứu chữa. Hồ Mỹ Ly nói như đang bàn chuyện thời tiết.
 - Không, con trả lại nội lực cho người. Lâm Thiên Vũ nói xong liền vận nội lực muốn truyền sang người Hồ Mỹ Ly.
 - Vô dụng, thời khắc của ta đã đến. Nói xong lại phun ra 1 ngụm máu, Hồ Mỹ Ly thở dốc, dường như nói chuyện là 1 chuyện rất khó khăn, mày nhúu chặt lại, đau đớn thống khổ.
 - Không, con không muốn. Lâm Thiên Vũ khóc đến khàn cả giọng.
 - Con ngoan... Ta rất hạnh phúc vì có con bên cạnh... Ta sẽ luôn... Bên cạnh con, bảo hộ cho con. Hồ Mỹ Ly nói, thở dốc liên tục, dường như thời khắc sinh tử đang cận kề.
 - Con không muốn, không muốn đâu. Lâm Thiên Vũ đầu lắc nguầy nguậy nước mắt rơi như mưa.
 - Con ngoan... Nhớ... Đừng... Đừng như ta... Vương... Vào... Chử... Tình... Nói xong những lời này Hồ Mỹ Ly cũng nhẹ nhàng nhắm mắt, cánh tay mảnh khảnh buông thõng xuống, nàng đã ra đi, vĩnh viễn ra đi, trên mặt vẫn còn nở nụ cười hạnh phúc. Nàng cuối cùng cũng có thể đi tìm con của nàng.
 - Không.... Tiếng hét tê tâm phế liệt vang lên, vọng khắp sơn cốc, làm những chú chim đậu gần đấy cũng hoảng hốt bay tứ tung, muôn thú cũng vì âm thanh ghê rợn này làm sợ mà chạy đi tìm nơi ẩn nấp.
- Lâm Thiên Vũ lại mất đi 1 người thân, người có thể xem như người mẹ thứ 2 của nàng, tuy nàng ta không ôm ấp, không dùng những từ ngữ để bày tỏ tình yêu với nàng nhưng vẫn luôn dùng hành động để nói cho nàng biết, nàng ta có bao nhiêu yêu thương dành cho nàng. Lâm Thiên Vũ lại mất đi 1 người mẹ...

23. Chương 23

Chương 23: Nữ hiệp ra tay

Sau khi chôn cất Hồ Mỹ Ly, Lâm Thiên Vũ 3 ngày sau mới chuẩn bị rời đi, lúc xốc lại tay nải thì phát hiện rất nặng, liền mở ra xem, trong bao ngoài y phục do Hồ Mỹ Ly chuẩn bị cho nàng ra còn có 1 bao nhỏ, Lâm Thiên Vũ tò mò mở ra liền bị lóa mắt, thứ ánh sáng lấp lờ làm chói mắt nàng, mãi 1 lúc sau nàng mới thích ứng được thì liền há hốc mồm.

What xì what, vàng ở đâu ra mà lăm thế??? 1 bao toàn vàng, còn có trang sức, vòng tay phi thúy, trâm cài bằng ngọc, vòng cổ ngọc trai, nhẫn, bông tai... Rất rất nhiều thứ có giá trị, cái đồng này mà đổi thành tiền có thể nuôi sống nàng cả đời.

Hồ Mỹ Ly lấy đâu ra thứ này chứ?! Lâm Thiên Vũ suy nghĩ ít lâu liền nhớ ra, Hồ Mỹ Ly lúc trước từng nói qua, sư phụ của nàng ta là đại thần y được vạn người kính trọng, ngay cả vương gia đương triều còn phải nể người 3 phần. Chỉ là xui xẻo lúc trên đường hành y tế bần(chữa bệnh cho người nghèo) thì gặp cướp, ông 1 thân thư sinh trói gà không chặt chỉ biết chạy, chạy làm sao lại trượt chân lăn xuống núi, sau đó lăn làm sao lại lăn luôn xuống vực, may là có cây cối che chắn nếu không đã sớm về châu ông bà. Về sau Hồ Mỹ Ly lại rớt xuống, ông gặp được thì cứu chữa, sau hai người nương tựa vào nhau mà sống, tuy nói sư phụ kia là thần y, tiền kiếm được không ít nhưng là lại không xài được. Haizz vậy thì nàng xài giúp họ vậy.

Ngoài bao vàng, nàng còn phát hiện 1 lá thư, Lâm Thiên Vũ mở ra thư, là của Hồ Mỹ Ly để lại cho nàng, trong thư nói hồng tiên cùng Hỏa Vũ Hồ trăm bà để lại cho nàng, còn có vàng kia có thể giúp nàng sống thoải mái, còn căn dặn nàng phải biết tự chăm sóc lấy bản thân khi không có người chiếu cố. Đọc đến đây Lâm Thiên Vũ lại rơi nước mắt, bà bà đến khi chết vẫn luôn quan tâm cho nàng, sợ nàng khi trở lại trên kia đói khổ.

Đọc thêm vài dòng bàn tay của Lâm Thiên Vũ siết chặt lại, đoạn thư sau bà bà có nhắc đến, tên bạc tình phụ nghĩa kia là thiếu chủ của Vạn Kiếm sơn trang, Vạn Kiếm Phong. Còn có đám người tự xưng là bạch

đạo vu oan giá họa cho bà bà đều là đám người tự cho là đức cao quyền trọng, 1 đám bỉ ổi dễ tiện chuyên kéo bè kéo phái đánh hùa, đúng là 1 lũ chó.

Bà bà liệt kê ra từng tên từng tên 1, rất rõ ràng là muốn nàng tìm đến nơi và giết sạch bọn chúng, trong đó gồm có:

Độc Cô Sầu trưởng môn phái Nga Mi, Vô Năng đại sư của Thiếu Lâm, Đường Hổ của Đường Môn, Di Tiểu của phái Thiên Sơn và một vài môn phái không có danh tiếng khác. (Anchan: ai chơi Võ Lâm Truyền Kỳ hay Thiên Long Bát Bộ chắc đều biết mấy môn phái này ha, ta rất rất là mê game nhưng mà lại ghét chơi mấy phe chính đạo toàn chơi ngũ độc hại người thôi hơ hơ)

Lâm Thiên Vũ nắm chặt lấy nắm tay, mắt hiện lên tia máu, sát ý nồng đậm, nàng thề, nhất định sẽ cho đám người kia trả giá thật nặng.

Lại đọc thêm 1 đoạn Lâm Thiên Vũ mới phát hiện hình như trong ‘danh sách giết’ của Hồ Mỹ Ly còn thiếu 1 người. Người kia chính là ả tiện nhân tên là Lan nhi, nàng nhất định không để ả chết 1 cách thống khoái đâu, nàng nhất định phải khiến ả muốn chết không được muốn sống không xong.

...

Theo chỉ dẫn của Hồ Mỹ Ly, Lâm Thiên Vũ đi đến bên vách núi mà ngày thường 2 người vẫn hay ra đây hái dược. Nàng cố nhịn không khóc, tay nắm chắc lấy tay nải, nhún người 1 cái liền như có thêm 2 cánh, nhẹ nhàng phi thân lên trên núi, động tác nhẹ nhàng, nhanh nhẹn lại chuẩn xác, chưa đầy 10 bước đạp để lấy điểm tựa nàng đã lên đến bờ vực, nói bờ vực thật ra chỉ là sườn núi, sau khi lên đến nơi, Lâm Thiên Vũ đảo mắt nhìn xung quanh, khắp nơi đều 1 màu xám u buồn, cây cối đã rụng lá, nơi này chính thức bước vào mùa đông lạnh giá, mà nơi nàng đang đứng lại không phải là Đào Hoa thôn, nơi đây cảnh vật xa lạ, nhìn khắp nơi cũng chẳng thấy được căn nhà nào.

Lâm Thiên Vũ bước đi, nàng bây giờ đã biết kẻ thù của nàng là ai, nhưng không biết làm cách nào có thể tìm được bọn họ. Nàng ảo não thở dài, thật là bà bà nói cho nàng biết nên giết người nào nhưng đã quên chỉ đường cho nàng đi tìm bọn họ, có phải là cố ý làm khó nàng hay không, đâu phải bà bà không biết nàng là vua mù đường.

Nhắc đến Hồ Mỹ Ly hốc mắt Lâm Thiên Vũ lại nóng lên, nàng kiên cường không khóc, nàng phải đi trả thù, không thể suốt ngày chìm đắm trong nước mắt. Bà bà dạy nàng 1 thân võ công chính là muốn nàng giúp người báo thù, nàng nhất định không làm bà bà thất vọng.

Trong lúc Lâm Thiên Vũ còn đang hạ quyết tâm, cố gắng suy nghĩ xem sẽ đi hướng nào thì đột nhiên nghe được có 1 âm thanh rất nhỏ truyền vào tai. Nàng cố đồng tai lên, lắng nghe xem là thứ âm thanh gì. Nếu nàng đoán không lầm thì thứ âm thanh này hình như là tiếng kim loại va vào nhau, không chính xác hơn là tiếng vũ khí va vào nhau.

Lâm Thiên Vũ tò mò đi về phía phát ra âm thanh, thứ âm thanh kia ngày 1 gần, đi thêm chục bước nàng liền phát hiện phía xa xa kia có 1 đám người vây quanh 1 người, ý đông hiếp ít, đang đánh nhau túi bụi, cây, lá, bụi trộn lẫn với nhau thành 1 thứ hỗn tạp bay đầy trời, đám người kia cũng đang hăng say chiến đấu.

Nói ra đám người kia cũng thật là quá tệ đi, 1 đám chừng ba bốn chục người vây đánh 1 người mà đánh không xong, mà tên kia có phải lành lặn gì cho cam, cả người đầy vết thương đó thôi.

Khoan, vết thương, cái đám kia thật là dễ tiện mà, mấy chục người đánh 1 người còn đánh người đang bị thương nữa. Lâm Thiên Vũ nóng máu định chạy sang giúp 1 tay, chân còn chưa bước liền chân chừ, nàng là đang trên đường tìm kẻ thù, không nên dây dưa vào mấy chuyện phiền toái. Nhưng là thấy chết mà không cứu thì không đáng mặt anh hùng. Trong lúc Lâm Thiên Vũ đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng thì đột nhiên vị ‘anh hùng’ 1 người chấp 1 đám lên tiếng:

- Đường Dẫn, ngươi là kẻ bỉ ổi dám thừa lúc ta mất cảnh giác mà hạ độc ta, ngươi còn dám tự xưng là bạch đạo? - Thứ người như ngươi ta cần chi phải dùng phương thức quang minh chính đại, giết người chính là giúp võ lâm trừ hại, truyền ra ngoài ta còn được người người tôn kính nữa là. Đường Dẫn về mặt nham hiểm cười đều.

- Bỉ ổi. Anh hùng 1 tay che vết thương ở ngực, tay kia nắm chặt chuôi kiếm, xem ra là độc đã phát huy tác dụng.

- Bỉ ổi? Ha ha ha, ta bỉ ổi thì sao? Có trách thì trách Đao Mộc Chính người đắc tội với Đường Môn chúng ta, tuyệt mệnh tán đã phát huy tác dụng, người có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi số chết. Đường Dẫn nói xong còn cười đến thật man rợ.

- Thật không. 1 giọng nói thanh thúy vang lên, Lâm Thiên Vũ từ sau bụi cây đi ra, nàng 1 thân hồng y đỏ chói mắt, bên ngoài còn khoác áo choàng lông chồn màu trắng càng thêm nổi bật lên khuôn mặt trắng hồng cùng nốt chu sa đỏ thắm trên trán, tóc dài buông xõa, bay bay trong gió, ánh mắt lại lạnh lẽo, ngập tràn sát khí, bộ dạng nàng lúc này tựa như tiên nữ lại tựa như ác quỷ đến từ địa ngục trông thật quỷ mị.

Đám người Đường Môn cùng Đao Mộc Chính đồng loạt nhìn nàng, ánh mắt trợn to kinh ngạc, lúc lâu sau Đường Dẫn hoàn hồn, nhìn nàng cười đến thập phần thâm tà, chỉ thiếu nước miếng chảy ròng ròng là đủ.

- Tiểu mỹ nhân, nàng là đi lạc đến nơi này sao, đợi bản đại gia giải quyết xong chút chuyện liền dẫn hầu nàng. Nói xong còn ra hiệu ấy tên tay sai tiến đến, ý định bắt nàng.

Lâm Thiên Vũ khi nãy còn chưa quyết định xong là có nên cứu hay không nhưng khi vừa nghe nhắc đến bạch đạo cùng Đường Môn thì ngay lập tức quyết định bất chấp vị anh hùng kia là ai đi chăng nữa, nàng vẫn quyết định giết chết đám người Đường Môn này, bởi vì Đường Môn bọn họ chính là kẻ thù của nàng.

Đám tay sai nhìn thấy chỉ thị của chủ nhân liền đi đến chỗ Lâm Thiên Vũ, bàn tay dơ sẵn đưa ra định chạm vào nàng, vạt áo nàng còn chưa chạm đến thì đột nhiên tay đứt lìa rơi xuống đất, Lâm Thiên Vũ nhướng mày nhìn người đã không chút lưu tình xuống tay, chỉ 1 nhát kiếm liền chém đứt 2 cánh tay của 2 tên đang định túm lấy nàng.

Đao Mộc Chính thở hổn hển phi thân đến chỗ Lâm Thiên Vũ, thân hình cao lớn che chắn cho nàng, không chút lưu tình xuống tay với những kẻ có ý định chạm vào nàng, sau đó liền nói:

- Cô nương, nơi này không phải chỗ để nữ nhi như người đi vào, nhanh chạy đi.

Lâm Thiên Vũ nhướng mày, giả vờ như không nghe thấy Đao Mộc Chính vừa nói gì, lẳng lặng đánh giá hần ta, xem ra hần cũng là 1 người tốt, ít nhất là không muốn người khác bị liên lụy, điểm này ăn chắc cái đám người tự xưng là bạch đạo kia.

- Đao Mộc Chính, người chết đến nơi còn nhiều chuyện dám xen vào chuyện của ta? Đường Dẫn rống.

- Chỉ cần ta còn sống, người đừng mơ tưởng hại đến nàng. Đao Mộc Chính nói chắc như đinh đóng cột.

- Chỉ với câu nói này, ta sẽ giúp người. Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt nói, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Đường Dẫn, nàng tránh khỏi che chở của Đao Mộc Chính. Sự che chở kia làm nàng bất giác nhớ đến 1 người, hần... Bây giờ không biết có khỏe không? (anchan: anh ko khỏe chút nào chị ạ, anh mắc bệnh tương tư đang chờ chị mang thuốc giải đến kìa)

- Người là người của Đường Môn? Lâm Thiên Vũ ánh mắt băng lãnh đến cực độ, trong giọng nói hàm chứa sát ý, hướng về phía Đường Dẫn hỏi.

- Đúng vậy, mỹ nhân, theo ta nàng sẽ được sống sung sướng. Đường Dẫn còn chưa nhận ra tính chất nghiêm trọng của sự việc, vẫn đang ra sức dẫn dụ.

- Chỉ vì câu nói này, các người hôm nay nhất định phải chết.

Lâm Thiên Vũ sát khí nồng đậm, vừa nói xong liền rút ra trường tiên, nhanh như chớp lao vút về phía trước, trường tiên bay như xé gió lao thẳng về phía kẻ thù, như con mãnh xà âm ngoan cay độc, quần đến kẻ nào liền ko chút nương tình xoắn lấy chỉ trong giây lát đối phương liền chết ngay tức khắc. Thân thủ nàng nhanh nhẹn, ra tay nhanh đến nỗi không ai có thể thấy được nàng là ra tay vào lúc nào, chỉ thấy bóng hồng chợt lóe, tiếng roi sắc bén cắt qua không khí đồng thời cũng là tiếng đám người Đường Môn phát ra tiếng kêu la. Hỗn chiến diễn ra giữa 1 đám nam nhân to lớn cùng 1 nữ nhân nhỏ nhắn, cuộc chiến tưởng chừng là không cân sức nhưng chuyện không thể vẫn trở thành có thể. Từng người đổ gục xuống, máu me bê bết, loang lổ khắp nơi nhưng thân hình nàng vẫn sạch sẽ trắng muốt như lúc ban đầu, 1 chút máu tanh

cũng không dính đến. Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng không có nửa điểm bối rối hay sợ hãi, nếu nói đây là lần đầu tiên nàng giết người thật không có ai tin.

Người ngã xuống ngày 1 nhiều, những kẻ còn sống sót lại cũng nhanh chân chạy thoát thân, bỏ lại Đường Dẫn còn đang lui dần về phía sau, ý định tẩu thoát. Chân hắn vừa bước đi 1 bước liền cảm giác được có cái gì đó quẩn lấy chân, nhìn xuống liền thấy trường tiên đang cuốn chặt lấy thịt thật chặt, cơ hồ là muốn siết gãy chân hắn. Đường Dẫn còn chưa kịp phản ứng, Lâm Thiên Vũ liền vận nội công, chỉ nghe ‘crắc’ 1 tiếng Đường Dẫn liền quỵ 1 chân xuống đất, 2 tay ôm lấy cái chân bị gãy lăm lộn thống khổ.

Trường tiên sau khi rời khỏi cổ chân của hắn liền mạnh mẽ quẩn chặt lấy cổ họng của hắn, nàng không chút lưu tình tăng thêm lực đạo. Đường Hồ 2 tay ghì chặt lấy trường tiên đang quẩn lấy cổ, vẽ mặt đau đớn nhăn nhó thành 1 đống, lồng ngực phập phồng, há to miệng muốn hút lấy không khí nhưng vô dụng, hắn càng phản kháng trường tiên càng ngoan độc thít chặt hơn, chỗ bị trường tiên quẩn lấy da thịt bị bong tróc lên từng mảng bê bết máu. Hắn dùng hết sức lực cuối cùng thì thảo van xin nàng tha cho. Nhưng sát ý trong ánh mắt băng lãnh của nàng 1 chút cũng không tiêu giảm, trường tiên cứ thế thít chặt cho đến khi 2 tay hắn buông lỏng, lưỡi cũng thè ra ngoài, 2 mắt trợn trắng, sau cùng thân hình như con diều đứt dây ngã ngang ra đất.

Đường Dẫn chết, 1 lúc sau Lâm Thiên Vũ tâm tình mới lắng xuống, sát khí dần vơi đi. Nàng xoay người đối diện với Đoan Mộc Chính, thấy hắn cũng đang thở hổn hển chuẩn bị hấp hối liền không chút do dự bước đến, đưa tay bắt mạch cho hắn. Sau nàng lại lục lọi trong túi da đeo bên người, lấy ra 1 lọ thuốc, đổ ra 1 viên cho vào miệng hắn. lại đỡ hắn ngồi ngay ngắn dậy, chính nàng cũng ngồi vào phía sau lưng hắn, vận công giúp hắn ngăn chặn độc tính công tâm.

Thời gian khoảng 1 nén nhang, Lâm Thiên Vũ vận công khuôn mặt ướt đầm mồ hôi, sau mạnh tay vung 1 chưởng lên lưng Đoan Mộc Chính, ngay tức khắc hắn ói ra 1 ngụm máu đen, tiếp đó ho sặc sụa 1 hồi lâu liền tự mình ngồi ngay ngắn vận công điều hòa khí tức.

Lâm Thiên Vũ lại bắt mạch cho hắn 1 lần nữa, sau khi chắc chắn độc của hắn đã được tiêu trừ liền xoay người định rời đi.

Đoan Mộc Chính biết nàng định rời đi liền ngăn cản:

- Cô nương, đa tạ ơn cứu mạng của người, Đoan Mộc Chính ta sau này nhất định sẽ trả ơn.
- Có biết Vạn Kiếm sơn trang đi hướng nào không? Lâm Thiên Vũ lơ đãng lời cảm ơn của hắn, chỉ nhàn nhạt hỏi.
- Đi về hướng tây khoảng 300 dặm(1 dặm = 1,6km) sẽ gặp 1 trấn nhỏ, sau đó hỏi đường đi về Vĩnh Lạc thành ở hướng bắc, sau khi đến được Vĩnh Lạc Thành từ thành tây đi thêm 500 dặm đến vùng ngoại ô, tìm hỏi bất cứ ai ở nơi đấy bọn họ sẽ chỉ đường cho cô nương đến Vạn Kiếm sơn trang. Đoan Mộc Chính nói 1 lời, Lâm Thiên Vũ nghe mà chóng mặt, cái gì mà hướng tây rồi hướng bắc rồi 300 dặm, nàng có biết 300 dặm là bao nhiêu đâu.
- Chậm đã để ta lấy giấy ghi lại kẻo quên. Lâm Thiên Vũ bận rộn lục lọi tìm ra giấy, có giấy nhưng không có viết, nàng phải làm sao đây?

Lâm Thiên Vũ còn đang lo không có viết liền nhìn thấy Đoan Mộc Chính 1 thân toàn là vết thương bê bết máu, mắt nàng đột nhiên lóe sáng, 1 ý nghĩ tà ác hiện lên trong đầu nàng, thật xin lỗi nàng là vì hết cách rồi nên mới làm vậy.

Lâm Thiên Vũ ngồi xổm xuống bên cạnh Đoan Mộc Chính, tay ngọc đưa lên, chạm vào vết thương còn đang rỉ máu của hắn, đầu ngón tay dính vào thứ chất lỏng sền sệt tanh tưởi mà ấm nóng, Lâm Thiên Vũ rất chi là tự nhiên dùng máu của Đoan Mộc Chính thay mực mà viết lên giấy. (Anchan: oa chị thật là dã man)

Đoan Mộc Chính đỡ khóc đỡ cười, nàng thật là xem hắn như cái nghiên mực.

Sau khi viết xong, Lâm Thiên Vũ dợm bước xoay người định rời đi, không biết là suy nghĩ cái gì đột nhiên đứng lại, lấy trong túi ra 1 cái lọ, ném cho Đoan Mộc Chính, trước khi đi còn nói:

- Dược này cầm máu rất hiệu quả.

Vừa nói dứt câu, thân hình nhỏ xinh liền biến mất không thấy tăm hơi, “khinh công của nàng quả thật là xuất quỷ nhập thần.” Đoan Mộc Chính thầm tán thưởng.

24. Chương 24

Chương 24: Gặp lại

Lâm Thiên Vũ theo chỉ dẫn của Đoan Mộc Chính, phi thân đi về tây, đi khoảng nửa ngày đường thì nhìn thấy phía xa xa có 1 cái trấn, nơi đây chắc là trấn nhỏ mà Đoan Mộc Chính nhắc đến. Nàng thôi không phi thân nữa, đi bộ đến, tìm 1 khách điểm thuê 1 gian phòng sạch sẽ, ăn qua chút thức ăn, nghỉ ngơi 1 đêm, sáng hôm sau liền thuê 1 chiếc xe ngựa, hướng Vĩnh Lạc thành đi đến.

Nếu hỏi tại sao Lâm Thiên Vũ nàng 1 thân võ công cao cường sao không sử dụng khinh công vừa nhanh lại đỡ tốn 1 số tiền?

Tha cho nàng đi, hôm qua ‘bay’ cả 1 đoạn đường dài như thế nàng đã biết khổ rồi, thà ngồi xe ngựa còn sướng hơn, mà nàng có biết Vĩnh Lạc thành là đi hướng nào đâu.

Ngồi xe suốt 1 ngày, lưng mông gì của nàng cũng ê ẩm hết, tuy nói đây là xe ngựa thượng hạng, chỗ ngồi lót 1 tấm đệm dày mềm, bên trong xe cũng đầy đủ tiện nghi, nhưng là vẫn không đủ. Vì thế Lâm Thiên Vũ quyết định chỉ ngồi xe ngựa vào ban ngày, ban đêm phải dừng lại nghỉ chân ở khách điểm.

Dự tính ban đầu chỉ cần 10 ngày là có thể đến nơi, nhưng Lâm Thiên Vũ nói xe chạy nhanh rất xóc, vì vậy xa phu đành phải cho xe chạy chậm lại, trên đường đi cứ thấy thôn trấn đều dừng lại nghỉ ngơi ăn uống, vì vậy khi đến Vĩnh Lạc thành đã là chuyen của 19 ngày sau.

Vĩnh lạc thành nằm ở hướng bắc, không giống với Thanh An thành bao quanh là núi non trùng trùng điệp điệp, nơi đây được bao quanh bởi con sông Hồng Lô, mùa đông đến người dân nơi đây ai cũng 1 thân áo bông ấm áp, nhìn sơ cũng đoán được nơi đây là cuộc sống ấm no không có đói rét, không như Thanh An thành, có cả 1 con đường khát cái(ăn mày).

Tiết trời ngày 1 lạnh hơn, Lâm Thiên Vũ đoán chắc khoảng 10 ngày nữa sẽ có tuyết. Xe ngựa dừng lại trước khách điểm tốt nhất của Vĩnh Lạc thành, xa phu đỡ Lâm Thiên Vũ xuống xe, nàng tay ngọc đưa lên, xóc lại cổ áo choàng, nơi đây thật lạnh a.

Sau khi thưởng thêm cho xa phu vài lượng bạc, nàng cầm lấy tay nải bước vào khách điểm.

Nơi đây vừa là khách điểm lớn nhất thành cũng là tửu lâu nổi tiếng nhất thành, thức ăn và rượu là cực phẩm, thái độ phục vụ cũng không thể chê.

Lâm Thiên Vũ 1 thân hồng bào đỏ thắm, dung nhan diễm lệ thu hút vô số ánh nhìn, nhưng là ánh mắt băng lãnh của nàng khiến cho đám người ái mộ kia không dám đến gần, lạnh a, mắt nàng còn lạnh hơn cái lạnh ngoài trời a.

Tiểu nhị đưa nàng đến gian phòng thượng hạng ở cuối lầu, khá biệt lập lại yên tĩnh, Lâm Thiên Vũ đảo mắt nhìn quanh phòng, cảm thấy khá vừa ý, thưởng cho tiểu nhị 1 ít bạc vụn, dặn dò mang nước ấm vào phòng, tiểu nhị liền vui vẻ đi ra ngoài, trước khi đi cũng không quên đóng cửa.

Nước ấm được mang đến, Lâm Thiên Vũ thoải mái ngâm mình trong thùng tắm, nhắm mắt thư thái, một lúc lâu sau mới ra khỏi thùng tắm, lúc xóc lại đám y phục trong bao, Lâm Thiên Vũ thật đỏ mặt cười, y phục của nàng ngoại trừ cái áo lông chồn là màu trắng ra thì tất cả những thứ còn lại đều là màu đỏ.

Nàng thật không biết Hồ Mỵ Ly lại yêu thích màu đỏ như vậy, y phục chuẩn bị cho nàng từ trên xuống dưới chỉ có 1 màu đỏ, cả giày thiếu hoa cũng không tha.

Lâm Thiên Vũ không ghét màu đỏ nhưng là cái cảm giác chói lọi khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên, mấy ngày nay bận rộn không thể mua thêm vài bộ quần áo khác, ngày mai nàng nhất định phải đến cửa hàng quần áo mua thêm vài bộ y phục khác màu mới được.

Mặc xong y phục, Lâm Thiên Vũ rời khỏi phòng, ăn 1 chút thức ăn, vốn là nàng định dùng bữa trong phòng, nhưng là không biết vì sao sau khi mặc xong y phục nàng lại vô thức đi ra ngoài.

Tiểu nhị cung kính đưa nàng đi lên lầu, trên lầu bài trí trang nhã lại ấm áp, khắp nơi đều để ấm lò. Cả gian lầu chỉ có chừng 5 bàn ăn, còn lại là các phòng ăn riêng biệt. Lâm Thiên Vũ không muốn bị quấy rầy vì vậy quyết định ăn trong phòng, tiểu nhị đưa nàng đến 1 gian phòng.

Nói gian phòng thật ra chỉ là dùng tấm gỗ mỏng ngăn ra giữa 2 bên, tạo ra 1 không gian riêng, bên ngoài cửa chỉ dùng 1 tấm màn dài treo xuống, vài chuỗi ngọc được thả theo tấm màn, gian phòng này trang trí cũng thật kỳ lạ nhưng cũng không kém phần tao nhã, xung quanh treo những bức đồ họa, tranh chữ, bốn góc đều để ấm lò, không gian ấm áp lại khá yên tĩnh. Nhưng là gian phòng này cách âm không tốt, nếu muốn bàn chuyện làm ăn, người khác đều chọn gian phòng ở lầu trên, nơi đó mới thực sự gọi là phòng.

Lâm Thiên Vũ cũng không phải là thương nhân làm ăn nên rất dễ tính, nơi này lại trang trí đặc biệt như vậy nàng khá là thích.

- Người có biết Vạn Kiếm sơn trang không? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Dạ biết, Vạn Kiếm sơn trang là trang lớn nhất trên giang hồ rất nổi tiếng, trang chủ là Vạn Kiếm Phong đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, vạn người tôn kính – Tiểu nhị mãi mê tung hô mà quên mất nhìn sắc mặt đang ngày càng đen kịt của Lâm Thiên Vũ.

- Hay cho câu hành hiệp trượng nghĩa. Lâm Thiên Vũ cười khẩy. Sau lại nói: – Thuê giúp ta 1 cỗ xe ngựa tốt nhất, bạc còn lại cho người – Lâm Thiên Vũ quăng ra 1 thỏi bạc.

- Đa tạ khách quan – Tiểu nhị vui mừng rối rít, nhận lấy thỏi bạc, đứng 1 bên chờ phân phó.

Lâm Thiên Vũ gọi vài món ăn bản địa, tiểu nhị liền rời đi. Lâm Thiên Vũ nhàn nhã nhấp 1 ngụm trà, đột nhiên nghe được bên ngoài rất ồn ào, dường như là đang tranh cãi gì đó. Mà địa điểm tranh cãi lại là trước cửa phòng của nàng.

Lâm Thiên Vũ tò mò đi ra, định xem là xảy ra chuyện gì, nhìn xuyên qua tấm màn mỏng manh liền thấy tiểu nhị đang đứng trước tấm màn, che chắn không cho người trước mặt tiến vào, phía sau còn có 1 người đang nín nín kéo kéo người đang muốn tiến vào phòng của nàng. Vì có tấm màn che chắn nên nàng không thể nhìn thấy diện mạo của người kia.

- Khách quan, nơi này đã có người, vị khách quan trong kia không thích bị người quấy rầy, thỉnh khách quan đi cho. Tiểu nhị khách khí nói. - Tránh ra – Âu Dương Kỳ gần từng chữ. Hắn là nghe tiếng nàng nên muốn vào trong xem thử.

- Thiếu gia, người theo nô tài về nhà đi, lão gia, phu nhân thật lo lắng cho ngài lắm đó – A Thạch, tiểu thư đồng theo hầu Âu Dương Kỳ van nài.

- Tránh ra – Âu Dương Kỳ ánh mắt hung tợn trừng tiểu nhị, mặc cho A Thạch kéo áo hắn.

- Không, không, không được – Tiểu nhị bị ánh mắt hung tợn kia dọa sợ, 2 chân hắn muốn nhũn ra, nhưng là vẫn cứng miệng.

Lâm Thiên Vũ ở sau tấm rèm nghe cuộc đối thoại của đám người, ban đầu còn tưởng là đám hoa hoa công tử muốn đến chọc ghẹo nàng, định xoay người đi vào bàn, liền nghe được âm thanh kia.

Chỉ 2 từ ‘tránh ra’ ít ỏi nhưng nàng có thể nhận ra, đó là thanh âm rất quen thuộc, là thứ âm thanh mà ngay cả nằm mơ nàng vẫn có thể nhận ra.

Lâm Thiên Vũ hấp tấp vén lên bức màn, muốn đi ra ngoài nhìn xem có phải là hắn không.

Âu Dương Kỳ gấp đến độ muốn giết người, hắn muốn xác minh có phải là nàng không, trong lòng nóng như kiến bò trên chảo.

Lâm Thiên Vũ vừa ra đến nơi liền nhìn thấy Âu Dương Kỳ, hắn nổi trội nhất trong đám người, lúc trước dù 2 người có tách ra nhưng nàng chỉ cần liếc mắt 1 cái là có thể nhận ra hắn. Có lẽ hình bóng hắn đã vốn khắc sâu trong tâm của nàng.

Âu Dương Kỳ nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đứng ở phía sau tiểu nhị, hắn mở to mắt hết cỡ, liền hung hăng đẩy ngã tiểu nhị sang 1 bên, lao như bay đến chỗ nàng, A Thạch nắm áo của hắn cũng bị đánh bật ra xa.

Hắn chạy đến bên nàng, trong lòng ẩn chứa hàng vạn thứ cảm giác hỗn tạp, bối rối, vui mừng, lo sợ, đau nhói... Rất nhiều, rất nhiều cảm xúc vỡ òa trong hắn.

Đột nhiên hắn dừng lại, 2 người đứng đối diện với nhau, hắn cẩn thận, từng chút 1 nhìn nàng không dám chớp mắt, sợ rằng chỉ chớp mắt 1 cái nàng sẽ lại biến mất khỏi hắn giống như giấc mơ hàng đêm hắn vẫn mơ thấy.

Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Âu Dương Kỳ, cảm xúc cũng rất kỳ lạ, vui mừng có, đau lòng có, còn 1 chút âm ỉ hạnh phúc len lỏi khắp con tim. Nhìn bộ dáng hắn chật vật nàng thật muốn khóc, Âu Dương Kỳ tuấn mỹ, thần khí thanh sáng, ánh mắt tự tin biến đâu mất, trước mắt nàng bây giờ là 1 nam nhân gầy còm, tóc tai không gọn gàng, quần áo không chỉnh tề, râu mọc lởm chởm, hốc mắt lõm sâu, 2 gò má hốc hác, ánh mắt lại hắn lên tơ máu, khắp người nồng nặc mùi rượu, nhìn hắn chẳng khác mấy tên khất cái ở Thanh An thành là mấy.

Cả 2 nhìn nhau hồi lâu, hắn run run tay vươn tới, muốn chạm vào nàng, nhưng lại sợ nàng biến mất, cánh tay giơ lên không trung lại lo sợ muốn thu về, Lâm Thiên Vũ hốc mắt ẩm ướt, nước mắt chực trào, nàng nắm lấy bàn tay toàn da bọc xương của hắn, nhẹ nhàng đem tay hắn áp vào bên má của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng cọ xát trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, nước mắt tuôn trào rơi trên tay hắn.

Tiểu nhị và A Thạch sau khi chật vật bò lên từ dưới đất, định chạy đến ngăn Âu Dương Kỳ nhưng nhìn thấy 1 màn kia, cả 2 liền ngây ngốc nhìn nhau, chẳng hiểu việc gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, cảm giác chân thật khiến hắn rơi lệ. Âu Dương Kỳ đột nhiên ôm chầm lấy Lâm Thiên Vũ, ôm thật chặt dường như lo sợ chỉ cần buông lỏng 1 tý nàng sẽ biến mất ngay lập tức, cả hai run run, đôi tay rắn chắc siết chặt lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, 2 người thân thể dán sát vào nhau không 1 khe hở, hắn dường như muốn đem nàng nhập vào thân thể của hắn để nàng và hắn mãi không chia lìa. Mặt hắn chôn tại hõm vai của nàng, vùi sâu vào mái tóc thơm mềm của nàng, tham lam hấp thụ mùi hương trên cơ thể nàng, mùi hương mà hắn hằng đêm mơ thấy, hắn khóc ướt đầm cả bờ vai nàng. Lâm Thiên Vũ 2 tay cũng gắt gao ôm chặt lấy Âu Dương Kỳ, mắt nhắm nghiền, cảm nhận được hắn run rẩy, hắn lo sợ, cùng đau đớn. Giờ phút này nàng mới biết, hắn ôn nhu với nàng, chăm sóc nàng, sủng nàng, dung túng cho nàng làm càn, tất cả mọi thứ hắn làm cho nàng là vì hắn yêu nàng.

2 người 1 nam 1 nữ ôm nhau khóc như mưa thật lâu, thật lâu sau đó, khi hắn đã bình tâm, khi hắn đã biết được rằng nàng là thật sự tồn tại mới nới lỏng vòng tay, nhưng vẫn như cũ ôm lấy nàng không muốn tách ra, hắn vĩnh viễn cũng không muốn cùng nàng tách ra.

Lâm Thiên Vũ biết hắn lo sợ, nàng ôn nhu vuốt nhẹ tấm lưng gầy guộc của hắn, như trấn an lòng sợ hãi của hắn.

Lâm Thiên Vũ phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị thức ăn cùng nước ấm đưa đến phòng ngủ của nàng, lại phân phó A Thạch đem đến 1 bộ y phục mới.

2 người liền theo lệnh mà làm, gấp gáp rời đi.

Hắn gắt gao ôm lấy nàng, mặc kệ nàng nói gì, hắn vẫn dính chặt lấy nàng. Lâm Thiên Vũ đỡ khóc đỡ cười, bất đắc dĩ nàng đành phải để cho hắn ôm lấy, dưới sự hướng dẫn của nàng trở về phòng ngủ.

Vào đến trong phòng hắn vẫn như trước không rời khỏi nàng nửa bước, hắn ngồi trên ghế ôm lấy nàng ngồi trên đùi hắn, Lâm Thiên Vũ từ trước đến giờ không để ý đến cái khái niệm gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, nàng biết hắn yêu nàng, mà nàng cũng thích hắn thôi thì mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Âu Dương Kỳ ôm Lâm Thiên Vũ trong tay, gắt gao ôm lấy nàng, đầu vùi vào vai nàng hết cựa lại cựa, như đứa bé đang làm nũng.

Lâm Thiên Vũ vì hành động này mà bật cười khanh khách, nàng yêu thương vuốt ve mặt hắn, nhìn vào ánh mắt trong suốt của hắn, nhìn không được hôn lên mặt hắn 1 cái. Đáy mắt Âu Dương Kỳ xoẹt qua 1 tia bất ngờ, sau đó là vui mừng, 2 tay siết chặt lấy eo nàng, chứng tỏ hắn bây giờ thật rất hưng phấn.

Hành động này làm tim nàng ấm áp, Âu Dương Kỳ bộ dáng đáng yêu như thế nàng là lần đầu thấy, nghĩ nghĩ thật muốn chọc ghẹo hắn. Lâm Thiên Vũ cười giảo hoạt, xoay người 1 cái đối diện với hắn, 2 chân để bên đùi trái của hắn, tay ngọc vòng qua cổ hắn, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn hắn đang ngây ngốc.

Nàng đưa mặt tới gần hắn, thật gần, rất gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nồng nặc mùi rượu của hắn đang phả vào mặt nàng, nhưng là nàng không chán ghét. Đôi môi hồng nhuận kề sát bạc môi mỏng của hắn, từng chút, từng chút nhích đến, đến khi đôi môi 2 người dán chặt vào nhau. Âu Dương Kỳ ngây ngốc nhìn nàng, Lâm Thiên Vũ khéo mắt liếc nhìn hắn 1 cái, đột nhiên cắn lấy môi hắn, cơn đau làm Âu Dương Kỳ hoàn hồn, Lâm Thiên Vũ yêu thương liếm láp lên nơi nàng vừa cắn, cái lưỡi ấm nóng vờn quanh bạc môi hắn, tận tình liếm mát nhưng không chịu tiến vào trong.

Âu Dương Kỳ bây giờ mới biết nàng là đang trêu chọc, khiêu khích hắn, hắn siết chặt 2 tay đem nàng càng tiến vào gần hắn hơn, suông sả giữ chặt lấy môi nàng, cái lưỡi bá đạo tiến vào miệng nàng, cuồn đảo quần lấy lưỡi nàng không buông, ra sức hấp thụ hương vị ngọt ngào từ môi nàng, chốc chốc lại hung hăng cắn lên môi nàng như trừng phạt, lại nhẹ nhàng liếm láp, mát lấy phiến môi hồng ngọt ngào kia. Cái lưỡi tinh quái khuấy đảo trong miệng nàng. Lâm Thiên Vũ không chịu yếu thế, nàng đáp trả, cái lưỡi mềm mại cũng quần lấy lưỡi hắn, muốn lấy đi ngọt ngào mang theo men rượu của hắn, nàng cho đi tất cả, 1 chút cũng không giữ lại cho riêng mình. Không biết đến bao lâu hắn mới buông nàng ra, Lâm Thiên Vũ thở dốc, ánh mắt nhiễm sương, khéo môi chây ra 1 sợi chỉ bạc phá lệ chói mắt bộ dáng yêu mị dư sức hạ gục tất cả đàn ông trước mặt. Âu Dương Kỳ cảm thấy tim đập nhanh 1 nhịp, ánh mắt như có lửa, tiến đến gần nàng, vươn cái lưỡi ấm áp liếm đi dịch chất ngọt ngào vươn trên khéo môi nàng, lại lần nữa xâm chiếm. hai người môi lưỡi triển miên đem tất cả những gì tốt đẹp nhất trao cho nhau.

Thật lâu sau Lâm Thiên Vũ nghe được có tiếng gõ cửa cùng với giọng của tiểu nhị, liền đẩy đẩy bả vai như đang nhắc nhở bên ngoài có người. Âu Dương Kỳ làm như không nghe thấy vẫn tiếp tục môi lưỡi dây dưa, bàn tay to lớn vuốt ve tấm lưng của nàng. Lâm Thiên Vũ then thùng, tên ngốc này từ lúc nào lại nhiệt tình như vậy. Nàng hung hãn cắn một ngụm vào môi hắn, Âu Dương Kỳ đau đớn nhưng không buông nàng ra, vẫn lý lợm quần lấy. Lâm Thiên Vũ khóc không ra nước mắt đành mặc hắn ta cắn ta cứ lấy, rất lâu sau Âu Dương Kỳ mới buông môi nàng ra, nhưng ánh mắt nóng bỏng của hắn nói cho nàng biết hắn vẫn là cảm thấy chưa đủ, cái tên ngốc này...

Tiểu nhị mang cơm và nước đem vào phòng, rất nhanh liền lui đi, Lâm Thiên Vũ dùng hết lời vừa khuyên vừa dọa kèm thêm dụ dỗ mới làm cho Âu Dương Kỳ buông nàng ra, hắn vẽ mặt như đưa đám, tâm không cam tình không nguyện đi đến thùng tắm, tự mình tắm rửa, giữa phòng được ngăn bằng 1 tấm bình phong nên nàng không thấy được cảnh mỹ nam tắm rửa, có chút tiếc nuối, nhưng là không dám xông vào, nàng dù gì cũng là nữ nhân mà, cũng biết ngưỡng a.

Lúc Âu Dương Kỳ tắm xong A Thạch cũng vừa vận mang quần áo đến, hắn tiến vào trong giúp chủ tử mặc y phục.

Xong xuôi mọi thứ, Âu Dương Kỳ đến trước mặt Lâm Thiên Vũ trình diện. Lâm Thiên Vũ nhìn hắn xong gật gù tán thưởng, bộ dáng đã khôi phục được 6, 7 phần, râu đã được cạo sạch, tóc cũng buộc cao, quần áo chỉnh tề sạch sẽ không còn lồi thối lếch thếch như trước nữa.

Sau khi đuổi A Thạch ra ngoài Âu Dương Kỳ lại sáp đến làm keo dính trên người Lâm Thiên Vũ, chu mỏ định hôn. Lâm Thiên Vũ tay ngọc chặn lại môi hắn, Âu Dương Kỳ nhử mảy, bàn tay to bắt lấy tay nàng, sau liền hôn nàng. - Sau này nếu chàng không cạo râu thì đừng hôn ta, còn nữa nếu bộ dạng lồi thối lếch thếch thì không được ôm ta, hơi rượu thì đừng đến gần ta – Lâm Thiên Vũ ánh mắt nhiễm sương, ngay sau khi Âu Dương Kỳ buông môi nàng ra liền nói.

- Được – Âu Dương Kỳ ăn đậu hủ no nê tâm tình vui vẻ liền đồng ý, có nàng bên cạnh rồi hắn sẽ không bỏ mặt bản thân nữa.

- Được rồi, trước dùng cơm – Lâm Thiên Vũ nhìn hắn cười đến sáng lạn liền thôi không cảm râm nữa.

2 người ngồi dùng cơm, hắn tay đưa cơm vào miệng, mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm, ngay cả đồ ăn cũng không gấp. Lâm Thiên Vũ bó tay đành giúp hắn gấp thêm 1 ít thức ăn.

- Lo ăn đi, đừng nhìn ta nữa – Lâm Thiên Vũ dưới ánh nhìn của hắn thì 2 má đột nhiên đỏ bừng.

- Ủm – Âu Dương Kỳ ừ cho có lệ mắt vẫn gắt gao nhìn nàng.

Lâm Thiên Vũ dở khóc dở cười, biết là hắn vì lo sợ nàng biến mất nên mới có biểu hiện như vậy, nhưng là nàng không quen bị người nhìn chăm chăm khi ăn a.

Sau khi dùng bữa xong, nàng bảo hắn theo A Thạch trở về nhà, nhưng là hắn sống chết cũng không đi, bám nàng càng chặt hơn, cơ hồ muốn siết chết nàng, Lâm Thiên Vũ chịu thua, quyết định để hắn ngủ lại ở phòng của nàng.

Âu Dương Kỳ tuy nghe lời lên giường ngủ nhưng là ánh mắt vẫn gắt gao nhìn nàng, tay cũng nắm chặt lấy tay nàng không buông.

Lâm Thiên Vũ định sẽ ngủ trên bàn, nhưng tay cứ bị hắn nắm bắt đắc dĩ đành leo lên giường nằm cạnh hắn, nàng vừa leo lên giường hắn liền xoay người gắt gao ôm lấy nàng không buông, Lâm Thiên Vũ bó tay đành ôn nhu vuốt ve sống lưng hắn như muốn bảo hắn an tâm.

Âu Dương Kỳ hơn nửa năm qua không có đêm nào có được 1 giấc ngủ ngon, nhưng đêm nay hắn lại ngủ rất sâu, không hề giật mình tỉnh giấc lần nào.

A Thạch đối với Lâm Thiên Vũ rất sùng bái, thiếu gia hơn nửa năm trước khi bị Lâm lão gia đưa về Âu Dương gia thì cứ như là người khác, cứ luôn chìm trong men rượu, ai nói gì cũng không nghe, lão gia phiền não, phu nhân thương tâm. Nhưng là vị Lâm tiểu thư kia nói gì thiếu gia liền nghe nấy, chỉ là khi bảo thiếu gia theo hắn về nhà thì người nhất quyết cãi lời, sống chết không đi.

Hắn tuy là biết ơn Lâm tiểu thư đã thu giữ thiếu gia, nhưng là cô nam quả nữ ở cùng 1 phòng, thiếu gia thì không sao, nhưng còn nàng? Tuy là hắn tin vào nhân phẩm của thiếu gia sẽ không phi lễ Lâm tiểu thư nhưng là 2 người ở cùng 1 phòng danh tiết của Lâm tiểu thư chẳng phải sẽ bị hủy hay sao.

Nghĩ vậy A Thạch liền liều chết chạy về nhà thông báo với lão gia cùng phu nhân. Lâm Thiên Vũ bây giờ còn đang bận dỗ dành Âu Dương Kỳ, không biết rằng ngày mai sẽ có 1 chuyện kinh hi đến với nàng.

25. Chương 25

Chương 25: Con dâu xấu gặp cha mẹ chồng

Mùa đông đã đến mang theo cái lạnh giá buốt bao trùm khắp nơi, ánh nắng yếu ớt của buổi sớm mai len lỏi qua từng ô cửa, báo hiệu 1 ngày mới bắt đầu.

Lâm Thiên Vũ mở ra đôi mắt gấu mèo đen sì vì cả đêm mất ngủ, nàng nghĩ là đợi hắn ngủ rồi sẽ đến bên bàn ngủ, mà cái tên ngốc Âu Dương Kỳ cứ ôm nàng suốt đêm không chịu buông, 2 người cứ giữ nguyên tư thế từ lúc mới ngủ cho đến sáng, hắn không mỏi nhưng nàng cả người đã đơ như khúc cây rồi đây, lại nói nàng dù gì cũng là con nhà đài hoàng nằm cạnh nam nhân làm sao ngủ vô chứ. Mà cái tên ngốc kia thì lại ngủ ngon lành, còn khê ngáy nữa chứ, OMG nàng điên với hắn thật, nhìn cái bản mặt ngủ ngon lành của hắn nàng thật muốn đánh ấy cái, để hắn cũng nếm thử tư vị mất ngủ là như thế nào. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ nàng cũng không mất nhân tính đến độ đó, nhìn khuôn mặt hốc hác của hắn, nàng biết hắn đã nhiều đêm mất ngủ nên không đành lòng đánh thức, nếu nàng muốn nàng có thể đẩy hắn ra bất cứ lúc nào, nhưng là nàng không nỡ.

Lâm Thiên Vũ 1 đêm này thức trắng, cho đến khi ánh nắng chiếu vào trong phòng thì mới nhẹ nhàng đẩy tay của Âu Dương Kỳ ra, xuống giường gọi tiểu nhị mang nước vào, cũng không quên căn dặn hắn nhẹ tay nhẹ chân để ai kia có thể ngủ ngon giấc.

Vệ sinh cá nhân xong Lâm Thiên Vũ rời khỏi phòng định mua thêm vài bộ y phục khác màu trước khi đi còn dặn dò tiểu nhị khi nào Âu Dương Kỳ thức dậy thì nhắn với hắc nàng đi 1 tý sẽ về ngay.

...

Ngủ 1 giấc no nê, Âu Dương Kỳ khẽ trở người, nửa thân người bên trái của hắc nàng tê rần hết, mở ra đôi mắt nhập nhèm, hắc nàng nhìn xung quanh, nhìn 1 chút hắc nàng đột nhiên ngồi bật dậy.

“Nơi này là nơi nào, tại sao hắc nàng lại ở đây?” Đầu Âu Dương Kỳ bay ra vô số dấu chấm hỏi. Hắc nàng cố nhớ lại xem hôm qua đã phát sinh chuyện gì. Hắc nàng hình như là đến tửu lâu uống rượu. Hình như là nghe được giọng nói của Lâm Thiên Vũ. Rồi hắc nàng gặp nàng, sau đó bám riết nàng không buông, còn ngủ cùng nàng. Nghĩ đến đây Âu Dương Kỳ hoảng hốt nhìn khắp nơi tìm kiếm Lâm Thiên Vũ, nhưng là cái bóng còn không thấy hướng chỉ là người. Âu Dương Kỳ ngồi trên giường ảo não, hắc nàng lại mơ thấy nàng.

Lúc trước, cái ngày kinh hoàng đó, khi hắc nàng điên cuồng tìm kiếm nàng nhưng không thấy, hắc nàng đã định nhảy xuống vực tìm nàng, nếu đám gia nhân của Lâm lão gia không liều chết xông lên ngăn hắc nàng, hắc nàng đã sớm có thể gặp được nàng.

Mấy ngày sau hắc nàng vẫn không từ bỏ ý định cùng đi theo nàng, Lâm lão gia thấy vậy liền hạ thuốc mê hắc nàng khiến hắc nàng mê hết 7 ngày 7 đêm, lúc hắc nàng mở mắt ra đã thấy đang ở trong phòng của hắc nàng.

Nếu phụ thân không dùng gia pháp ra uy hiếp hắc nàng, mẫu thân không dọa sẽ thất cổ, hắc nàng đã sớm đi theo nàng.

Nàng đi rồi, để lại hắc nàng bây giờ ma không ra ma người không ra người, suốt ngày chỉ biết đắm chìm trong men rượu mà nhớ đến nàng, có rượu hắc nàng mới có thể vì say mà ngủ, ngủ rồi sẽ được gặp nàng trong mơ. Hắc nàng ước gì mình có thể ở mãi trong mơ mà không cần phải tỉnh, vĩnh viễn cũng không cần tỉnh, bởi nơi đó có nàng.

Âu Dương Kỳ ngồi trên giường, ánh mắt thất thần chìm đắm trong suy nghĩ. Lúc Lâm Thiên Vũ về đến, nhìn thấy cảnh này thì giật mình, hắc nàng ngồi trên giường, ánh mắt mông lung như đang chìm vào mộng ảo, cô đơn như bao trù mị lấy hắc nàng, thật đáng thương, nàng nhìn hắc nàng, hốc mắt đột nhiên nóng lên.

Lâm Thiên Vũ đi nhanh về hướng hắc nàng, bỏ lại bao y phục vừa mới mua trên bàn, đi đến bên cạnh Âu Dương Kỳ, nhẹ nhàng ôm hắc nàng vào lòng. Âu Dương Kỳ vẫn còn đang chìm trong ký ức, đột nhiên bị người ôm lấy, hắc nàng giật mình định đem người kia đẩy ra, nhưng khi vừa nhìn thấy nàng hắc nàng lại ngây người.

Đây là thật hay mơ, nàng đang ở bên cạnh hắc nàng, giống như lúc trước, nàng vẫn luôn bên cạnh hắc nàng. Âu Dương Kỳ tay run run ôm lấy nàng, 2 người gât gao ôm lấy nhau, rất lâu sau hắc nàng nói:

- Nếu là mơ thì đừng bắt ta phải tỉnh lại.

Lâm Thiên Vũ khóc “hắc nàng, hắc nàng thật là ngốc mà”. Lâm Thiên Vũ nghĩ. Sau cầm lấy tay hắc nàng, áp vào má nàng, nàng ánh mắt ôn nhu nhìn hắc nàng, hắc nàng cũng ngây ngốc nhìn nàng.

- Có cảm giác được độ ấm của ta không? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

Âu Dương Kỳ không nói gì chỉ ngây ngốc gât đầu.

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của hắc nàng Lâm Thiên Vũ liền biết, ngốc tử này là vẫn chưa tin nàng có thật, liền hung hăng véo hai má của hắc nàng, thật mạnh.

Âu Dương Kỳ đau đến nhăn mày, lại nghe Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Có đau không? – Nàng yêu thương vuốt ve 2 má của hắc nàng.

Hắc nàng gât đầu.

- Thế ta có thật không?

Hắc nàng lại gât đầu.

Sau như đã hiểu những gì nàng nói hắc nàng liền hoàn hồn, ôm chặt lấy nàng, siết chặt lấy nàng trong vòng tay như đang chứng minh nàng là có thật, đang tồn tại ở trong vòng tay của hắc nàng.

Đầu hấn chôn chặt trong lòng nàng, rất lâu sau mới lên tiếng:

- Ta còn tưởng đã mất đi nàng.

- Ngốc, ta không phải đang ở trước mặt chàng hay sao. – Lâm Thiên Vũ yêu thương vuốt lại vài sợi tóc rối bên má hấn.

- Đừng rời xa ta – Âu Dương Kỳ nói, gần như là cầu xin.

- Ta sẽ không xa chàng. Lâm Thiên Vũ hứa hẹn, sâu trong thâm tâm nàng cũng không muốn xa hấn.

Lúc hai người còn đang ôm chặt lấy nhau tình chàng ý thiếp thì đột nhiên cửa bị ai đó đẩy vào, 2 người giật mình, cùng nhau nhìn ra phía cửa, liền thấy A Thạch ngượng ngùng, lắp bắp nói:

- Thật xin lỗi, xin lỗi đã quấy rầy, các vị tiếp tục đi, ta không nhìn thấy gì hết.

Lâm Thiên Vũ ngượng ngùng đẩy Âu Dương Kỳ ra, Âu Dương Kỳ nuối tiếc thân thể mềm mại ngát hương, không tình nguyện buông nàng ra, lia ánh mắt như dao sắc đến chỗ A Thạch.

A Thạch đứng ngoài cửa, đón nhận ánh mắt như muốn cắt hấn ra từng khúc, đột nhiên rùng mình, nhát chết chạy ra ngoài.

A Thạch đi khỏi, sau cánh cửa liền xuất hiện thêm 2 người, lúc này do A Thạch chắn ngay cửa nên Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ không nhìn thấy.

Bây giờ Lâm Thiên Vũ mới có thể thấy rõ, 2 người kia 1 nam 1 nữ trung niên, nam nhân tuổi ngoài 50 nữ nhân có lẽ chỉ hơn 40. Ăn mặc sang trọng, khí chất cao quý, cái loại khí chất này thật cũng chẳng khác với phụ thân cùng mẫu thân của nàng là mấy.

Đột nhiên Âu Dương Kỳ thốt lên:

- Cha, nương, sao hai người lại ở đây?

Lâm Thiên Vũ đột nhiên sững người, 2 người kia là cha mẹ của Âu Dương Kỳ, 2 người họ không biết đã đứng ở đó từ bao giờ, nàng và hấn... Có khi nào đã bị nhìn thấy hết.

Bùm 1 cái mặt Lâm Thiên Vũ đột nhiên đỏ bừng như say rượu. Đầu cúi sát không dám ngẩng lên, sợ bị người phát hiện, mà biểu hiện này sớm đã bị mọi người phát giác.

Âu Dương Kỳ khoe môi cong lên, ngập tràn hạnh phúc, hấn yêu chết bộ dáng ngượng ngùng của Lâm Thiên Vũ. Âu Dương nhị lão thấy nhi tử đã hơn nửa năm không nói không cười bây giờ đột nhiên cười đến ôn nhu như vậy thì hơi sững người. - A Thạch về nhà báo với ta, con cùng 1 cô nương ngủ chung 1 phòng – Âu Dương lão gia nhàn nhạt nói, ánh mắt thâm thúy thăm đánh giá Lâm Thiên Vũ, hôm qua khi nghe A Thạch về báo cáo ông còn nghĩ nhi tử hấn là bị nữ nhân lăng lợ dụ dỗ, nhưng nhìn Lâm Thiên Vũ từ trên xuống dưới chẳng có 1 chút lăng lợ hay thất thố.

- Phải đó, con mấy ngày nay không về nhà, làm ta cùng cha con lo đến chết. Âu Dương phu nhân nói đỡ cho con trai – Ánh mắt cũng bất giác đánh giá Lâm Thiên Vũ, bà vốn nghĩ nhi tử là trong lúc hồ đồ mà không khống chế được bản thân, lo sợ nó bị nữ nhân có tâm cơ dụ dỗ, nhưng là bà nhìn Lâm Thiên Vũ, ngoại trừ bộ dáng xinh đẹp động lòng người ra, 1 chút tâm cơ cũng không có, nhìn vẻ mặt non nớt của nàng chắc chỉ là tiểu hài tử mới lớn, dám chắc là con bà dụ dỗ con gái nhà người ta.

- Con đi uống rượu – Âu Dương Kỳ uể oải nói, như sự nhớ ra liền hướng Lâm Thiên Vũ nói: – Đây là cha và nương của ta.

Lâm Thiên Vũ có chút ngẩn ra, vì cách xưng hô cha mẹ của hấn có chút khác với nàng, nàng là gọi cha mẹ là phụ thân mẫu thân, tuy có chút khách sáo nhưng là vì nàng muốn phân biệt qua cách gọi, cha mẹ nàng là ở hiện đại, còn cha mẹ ở đây chính là phụ thân cùng mẫu thân, còn hấn thì gọi cha nương, nghe rất thân thiết làm nàng bất giác nhớ đến lão cha cổ chấp ở hiện đại.

Nhận ra bản thân thất thố, Lâm Thiên Vũ liền ngượng ngùng cúi đầu, nhún người thi lễ, lễ phép chào hỏi:

- Thiên Vũ chào bá phụ, bá mẫu.

- Ngoan, ngoan, đứng lên cho ta xem cái nào – Âu Dương phu nhân thân thiện vươn tay ra đỡ lấy Lâm Thiên Vũ bà nhìn nàng, càng nhìn càng thấy thích, nghĩ: “Đứa nhỏ nhu thuận này, chắc chắn là bị con của bà lừa về rồi.”

- Tạ bá mẫu – Lâm Thiên Vũ cố hết sức giả dạng thực nữ, mong muốn có được hình tượng tốt trước mặt Âu Dương nhị lão, mà chính bản thân nàng cũng không biết tại sao nàng lại muốn tạo ấn tượng tốt với họ nữa.

Âu Dương lão gia vẫn không nói gì, ánh mắt vẫn đang dò xét, đánh giá Lâm Thiên Vũ. Âu Dương Kỳ nhận ra điều đó liền nói:

- Nàng là nữ nhi của Lâm bá phụ.

Nghe Âu Dương Kỳ nói vậy, Âu Dương nhị lão đột nhiên ánh mắt sáng rực nhìn Lâm Thiên Vũ chăm chăm, khiến nàng cảm thấy vừa thẹn vừa vội, không biết bản thân đã làm sai cái gì, đám người này sao lại đột nhiên nhìn nàng như vậy.

- Cô nương họ Lâm? – Âu Dương lão gia đột nhiên hỏi.

- Vâng – Lâm Thiên Vũ theo quán tính trả lời.

- Cha của cô nương tên là Lâm Thiên Bá?

- Vâng – Lâm Thiên Vũ trong lòng nói thêm: “Nàng nghĩ chắc là vậy, Liên nhi từng nói qua, nhưng là nàng đã quên mất, chỉ nhớ mang máng là cái gì Bá đó, chắc là Lâm Thiên Bá.”

- Nhà cô nương có mấy anh chị em?

- 1, là ta.

- Vậy thì đúng rồi, nàng chính là... – Âu Dương phu nhân vui mừng reo lên chưa nói hết câu đã bị nhi tử ngăn lại.

- Nương, việc này chúng ta nói sau.

- Được, được, được chúng ta về nhà trước đã – Âu Dương phu nhân vui mừng rồi rít.

- Nhưng là, ta... – Lâm Thiên Vũ định từ chối, nàng dù gì cũng không phải thân thích của họ, đến nhà họ có vẻ không tự nhiên cho lắm.

- Không được, con nhất định phải đến nhà ta, ta sẽ chăm sóc con thật cẩn thận, rất cẩn thận – Âu Dương phu nhân dứt khoát bác bỏ ý kiến của Lâm Thiên Vũ, ánh mắt còn xoẹt qua xoẹt lại trên người nàng. Trong lòng nói thêm 1 câu: “Sẽ cẩn thận dưỡng con thật tốt để còn cho ta tôn tử.”

- Nhưng là... – Lâm Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt khủng bố của Âu Dương phu nhân, nàng thoáng run rẩy, ánh mắt kia giống như là muốn mang nàng ra cạo lông bỏ vào nồi nước đem hầm để ăn á.

- Nếu nàng không đi ta sẽ không đi, ta ở đây với nàng, nàng đi đâu ta theo đó – Âu Dương Kỳ nói không chút ngượng miệng.

- Nhưng là... – Lâm Thiên Vũ ngượng ngùng định từ chối, dù nàng và hắn có thân thiết nhưng là đến nhà của hắn a, nàng chưa từng nghĩ đến.(Anchan: tỷ chưa nghĩ thì bây h nghĩ đi là vừa)

- Lâm cô nương, vì cô đã giúp chúng tôi thu lưu nhi tử trong lúc hoạn nạn(Anchan: hoạn nạn của anh là xin rượu hả chú) cô nên để chúng tôi báo đáp, làm tròn đạo gia chủ chứ, ta nghĩ cô nương đến nơi này cũng không có thân thích chi bằng đến nhà ta ở tạm vài ngày – Âu Dương lão gia dụ dỗ.

- Nhưng là... – Lâm Thiên Vũ cố gắng từ chối, nhưng lời Âu Dương lão gia nói ra rất có đạo lý, nàng không biết cách từ chối.

- Quyết định vậy đi – 3 người Âu Dương gia đồng loạt lên tiếng.

Dưới sự nhiệt tình quá mức của Âu Dương phu nhân, sự đeo bám của Âu Dương Kỳ và lời nói toàn đạo lý của Âu Dương lão gia, Lâm Thiên Vũ đành phải ‘theo chàng về dinh’, đồng ý cùng 3 người kia đến Âu Dương gia ở tạm vài ngày.

26. Chương 26

Chương 26: Thổ lộ

Lâm Thiên Vũ theo chân 3 người đến Âu Dương gia, tuy nói từ cách ăn mặc của Âu Dương nhị lão cùng Âu Dương Kỳ có thể đoán biết được nhà bọn họ là gia đình giàu có, nhưng đến lúc Lâm Thiên Vũ chứng kiến tận mắt thì không khỏi ngẩn người ra, Âu Dương gia so với trí tưởng tượng của nàng còn lớn hơn, huy hoàng hơn, nếu nói Lâm gia là giàu 1 thì nơi đây có thể nói là giàu 10. Biệt viện to lớn mái ngói sơn son thiếp vàng, cả 1 tòa trạch phủ to lớn chiếm gần hết 1 nửa con đường lớn ở phía đông.

Cửa lớn vừa mở ra đã có 2 hàng người xếp dài đứng đều 2 bên chào đón từ cửa lớn cho đến đại sảnh, nghe qua Âu Dương phu nhân giới thiệu đoàn người cung kính cúi chào Lâm Thiên Vũ.

Ách, long trọng như thế nàng thật không dám nhận.

Từ cửa lớn đi vào đến đại sảnh là 1 đoạn đường dài thẳng tắp, dọc theo 2 bên đường là 2 hàng liễu rũ, xa xa còn thấy cả núi giả ao cá, còn có thủy kiều cong cong(cầu nhỏ) cảnh sắc hữu tình, đại sảnh rộng lớn bày biện các thứ sang trọng, trên ghế chủ tọa còn lót thêm 1 tấm da hổ làm đệm, lò xông tinh xảo, bàn ghế chạm trổ tinh tế, trên tường treo vài bức tranh chữ câu đối, xung quanh còn có các kệ tủ trưng bày các loại gốm, sứ, ngọc thạch đắt tiền.

Âu Dương phu nhân phân phó nha hoàn hầu hạ nàng, cũng không quên căn dặn phải đối đãi nàng như chủ nhân của Âu Dương gia, bà cấp cho nàng nơi ở là Tĩnh Vân hiên khá gần với Lăng Ngọc các của Âu Dương Kỳ.

Nàng theo chân nha hoàn tiến đến Tĩnh Vân hiên, nơi đây yên tĩnh lại trang nhã, Lâm Thiên Vũ vừa nhìn đã thích, nàng đi khắp nơi nhìn xem 1 chút, phía sau Tĩnh Vân hiên có 1 rừng trúc, bên trong hiên lại có 1 cái ao sen, cạnh ao còn có 1 cái đình nghỉ mát, Tĩnh Vân hiên không khác gì 1 tòa đại trạch, những thứ cần có đều có, tiện nghi đầy đủ không thể chê trách vào đâu. Sau khi tham quan xong bên ngoài, nàng đi theo nha hoàn trở về phòng chính.

Phòng chính có 3 gian rất rộng lớn, 1 gian trong để nghỉ ngơi là phòng ngủ là nơi rộng nhất, 1 gian ngoài để tiếp khách, gian kế bên thông với gian trong là gian phòng nhỏ dành cho nha hoàn thân cận.

Âu Dương phu nhân để 2 nha hoàn là Tiểu Thanh và Tiểu Hồng đến hầu hạ nàng, 2 nàng chỉ khoảng 16 tuổi, bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu hết như Liên nhi của nàng vì vậy Lâm Thiên Vũ khá yêu thích Tiểu Thanh và Tiểu Hồng, cho phép 2 nàng ở tại gian bên của phòng chính.

Sắp xếp lại 1 ít vật dụng, Lâm Thiên Vũ có phần mệt mỏi ngã lưng xuống giường, giường mềm mại khiến nàng thích thú lăn qua lăn lại vài vòng, nằm còn chưa ấm lưng đã nghe Tiểu Thanh chạy vào thông báo thiếu gia đến thăm.

Âu Dương Kỳ vừa về đến Lăng Ngọc các, thay xong y phục liền chạy đến tìm Lâm Thiên Vũ, còn không kịp đợi nha hoàn thông báo đã rất tự nhiên đi vào phòng ngủ của nàng.

- A, thiếu gia. – Tiểu Thanh vừa chạy vào thông báo còn chưa kịp đỡ Lâm Thiên Vũ ngồi dậy đã thấy Âu Dương Kỳ xông vào.

- Ra ngoài. – Âu Dương Kỳ ra lệnh, chân bước nhanh về phía giường ngủ.

- Nhưng mà Lâm cô nương...

- Ra ngoài. – Âu Dương Kỳ ánh mắt sắc lẹm lia Tiểu Thanh như thể nếu nàng mà còn dám ở lại đây thêm giây phút nào nữa hẳn sẽ chém chết nàng.

- Muội ra ngoài trước. – Lâm Thiên Vũ thở dài, cái tên gia hỏa này thật là uống nhầm thuốc hay sao, cứ quẩn lầy nàng như keo dính ý.

- Dạ. – Tiểu Thanh không yên lòng nhưng vẫn phải lui ra, ô nàng cũng không muốn tìm chết mà đi chọc giận thiếu gia đâu, nhưng mà dù gì Lâm cô nương người ta cũng là cô nương gia, làm sao lại ở chung 1 phòng với nam nhân được.

Thấy Tiểu Thanh lui ra, Âu Dương Kỳ ngồi xuống giường, 2 tay ôm chặt lấy Lâm Thiên Vũ, má gác ở hóm cổ của nàng, cọ cọ dụi dụi tham lam hít lấy mùi thơm từ cơ thể nàng như tiểu hài tử làm nũng.

Lâm Thiên Vũ đỡ khóc đỡ cười, hung hăng đánh 1 cái lên trán hắn, vẽ mặt như giận dỗi nói:

- Tránh ra, từ sau không được ôm ta nữa.

- Tại sao? – Âu Dương Kỳ ôm trán vẽ mặt ủy khuất hỏi.

- Không có tại sao, ta nói không cho là không cho. – Lâm Thiên Vũ trừng mắt nói. Đùa sao, nàng cứ để hắn ôm mãi, sau này lỡ nghiện thì làm sao.(anchan: là tỷ nghiện hay ca nghiện zỵ)

- Không muốn. – Âu Dương Kỳ nói, đầu càng vùi sâu hơn vào cổ nàng, 2 tay càng ôm nàng chặt hơn.

Từng đợt hơi thở nam tính bao phủ lấy nàng, hơi thở ấm nóng phả vào cổ nàng, có chút ngứa ngứa lại tê tê, Lâm Thiên Vũ khó chịu vận vạt thân thể muốn tránh ra, nhưng Âu Dương Kỳ càng ôm càng chặt.

- Buông ra, ta dù gì cũng là cô nương chưa xuất giá, bị nam nhân như chàng ôm còn ra thể thống gì. – Lâm Thiên Vũ bịa đại 1 cái lý do, nàng mà sợ người khác dị nghị thì lúc trước đã không cho hắn lưu lại trong phòng của nàng ở khách điểm.

- Ai dám dị nghị, ta cắt lưỡi chúng. – Âu Dương Kỳ bá đạo nói.

- Nhưng là không tốt, nếu bị người phát hiện ta sau này làm sao gả ra ngoài đây.

- Nàng muốn gả cho ai? – Âu Dương Kỳ buông ra Lâm Thiên Vũ hung hăng xoay người nàng lại đối diện với hắn, chất vấn.

- Ta nói là sau này. – Lâm Thiên Vũ bị bộ dáng hung thần này của hắn dọa.

- Không có sau này, nếu lo không thể gả ra ngoài gả cho ta là được. – Âu Dương Kỳ quả quyết, ánh mắt kiên định nhìn Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ đỡ khóc đỡ cười, cái này có thể xem là cầu hôn không, nàng liếc xéo hắn bộ dáng giận dỗi nói: - Hừ, chàng muốn lấy chưa chắc ta đã gả.

- Tại sao? – Âu Dương Kỳ không sợ chết hỏi.

Đáp lại hắn là tiếng hừ lạnh của mỹ nhân, Lâm Thiên Vũ giận dỗi, nhưng là nàng cũng không biết vì sao lại giận, có lẽ là do lời nói lúc nãy của hắn đi, hắn nói như thế không phải là nghĩ nàng tội nghiệp nên thương hại hay sao, giống như là lấy nàng là ủy khuất cho hắn vậy, đáng ghét.

Cả ngày hôm đó Lâm Thiên Vũ không thèm nhìn mặt Âu Dương Kỳ, mặc cho hắn ra sức dỗ dành lấy lòng, hắn cũng không biết tại sao nàng lại giận hắn, lúc sáng không phải tốt lắm sao, hai người còn bàn về việc cưới hỏi(anchan: bàn của anh đó hả, anh tạt cho chị 1 gáo nước lạnh mà còn nói à) bây giờ chẳng hiểu tại sao nàng lại không để ý đến hắn, còn không cho phép hắn chạy đến phòng của nàng.

Âu Dương phu nhân nhìn nhi tử đang ra sức lấy lòng mỹ nhân thì ôm bụng cười ngặt nghẽo, nhi tử của bà từ nhỏ đến lớn tính tình trầm tĩnh ít nói, mặt lúc nào cũng trở ra như khúc gỗ không có biểu cảm bây giờ lại chạy theo sau 1 cô nương mà ra sức lấy lòng, nếu là lúc trước nói cũng chẳng ai tin.

Chắc, thật là động chân tình rồi, bà phải nhanh 1 chút nói với thông gia cho 2 đứa thành thân, thành toàn cho nhi tử của bà mới được.

Tình cảnh như thế chỉ vài ngày sau toàn bộ trên dưới Âu Dương gia ai nấy cũng biết được thiếu gia oai nghiêm lạnh lùng của bọn họ đang theo đuổi Lâm cô nương đẹp tựa thiên tiên vừa mới đến làm khách, hắn lúc nào cũng đi sát theo bên cạnh nàng không rời nửa bước, luôn miệng hỏi nàng tại sao không chịu gả cho hắn.

Đoán chắc không sớm thì muộn Lâm cô nương kia cũng trở thành thiếu phu nhân của bọn họ vì vậy càng cung kính và lấy lòng nàng hơn.

...

Lâm Thiên Vũ ngồi trong thư phòng, viết 1 phong thư báo bình an gửi đến Lâm gia, nàng đã mất tích hơn nửa năm trời, ở nhà chắc nghĩ nàng đã chết. Nghĩ đến bộ dạng thương tâm của Lâm gia nhị lão, Lâm Thiên Vũ không khỏi cảm thấy đau lòng, nàng nghĩ sau khi trả thù xong sẽ trở về phụng dưỡng họ đến già, nói đi nói lại nàng cũng là con gái của họ, báo đáp hiếu ân là chuyện nữ nhi phải làm.

Ở lại Âu Dương gia vài ngày, Lâm Thiên Vũ quyết định rời đi, nàng còn việc lớn phải làm thù sâu phải trả, nếu cứ nán nã ở lại đây không biết đến khi nào nàng mới có thể báo thù cho bà bà.

Nghĩ vậy tối hôm đó, lúc Lâm Thiên Vũ cùng Âu Dương gia 3 người dùng cơm xong liền nói lời cáo biệt, dự định sáng hôm sau sẽ lên đường.

Âu Dương Kỳ nghe nàng nói rời đi thì như sét đánh ngang tai, bất chấp tất cả dù mắt hết mắt mũi cũng dính lấy nàng sống chết không buông, nói nếu nàng không cho hắn đi cùng thì hắn cứ ôm nàng như thế mãi, không cho nàng đi đâu hết.

Âu Dương nhị lão cũng ra sức khuyên nàng ở lại thêm vài ngày, nhưng Lâm Thiên Vũ đã quyết phải rời đi nên cứng rắn từ chối.

Lâm Thiên Vũ trở về phòng, Âu Dương Kỳ cũng đi theo.

- Ta không biết, nàng đi đâu ta theo đó. – Âu Dương Kỳ vẽ mặt mặt hững hờ, 2 tay như vôi bạch tuộc quấn lấy nàng không buông.

- Ta cũng không phải là đi luôn, ta có việc phải làm, sau khi làm xong nhất định sẽ về tìm chàng. – Lâm Thiên Vũ dụ dỗ.

- Không muốn, nàng đã nói sẽ không xa ta nữa, không phải sao, giờ lại muốn nuốt lời?

- Ta không phải ý đó, ta đi lần này nguy hiểm trùng trùng, không thể mang chàng theo được. – Lâm Thiên Vũ nói, nàng là đi trả thù mang hắn theo nhờ đâu liên lụy đến hắn thì sao, thù này là của nàng, nàng phải gánh vác.

- Nàng đi đâu mà có nguy hiểm, ta đi theo bảo hộ cho nàng là đúng rồi. – Âu Dương Kỳ cứng rắn nói.

- Chúng ta khó khăn lắm mới có thể gặp lại, ta không muốn cùng nàng tách ra nữa, Vũ nhi, nghe lời ta lần này có được hay không? – Âu Dương Kỳ van nài, hắn dùng ánh mắt ôn nhu nhất, thâm tình nhất nhìn nàng, khiến lòng nàng mềm nhũn ra, tim cũng ấm áp.

- Vũ nhi, chúng ta hoạn nạn có nhau có được không lần này ta sẽ không buông tay nữa, sẽ không để mất nàng nữa, nhất định ta sẽ không để nàng phải cô đơn 1 mình. – Âu Dương Kỳ trịnh trọng hứa hẹn.

Lâm Thiên Vũ thấy lòng ngọt ngào, tim rung động dữ dội, 1 làn nước ắt ướt vào tim nàng. Nàng vươn tay chủ động ôm lấy hắn, đầu nhỏ tựa vào lòng hắn, thở dài nói:

- Đứa ngốc, chàng đâu cần phải vì ta làm nhiều chuyện như vậy.

- Đơn giản là vì ta không muốn xa nàng, ta yêu nàng, Vũ nhi. – Âu Dương Kỳ đột nhiên thổ lộ chân tình khiến Lâm Thiên Vũ tim thoáng lồi nhịp, đập nhanh như trống trận, 2 đôi gò má trắng mịn phồng hồng, nàng rúc người sâu vào lòng hắn, hắn cũng rất tự nhiên ôm chặt lấy nàng.

2 người ôm chặt lấy nhau chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, hắn ôn nhu hôn nàng, từng chút một liếm láp, mút lấy, dùng tất cả dịu dàng hôn nàng, trao cho nàng những gì tốt đẹp nhất mà hắn có. Lâm Thiên Vũ cũng nhiệt tình đáp lại, trong lòng nàng cũng kích động không thôi, cũng giao ra cho hắn những gì tốt đẹp nhất của nàng, bao gồm cả tim của nàng.

2 người môi lưỡi triền miên, rất lâu sau hắn mới buông nàng ra, điều chỉnh hô hấp như đang cố kìm nén thứ gì đó, nàng thân thể mềm nhũn ở trong lòng hắn, ánh mắt mờ lung hơi thở dồn dập, môi mềm ướt át, xinh đẹp vô cùng, bộ dáng mị hoặc câu dẫn hắn muốn phạm tội.

Âu Dương Kỳ nhìn thấy bộ dáng động tình của Lâm Thiên Vũ thì kích động không thôi, hấn hung hăng hôn nàng, nụ hôn này cuồng bạo bá đạo không ôn nhu như nụ hôn trước, hấn cuồng dã xâm chiếm, cắn mút, liếm láp môi nàng, lưỡi ấm nóng cũng trườn vào khuôn miệng của nàng khuấy đảo, cuốn lấy lưỡi nàng câu dẫn nàng trao ra nhiệt tình nhất. 2 người môi lưỡi dây dưa không ngớt, trong phòng chốc chốc lại vang lên thanh âm chặc chặc đầy dâm mỹ.

Lúc 2 người tách ra, hấn ôm nàng, đầu dụi vào gáy nàng hít lấy hít để mùi thơm của nàng, cố gắng kìm nén dục vọng đang muốn thức tỉnh của bản thân, sau hấn buông nàng ra, hít thở sâu vài lần rồi mới trấn tĩnh nói với nàng.

- Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, nàng đi nghỉ sớm 1 chút, nhất định phải chờ ta đi cùng, nếu không ta hận chết nàng. – Âu Dương Kỳ như là uy hiếp như là van xin nói.

Lâm Thiên Vũ không nói gì, nàng nhìn hấn thật lâu sau khẽ gật đầu. Hấn kích động ôm chầm lấy nàng, vui mừng ra mặt, sau khi giúp nàng đắp lại chăn hấn mới rời khỏi phòng.

Lâm Thiên Vũ nhìn theo bóng hình to lớn của hấn rời đi, nàng thật đã động tâm?

Nàng không biết nhưng nàng không muốn thấy hấn đau khổ, cũng không muốn hấn gặp nguy hiểm nhưng nàng càng không muốn hấn hận nàng, nàng phải làm sao đây?

27. Chương 27

Chương 27: Vạn Kiếm sơn trang

Sáng sớm hôm sau đúng như dự định Lâm Thiên Vũ xách tay nải đến đại sảnh cáo từ Âu Dương nhị lão, vừa đến nơi đã thấy Âu Dương Kỳ cũng 1 thân trang phục đơn giản, trên vai đeo tay nải tinh thần cực tốt bộ dáng chính là đã sẵn sàng cùng nàng lên đường, Lâm Thiên Vũ suy nghĩ suốt 1 đêm chính là không tìm ra cách từ chối hấn, chỉ mong Âu Dương nhị lão có thể ngăn hấn, nhưng nhìn hấn đứng cùng bọn họ, nàng đoán chắc khả năng họ thuyết phục hấn ở lại chính là rất thấp.

Bất đắc dĩ phải mang Âu Dương Kỳ theo, Lâm Thiên Vũ tạm biệt Âu Dương nhị lão, trước khi đi Âu Dương phu nhân còn căn dặn rất nhiều điều, còn bảo nàng sau khi làm xong việc thì phải trở về Âu Dương gia, nàng không hứa, nàng cũng không biết sau khi trả thù có còn mạng trở về hay không, nhưng nếu trở về nàng phải trở về thăm phụ thân và mẫu thân ở Lâm gia trước.

Mắt thấy mặt trời cũng đã lên cao, Lâm Thiên Vũ cấp tốc cáo từ, nếu còn đứng nơi đây không biết Âu Dương phu nhân sẽ nói đến lúc nào mới ngừng, nàng cùng Âu Dương Kỳ leo lên xe ngựa đã đợi sẵn ngoài cửa, hướng Vạn Kiếm sơn trang đi đến.

Lâm Thiên Vũ thật không mấy thoải mái khi ngồi xe ngựa, mặc dù xe ngựa là loại thượng hạng nhất thành, diện tích bên trong xe rất lớn, tựa như 1 gian phòng thu nhỏ, được trải 1 tấm đệm thật dày để có thể nằm, còn có bàn uống trà, bên dưới được trải thảm, có cả trái cây và 1 vài loại thức ăn vặt, còn có cả lò sưởi bên trong xe ấm áp thoải mái. Nhưng là nàng vẫn không quen, ra khỏi thành tây đã mất nửa ngày, từ lúc rời thành tây ngay cả cái trần nhỏ cũng không thấy, bây giờ trời đã sập tối, nhưng là tìm không thấy trần nên Âu Dương Kỳ quyết định sẽ nghỉ lại bên ngoài, quyết định này khiến Lâm Thiên Vũ không vui, nàng không thích ngủ trong xe đâu, nhưng là tình thế ép buộc đành phải như vậy.

Vì trời rất lạnh nên Âu Dương Kỳ bảo Lâm Thiên Vũ ở lại trong xe, hấn ra ngoài phân phó xa phu vài việc, mà Lâm Thiên Vũ cũng không định rời khỏi xe, nàng trời sinh chính là ưa nóng ghét lạnh, chỉ cần trời trở lạnh là môi nàng nứt nẻ, làn da cũng tím tái không còn hồng hào như trước, vì thế lúc còn ở hiện đại mỗi lần đến mùa đông nàng đều trốn kỹ ở trong nhà, không bước chân ra khỏi nhà nửa bước.

Mà lần đi này dường như lão thiên chính là đang chơi nàng, mấy hôm trước thấy trời còn ấm nên nàng mới quyết định lên đường, hôm nay vừa ra khỏi cửa trời đã rét căm căm, nàng chỉ đành cuộn người trong chăn nằm giả chết trong xe, may mắn trong xe cũng khá ấm, không đến nỗi.

Âu Dương Kỳ dặn dò xa phu lấy thức ăn mang theo từ nhà ra, nhóm lửa chuẩn bị hâm nóng thức ăn và rượu, sau khi phân phát xong liền mang theo thức ăn lên xe. Vừa lên xe đã thấy Lâm Thiên Vũ cuộn tròn trong chăn như con sâu, cả đầu cũng không lộ ra, hôm nay hắn mới biết nàng cực kỳ sợ lạnh, trên đường đi ngay cả cánh vật cũng không thèm nhìn, chỉ chăm chăm giữ ấm.

- Vũ nhi, đến ăn 1 ít thức ăn rồi hằng ngủ.

Đáp lại Âu Dương Kỳ chính là khoảng không im lặng.

- Đến ăn chút thức ăn rồi ngủ tiếp. – Âu Dương Kỳ đặt thức ăn xuống bàn đi đến bên cạnh Lâm Thiên Vũ, xốc chăn định kéo nàng ra, hắn càng xốc nàng càng ôm chặt chắn, sống chết không buông. Ngốc sao lại buông, nàng không muốn bị đông thành cục nước đá đầu, lạnh lắm, không ăn cũng không sao, nhưng buông chắn ra là sẽ có sao.

Âu Dương Kỳ dở khóc dở cười, cánh tay rắn chắc vươn ra ôm lấy cái cục tròn vo Lâm Thiên Vũ vào lòng, đặt nàng ngồi trên đùi hắn, lưng tựa vào ngực hắn.

- Vũ nhi ngoan, lộ đầu ra, ta giúp nàng ăn không cần phải buông chắn ra. – Âu Dương Kỳ dỗ dành.

Lúc lâu sau Lâm Thiên Vũ mới lộ cái đầu nho nhỏ ra ngoài, tóc tai nàng tán loạn, rối tung rối mù trong đám chăn. Âu Dương Kỳ yêu thương vuốt lại tóc cho nàng, sau đó ôm nàng đi đến bàn ăn, để nàng ngồi trong lòng hắn, hắn cẩn thận bồi nàng ăn.

Lâm Thiên Vũ trong lòng ấm áp không thôi, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn để hắn đút cho nàng ăn.

- Chàng cũng ăn 1 chút đi. – Lâm Thiên Vũ nói, thấy hắn chỉ lo bồi nàng, còn chưa có ăn chút gì vào bụng, nàng thiện tâm nhắc nhở.

- Ừm. – Âu Dương Kỳ cười dịu dàng, sau hắn đút cho nàng 1 ngụm sẽ tự ăn 1 ngụm, 2 người cứ thế dùng xong bữa tối.

Sau khi dọn dẹp xong, Âu Dương Kỳ tiến đến, ôm lấy Lâm Thiên Vũ đang nằm ỏ trong chăn, biết là Âu Dương Kỳ nên Lâm Thiên Vũ không giãy ra, kỳ thực nằm trong lòng hắn rất ấm, còn ấm hơn là nằm trong chăn.

Nghĩ vậy Lâm Thiên Vũ lộ ra cái đầu, mắt hạnh nhìn Âu Dương Kỳ, nhìn 1 chút liền hỏi:

- Có muốn vào nằm chung không?

Âu Dương Kỳ ánh mắt sáng rực vui mừng không thôi, nàng chịu cho hắn nằm cùng, như sợ nàng đổi ý, hắn nhanh chóng chui vào ổ chăn của nàng, vòng tay ôm lấy thân hình mềm mại vào lòng, nàng cũng thích vòng tay của hắn, liền lấy chăn phủ lên người hắn, 2 người ôm nhau thành 1 đoàn trong chăn.

“Nga, thật ấm áp nha, đúng là chăn 37 độ có khác”. Lâm Thiên Vũ thích thú cọ cọ mặt nhỏ trong lòng Âu Dương Kỳ, mà hắn bây giờ tâm cũng thật rất ấm áp nha, hắn cười sảng khoái, len lén hôn 1 cái thật mạnh lên trán nàng.

Đôi môi của hắn rất ấm, vì vậy nàng cũng thích, Âu Dương Kỳ thấy nàng không phản đối, liền được đảng chân lấm dề đầu, đôi môi ấm nóng từ trên trán di chuyển dần, xuống mắt rồi mũi 2 má, điểm đến cuối cùng là đôi môi mềm mại của nàng.

Hắn nhẹ nhàng liếm láp, cắn mút. Trên môi có chút ngứa ngứa, Lâm Thiên Vũ hung hăng cắn 1 ngụm lên bạc môi ấm nóng kia, Âu Dương Kỳ cũng không chịu thua cắn lại, 2 người cắn qua cắn lại hồi lâu, Âu Dương Kỳ mới ôn nhu liếm nhẹ lên đôi môi sưng đỏ kia, hắn nhẹ nhàng ma sát, mút lấy, Lâm Thiên Vũ chủ động há miệng, giao ra lưỡi mềm, tìm kiếm hắn, lưỡi hắn vừa đụng phải nàng liền cuồng dã cuốn lấy không buông, 2 người môi lưỡi triển miên không dứt.

Lúc lâu sau 2 người mới buông nhau ra, mà hắn dường như vẫn còn quyến luyến, môi vẫn không rời nàng, nhẹ nhàng ma sát bên môi nàng, hơi thở ấm nóng phả vào mặt nàng, có chút nhột nhột.

- Nàng đến Vạn Kiếm sơn trang làm gì? – Âu Dương Kỳ hỏi.

Biết hẳn thế nào cũng hỏi vấn đề này, mà Lâm Thiên Vũ cũng không định giấu diếm bởi việc này liên quan đến tính mạng, nàng muốn cho hắn lựa chọn, nếu bây giờ hắn hỏi hận vẫn còn kịp. Vì vậy Lâm Thiên Vũ kể hết mọi việc, từ việc nàng được Hồ Mỹ Ly cứu lên rồi đến việc học võ và việc trả thù sắp tới.

Lâm Thiên Vũ kể xong chỉ thấy Âu Dương Kỳ lâm vào im lặng, nàng hồi hộp chờ đợi hắn đưa ra quyết định, rất lâu sau Âu Dương Kỳ mới lên tiếng:

- Trời cũng đã khuya, nàng ngủ đi, thức khuya không tốt cho sức khỏe.

- Chuyện này không quan trọng, quyết định của chàng là gì? Bây giờ chàng rời đi vẫn còn kịp đấy. – Lâm Thiên Vũ gấp gáp nói, nàng rất hồi hộp còn có chút lo sợ chờ đợi câu trả lời của hắn.

- Rời đi cái gì, ta đã nói nàng đi đâu ta theo đó, nếu nàng muốn trả thù ta sẽ giúp nàng. – Âu Dương Kỳ cốc nhẹ lên trán Lâm Thiên Vũ, có chút trách cứ nói.

Lâm Thiên Vũ nhìn Âu Dương Kỳ thật lâu, sau nở 1 nụ cười hạnh phúc, nụ cười còn rực rỡ hơn cả những ánh sao trên trời, Âu Dương Kỳ thầm nghĩ vì nụ cười này dù có chết hẳn cũng cam lòng.

2 người ôm chặt lấy nhau, cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

Xe ngựa đi hết 3 ngày thì đến vạn Kiếm sơn trang lý do đi chậm như vậy là do Âu Dương Kỳ lo Lâm Thiên Vũ không chịu được đường sốc nảy nên căn dặn xa phu đi với tốc độ chậm hơn bình thường.

Biết được sắp đến nơi, hôm nay Lâm Thiên Vũ phá lệ rời khỏi đồng chăn ấm áp, nhân lúc Âu Dương Kỳ chuẩn bị thức ăn bên ngoài, nàng tranh thủ thay y phục, nàng chọn bộ y phục màu đỏ mà Hồ Mỹ Ly chuẩn bị cho, lấy ra hồng tiên mà nàng luôn cất giữ trong tay nải, còn có túi da đựng thuốc và cây trầm Hỏa Vũ Hồ.

Sau khi thay xong y phục, nàng khoác lên tấm áo choàng lông hồ ly mà lúc trước Hồ Mỹ Ly đã may cho, đeo túi da vào bên hông trái, còn có hồng tiên được buộc chặt bên hông phải, thuận tiện cho việc xuất roi. Cuối cùng là Hỏa Vũ trầm, vật đại diện cho Hỏa Hồ, thực ra tên thật của cây trầm là Hỏa Vũ Hồ trầm, nhưng là nàng thấy cái tên dài quá nên gọi nó là Hỏa Vũ vừa hay lại ngắn. Nàng lần này đến Vạn Kiếm sơn trang là muốn tặng cho Vạn Kiếm Phong kia 1 sự kinh ngạc. Lâm Thiên Vũ đang loay hoay vấn tóc, vấn mãi mà chẳng xong thì Âu Dương Kỳ đẩy rèm xe đi vào, thấy nàng 1 thân hồng y, áo khoác lông chồn màu trắng, tóc đen xỏa dài, nốt chu sa trên trán càng thêm nổi bật, bộ dáng yêu mỹ, hẳn thoáng sáng người, nàng rất ít khi mặc y phục có màu đỏ, nhưng là màu đỏ này dường như sinh ra là dành cho nàng, nàng mặc nó vào thật sự là đẹp thuần khiết tựa thiên tiên còn mang thêm 1 chút mỹ hoặc và lãnh khí như tu la đến từ địa ngục. 2 vẻ đẹp đối nghịch nhưng lại dung hòa trên người nàng 1 cách hài hòa đến không thể tưởng.

Phát hiện có người đang nhìn mình, Lâm Thiên Vũ xoay người thì nhìn thấy Âu Dương Kỳ, nàng cười với hắn, hắn bất giác cũng cười đáp lại, đi đến bên nàng, hắn hỏi:

- Nàng đang làm gì?

- Ta muốn vấn tóc, nhưng là không biết làm như thế nào. – Lâm Thiên Vũ ảo não đáp, từ lúc trốn khỏi lâm Phủ đến giờ nàng chỉ dùng 1 sợi dây lụa buộc cố định tóc ở phía sau hoặc là tùy tiện xỏa dài chứ chẳng vấn hoa vấn lá như lúc trước Liên nhi thường hay làm cho nàng, đơn giản chính là nàng lười và quan trọng hơn chính là nàng không biết vấn.

- Ta giúp nàng. – Nói xong Âu Dương Kỳ tiến đến phía sau Lâm Thiên Vũ cầm lấy lược gỗ, thay nàng chải suông mái tóc, sau thuận thực vén lấy 1 tầng tóc mỏng bên trên, động tác nhanh nhẹn cuốn tròn lọn tóc, lại kéo búi tóc lệch sang 1 bên cầm lấy Hỏa Vũ trầm xiên ngang qua búi tóc cố định nó ở 1 bên. Lại tỉ mỉ chải lại tầng tóc còn lại bên dưới, để nó xỏa dài như ngày thường, chỉ là nó sẽ không dễ rối và bay tán loạn như ngày thường.

- Wao! Đẹp quá. Chàng làm sao vấn tóc nhanh và đẹp như vậy? – Lâm Thiên Vũ ngắm mình trong gương, búi tóc lệch 1 bên nhìn thật rất đẹp và hợp với Hỏa Vũ Trầm.

- Hàng ngày ta vẫn luôn tự vấn tóc ỳnh đấy thôi, tóc nàng là ta vấn giống như tóc ta, chỉ khác ở chỗ ta là nam nhân nên đội kim quan và dùng trầm bạch ngọc cố định tóc ở chính giữa còn nàng là nữ nhân nên ta vấn tóc lệch 1 bên.

- Oa, chàng thật là thông minh nha. – Lâm Thiên Vũ không keo kiệt khen ngợi.
- Nếu nàng thích sau này ta ngày nào cũng vấn tóc cho nàng.
- Được a. – Lâm Thiên Vũ vui vẻ đồng ý, như vậy nàng không cần phải ngày ngày chải mó tóc rối này nữa.

Chính vì vậy mà sau này khi đứa con gái út của nàng và Âu Dương Kỳ nhìn thấy hắc vấn tóc cho nàng hỏi, tại sao cha ngày nào cũng vấn tóc cho nương. Hắc liền yêu thương xoa nhẹ đầu nhỏ của con bé mà nói rằng vì hắc yêu nương. Từ đó Âu Dương Ngũ Nhận đã tự thề với lòng sau này lớn lên phu quân của nó cũng phải như cah, phải ngày ngày vấn tóc cho nó. Bất quá đây là việc rất lâu rất lâu về sau.

Xe ngựa dừng lại trước 1 tòa đại trạch trắng lệt, Âu Dương Kỳ xuống xe, đưa tay đỡ lấy Lâm Thiên Vũ, nàng đứng trước tòa đại trạch, trước cửa lớn có 2 con sư tử đá, bộ dáng uy nghi lắm liệt, trên đại môn còn có 1 cái biển tựa là Vạn Kiếm sơn trang.

Lâm Thiên Vũ nhìn tòa đại trạch trước mắt, sát ý nồng đậm, ánh mắt sắc bén như dao.

Vạn Kiếm sơn trang chính là đang đứng trước 1 màn tinh phong huyết vũ(mưa gió máu tanh) mà người mang lại không ai khác chính là sát tinh Hỏa Hồ mà 18 năm trước đã biến mất trên giang hồ.

Có thể tưởng tượng Kỳ ca vấn tóc cho Vũ tỷ như thế này

Kim quan là cái mà Kỳ ca đeo ở trên đầu á

28. Chương 28

Chương 28: Vạn Kiếm Phong

Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ được mời vào bên trong Vạn Kiếm sơn trang. Ngồi ở đại sảnh đợi chờ 1 hồi lâu loáng thoáng 1 bóng người từ bên ngoài đi vào, hướng 2 người cung kính nói:

- Âu Dương công tử, thật có lỗi, trang chủ hiện có việc gấp không thể tiếp đón, mong 2 vị không gấp mong ngụ lại vài ngày, chờ trang chủ trở lại sẽ nhanh chóng tiếp kiến. – Quản gia bộ dáng không kiên cường không siểm nịnh nói.

- Được, vậy làm phiền quản gia giúp chúng ta thu xếp. – Âu Dương Kỳ lễ độ đáp, mà từ đầu đến cuối Lâm Thiên Vũ không hề lên tiếng chỉ lạnh lùng quan sát mọi thứ.

- Không dám mời 2 vị đi theo ta. – Quản gia hữu lễ đáp, khi nhìn qua Lâm Thiên Vũ thì sắc mặt tối đi vài phần, thầm suy đoán thân phận của Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ tinh mắt nhìn thoáng qua liền phát hiện sắc mặt không mấy tốt của quản gia, nàng cười khẩy, xem ra bộ dáng chói lọi này của nàng thật dọa người, không biết Vạn Kiếm Phong kia sau khi nhìn thấy nàng bộ dáng sẽ như thế nào. Nàng thật là rất chờ mong a.

Quản gia sắp xếp cho 2 người 2 gian phòng ở sát vách nhau, nhưng là Âu Dương Kỳ không đồng ý, hắc nói nàng là thê tử của hắc, dĩ nhiên là ở cùng 1 phòng, quản gia thoáng ngạc nhiên nhưng là vì đương sự đã yêu cầu, ông cũng không dám ý kiến.

Lâm Thiên Vũ biết Âu Dương Kỳ là lo nàng sẽ gặp nguy hiểm nên mới nói như vậy, nên nàng cũng không có từ chối, nàng biết hắc sẽ tôn trọng nàng.

Ngụ tại Vạn Kiếm sơn trang hết 3 ngày, 3 ngày này Lâm Thiên Vũ cũng không có động tĩnh gì, nàng thừa biết đám người trong sơn trang này cố kỵ nàng, ngầm ngầm quan sát nàng, mà nàng cũng chưa nghĩ sẽ ra tay, mục tiêu chính của nàng chính là Vạn Kiếm Phong, nàng muốn khiến hắc sống không bằng chết, từ từ mà gặm nhấm nỗi đau sống qua ngày, sau đó ôm theo ân hận mà chết.

Lâm Thiên Vũ còn đang chìm đắm trong hận ý, Âu Dương Kỳ nhìn thấy cảnh này thì tim rất đau xót, hắc ước gì nàng có thể trở về những ngày vô âu vô lo như trước, vui vui vẻ vẻ đi gây họa khắp nơi, hắc thà là

đi thu thập tàn cuộc cho nàng, che chở cho nàng đi gây họa còn hơn là nhìn thấy nàng bị thù hận che mờ mắt, nhưng là hẳn biết một khi nàng đã quyết định thì không có gì có thể thay đổi được nàng, kể cả hắn.

Âu Dương Kỳ thoáng thở dài, hẳn đi đến bên nàng, vòng tay ôm lấy nàng từ phía sau, để lưng nàng tựa vào vòm ngực rắn chắc của hắn.

Hận ý bỗng chốc tan biến, thay vào đó là 1 mãnh nhu tình ấm áp, chỉ khi hắn ở bên cạnh nàng, nàng mới hiện lên vẻ mặt ôn nhu như vậy. 2 người lẳng lặng ôm lấy nhau, bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng vang.

- Âu Dương công tử, Vũ nhi cô nương trang chủ đã về, ời 2 vị đến đại sảnh. – Quản gia cung kính nói, ông không gọi Lâm Thiên Vũ là Âu Dương phu nhân mà gọi là cô nương, có lẽ từ sớm ông đã nhận ra bọn họ không phải là vợ chồng.

Cho đến bây giờ Lâm Thiên Vũ cũng không có nói ra danh tánh, chỉ là lặng lẽ đi theo sau Âu Dương Kỳ, khắp sơn trang chỉ nghe qua Âu Dương Kỳ gọi nàng là Vũ nhi nên cũng gọi nàng là Vũ nhi cô nương, chỉ là nàng không thích bọn họ gọi nàng như vậy, cái tên Vũ nhi này không phải ai cũng có thể tự tiện gọi. Nàng thoáng nhíu mày.

- Xin chờ 1 chút tại hạ sẽ ra ngay. – Âu Dương Kỳ đáp.

Nói xong hắn xoay người đối với nàng đang nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài, ngón tay thon dài đưa lên vuốt nhẹ má nàng, nói:

- Vũ nhi, hứa với ta không được để bản thân gặp nguy hiểm.

Lâm Thiên Vũ nhìn hắn hồi lâu rồi gật đầu. Âu Dương Kỳ lại thở dài, từ lúc đến đây Vũ nhi của hắn ngày càng ít nói, cười thì càng hiếm nàng đối với những người trong trang lúc nào cũng là 1 bộ mặt kẻ thù không đội trời chung, đàng đàng sát khí, chỉ khi nào ở bên hắn nàng mới lộ ra ôn nhu. Hắn lo sợ nàng sẽ mắc bệnh trầm cảm mất.

- Vũ nhi nàng có thể tha cho những người vô tội hay không? – Âu Dương Kỳ thận trọng hỏi.

Lâm Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào Âu Dương Kỳ như đang muốn từ hắn nhìn ra thứ gì đó, rất lâu, rất lâu sau nàng mới gật đầu, sau đó liền xoay người đẩy ra cửa phòng, quản gia đang đợi họ ở đó. Âu Dương Kỳ thầm thở phào, nếu không thể ngăn nàng trả thù, hẳn ít nhất cũng là ngăn không để cho nàng trở thành đại ma đầu giết người không gớm tay.

Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ theo chân quản gia đi đến đại sảnh, 2 người song song tiến vào, quản gia đi phía trước cung kính cúi chào nam nhân đang ngồi trên ghế chủ thượng, nói:

- Trang chủ, Âu Dương công tử cùng Vũ nhi cô nương đã đến.

- Ừm. Vạn Kiếm Phong phát tay bảo quản gia lui sang 1 bên, ánh mắt sắc bén đánh giá 2 người bên dưới.

- Âu Dương Kỳ cùng thê tử ra mắt trang chủ. – Âu Dương Kỳ khách khí cúi chào. Mà Lâm Thiên Vũ từ đầu chí cuối chỉ lạnh mặt đứng trơ ra đó, ánh mắt băng lãnh đầy hận ý nhìn chăm chăm vào Vạn Kiếm Phong.

- Âu Dương công tử khách khí, mời 2 vị ngồi. – Vạn Kiếm Phong cười thân thiện nói, ánh mắt không giấu diếm dò xét 2 người.

Vạn Kiếm Phong mày thoáng chau lại nhìn 2 người dưới sảnh, nam âm nhu trầm ổn, nữ băng lãnh bức người, khi nhìn kỹ đến Lâm Thiên Vũ Vạn Kiếm Phong thoáng sửng người, nhìn Lâm Thiên Vũ 1 bộ dáng hồng y đỏ thắm, dung nhan kinh diễm, nốt chu sa giữa trán càng thêm đỏ thắm yêu mị, bên hông đeo theo hồng tiên, lãnh khí tỏa mát khiến người khiếp sợ, mà thứ làm Vạn Kiếm Phong khiếp sợ hơn chính là vật mà Lâm Thiên Vũ cài trên tóc, thứ đó là vật mà 18 năm trước đã biến mất cùng với chính thê của hắn, bây giờ lại xuất hiện trước mặt hắn 1 nữ nhân tựa như chính thê của hắn hơn 20 năm trước, cũng yêu mị cũng lãnh khí hệt như nàng năm đó.

Mà cây trâm kia chính là vật tượng trưng cho thân phận của nàng.

Vạn Kiếm Phong thoáng rung mình, mắt nhìn chăm chăm Lâm Thiên Vũ, thanh âm run rẩy hỏi: - Cô nương tên họ là gì?

Âu Dương Kỳ mày kiếm nhíu lại, thanh âm có chút phật ý nói:

- Thê tử...

- Ta họ Hồ. – Còn chưa đợi Âu Dương Kỳ nói xong Lâm Thiên Vũ liền đáp.

Vạn Kiếm Phong nghe Lâm Thiên Vũ nói vậy thì giật mình, điều hắn lo sợ đã đến, nàng thật sự họ Hồ.

- Không biết lệnh mẫu danh tính là gì? – Thanh âm hắn không ngừng run rẩy mà thân thể hắn cũng đang run lên từng đợt.

Lâm Thiên Vũ chán ghét liếc nhìn nam nhân trung niên đang ngồi trên ghế chủ thượng, vẻ mặt anh tuấn thành thực đang không nén kinh ngạc cùng hoảng sợ nhìn nàng. Nàng khinh thường lên tiếng:

- Gia mẫu tên Hồ- My- Ly.

3 chữ Hồ My Ly này Vạn Kiếm Phong nghe qua giống như sét đánh ngang tai, mà quần gia nghe xong cũng khiếp sợ nhìn Lâm Thiên Vũ chằm chằm. Mà Âu Dương Kỳ cũng không lên tiếng nhìn nàng, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Lâm Thiên Vũ thu hết mọi biểu hiện của đám người vào mắt, khinh thường cùng hận ý lan tràn.

Vạn Kiếm Phong cũng nhận ra hận ý của nàng, ánh mắt tràn ngập xúc cảm, lo sợ, vui mừng, nhiều nhất chính là hổ thẹn.

Hắn cố nén run rẩy hỏi:

- Người tên họ đầy đủ là gì, năm nay bao nhiêu tuổi, thời gian qua sống ở đâu?

Lâm Thiên Vũ vạn lần khinh bỉ Vạn Kiếm Phong nhàn nhạt đáp:

- Ta tên Hồ My Vũ, năm nay 17, từ lúc sinh ra đã sống ở tiểu cốc dưới đáy vực, lần này xuất cốc là vì gia mẫu nhờ cậy, bảo ta đi tìm 1 người.

- Người muốn tìm ai? – Vạn Kiếm Phong thanh âm run rẩy nói, 2 tay siết chặt thành nắm dưới ống tay áo, ngăn không cho bản thân quá kích động.

- Tìm 1 tên bạc tình lang. – Lâm Thiên Vũ nói đến 3 chữ cuối thì cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý như sóng, nhìn chằm chằm vào Vạn Kiếm Phong nói.

- Nếu tìm được hắn người sẽ làm gì? – Vạn Kiếm Phong ánh mắt bi thương nhìn Lâm Thiên Vũ, hắn đoán không sai, nữ nhân phía dưới kia chắc chắn là con gái của hắn cùng chính thê đã mất Hồ My Ly.

- Giết không tha. – Lâm Thiên Vũ nói, sát ý nồng đậm hướng về phía Vạn Kiếm Phong.

Vạn Kiếm Phong thân thể chấn động, 2 nắm tay siết chặt móng tay đâm sâu vào da thịt cơ hồ là muốn chảy máu.

Nàng hận hắn, 2 mẹ con nàng hận hắn, Vạn Kiếm Phong cười chua chát, lúc sau mới cố gắng nặn ra mấy câu:

- Lệnh mẫu... Sống, có tốt không?

Lâm Thiên Vũ cười khẩy, bây giờ mới nhớ đến bà ấy, có phải hay không là đã quá muộn.

- Bà ấy đã chết. – Nói đến đây ánh mắt Lâm Thiên Vũ nhuốm u buồn.

Vạn Kiếm Phong nhìn ra bi thương của nàng là thật. Nàng ấy đã chết, đã chết, đã chết... 3 chữ này cứ vang vọng mãi trong đầu Vạn Kiếm Phong, rất lâu sau hắn cười chua chát, nàng đã được giải thoát, còn hắn? Nàng để lại cho hắn 1 đứa con, nhưng là đứa con đó lại hận thù hắn sâu như vậy, người làm cha như hắn cũng quá thất bại đi.

Lâm Thiên Vũ nhìn biểu hiện của Vạn Kiếm Phong, 1 chút cũng không cảm thấy đáng thương, nàng là đang hận muốn xé xác hắn ra thành nghìn mảnh đem cho chó ăn, như là nàng không thể mạnh động, nàng cần tra ra nắm đó là ai hãm hại bà bà, vu cáo bà bà giết người còn có tiện nhân tên Lan nhi kia.

Không khí trong đại sảnh đang căng như dây đàn, đột nhiên 1 thanh âm nũng nịu trong trẻo như tiếng chuông ngân từ bên ngoài vang vào, theo sau thanh âm là 1 bóng người áo trắng:

- Phu quân, chẳng phải người nói sẽ theo ta đến chùa bá quan âm Tống Tử hay sao? (anchan: nữ nhân đến cầu quan âm Tống Tử là để xin con. 2 đứa gian phu dâm phụ này sau khi hại HML rút xuống vực thì cũng đoạn tử tuyệt tôn.)

Lâm Thiên Vũ nhìn bộ dáng nữ nhân xinh đẹp trẻ trung trước mắt, nàng kia ổng a ổng ẹo đi đến bên Vạn Kiếm Phong, cầm lấy ống tay áo của hắn lắc la lắc lư làm nũng, bộ dáng ấy thật làm Lâm Thiên Vũ kinh tởm.

- Lan nhi không nháo, ta có việc chính cần phải làm. – Vạn Kiếm Phong sắc giọng trách mắng nói, nhưng ánh mắt không giấu che chỗ cưng yêu thương.

Lâm Thiên Vũ vốn định xoay người rời đi không thèm quan tâm đến đôi gian phu dâm phụ này, nhưng là khi nghe đến 2 chữ Lan nhi kia nàng liền dừng lại, ánh mắt như dao lia về phía nữ nhân kia, sát ý ngút trời, nếu nói nàng muốn giết Vạn Kiếm Phong là 1 thì nàng muốn giết Lan nhi kia chính là 10.

Như cảm nhận được sát khí cực đại, Nhược Tâm Lan đưa mắt nhìn về phía tỏa ra sát khí, mắt đẹp nheo lại, thâm ý nhìn nữ tử 1 thân hồng y dưới sảnh, khi nhìn đến cây trâm Lâm Thiên Vũ cài trên tóc thì mặt xám xịt, ngược lại với sự run sợ của Vạn Kiếm Phong khi nãy, nàng ta là 1 bộ dáng hận thấu xương nhìn Lâm Thiên Vũ.

Không cần phải đoán chỉ nhìn phục sức trên người Lâm Thiên Vũ, Nhược Tâm Lan cũng đoán ra được nàng ta chính là nghiệt chủng của Hồ Mỹ Ly năm đó, bây giờ quay về nhận cha.

Nhược Tâm Lan nghiêng răng nghiêng lợi, 2 tay siết chặt lại, ánh mắt hung hiểm nhìn Lâm Thiên Vũ, mà Lâm Thiên Vũ cũng không yếu thế mở to mắt trừng lại, hàn khí bức người.

Không khí trong đại sảnh lại 1 màn giương cung bạt kiếm.

Đột nhiên Nhược Tâm Lan thái độ thay đổi 180 độ cười hết sức dịu dàng nhìn Lâm Thiên Vũ, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nói:

- Ai yêu, cô nương dưới đó là ai a, thật là đáng yêu nha, thật giống với tỷ tỷ năm đó.

Lâm Thiên Vũ cười khẩy, nàng 1 chút cũng không giống Hồ Mỹ Ly, làm sao lại giống cho được khi nàng không phải con của nàng ta, Vạn Kiếm Phong và mọi người ở đây có lầm đi chẳng nữa thì cũng là do chẳng 1 ai nhớ rõ dung mạo của Hồ Mỹ Ly ra sao, nàng chỉ là ăn mặc giống 1 chút thế là ai ai cũng tưởng rằng nàng là con của Hồ Mỹ Ly, thật là hoang đường.

1 lời của Nhược Tâm Lan chính là lời trong lòng của Vạn Kiếm Phong, chỉ là hắn không dám nói ra, hắn biết nữ nhi hận hắn, nhưng là hắn muốn cho nàng biết hắn là cha của nàng, 1 mặt lại không muốn để nàng biết, nội tâm của hắn thật là rất mâu thuẫn.

Nhận ra được sự bối rối của Vạn Kiếm Phong, Nhược Tâm Lan âm hiểm quyết định ra tay trước, nói:

- Phu quân, ta xem vị cô nương kia thật đúng là càng xem càng vừa mắt, chàng xem chúng ta cũng không có con hay là nhận nàng làm nghĩa nữ?

Vạn Kiếm Phong bộ dáng vạn phần cảm kích Nhược Tâm Lan, trong lòng thầm khen nàng ta hiểu chuyện lại rộng lượng, liền cười toe toét nói:

- Nếu Lan nhi đã thích vậy cứ theo thế mà làm. Không biết Hồ cô nương có đồng ý?

Lâm Thiên Vũ ngoại trừ khinh bỉ chỉ có khinh bỉ đôi gian phu dâm phụ mặt dày vô liêm sỉ này, van xin nàng chưa chắc nàng đã đồng ý làm con của họ, bây giờ còn bày ra bộ dáng đại nhân đại lượng thu lưu trẻ mồ côi, a phi, nàng khinh khinh khinh.

Lâm Thiên Vũ cười nhạt, nói:

- Đa tạ trang chủ cùng phu nhân yêu thích, tiểu nữ tử không có phúc để hưởng, ta từ chối.

Vạn Kiếm Phong nghe xong liền ảo não, còn Nhược Tâm Lan thì ngược lại vui mừng ra mặt, nhưng là cố gắng dùng bộ mặt thiện lương đến phát tỏm để che giấu.

- A cô nương nói vậy là chê phụ phụ chúng ta không xứng rồi? – Giọng điệu đầy châm chọc, 10 phần là kiếm chuyện.

- Không dám, là ta không xứng, phụ thân của ta là tên bạc tình lang, không lẽ trang chủ lại muốn làm bạc tình lang, mà tuổi tác của phụ nhân đây cùng lắm chỉ làm tỷ của ta làm sao lại có thể làm mẫu thân của ta, cùng lắm chỉ là hồ ly tinh chuyên phá hư gia cang nhà người khác, là vợ lẽ mà thôi. – Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt đáp, kiếm chuyện với nàng, còn chưa xứng.

- Người... – Nhược Tâm Lan tức khí định bực phát nhưng là kịp thời ngăn lại, nàng ta cười đến thập phần ôn nhu, bày ra bộ dáng mẹ hiền, nói:

- Hồ cô nương khéo đùa, ta làm sao lại là cái hạng phá hư gia đình của người khác, nếu Hồ cô nương không thích ta cũng không ép, chỉ là cô nương có thể ở lại sơn trang thêm vài ngày nữa không, để phụ phụ chúng ta có thể tận tình gia chủ.

- Nếu phụ nhân đã nói vậy, ta cũng không khách khí, làm lại phiền các vị. – Lâm Thiên Vũ cũng không thua kém cười đến thập phần gian ác.

- Không phiền, không phiền ngược lại còn vui là khác. – Nhược Tâm Lan cười giả lả.

Vạn Kiếm Phong ở bên nhìn thấy xử sự ‘khéo léo’ của Nhược Tâm Lan thì hết sức hài lòng, mỉm cười yêu thương với nàng.

Mà 1 màn này vào mắt Lâm Thiên Vũ chính là đang chọc ngứa nàng, nàng thật là muốn hung hăng đánh người a.

29. Chương 29

Chương 29: Người thần bí

Lâm Thiên Vũ cùng Âu Dương Kỳ lần này được chuyển đến 1 căn biệt viện khá sang trọng ở phía nam, sát vách với biệt viện của Vạn Kiếm Phong, khu nhà lần trước 2 người ở là dành cho khách, lần này chuyển sang biệt viện phải nói là đã có sự thay đổi lớn, vì vậy đám hạ nhân trong nhà cũng thêm vài phần kính trọng, việc Lâm Thiên Vũ từ chối làm nghĩa nữ của trang chủ khiến mọi người trong trang bàn tán xôn xao.

Vạn Kiếm Phong từ ngày cùng 2 người nói chuyện thì thái độ đối với 2 người phải nói là tốt không còn gì bằng, hằng ngày đều đến biệt viện hỏi thăm 2 người, tận tình quan tâm cùng chiều cổ Lâm Thiên Vũ, có thứ gì ăn ngon, xài tốt đều là mang sang cho nàng, thái độ và hành vi là vạn phần nhún nhường với nàng, Lâm Thiên Vũ nói 1 thì Vạn Kiếm Phong sẽ không nói 2 cơ hồ tại nơi này nàng mới chính là chủ nhân, nhưng là tất cả những hành động này vào mắt Lâm Thiên Vũ thật là rất khó coi, nàng chán ghét Vạn Kiếm Phong ra mặt, chỉ là còn có việc phải làm, nếu không nàng đã xuống tay giết chết hắn từ lâu.

Tối nay là ngày 15, trăng rất sáng Lâm Thiên Vũ cùng Âu Dương Kỳ lên mái nhà ngắm trăng, nàng tựa lưng vào lồng ngực rắn chắc, hắn yêu thương ôm trọn lấy thân thể mềm mại của nàng, 2 người yên lặng ngắm trăng, khung cảnh lung linh huyền ảo lãng mạn vô cùng.

Đột nhiên bên trong biệt viện của Vạn Kiếm Phong lóe lên 1 bóng đen, Lâm Thiên Vũ sửng người, nhìn Âu Dương Kỳ 1 cái liền rời khỏi vòng tay của hắn, điểm nhẹ mũi chân phi người lên không trung, Âu Dương Kỳ cũng gắt gao đuổi theo sau, hắn nghĩ nàng có võ công, nhưng không ngờ khinh công của nàng lại cao cường như vậy, cơ hồ còn trên hắn 1 bậc.

Bóng đen bên dưới không hề phát hiện bị người theo dõi vẫn hăng say phi thân rời khỏi Vạn Kiếm sơn trang, Lâm Thiên Vũ cùng Âu Dương Kỳ không tiếng động cũng nhẹ nhàng bay theo.

Cho đến khi bóng đen lao vào bên trong khu rừng, Lâm Thiên Vũ nhìn thấy dưới 1 gốc cây đại thụ có 1 bóng người đứng đó, người này dáng dấp cao ráo lại mềm mại, vừa nhu vừa cương, trên mặt đeo mặt nạ bạc, 1 thân hồng bào đỏ thắm, người này trông thật quen. Lâm Thiên Vũ cố gắng nhớ lại xem nàng đã gặp người này ở đâu, nghĩ 1 hồi liền nhớ ra, hẳn là cái người đã cứu nàng khỏi đám hái hoa tặc trong quán trọ hôm đó.

Nàng không dám manh động chỉ đứng trên nhánh cây gần đó, dùng nội lực ẩn giấu hơi thở, lắng lắng nghe bọn họ trao đổi.

- Chủ nhân. – Người mặc áo đen cung kính chào, giọng nói rất quen, dường như là nữ nhân.

- Có việc gì. -Namnhân hồng y nói.

- Trong trang xuất hiện 1 nam 1 nữ, nam nhân gọi Âu Dương Kỳ, nữ nhân gọi Hồ Mỵ Vũ, nữ nhân kia là con của tiện nhân Hồ Mỵ Ly năm xưa, nay tìm đến trang, thuộc hạ nghĩ bọn chúng có âm mưu. – Người áo đen nói.

- Quan sát bọn chúng, tránh bút dây động rừng, chuyện của người và Hồ Mỵ Ly kia lúc trước ta không biết, đã nghe qua phụ thân nói năm đó người vì tình cảm cá nhân xém chút phá hư chuyện, lần này nếu còn tự ý hành động cẩn thận cái mạng của người. -Namnhân hồng y đe dọa.

- Thuộc hạ nhớ rõ. – Người áo đen nói, nhưng trong giọng nói có thể nghe ra được là bằng mặt chứ không bằng lòng.

Lâm Thiên Vũ nghe qua một chút liền đoán ra được người mặt áo đen kia chính là Nhược Tâm Lan, nàng ta cấu kết với người bên ngoài.

- Ta đoán 2 người kia chắc là đến đây tìm ra nguyên nhân cái chết của Hồ Mỵ Ly, vụ việc Hồ Mỵ Ly năm đó không nằm trong quản hạch của ta, chỉ có người và phụ thân biết, vì vậy nếu không muốn thân phận bị bại lộ tốt nhất là người nên tránh xa 2 người kia ra. -Namnhân hồng y nói.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Việc ta bảo người điều tra đã tra đến đâu rồi?

- Hồi bẩm chủ nhân Vạn Kiếm Phong gần đây hay ra trang đến hội họp cùng các bang phái bàn tính hợp lực tiến đánh Tây Vực môn chúng ta, đám người đó đang lên kế hoạch.

- Hừm, 1 lũ ô hợp muốn đánh Tây Vực môn ta, còn chưa xứng. -Namnhân hồng y cười khẩy.

- Nếu Vạn Kiếm Phong đã không an phận như vậy ta đành phải hạ độc thủ thôi, trước ngày 30 tháng này ta muốn nhận được xác của Vạn Kiếm Phong.

- Bẩm chủ nhân nữ nhân tên Hồ Mỵ Vũ kia hình như có võ công, còn là 1 thân võ công cao cường tuy nói năm đó Vạn Kiếm Phong là phụ mẹ nàng ta nhưng thuộc hạ sợ nàng ta vì tình cảm cha con mà hợp sức với Vạn Kiếm Phong như vậy khả năng thành công của thuộc hạ rất thấp.

- Vậy trước giải quyết Hồ Mỵ Vũ kia, sau đó là Vạn Kiếm Phong nếu hoàn thành việc này ta sẽ cho người thuốc giải của thủy tâm cổ.

- Đa tạ chủ nhân.

- Cứ như vậy mà hành động, nếu xảy ra sơ sót thì hậu quả như thế nào người tự biết rồi đó. – Nói xong nam nhân hồng y phi thân rời đi, Nhược Tâm Lan cũng rời đi sau đó.

Lâm Thiên Vũ thoáng trầm tư. Thì ra chuyện Hồ Mỵ Ly năm đó còn dính dáng đến rất nhiều sự kiện thần bí, còn có Tây Vực môn...

Cùng Âu Dương Kỳ trở về phòng, suy nghĩ 1 chút Lâm Thiên Vũ hỏi:

- Chàng có biết Tây Vực môn không?

- Đó là 1 môn phái đến từ Tây Vực, chuyên dùng độc, độc môn là cổ trùng, là đám người ra tay độc ác thủ đoạn hung hiểm lại chuyên dùng độc âm toán, là môn phái có từ mấy chục năm trước nhưng là gần đây mới

nổi tiếng, tân môn chủ là Đông Phương Thần là kẻ thần bí, không ai biết rõ dung mạo của hắn, hành động lãnh liệt cuồng huyết luôn vọng tưởng xưng bá võ lâm. Ta nghĩ tên nam nhân mặc hồng y lúc này chính là môn chủ của Tây Vực môn.

Âu Dương Kỳ nói xong không khí trong phòng lại lâm vào yên tĩnh, Lâm Thiên Vũ suy nghĩ hồi lâu liền nói:

- Thời gian sắp tới chàng đừng rời khỏi ta, còn nữa thức ăn do Nhược Tâm lan đưa cho không được ăn, phải đợi ta nếm qua rồi mới được dùng.

- Không được, vậy còn nài sao?

- Ta có 1 thân bách độc bất xâm cho dù có là cổ độc đi chăng nữa cũng không thể làm hại ta, nhưng chàng thì không có, vì vậy phải để ta thử độc trước rồi chàng mới được ăn.

- Nhưng mà... – Âu Dương Kỳ không an tâm nói.

- Không có nhưng mà, cứ như vậy đi, trước nuốt vào cái này. – Lâm Thiên Vũ ngắt lời Âu Dương Kỳ, lục trong túi da lấy ra 1 lọ thuốc đổ ra 1 viên thuốc tròn bằng đầu ngón tay út đưa cho Âu Dương Kỳ.

- Đây là?

- Bách độc hoàn, dùng trăm loại độc xung khắc nhau tạo nên, có thể giải hơn trăm loại độc, trước ăn 1 viên nếu có trúng độc thì nuốt thêm vài viên. – Lâm Thiên Vũ đưa luôn nguyên lọ trong đó còn khoảng 9 viên cho Âu Dương Kỳ.

Âu Dương Kỳ nghe lời nuốt xuống viên thuốc, sau đó 2 người mới yên tâm đi ngủ, dưỡng sức chuẩn bị cho trận phong ba sắp tới.

30. Chương 30

Chương 30: Phong ba nổi dậy

Sau ngày phát hiện ra Nhược Tâm Lan cấu kết với Tây Vực môn đến nay đã 3 ngày nhưng vẫn chưa thấy nàng ta có bất kỳ hành động nào. Lâm Thiên Vũ sốt ruột như kiến bò trên chảo nhưng không dám thể hiện ra ngoài, nàng sợ đứt dây động rừng. Âu Dương Kỳ mấy ngày nay luôn liên lạc với đám bằng hữu trên giang hồ nhờ họ giúp đỡ tra tìm tư liệu của Hồ My Ly về 20 năm trước.

Lâm Thiên Vũ vẫn như trước đeo lên bộ mặt lạnh lùng an phận ở trong hậu viện không bước ra ngoài, có trời mới biết nàng là đang suy tính cái gì. Cũng có thể nàng đang chờ thời cơ, chờ con cá tự động mắc câu chằng.

Rốt cuộc trời không phụ người có lòng, ngày ấy cũng đến...

Sáng sớm hôm nay Nhược Tâm Lan mang theo 1 khay quế hoa cao thơm nức mũi đi vào nam uyển(biệt viện nơi Lâm Thiên Vũ ở), nàng ta 1 thân xiêm y vàng nhạt áo khoác lông cừu màu trắng, đầu cài kim thoa, 1 thân trang sức chói lóa dẫn đầu nhóm nha hoàn đi vào nam uyển.

Vừa vào đến nơi liền không khách khí ngồi vào ghế chủ khi thấy Lâm Thiên Vũ liền tỏ vẻ thân thiết tự mình đem quế hoa cao đến mời nàng ăn.

Lâm Thiên Vũ không nói gì, nàng như trước vẫn là bộ dáng lãnh đạm nhìn Nhược Tâm Lan, sau đó thật chậm rãi cầm lên 1 khối bánh, đặt tại mũi ngửi, có 1 mùi hương lạ lẫm ở bên trong bánh nhưng rất nhạt nên bị mùi bánh át đi mất, nếu không phải là người học được sẽ không phát hiện ra. Mặc dù nàng vẫn chưa xác định được mùi kia là gì nhưng trực giác cho biết thứ Nhược Tâm Lan mang đến cho nàng chẳng có gì là tốt vì thế Lâm Thiên Vũ quyết định không ăn.

Nàng đặt xuống khối bánh, cười nhạt nói:

- Ta không thích đồ ngọt.

- A, thật vậy, lần sau ta nhất định sẽ làm đồ mặn cho ngươi. – Nhược Tâm Lan bộ dáng mẹ hiền cười thật ôn nhu nói.

- Không cần phiền phức như vậy, ta cũng không ăn. – Lâm Thiên Vũ cười khẩy đáp.

Nhược Tâm Lan sắc mặt trầm xuống, nàng ta nhìn Lâm Thiên Vũ ánh mắt lóe sát ý, một hồi lâu lại bày ra vẻ mặt mẹ hiền, bảo nha hoàn dâng lên 2 tách trà nóng.

- Đây là bích loa xuân thượng hạng vị trà ngọt dịu, hương thơm nhàn nhạt có thể giúp an thần. – Nhược Tâm Lan cười nói.

- Ta nghĩ phu nhân đến đây cũng không hẳn là mời ta ăn bánh uống trà đi. – Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt nói.

- Ta đến đây là để ôn chuyện xưa với ngươi. – Nhược Tâm Lan đột nhiên ngưng cười, mắt đẹp nhìn Lâm Thiên Vũ.

- Giữa chúng ta có chuyện xưa sao?

- Chúng ta không có, nhưng mẫu thân ngươi lại có, trước uống trà, chúng ta từ từ mà nói. – Nhược Tâm Lan âm hiểm nói. Chỉ cần Lâm Thiên Vũ uống trà, cho dù chỉ là 1 hớp thôi, cũng đã đủ đưa nàng xuống hoàng tuyền.

- Nếu ta uống trà ngươi sẽ nói cho ta biết về chuyện của mẫu thân?

- Đúng vậy a. – Nhược Tâm Lan cười cười.

- Vậy được. – Nói dứt câu Lâm Thiên Vũ liền cầm lên tách trà, sáng khoái 1 ngụm nuốt xuống.

Sự việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi Âu Dương Kỳ không kịp ngăn chặn Lâm Thiên Vũ đã 1 ngụm uống hết tách trà. Hắn lo lắng nhìn nàng trân trân, nhưng thấy nàng bộ dáng không sợ hãi hay chần chừ mà uống trà kia, lời hắn muốn nói ra lại nuốt lại trong bụng.

- Trà cũng đã uống bây giờ nói chuyện được rồi chứ? – Lâm Thiên Vũ đặt xuống tách trà đã cạn đáy, mắt đẹp nhìn Nhược Tâm Lan, trong lòng thầm mắng: “Tiện nhân định hạ độc nàng, còn chưa đủ tư cách.”

- Tốt a, ta nói. – Nhược Tâm Lan liếc mắt nhìn tách trà, miệng cười đến không khép lại được, phát tay ra hiệu cho bọn nha hoàn lui xuống.

- Mẫu thân ngươi a, là nữ nhân ngu ngốc nghĩ muốn đoạt phu quân của ta, ra sức mời chào, còn dè tiện hơn là muốn phá đi đứa con trong bụng của ta, may mắn ta phát hiện được. Nữ nhân kia làm nhiều chuyện xấu bị phu quân phát hiện rồi 1 cước đuổi nàng ta ra khỏi cửa, không biết nàng ta đã gian dối với tên nam nhân nào sinh ra đứa nghiệt chủng bây giờ lại còn đến tận cửa muốn nhận cha. – Nhược Tâm Lan nói, mắt nhìn Lâm Thiên Vũ khiêu khích, hoàn toàn lộ ra bộ mặt thật.

- Ta nghe nói 20 năm trước ở Tây Vực có 1 môn phái tên là Tây Vực môn chuyên dùng độc, còn phân phó rất nhiều môn chúng trà trộn vào các bang phái lớn trong giang hồ, ý đồ thu thập tin tức cơ mật tông thống trị võ lâm. Âm thầm chiêu binh mãi mã nếu đối phương không đồng ý gia nhập liền dùng thủ đoạn ám hại, năm đó các nhân vật có tiếng tầm trong võ lâm đều chết một cách không minh bạch, tất cả đều là 1 tay Tây Vực môn gây ra. Lại nói mẫu thân ta năm xưa tuy không phải là người của bạch đạo nhưng thân thủ cao cường khó ai sánh bằng đương nhiên cũng không thoát khỏi tầm ngắm của Tây Vực môn. Chiêu dụ không được liền tiêu diệt, không những hạ độc nàng còn phá hư thanh danh của nàng khiến nàng có oan mà không thể nói, người nói những gì ta vừa nói có đúng hay không? – Lâm Thiên Vũ ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của Nhược Tâm Lan.

- Mà môn chủ của Tây Vực môn năm đó chí hướng cao xa, phấn đấu cả đời cũng không thành đành phải ngậm ngùi nhìn Tây Vực môn ngày một suy tàn, nếu 5 năm trước thiếu chủ của Tây Vực môn không quay về kế nhiệm, Tây Vực môn đã sớm lụi tàn như cổ môn chủ. – Lâm Thiên Vũ lần lượt nói ra những tin tức mà Âu Dương Kỳ đã thu thập được.

- Ngươi... Ngươi làm sao biết chuyện của Tây Vực môn? – Nhược Tâm Lan ánh mắt đề phòng nhìn Lâm Thiên Vũ.

- Ta làm sao biết không quan trọng, cái quan trọng chính là người là kẻ đã ám hại mẫu thân của ta, chuyện người làm năm đó ta sớm đã điều tra ra, tiện nhân nộp mạng đi

Lâm Thiên Vũ vừa dứt lời thân ảnh thoáng 1 cái đã bay đến bên cạnh Nhược Tâm Lan, 1 chưởng đánh thẳng vào tim nàng ta, Nhược Tâm Lan thân thủ cũng không tệ, nhanh nhẹn tránh đòn, nhưng là vẫn bị 1 chưởng kia đánh trúng bả vai, vung tay định trả đòn, Âu Dương Kỳ cũng không kém nhanh chóng vào trận, tay áo vung lên, 1 trận kinh phong đánh ập vào người Nhược Tâm Lan nội lực thâm hậu làm nàng ta phun ra 1 ngụm máu tươi, tay ôm ngực lão đảo lui 2 bước.

Ánh mắt nàng ta hần lên những tia máu căm hận nhìn Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Nàng ta thu tay vào áo, sau duỗi ra, trên bàn tay nhỏ nhắn liền được lấp thêm 1 bộ thiết trảo(vuốt sắc) nàng ta phi thân về phía 2 người, vung thiết trảo tới tấp về phía Lâm Thiên Vũ, thiết trảo âm độc lướt qua nơi nào nơi đó liền vỡ vụn, nhưng là dù cho Nhược tâm Lan có công kích như thế nào thì Lâm Thiên Vũ vẫn tránh được, Nhược Tâm Lan bổ nhào về phía Lâm Thiên Vũ, nàng xoay người tránh đi 1 đòn âm hiểm kia, nhưng tay áo cũng bị thiết trảo cào rách đi 1 mảng lớn. Lâm Thiên Vũ rút ra trường tiên, phóng roi về phía Nhược Tâm Lan, trường tiên như con rắn quấn chặt lấy thiết trảo, hai bên giằng co 1 lúc, ánh mắt Nhược Tâm Lan đột nhiên lóe lên 1 tia âm hiểm, nàng ta vung tay áo còn lại lên, từ trong ống tay áo 1 con rắn màu lục nhỏ bằng đầu ngón tay cái hướng về phía Lâm Thiên Vũ bay đến, Lâm Thiên Vũ tay cầm trường tiên còn bận đối phó với thiết trảo, tốc độ của con rắn nhỏ kia lại quá nhanh còn chưa kịp phản đòn thì 1 bóng đen lao tới che chắn cho nàng.

Âu Dương Kỳ vung chưởng đánh tới, con rắn nhỏ tan xương nát thịt hóa thành 1 nhúm bột màu đen phiêu tán trong không khí.

Lâm Thiên Vũ đen mặt, hét lên:

- Bể khí đi.

Lời vừa dứt thân hình to lớn của Âu Dương Kỳ ngã rầm xuống đất, bất tỉnh. Lâm Thiên Vũ hung ác vung trường tiên siết chặt lấy cổ Nhược Tâm Lan vận công, Nhược Tâm Lan thiếu dưỡng khí, vì hô hấp khó khăn mà khuôn mặt nhợt nhạt vẹo vẹo đến khó coi. Há to mồm hít lấy không khí, thiết trảo trên tay ra sức tấn công Lâm Thiên Vũ hi vọng có thể tránh thoát trường tiên.

Đột nhiên từ bên ngoài 1 giọng nói vang lên:

- Dừng tay.

Chú thích:

Thiết trảo:

31. Chương 31

Chương 31: Trúng độc

Vạn Kiếm Phong từ bên ngoài lao vào, tay chụp lấy trường tiên ghì lại ngăn không cho nó tiếp tục thít chặt thêm nữa.

- Vũ nhi con có thể vì ta buông tha cho nàng ấy hay không? – Vạn Kiếm Phong nói như van xin.

Lâm Thiên Vũ khinh thường hắt, không thèm trả lời, nàng tay phải cầm roi, tay trái vung lên chưởng 1 chưởng thật mạnh về phía Vạn Kiếm Phong, chưởng lực mạnh mẽ không chút lưu tình khiến hắn bật ngã, lui về sau hơn 5 bước, lão đảo như muốn té, cố gắng lắm mới trụ lại được.

Nàng tay phải vẫn giữ nguyên lực đạo không có tí gì là muốn ngừng lại.

- Ha, ta dù có chết cũng phải lôi con tiện nhân như ngươi theo, đừng mong sẽ thoát chết ha ha ha. – Nhược Tâm Lan cảm nhận được cái chết đang cận kề, nàng ta cười man rợ nhìn Lâm Thiên Vũ, há mồm thở dốc.

- Trên thân người ta đã hạ thủy tâm cổ, là cổ độc nhất của Tây Vực môn, cũng chính là thứ độc mà năm xưa ta đã hạ trên người tiện nhân kia. Ha, độc này chỉ có chủ nhân mới có giải được, người cứ chờ chết đi, ha. – Nói tới đây Nhược Tâm Lan trông mắt trợn trắng như muốn lộn ra ngoài, miệng há to hết mức hút không khí, nhưng là nàng ta càng nói thì càng thấy khó thở hơn.

- Ta còn lo người hạ ở trên người ta là cái cổ gì, hóa ra là con sâu lông vàng gớm ghiếc đó, thứ đó ta đã nuốt vào trong bụng từ sớm, muốn hại ta, người đi tìm diêm vương đi. – Lâm Thiên Vũ cười nhạo Nhược Tâm Lan, nàng tăng thêm lực đạo ở tay. Cổ mặc dù chí độc nhưng cũng có nhược điểm chính là chỉ cần trước đó nuốt vào xác của loại cổ tương tự, như vậy xác cổ và cổ trùng sẽ tự dung hòa, tiêu diệt lẫn nhau rồi hóa giải độc tính. Lâm Thiên Vũ nàng đến bây giờ mới biết dụng ý của Hồ Mỹ Ly lúc trước.

- Đừng. – Vạn Kiếm Phong tay ôm ngực chạy đến mong muốn ngăn cản, nhưng là đã quá muộn, trường tiên đã thít chặt đến nỗi có thể nghe được tiếng răng rắc của xương cổ bị gãy.

Nhược Tâm Lan cứ thế ôm nỗi oán tức không cam lòng mà ra đi, 2 mắt nàng ta trợn trắng như không thể tin lời Lâm Thiên Vũ nói, đầu nghiêng sang 1 bên, ánh mắt trợn trừng khóe miệng cũng rỉ ra 1 dòng máu. Nàng ta thực là chết không nhắm mắt.

Lâm Thiên Vũ thu lại trường tiên xác của Nhược Tâm Lan như con điều đứt dây ngã ngang qua, vạn Kiếm Phong nhanh tay ôm lấy thân xác đang lạnh dần của nàng ta, thống khổ kêu lên:

- Lan nhi...

Lâm Thiên Vũ cũng không rảnh để ý đến Vạn Kiếm Phong, nàng đi đến chỗ Âu Dương Kỳ nằm, choàng tay qua thân người to lớn của hắn, chống đỡ dựng hắn đứng dậy, nhưng là thân hình hắn quá to lớn lại nặng nề, nàng không cách nào giúp hắn đứng vững đành để hắn dựa vào trên người nàng, tất cả trọng lượng đều đổ dồn lên cơ thể nhỏ bé của nàng.

Nàng dìu Âu Dương Kỳ bất tỉnh đi đến trước mặt Vạn Kiếm Phong kẻ đang đau khổ nước mắt lăn dài ôm lấy thi hài của Nhược Tâm Lan. Lâm Thiên Vũ rút ra 1 phong thư quảng xuống trước mặt Vạn Kiếm Phong, đó là tất cả những tư liệu của Hồ Mỹ Ly cùng Nhược Tâm Lan mà Âu Dương Kỳ đều tra được mấy ngày nay.

Vạn Kiếm Phong ngẩng đầu, ánh mắt bi thống mờ mịt nhìn Lâm Thiên Vũ, trong ánh mắt có vô vàn cảm xúc, đau xót có hổ thẹn có, trách cứ có, còn có 1 chút hận ý.

Lâm Thiên Vũ cũng chẳng thêm quan tâm đến cảm xúc của hắn làm gì, nàng nhàn nhạt nói:

- Ta tên thật không phải là Hồ Mỹ Vũ, ta cùng Hồ Mỹ Ly không phải quan hệ mẹ con, ta là đồ đệ của nàng ấy, mấy hôm trước nàng ấy vừa qua đời, ta theo di mệnh tìm đến đây để trả thù, đứa con của 2 người đã sớm mất từ khi người đẩy nàng xuống vực mà nàng sau khi được cứu lên cũng đã tật nguyên, 2 chân không thể đi lại. Người có ngày hôm nay là do một tay người tạo nên, đánh mất đi gia đình cũng là do người, đáng lẽ người không nên lấy nữ nhân âm độc kia về. – Nói xong ánh mắt của Lâm Thiên Vũ thoáng liếc nhìn Nhược Tâm Lan.

- Thứ đó sẽ cho người biết Hồ Mỹ Ly năm xưa vì sao ôm một nỗi oan không thể giải cùng với đứa con chưa chào đời rơi xuống vực rồi cùng hận thù mà chết đi, người sẽ biết hành động lúc đó của người chính là còn thua loài cầm thú, hãy nhớ đứa con của người là do chính tay người giết chết. – Lâm Thiên Vũ cố ý nhấn mạnh việc hắn đã tự tay giết con mình, nàng muốn hắn ôm áy náy mà sống qua ngày, để lương tâm cắn rứt dày vò hắn, nói xong nàng rời đi, để lại Vạn Kiếm Phong tay run rẩy mở ra túi giấy trên đất.

Lâm Thiên Vũ dìu Âu Dương Kỳ ra khỏi biệt viện, vừa đi đến cổng thì nghe được 1 âm thanh thống khổ đau đớn dần vọng đến từ tâm phế liệt phát ra từ bên trong nam uyển.

Vạn Kiếm Phong sau khi đọc xong đám tin tức điều tra về Nhược Tâm Lan hắn liền rống lên, hắn không ngờ người mà hắn đầu ấp tay gối hơn mười mấy năm qua lại hiểm độc đến như vậy, nàng không những tự tay hại chết con mình rồi đi giả họa cho Hồ Mỹ Ly còn không chút nương tình 3 lần 4 lượt hạ thuốc phá thai trong thức ăn của Hồ Mỹ Ly, một màn Hỏa Hồ tàn sát vô lâm năm đó thủ đoạn hung hiểm cũng là màn kịch do nàng bày ra...

...

Lâm Thiên Vũ dìu Âu Dương Kỳ lên xe ngựa, căn dặn xa phu cấp tốc trở về Âu Dương gia, nàng cùng Âu Dương Kỳ ngồi bên trong xe, để hắc nam xuống đệm, nàng vươn tay cẩn thận bắt mạch cho hắc nam, thấy mạch tượng của hắc nam không ổn định lúc nhanh lúc chậm, khi có khi không, nàng liền điểm trụ huyết đạo của hắc nam, ngăn không cho độc di chuyển khắp nơi, rồi lục tìm lọ bách độc hoàn trên người hắc nam, đổ ra 3 viên nhét vào miệng hắc nam, rót 1 tách trà cho hắc nam uống vào. Sau liền rút ra bộ ngân châm bên người, lấy tốc độ sét đánh châm vào mấy huyết đạo trên người và trên đỉnh đầu hắc nam.

Lại lần nữa thăm dò mạch tượng của hắc nam mới yên tâm thở phào, nàng đưa tay lau mồ hôi tuôn chảy trên trán mặc dù bên ngoài trời rét căm căm nhưng là trong lòng nàng đang có lửa, nàng rất lo lắng cho hắc nam tuy yên tâm vì đã ngăn chặn được độc nhưng nàng vẫn chưa chắc chắn là hắc nam đã trúng loại độc gì, nàng nghi ngờ con rắn kia chính là ‘xà tín tử’ là dùng nhiều loại độc để nuôi rắn, nuôi đến 1 thời gian sẽ để cho đám rắn này tự tiêu diệt nhau, con nào còn sống sót sau cùng sẽ được giữ lại, sau đó mới đem nó ngâm trong độc được cực mạnh, để độc này thấm sâu vào da thịt của nó, bản thân rắn đã là loài kịch độc nay còn được dưỡng trong độc, chỉ cần chạm vào da của nó là đã có thể gây chết người, huống chi Âu Dương Kỳ là hít vào phần thân thể bị tan rã của nó.

Nàng không lo sẽ không giải được, vấn đề chính là thời gian nếu trong vòng chín ngày không giúp hắc nam tổng ra loại độc được này thì nó sẽ từ từ thấm dần vào trong cơ thể, ăn mòn dần các thứ cho đến khi ngũ tạng lục phủ xuất huyết rồi chết.

Mà độc này lại không dễ phát hiện, người trúng độc chỉ nằm im thín thít như đang ngủ nhưng là sâu bên trong cơ thể lại rất đau giống như bị hàng vạn con rắn cắn xé nhai nuốt từng chút 1.

Lâm Thiên Vũ nhìn thần sắc không chút huyết sắc của hắc nam, nàng đau lòng không thôi, ôm lấy hắc nam để đầu của hắc nam đặt ở trong lòng của nàng, nhẹ nhẹ vuốt ve khuôn mặt anh tuấn, vỗ về bạc môi mông lạnh băng.

Nàng đau xót hôn lên môi hắc nam, mong muốn truyền cho hắc nam 1 chút ấm áp, hắc nam là vì nàng mới trở thành như vậy.

Nàng khi trở về làm sao giao phó với cha mẹ hắc nam đây.

32. Chương 32

Chương 32: Trở về Lâm gia

Xa phu dùng tốc độ nhanh nhất trở về Âu Dương gia thì cũng đã là chuyện của xế chiều ngày hôm sau. Vừa đến nơi hắc nam liền giúp Lâm Thiên Vũ đỡ Âu Dương Kỳ xuống xe, sau liền chạy đi thông báo với Âu Dương nhị lão.

Vừa vào đến cổng liền thấy Âu Dương Nhị lão hấp tấp chạy ra, phía sau còn có rất nhiều nha hoàn cùng gia đình. 2 tên gia đình to lớn tiến đến đỡ lấy Âu Dương Kỳ, dìu hắc nam trở về phòng, Lâm Thiên Vũ cũng nhanh chóng theo sau.

Âu Dương Kỳ được đặt nằm xuống giường, nàng liền ngay lập tức tiến lên bắt mạch sau lại xuất ra 3 viên bách độc hoàn bỏ vào miệng hắc nam, lấy ra ngân châm, châm vào mấy huyết đạo trên người hắc nam, nửa canh giờ sau thì thu châm.

Sau lại lấy ra chủy thủ tại trên ngón tay của Âu Dương Kỳ rạch 1 đường, ấu nhỏ vào trong chén, nàng phân phó nha hoàn đem đến 1 bát rượu hồng hoàng, sau lấy rượu hồng hoàng đổ vào trong bát máu, máu đỏ tươi sau khi gặp rượu hồng hoàng liền hiện lên màu đen sẫm sau rất nhanh liền hòa tan cùng với rượu tạo thành 1 hỗn hợp đen loăng. Âu Dương Kỳ đích thực là trúng xà tín tử.

Âu Dương nhị lão nôn nóng muốn biết tình hình con trai nhưng cũng biết không nên quấy rầy lúc đang chữa trị, nếu có sơ sót không ai có thể gánh nổi. Khi thấy Lâm Thiên Vũ đặt xuống bát rượu đen ngòm, Âu Dương phu nhân liền hấp tấp hỏi:

- Kỳ nhi làm sao lại ra nông nỗi này? Lúc 2 con đi không phải còn tốt lắm sao?

Nghe vậy Lâm Thiên Vũ đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Âu Dương nhị lão, cả đời này nàng chỉ duy nhất là quỳ Lâm gia nhị lão trong lúc xuất giá, còn chưa bao giờ quỳ qua ai đâu.

- Thật xin lỗi bá phụ, bá mẫu vì ta nên hấn mới ra nông nỗi này. – Lâm Thiên Vũ áy náy nói.

- Chuyện này là sao, trước đứng lên rồi nói. – Âu Dương lão gia tuy xót con nhưng cũng không quên đứa con dâu chưa vào cửa là nàng, ông nâng nàng đứng dậy.

- Chúng ta trên đường đi gặp kẻ thù của ta, hấn lấy thân ra che chở cho ta nên trúng độc. – Lâm Thiên Vũ không định nói thật, sự tình của nàng quá phức tạp, càng ít người biết càng tốt.

- Ta tạm thời đã ngăn không cho độc thâm nhập vào cơ thể hấn tạm thời có thể kéo dài đến nửa tháng, nhưng trong nửa tháng này nếu không bức độc ra khỏi người, hấn sẽ chết.

- Vậy hiện tại phải làm sao? – Âu Dương phu nhân run run hỏi, nàng là người biết lý lẽ tuy nói Lâm Thiên Vũ là nguyên nhân gián tiếp hại con bà, nhưng là nàng cũng không muốn vì vậy bà cũng không muốn truy cứu thêm.

- Giải được của độc này không khó tìm, những thứ cần có ta đều đã có duy chỉ thiếu 1 thứ đó là rượu hùng hoàng trên trăm năm để làm thuốc thuốc hòa độc.

- Rượu hùng hoàng? Thứ này ở phương bắc không được ưa chuộng nhưng không nói là hiếm, chỉ có điều rượu trên trăm năm thì quả thật rất khó tìm. – Âu Dương lão gia đảm chiêu

- Ta định đi 1 chuyến về Thanh An thành tìm thử dù gì rượu hùng hoàng là xuất sứ từ nơi đó, ta nghĩ chắc sẽ có thứ rượu trên trăm năm. – Thanh An thành nằm ở phía nam xung quanh là rừng núi khó tránh rắn rết vì vậy người dân có thói quen uống rượu hùng hoàng còn Vĩnh Lạc thành nằm ở phía bắc xung quanh là sông ngòi động vật hoang dã rất ít nên không dùng rượu hùng hoàng. Vì vậy khả năng tìm được rượu hùng hoàng trăm năm từ nơi đây là rất khó, chỉ có thể chạy về Thanh An thành tìm thử.

- Được, con khi nào thì lên đường? – Âu Dương lão gia hỏi.

- Ta định đi ngay.

- Ta sẽ cho người chuẩn bị. – Âu Dương phu nhân nhanh chóng đi phân phó nha hoàn chuẩn bị các thứ cho Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ ánh mắt quyến luyến nhìn Âu Dương Kỳ, có chút đau lòng khi nhìn thấy hấn như thế. Nhìn thêm 1 chút nàng liền xoay người rời đi.

...

Thanh An thành ở phía nam, Vĩnh Lạc thành lại ở phía bắc đi xe ngựa nhanh nhất cũng mất nửa tháng, mà thời gian của Âu Dương Kỳ chỉ có nửa tháng, đơn giản chính là không thể kịp Lâm Thiên Vũ lại không biết cưỡi ngựa nên nàng quyết định sẽ phi thân đi. Khi đưa ra quyết định này Âu Dương nhị lão không ai đồng ý, trời đã vào mùa đông, ở phía bắc vốn ấm áp nay cũng đã lạnh buốt đừng nói ở phía Nam rừng núi trùng trùng là rét căm căm, nếu nàng phi thân đi trong thời tiết như thế này không rét chết thì cũng kiệt sức mà chết.

Vì thế bọn họ trước liên lạc với Lâm gia nhờ họ tìm giúp, Lâm Thiên Vũ thì ngồi xe ngựa đi đến Thanh An thành sau.

Vừa bàn bạc xong Lâm Thiên Vũ liền lên xe ngựa, bảo xa phu cấp tốc lên đường. Vì là nàng định đi suốt đêm nên Âu Dương lão gia cho 2 tên xa phu chuyên nghiệp đi theo nàng, thay phiên nhau đánh xe không ngừng nghỉ.

...

Xa phu chuyên nghiệp chính là rất chuyên nghiệp thay vì xa phu bình thường đi đường mất nửa tháng bọn hấn đi chỉ mới 5 ngày đã đến ngoại ô Thanh An thành, lý do rất đơn giản là vì bọn họ đi suốt đêm lại còn đi đường tắt không nhanh mới là lạ.

Xe chạy thêm 2 canh giờ nữa đã đến cổng thành, không bao lâu liền dừng ở trước cổng Lâm gia.

Lâm Thiên Vũ nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, chạy vào nhà.

2 tên xa phu ngoài trách nhiệm đánh xe còn có trách nhiệm đi theo bảo hộ Lâm Thiên Vũ, bọn họ cũng nhanh chóng theo sau, 1 người trong đó tiến lên gõ mạnh vào cửa lớn, 1 lúc sau liền có 1 tên gia đình chạy ra mở cửa, hắn vừa nhìn thấy Lâm Thiên Vũ liền như nhìn thấy ma, đứng sững người, mắt tròn trắng mồm há to đến nỗi có thể nhét vào 1 quả trứng.

Lâm Thiên Vũ cũng không buồn để ý đến hắn, nàng nhanh chân đi vào đại sảnh, nàng từ lúc vào cửa ngoại trừ tên gia đình ngậy người kia thì còn có rất nhiều gia nhân trong nhà nhìn thấy, nghe tin Lâm Thiên Vũ trở về Lâm gia nhị lão liền chạy ra đón, từ bên ngoài chạy đến đại sảnh, nhìn thấy Lâm Thiên Vũ 1 thân áo bông dày cộm đang đứng đấy.

Lâm phu nhân nhìn thấy Lâm Thiên Vũ mắt đẹp tròn to như không tin vào mắt mình nữa, rất nhanh sau đó nàng liền nước mắt như mưa nhào tới ôm lấy Lâm Thiên Vũ, mà Lâm lão gia mắt cũng ửng hồng nhìn nữ nhi.

Lâm Thiên Vũ nhìn 2 người, chỉ hơn nữa năm không gặp 2 người như già đi chục tuổi, vẻ mặt anh tuấn thành thực của Lâm lão nay đã già nua nhuốm sầu không ít, còn có Lâm phu nhân xinh đẹp ổn trọng nay cũng giảm đi vài phần thay vào đó là khuôn mặt hốc hác, hốc mắt trũng sâu như đã rất lâu không ngủ.

Lâm Thiên Vũ thấy sống mũi cay cay khóe mắt nóng ẩm như đang muốn chảy ra nước, nàng kiếp trước là tu bao nhiêu lần mới có được cha mẹ như thế, nàng lúc trước ở hiện đại luôn oán trách cùng đối nghịch lão cha thích áp đặt nhưng sâu trong lòng vẫn luôn tôn kính và yêu thương ông, nàng bây giờ ở cổ đại tuy không phải con gái ruột của 2 người nhưng lại sâu sắc cảm nhận được tình thương mà hai người dành cho nàng. Nếu lão thiên đã an bài cho nàng cha mẹ như thế nàng sao còn dám chối từ.

Lâm Thiên Vũ 2 tay run run đặt lên bả vai run rẩy của Lâm phu nhân, nước mắt từng giọt 1 rơi xuống, môi mấp máy không thành tiếng:

- Cha... Nương... – giọng của Lâm Thiên Vũ khản đặc như đang cố kiềm nén thứ gì đó bùng nổ, nhưng Lâm gia nhị lão nghe rất rõ.

Lâm lão khóc, nam nhân khóc không phải chuyện hay ho gì nhưng ông đã khóc, từ lúc Lâm Thiên Vũ tỉnh lại nàng chỉ gọi ông là phụ thân, ông không còn được nghe tiếng nữ nhi nũng nịu gọi cha như lúc trước, ông nghĩ chắc là do nàng hận ông đã bức hôn nàng, bây giờ từ miệng nàng nghe ra 1 tiếng cha, ông cảm thấy sống được đến bây giờ đã quá mãn nguyện.

Lâm lão chậm chậm đi đến ôm lấy hai mẹ con, thân người ông run rẩy, ôm chặt lấy hai nữ nhân quan trọng nhất đời của ông.

Cảnh 1 nhà 3 người đoàn tụ khiến những người ở đấy đều 1 phen lệ nóng tuôn trào, gia nhân xung quanh cũng thút tha thút thít cảm động không thôi. Từ ngày tiểu thư của họ xảy ra chuyện Lâm gia không ngày nào là được vui vẻ, nay tiểu thư đã về lão gia cùng phu nhân chắc sẽ không sầu khổ như trước nữa.

Đột nhiên bên ngoài truyền vào 1 giọng nói thanh thúy cùng với tiếng khóc, theo sau là thân ảnh nhỏ xinh đang chạy như bay về phía 3 người nhà Lâm gia.

- Oa... Tiểu thư... – Liên nhi vừa về đến cổng liền nghe gia đình nói tiểu thư đã về, nàng không tin chạy vào đại sảnh liền thấy tiểu thư ở đấy, không nghĩ ngờ liền chạy nhào vào định ôm lấy tiểu thư, nhưng là lão gia cùng phu nhân ôm tiểu thư chặt quá không chừa cho nàng 1 tấc chỗ nào để nàng ôm.

3 người nghe thấy tiếng của Liên nhi liền xoay người nhìn nàng ta, Liên nhi nhỏ nhắn đáng yêu đáng thương khuôn mặt nhăn nhó nhìn bọn họ, trên mặt nàng viết rất rõ 5 chữ: “Ta muốn ôm tiểu thư.”

3 người nhìn nhau sau liền bật cười, Lâm gia nhị lão tự động buông ra Lâm Thiên Vũ, Liên nhi thừa cơ nhào vào lòng Lâm Thiên Vũ thút thít, khóc oa oa như trẻ con, vừa khóc vừa kể nàng là buồn bao nhiêu, khổ bao nhiêu. Lâm Thiên Vũ dịu dàng vỗ vỗ bờ vai gầy guộc của Liên nhi, quả thật nàng ấy nói không sai, Liên nhi đáng yêu mũm mĩm ngày nào bây giờ chỉ toàn da bọc xương, Lâm Thiên Vũ đau lòng dỗ dành Liên nhi.

Khóc no nê Liên nhi mới buông Lâm Thiên Vũ ra, ngẩng cái đầu nho nhỏ lên nhìn Lâm Thiên Vũ sau liền nở nụ cười ngây ngô.

Lâm Thiên Vũ thầm thở dài, haizz nàng quả thật là đã tạo ra ám ảnh tâm lý quá sâu cho Lâm gia a, 2 lần chết đi sống lại cũng quá dã man đi. Trước là Lâm Thiên Vũ kia tự sát sau là đến nàng rút xuống vực, Lâm gia thật là đã chịu quá nhiều đả kích tâm lý đi. Lâm Thiên Vũ thầm thề nàng sau này nhất định phải bảo hộ thật tốt thân thể không thể để mọi người của Lâm gia lại lo lắng khổ sở.

33. Chương 33

Chương 33: Rượu trăm năm

Sau khi cùng mọi người trùng phùng Lâm Thiên Vũ liền hỏi đến rượu hùng hoàng:

- Cha, người có tìm được rượu hùng hoàng trăm năm không?
- Ta hỏi qua tất cả những tiệm rượu lâu danh tiếng trong thành nhưng là, rượu lâu năm nhất cũng chỉ có hơn 50 năm, rượu trăm năm thật sự là chỉ có thể nghĩ không thể cầu. – Lâm lão lo lắng nói, ông cũng biết qua tình trạng của Âu Dương Kỳ.
- Tại sao lại phải cần đến rượu lâu năm như thế, rượu thường không được sao? – Lâm phu nhân thắc mắc.
- Rượu trăm năm có khả năng hòa độc mạnh hơn rượu thường, có thể lọc sạch toàn bộ độc còn sót lại trong người không để lại di chứng. – Lâm Thiên Vũ nghiêng ngẫm nói, trong lòng thầm tính toán sử dụng rượu hơn 50 năm xem có khả quan không.

1 nhà 3 người Lâm gia đồng loạt lâm vào trầm mặc.

Lâm Thiên Vũ tại Lâm gia nghỉ ngơi qua một đêm, sáng sớm hôm sau liền cùng Lâm lão đi đến tiệm rượu. Quả thật cả tòa thành loại rượu hùng hoàng lâu năm nhất cũng chỉ có ở đây, nhưng lâu năm nhất cũng chỉ là 53 năm do đích thân ông chủ ủ từ khi còn trẻ.

Lâm Thiên Vũ thầm tính toán xem có thể dùng được bổ khuyết vào cùng với rượu để tăng thêm được tính của rượu hay không.

Lâm lão cùng gia đình mang theo rượu về trước, Lâm Thiên Vũ không từ bỏ ý định đi thêm vài tiệm rượu hi vọng có thể cầu may. Đi thang thang hết con đường lớn này đến con hẻm nhỏ kia vẫn là không có kết quả, Lâm Thiên Vũ ảo não định trở về Lâm gia thì đột nhiên thanh âm mềm mại như tơ ngăn trở nàng, thanh âm này chính là thứ thanh âm để lại ấn tượng rất sâu trong nàng, nghe 1 lần liền không thể quên.

- Thiên Vũ, thật là tỷ a. – Triệu Linh Lam vui mừng đi nhanh về phía Lâm Thiên Vũ theo sau còn có Triệu Ngân Phong, ánh mắt hẩn khi nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đột nhiên lóe lên nhưng rất nhanh liền biết mất.

Nhìn Triệu Linh Lam 1 thân phục sức mùa đông áo lông nón lông, khắp người độn lên thành 1 cục bông xù nhìn rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra ngạc nhiên cùng vui mừng đi đến bên Lâm Thiên Vũ, tay nhỏ còn hấp tấp bắt lấy tay Lâm Thiên Vũ, biểu hiện trong lòng nàng bây giờ rất kích động.

Lâm Thiên Vũ cười thân thiện nhìn Triệu Linh Lam, 2 người oa oa chít chít nói qua nói lại không có ý định ngừng, thấy thế Triệu Ngân Phong liền đành hắng:

- E hèm, Lam nhi chúng ta trước vào khách điểm ngồi rồi nói tiếp có được hay không, bên ngoài rất lạnh đấy.
- A, muội quên mất. – Nói xong liền cầm tay Lâm Thiên Vũ đi vào khách điểm gần đó.

3 người tiến vào 1 gian nhà phòng ấm áp, gọi vài món ăn cùng 1 bầu rượu, Triệu Ngân Phong đến bây giờ vẫn duy trì im lặng còn hai nữ nhân thì cứ người hỏi ta đáp xuyên suốt.

- Tỷ tỷ muội thật lâu không có thấy tỷ a, thời gian qua tỷ đã đi đâu?

- Ta có việc phải đi xa, bây giờ trở về Thanh An thành là cần phải tìm gấp 1 thứ.
- Tỷ tìm thứ gì a, muội tìm giúp tỷ.
- Ta tìm rượu hùng hoàng trăm năm.
- A, tìm rượu a, lại còn phải là trăm năm?
- Đúng nếu không phải trăm năm thì không được.
- Ca, rượu trăm năm không biết nhà ta có hay không? – Triệu Linh Lam hướng Triệu Ngân Phong hỏi.
- Có thể, rượu do ông cố ử phụ thân vẫn còn cất sâu dưới hầm tiếc không dám uống, có khả năng đi. – Triệu Ngân Phong nói, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.
- Có thể hay không dẫn ta đến đó xem thử, thứ rượu này ta cần để cứu người. – Lâm Thiên Vũ ôm ấp hi vọng gấp gáp nói.
- Được, vậy chúng ta hỏi Triệu gia. – Triệu Ngân Phong hào khí nói.

....

Triệu gia

Biết được Lâm Thiên Vũ đang tìm rượu hùng hoàng trăm năm, Triệu lão gia rất hợp tác dẫn bọn họ xuống hầm rượu tìm kiếm.

Hầm rượu được xây dưới lòng đất nên khá ẩm thấp, bên trong nồng nặc mùi rượu thơm ngát bốn phía, từng hũ rượu to lớn khác nhau được xếp ngay ngắn trên kệ, có hũ to như cái lu có hũ lại chỉ bằng cái bát ăn cơm, trên dưới trong hầm có khoảng trăm hũ thuộc các loại rượu khác nhau, mỗi hũ có ghi rõ tên và ngày ủ cho thấy ông cố của Triệu gia là người tỉ mỉ chu đáo cỡ nào. Mọi người chia nhau ra tìm, Lâm Thiên Vũ cũng nhìn xung quanh, trong hầm đều là mùi rượu hòa trộn vào nhau không thể dùng khứu giác để phân biệt ra đó là rượu gì, chỉ có thể kiên nhẫn xem từng hũ, nhìn một lúc nàng phát hiện trong 1 góc nhỏ phát ra mùi hùng hoàng nồng nặc, đi đến nơi liền nhìn thấy 1 bình rượu to bằng lòng bàn tay phía trên dùng giấy đỏ phong kín miệng bình, bên dưới còn ghi mấy chữ hùng hoàng cùng thời gian ủ, Lâm Thiên Vũ tính nhẩm trong lòng, 1 lúc sau mắt đẹp sáng lên, nếu nàng tính không lầm hũ rượu này đã quá trăm năm, mùi hùng hoàng phát ra rất hăng làm át đi mùi của mấy loại rượu bên cạnh.

- Ta tìm được rồi. – Lâm Thiên Vũ vui mừng reo lên.

Mọi người liền ngưng động tác tiến đến chỗ Lâm Thiên Vũ, nàng đưa bình rượu cho Lâm lão gia xem, ông nhìn 1 lúc liền gật đầu chứng thực đây là rượu hùng hoàng trên trăm năm.

Lâm Thiên Vũ tay run run cẩn thận ôm lấy bình rượu như đang ôm lấy sinh mệnh của chính mình.

- Nếu Lâm cô nương cần để cứu người thì cứ mang đi, Triệu gia trên dưới còn nợ người 1 cái ân tình. – Triệu lão gia ánh mắt hiền hòa nói.
- Đa tạ Triệu lão gia. – Lâm Thiên Vũ cảm kích nói.

Lâm Thiên Vũ rời khỏi Triệu gia, trở về Lâm gia tối đó liền cáo biệt Lâm gia nhị lão lên đường, Liên nhi 1 mực khẳng khái đòi theo hầu hạ tiểu thư, Lâm Thiên Vũ dù có khuyên thế nào nàng cũng không nghe đành phải ưng thuận cho nàng đi theo.

Lâm Thiên Vũ nóng lòng ngồi trên xe ngựa, đi suốt đêm cũng đã gần 4 ngày bọn họ rốt cuộc đi vào vùng ngoại ô của Vĩnh Lạc thành, nàng như con kiến bò trên chảo, tâm tình không yên, vừa biết được vào đến vùng ngoại ô nàng liền không thể nhẫn nhịn hơn nữa, phân phó xa phu đưa Liên nhi theo sau, nàng phi thân về đó trước.

Vừa phân phó xong liền ôm theo bình rượu điểm mũi chân, thân hình nhỏ nhắn như cánh én bay vút lên bầu trời trong chớp nhoáng thân ảnh liền biến mất không thấy. Liên nhi há hốc mồm to đến nỗi có thể nhét vào 1 quả trứng, thầm nghĩ: “ Tiểu thư của nàng thật tài giỏi còn biết bay a.”

34. Chương 34

Chương 34: Giải độc

Hướng về phía trước phi thân tới, Lâm Thiên Vũ vận hết 10 phần công lực bay trong đêm, gió lạnh quét qua khuôn mặt nàng đau buốt, Lâm Thiên Vũ không bận nghĩ nhiều như thế nàng dùng hết nội lực để phi thân nữa canh giờ sau đến được cổng thành vốn là xe ngựa đi nhanh nhất cũng mất 5 canh giờ nàng bây giờ chỉ dùng nửa canh giờ đã đến được cổng thành, nhưng là nàng đã hao tổn hết nội lực, vừa vào đến thành nàng dường như đã kiệt sức, dựa vào bên tường thành thở hổn hển. Trong thành đèn đuốc sáng trưng đường như đang có lễ hội đường phố đông đúc nhộn nhịp hơn ngày thường, Lâm Thiên Vũ cố gắng ổn định khí tức, lê từng bước nặng nhọc đi về phía Âu Dương gia, vì không nhớ đường đến Âu Dương gia nàng phải mất thời gian đi hỏi đường lại qua thêm nửa canh giờ mới đến được trước cổng Âu Dương gia.

Nàng đập cửa, gia đình liền nhanh chóng chạy ra mở cửa, thấy nàng liền nhanh chóng tránh đường cho nàng đi vào. Lâm Thiên Vũ bước chân nặng như đeo chì, cảm thấy đi đường là một việc thật nặng nhọc, nàng hơi thở có chút rối loạn vì bay suốt trong đêm lạnh môi có chút tím tái, vẻ mặt có chút trắng. Vào Âu Dương Gia, Lâm Thiên Vũ liền hướng Lăng Ngọc các của Âu Dương Kỳ đi đến, nha hoàn hầu hạ nhìn thấy nàng thì có chút ngạc nhiên, Lâm Thiên Vũ cẩn thận đặt xuống bình rượu, phân phó nha hoàn cũng phải hết sức cẩn thận, rượu này chỉ có 1 bình nếu có việc gì xảy ra chính là không thể cứu vãn. Nhóm nha hoàn cũng biết phân nặng nhẹ liền xem bình rượu như tổ tông 18 đời cung kính cẩn thận xem xét không rời mắt như sợ bình rượu mọc cánh bay mất.

Bắt mạch cho Âu Dương Kỳ xong, nàng đặt bút viết xuống một phương thuốc, bảo nha hoàn chạy đi bốc nhanh về, còn căn dặn gia đình mua ngay 1 chum rượu hùng hoàng thật lớn, sau đó thì xuất ra ngân châm, châm xuống người Âu Dương Kỳ.

Trong thời gian chờ đợi nàng cũng yên vị điều hòa khí tức. Âu Dương nhị lão vừa nghe Lâm Thiên Vũ trở về 1 mình liền chạy đến Lăng Ngọc các, nhìn thấy nàng váy áo nhiễm bụi sắc mặt trắng bệch môi tím tái 1 thân phong trần mệt mỏi liền cảm thấy thương xót cho đứa con dâu chưa vào cửa này, trong lòng thầm nghĩ sau này nhất định sẽ hết lòng yêu thương xem nàng như con gái ruột mà đối đãi.

2 khắc sau gia đình vác về 1 chum rượu thật to có thể nhét vào 1 người lớn đặt ở trong phòng, nha hoàn cũng bốc xong thuốc mang về, nàng chia ra 1 phần 3 thuốc bảo đem đi sắc cùng với 1 nửa bình rượu trăm năm, 2 phần 3 còn lại sắc bình thường. 1 nửa rượu còn lại đổ ra cái bát lớn bỏ vào vài loại thảo dược do nàng đích thân chế ra ngâm trong vòng 6 canh giờ. Sau phân phó gia đình mang vào cái thùng tắm đổ rượu trong chum lớn ra. Rượu vừa đầy thùng liền ngưng lại, đợi 2 phần 3 thuốc sắc xong liền đem đổ vào thùng tắm, sau rắc thêm 1 ít bột phấn có tác dụng thúc đẩy được tính của thuốc, để thuốc nhanh chóng hòa tan cùng rượu. Lại bảo nha hoàn cởi hết y phục trên người Âu Dương Kỳ ra, diu hẩn vào ngồi trong thùng.

Thùng tắm là hỗn hợp thuốc cùng rượu, lúc đặt Âu Dương Kỳ vào sắc mặt hẩn vốn là trắng xanh, ngồi 1 lúc sau liền có chút huyết sắc, nàng lại rút ra ngân châm, châm vào trên đầu và hai vai của hẩn đợi 1 phần 3 thuốc cùng rượu sắc xong, nha hoàn mang vào nàng liền đích thân đút cho hẩn, nhưng là thuốc đưa vào đều bị chảy ngược ra, hẩn không thể tự mình nuốt xuống. Lâm Thiên Vũ không chút chần chừ đem thuốc 1 ngụm ngậm vào trong miệng nàng rồi lại dán sát vào môi hẩn mang tất cả thuốc trong miệng đẩy vào miệng hẩn, lại đỡ lấy ót hẩn kéo về phía sau để hẩn ngửa mặt lên, nuốt xuống thuốc.

1 màn này chỉ là vì cứu người nhưng cũng không khiến người đỡ mặt. Âu Dương nhị lão lại càng thêm khẳng định phải đem Lâm Thiên Vũ về nhà làm con dâu.

Sau khi cho Âu Dương Kỳ uống vào thuốc nàng liền đặt hẩn nằm hẩn vào trong thùng tắm chỉ lộ ra cái đầu, rút ra mấy cây ngân châm trên vai hẩn, phân phó nha hoàn cứ qua 2 canh giờ lại thay thuốc trong thùng tắm 1 lần vẫn là dùng rượu cùng thuốc ngâm hẩn.

Còn nàng thì đi đến bên bàn lấy ra vài lọ thuốc bột cho vài 1 cái bát trộn đều lên. Chốc chốc lại đến xem tình trạng của Âu Dương Kỳ, 2 canh giờ trôi qua thùng tắm vốn là màu rượu trắng trong nay đã nhiễm 1

màu đen kịt, Lâm Thiên Vũ liền phân phó nha hoàn đổ đi nước đen đó, nhanh chóng đổ ra rượu mới cùng với thuốc hòa vào, lại lần nữa đặt hắc vào thùng tắm ngâm trong đó thêm 2 canh giờ.

Nước đen trong thùng rượu thuốc chính là độc trong người của Âu Dương Kỳ bức ra, nếu đến thời gian không nhanh thay thuốc, thứ độc này sẽ xâm nhập trở lại trong thân, đến lúc đó hết cách cứu chữa.

Thay thùng rượu thuốc đến lần thứ 3 liền thấy màu đen đã nhạt dần đến lần thứ 4 thì không còn thấy màu đen ở trong thùng nữa.

Sắc mặt hắc cũng theo đó tốt dần dần hồng hào hơn lúc trước. thuốc cùng rượu trăm năm cũng đã hòa tan hết, nàng liền cho bát thuốc bột hỗn hợp đổ vào trong bát rượu thuốc, đợi 1 lúc bát rượu thuốc liền sánh lại thành dạng bột, nàng dùng thìa nhỏ phân chia ra lượng thuốc vo thành 10 viên nhỏ cho vào 1 cái lọ.

Theo nàng tính toán chỉ 1 lúc nữa Âu Dương Kỳ đã có thể tỉnh lại.

Việc bây giờ chính là đợi hắc tỉnh dậy và bức độc còn sót lại trong cơ thể hắc nữa là xong.

Lúc hoàn thành xong mọi việc trời cũng đã ửng sáng, Liên nhi cùng 2 xa phu cũng vừa đến nơi, Liên nhi ôm vào bình rượu hùng hoàng hơn 50 năm, Lâm Thiên Vũ lại viết ra 1 phương thuốc khác căn dặn nha hoàn bốc thuốc sắc cùng với rượu hơn 50 năm kia, 1 ngày 3 lần thuốc uống đúng 10 ngày thì ngừng, khi hắc tỉnh thì không cần phải ngâm trong thùng rượu thuốc nữa. Vừa phân phó xong liền nghe nha hoàn reo mừng, nàng đi nhanh về phía thùng tắm thì thấy Âu Dương Kỳ mày kiếm nhíu chặt, hàng mi dài có chút động.

Âu Dương phu nhân đứng bên cạnh kích động gọi hắc, 1 lúc sau hàng mi dài kia cuốn lại lộ ra đôi mắt đen sâu không thấy đáy, Âu Dương Kỳ có chút mờ mịt nhìn mọi người, hắc vẫn còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. Thấy hắc mở mắt Lâm Thiên Vũ như trút đi gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ sợ hắc không mở mắt ra nữa.

Trước mắt đột nhiên có chút mờ ảo, thân thể Lâm Thiên Vũ lung lay, nàng lão đảo lùi về sau vài bước, tay chống lên bàn cổ gắng chống đỡ cơ thể, đầu có chút nhức nhối, hai tai ù ù, nàng lắc lắc đầu mong tìm lại chút thanh tỉnh, nhưng là càng lúc càng thấy mệt mỏi, thân hình nhỏ bé rầm 1 cái ngã xuống đất. Lâm Thiên Vũ vinh quang ngắt đi trước tiếng thét thất thanh của Liên nhi, ánh mắt lo lắng của Âu Dương lão gia, sợ hãi của Âu Dương Kỳ và thương xót của Âu Dương phu nhân.

35. Chương 35

Chương 35: Đoan Mộc Chính đến cửa

- Đại phu, sao rồi? – Âu Dương phu nhân lo lắng hỏi.

- Phu nhân không cần lo lắng tiểu thư đây là vì mệt mỏi, hàn khí nhập thể, người có chút hư nhược nên ngắt đi thôi, tại hạ kê cho vài than thuốc an thần bổ huyết trừ hàn là không sao. – Đại phu vừa nói vừa viết phương thuốc.

- May mắn là không sao nếu không ta thật không biết ăn nói làm sao với gia đình thông gia nữa. – Âu Dương phu nhân thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Âu Dương Kỳ tỉnh dậy thì Lâm Thiên Vũ cũng ngắt đi, trên dưới Âu Dương gia loạn thành 1 đoàn, nếu không phải Âu Dương Kỳ thân thể hư nhược chưa thể đi lại được bắt buộc phải nằm trên giường thì hắc cũng đã chạy sang bên này.

Liên nhi bận rộn cùng bọn nha hoàn chăm sóc cho tiểu thư, Âu Dương nhị lão sau khi thấy Lâm Thiên Vũ uống xong thuốc an ổn đi vào giấc ngủ thì mới trở về phòng nghỉ ngơi, 2 người bọn họ cũng đã 1 đêm thức trắng.

...

- Tại sao còn chưa tỉnh, không phải đại phu nói uống thuốc nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao sao, bây giờ đã ngủ 3 ngày 3 đêm còn chưa tỉnh, lão gia phải làm sao đây? – Âu Dương phu nhân lo lắng đi qua đi lại nhìn Lâm Thiên Vũ vẫn còn ngủ mê man trên giường.

- Cho người đi mời đại phu đến xem sao. – Âu Dương lão gia phân phó.

Đám gia đình liền tức tốc chạy đi mời đại phu.

Đại phu đến, nhanh chóng bắt mạch sau liền nói:

- Lệnh tiểu thư theo lý thì thân thể đã khôi phục hoàn toàn chắc sẽ sớm tỉnh thôi, thỉnh mọi người chờ vậy.

Âu Dương nhị lão nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, Liên nhi cũng mừng muốn khóc, mấy ngày nay nàng lo muốn chết.

Trong phòng ồn ào khiến Lâm Thiên Vũ không thể nào yên giấc, nàng nhú mi khó chịu, một lát sau mới từ từ mở mắt ra.

Lâm Thiên Vũ giương đôi mắt nhập nhèm nhìn trong phòng đầy người, nàng ngơ ngác hỏi:

- Sao các người lại ở đây?

- Oa, tiểu thư người cuối cùng cũng tỉnh. – Liên nhi nước mắt nhạt nhòa nhào vào trong lòng Lâm Thiên Vũ rấm rức khóc.

- Xảy ra chuyện gì? – Lâm Thiên Vũ ngơ ngác hỏi, ôm lấy Liên nhi.

- Con đã ngủ 3 ngày 3 đêm rồi. – Âu Dương phu nhân ánh mắt hồng hồng nói.

- Hả, Âu Dương Kỳ hẳn sao rồi. – Lâm Thiên Vũ nghe Âu Dương phu nhân nói nàng đã ngủ 3 ngày 3 đêm thì hết hồn, không biết tình trạng của hắn ra sao. Nàng đẩy ra Liên nhi định rời giường.

- Không sao, hắn rất tốt ta đã y theo lời dặn của con cho hắn uống thuốc đúng giờ, hắn bây giờ sắc mặt hồng hào tốt lắm, đại phu cũng xem qua mạch tượng của hắn nói rằng hắn đã bình phục được 5,6 phần – Âu Dương phu nhân ngăn cản Lâm Thiên Vũ rời giường.

- Không được ta không an tâm còn viên giải độc hoàn của xà tín tử hắn vẫn chưa ăn, ta phải sang đó xem sao. – Nói xong liền khoác lên cái áo choàng ngân hồ, mặc kệ mọi người khuyên nhủ hướng Lăng Ngọc các đi đến.

Vừa vào đến Lăng Ngọc các nàng liền ngửi được mùi thuốc bắc nồng nặc, đi vào bên trong mùi càng đậm hơn, kỳ lạ là bên trong không có nha hoàn hay bất cứ người nào hầu hạ nàng thoáng nhú mày, vào đến gian trong liền thấy Âu Dương Kỳ đang chống 2 tay lên bàn cố gắng bước đi, thấy vậy Lâm Thiên Vũ liền chạy đến đỡ lấy hắn.

Âu Dương Kỳ nhìn thấy nàng thì thoáng ngẩn người, hai người thật là tâm hữu linh tề (tạm hiểu là rất hiểu nhau hay đại loại giống như thần giao cách cảm ý)hắn còn định đi tìm nàng không ngờ nàng đã sớm đến đây.

Lâm Thiên Vũ đỡ hắn ngồi xuống ghế, cẩn thận bắt mạch cho hắn thấy độc đã được giải trừ thì mới an tâm.

Nàng ngẩn đầu lên liền nhìn thấy hắn đang nhìn nàng trân trân tựa như hắn nếu chớp mắt nàng sẽ biến mất vậy. Nàng cầm tay hắn, để hắn cảm nhận thân nhiệt của nàng, ánh mắt ôn nhu như nước nhìn hắn. Rất lâu sau hắn liền ôm chầm lấy nàng, mặt áp sát vào bụng nàng (anh ngồi chị đứng nên mới ôm như thế) 2 cánh tay rắn chắc ôm nàng thật chặt nhưng đã khống chế lực đạo tránh làm đau nàng.

Nàng cũng vòng hai tay ôm lấy người hắn, nhẹ nhàng vỗ về, nàng biết nàng lại làm hắn lo lắng.

Rất lâu sau nàng mới lên tiếng:

- Tại sao không nằm trên giường?

- Ta muốn đi tìm nàng. – Âu Dương Kỳ đầu vẫn vùi sâu vào người nàng, giọng nói có chút khàn.

- Ta đã đến bây giờ chàng trở về giường được rồi chứ? – Lâm Thiên Vũ thở dài hết cách với hấn.

- Ừm. – Nói xong vẫn ôm chặt nàng như cũ.

- Chàng đứng lên ta đỡ chàng. – Lâm Thiên Vũ nói, tay đẩy ra 2 tay đang ôm siết lấy nàng của hấn.

Âu Dương Kỳ có chút mất mát buông nàng ra, Lâm Thiên Vũ quàng cánh tay rắn chắc màu đồng của hấn qua bả vai nàng, nâng hấn đứng lên, đỡ hấn đi về giường lại giúp hấn ngồi lên giường, vì hấn tháo ra giày, nói lỏng thắt lưng, chỉnh lại gối, đỡ hấn nằm xuống.

Thấy nàng làm xong mọi thứ đứng lên định đi, hấn gấp rút nắm chặt tay nàng không cho nàng rời xa hấn, nàng nhìn hấn cười khổ tên này cứ mỗi lần bệnh là lại giả trò trẻ con, nàng thật hết cách với hấn.

- Chàng không buông tay ta làm sao lấy thuốc cho chàng uống đây? – Nàng hỏi.

- Gọi nha hoàn. – Hấn nói.

- Ta khi vào đây có thấy ai đâu.

- Ta đuổi đi hết rồi.

- Tại sao?

- Bọn họ lúc nào cũng bắt ta uống thuốc lãi nhãi bên tai ta không ngừng, rất khó chịu.

- Chàng không uống thuốc làm sao khỏi bệnh được.

- Thêm vài ngày nữa ta có thể vận công đến lúc đó sẽ tự chữa thương ỳnh không cần uống thuốc.

- Thuốc đó ta là vì chàng kê đơn chàng không uống thì sau này ta không để ý đến chàng nữa. – Lâm Thiên Vũ vờ giận dữ.

- Ta uống, ta uống là được nàng đừng không để ý đến ta. – Âu Dương Kỳ hấp tấp nói.

- Ngoan, vậy thì buông tay ta ra, ta đi lấy thuốc cho chàng uống. – Lâm Thiên Vũ sờ sờ đầu hấn, đợi hấn buông tay nàng ra liền đi ra ngoài cửa. Vừa ra đến cửa liền thấy nha hoàn bưng thuốc đến, thấy nàng liền hành lễ.

- Thuốc để trên bàn được rồi, người lui ra đi. – Lâm Thiên Vũ phân phó.

- Dạ. – Nha hoàn nói xong liền bưng bát thuốc đặt trên bàn sau liền lui ra ngoài. Lâm Thiên Vũ bưng bát thuốc đến trước mặt Âu Dương Kỳ, từng ngụm từng ngụm dứt cho hấn, uống xong hấn còn giả trò lưu manh trộm hôn nàng, thấy hấn trộm hôn thành còn cười tinh ranh, Lâm Thiên Vũ nhịn không được véo má hấn, yêu thương tặng thêm cho hấn 1 nụ hôn. Trong lòng thầm thở dài: “Haizz nàng thật đã yêu tên ngốc này.”

Lại 3 ngày trôi qua, nàng quyết định ân xá không bắt Âu Dương Kỳ uống thuốc nữa, vì mỗi lần nàng dứt hấn uống thuốc xong hấn liền hôn nàng, mà thuốc này thật đắng nha hấn uống vào còn hôn nàng vì thế nàng cũng đắng lây, nàng không thích hấn miệng đầy mùi thuốc hôn nàng. Đưa cho hấn lọ giải độc hoàn bảo hấn mỗi ngày uống 1 viên uống 10 ngày là được, công lực của hấn cũng đã hồi phục 7,8 phần đã có thể tự mình vận công điều tức, chẳng bao lâu liền khôi phục bình thường.

...

Mười ngày qua đi, Âu Dương Kỳ đã hoàn toàn khôi phục lúc nào cũng lẻo đẻo dính theo nàng như keo dán chuột, không lúc nào rời trừ lúc nàng đi ngủ và đi vệ sinh là không có hấn theo, lúc đầu hấn đòi theo nàng ngủ, nếu không phải nàng sử dụng tuyệt chiêu đe dọa thì hấn đã sớm leo lên giường của nàng. Mà Âu Dương nhị lão thấy hấn hành động như vậy không can ngăn thì thôi đã vậy còn khuyến khích hấn cố gắng giúp Âu Dương gia khai chi tán diệt(sinh con để cái á) cho nàng xin đi, nàng vẫn còn là hoàng hoa đại khuê nữ đấy.

...

Sáng hôm nay Lâm Thiên Vũ như thường lệ vừa thức dậy liền nhìn thấy ông thổ thần Âu Dương Kỳ ngồi chính ỳnh ở trong phòng của nàng, dùng ánh mắt có 2 ngọn lửa nhìn nàng khiến nàng lạnh sống lưng, chẳng biết tại sao dạo này hấn nhìn nàng cứ như là con chó thấy cục xương á, chỉ thiếu điều chảy nước dãi thôi.

Nàng lạnh run, trong phòng tuy đã đốt rất nhiều ấm lò nhưng không biết tại sao nàng lại cảm thấy lạnh, đứng lên định lấy áo khoác mặc vào thì hần đột nhiên ôm chầm lấy nàng từ phía sau.

Hơi thở nam tính, thân nhiệt ấm áp bao lấy nàng, rất thoải mái, nàng thích hần ôm nàng, người hần rất ấm ôm nàng cũng ấm lây, nàng như con mèo lười cả người dựa vào lồng ngực rộng ấm ấy, để sức nặng cả cơ thể đổ lên người hần, hần vòng hai tay ôm siết lấy thân thể mềm mại của nàng.

Hần cúi xuống, môi tìm lấy môi nàng 2 người hôn nhau triền miên không muốn rời.

Cho đến khi Liên nhi đem nước rửa mặt vào, nàng nghe thấy tiếng bước chân, nhẹ đẩy hần, hần mới không tình nguyện buông môi nàng ra.

Liên nhi bưng chậu rửa mặt tiến vào, nhìn thấy Âu Dương Kỳ ôm Lâm Thiên Vũ thì đột nhiên đỏ mặt, nàng biết Âu Dương công tử là thích tiểu thư nhà nàng nhưng nam nữ thụ thụ bất thân hần ôm tiểu thư nhà nàng như vậy có chút không hợp lễ, nhưng là tiểu thư cũng không có đẩy hần ra nàng lấy quyền gì mà nói.

Nàng cúi thấp đầu mang nước vào đặt trên bệ rửa mặt, lúc xoay người định giúp tiểu thư rửa mặt thì đột nhiên gặp phải ánh mắt như muốn giết người của Âu Dương Kỳ, nàng rút cổ sợ hãi nhìn hần, ánh mắt to tròn gương lên vừa sợ vừa ngơ ngác không biết nàng đã đắc tội hần khi nào mà hần trừng nàng ghê thế, tựa như nàng thiếu nợ hần rất nhiều tiền mà không trả ý.

Lâm Thiên Vũ thấy Liên nhi run như cây giương ánh mắt ngơ ngác vô tội nhìn nàng thì dở khóc dở cười, không cần nhìn cũng biết cái tên gia hỏa phía sau đang trừng Liên nhi của nàng a.

Sau khi đuổi Âu Dương Kỳ ra gian ngoài, Liên nhi giúp nàng rửa mặt súc miệng xong lại giúp nàng mặc y phục. Từ ngày Liên nhi đến thì việc chăm sóc nàng Liên nhi đều giành làm, lúc ấy Tiểu Thanh, Tiểu Hồng khóc lóc suốt mướt chạy đến tố cáo nàng nói nàng không thương bọn họ nữa mới không cho bọn họ hầu hạ nàng, vì vậy nàng rất công bằng phân chia công việc, Liên nhi giúp nàng về việc Y (quần áo) Còn Tiểu Thanh giúp nàng về việc thực (cơm nước) Tiểu Hồng giúp nàng làm các việc vụn vặt còn lại, chỉ là 1 việc duy nhất không ai được làm chính là vấn tóc cho nàng, lệnh này là do Âu Dương Kỳ ban ra. Lúc thấy các nàng nháo đòi chia việc hần cũng chẳng thèm nhìn nhưng khi nghe nàng phân đến việc chải tóc, trang điểm hần liền ngắt lời nàng sau đó giành nhận việc vấn tóc, hần nói vấn tóc cho nàng chính là đặc quyền của duy nhất hần, không cho ai chạm vào tóc của nàng.

Cũng đủ bá đạo đi nhưng nàng thích, nàng cũng thích hần vấn tóc cho nàng, chỉ cần là việc hần làm cho nàng, nàng đều thích. Vì vậy cứ sáng sớm Âu Dương Kỳ lấy cớ là vấn tóc, chạy đến phòng của nàng len lén ăn đậu hũ non của nàng.

Đợi Liên nhi bưng chậu nước đi ra, Âu Dương Kỳ lại đi vào, thấy nàng ngồi trước gương đợi hần, hần đi nhanh đến hôn 1 cái lên má phẩn của nàng, sau đó lại vui vẻ thành thực vấn tóc cho nàng như mọi ngày.

Nhìn tóc mình trong gương, Lâm Thiên Vũ cười thâm trong bụng, sở thích gần đây của Âu Dương Kỳ chính là vấn tóc cho nàng, mỗi ngày là 1 kiểu tóc khác nhau, càng ngày càng cầu kỳ phức tạp.

Nàng nhìn 1 đầu hoa lá, lại thêm mấy cục bông xù xù trên đầu nhìn rất đáng yêu, lại trang nhã, nhìn hần trong gương vẽ mặt dịu dàng cùng nghiêm túc cắm lên cây trâm ngọc thạch hình hoa cúc cắm trên tóc nàng, nàng bất giác mỉm cười hạnh phúc.

Hoàn thành tác phẩm, Âu Dương Kỳ nhìn nàng 1 lượt hài lòng gật đầu, cười sáng lạn.

- Ân, hôm nay lại là kiểu tóc gì đây? – Lâm Thiên Vũ xoay người đối mặt với hần, cầm tay hần cười ngọt ngào hỏi.

- Cái này là Cúc Nhật Bách Tuế hôm qua ta vừa học được ở chỗ nương. – Âu Dương Kỳ nói, lại trộm hôn trên má nàng.

- Chàng đó, thật không biết nương còn chạy đi tìm nương của chàng mà học. – Lâm Thiên Vũ mắng yêu.

- Nương ngừng gì ta vấn tóc cho nương tử của ta chứ có phải giết người gian dân gì đâu. – Âu Dương Kỳ hùng hồn nói.

- Ai là nương tử của chàng. – Lâm Thiên Vũ trên mặt ửng lên 2 rạng mây đỏ nũng nịu nói.

Âu Dương Kỳ yêu chết về mặt nàng lúc này, đang định trộm hôn thì ngoài cửa đột nhiên có người chạy vào.

- Lâm cô nương... Tiểu Hồng còn chưa nói dứt câu đã bị vẻ mặt đầy sát khí của Âu Dương Kỳ dọa cho ngậm miệng. Oan cho nàng quá, nàng cũng không muốn chạy vào làm kỳ đà đầu chỉ là có việc thôi.

- Có việc gì? – Lâm Thiên Vũ hỏi, miệng tùm tùm cười nhìn ai đó về mặt như bị táo bón đang trừng Tiểu Hồng.

- Dạ... Bên ngoài có 1 vị công tử rất soái nói tên là Đoan Mộc Chính đến tìm cô nương. – Nói xong Tiểu Hồng chạy như bay ra khỏi phòng như bị ma đuổi. Nàng mà còn ở lại đảm bảo sẽ bị thiếu gia phân thân làm nghìn mảnh. Thiếu gia thật đáng sợ a.

- Đoan Mộc Chính? – Ân cái tên nghe quen quen, nhưng là nàng không nhớ rõ hẳn là ai.

- Đoan Mộc Chính! Nàng làm sao quen biết hẳn. – Âu Dương Kỳ nhìn Lâm Thiên Vũ chăm chăm giọng điệu như đang chất vấn lão bà đi ngoại tình.

- Ta làm sao biết. – Lâm Thiên Vũ dở khóc dở cười nói, nhìn điệu bộ này của hẳn tựa như nàng là hồng hạnh xuất tường bị gian phu tìm đến tận cửa a, nàng vô tội a.

- Chàng quen biết hẳn à? – Lâm Thiên Vũ hỏi lại, nghe ngữ điệu của Âu Dương Kỳ hình như là có biết cái tên kia.

- Không quen. Tin tức về hẳn thì biết một chút. – Âu Dương Kỳ nhàn nhạt đáp.

- Hẳn là ai a? – Lâm Thiên Vũ tò mò hỏi.

- Các chủ của Phi Thiên các.

- Phi Thiên các là cái gì?

- Là tổ chức thu thập tin tức lớn nhất nước nghe nói sau lưng còn có tổ chức sát thủ Huyết Dạ chống lưng.

- Oa lai lịch lớn như vậy?

- Nên ta mới hỏi nàng, rốt cuộc nàng làm sao mà quen biết hẳn cái tên khó chơi này. – Âu Dương Kỳ liếc Lâm Thiên Vũ một mắt nói.

- Ta còn không biết hẳn là ai nữa mà, trước đi xem 1 chút nhân vật vĩ đại đã. – Nói xong liền nắm tay Âu Dương Kỳ lôi ra ngoài.

...

Ra đến gian chính liền nhìn thấy 1 nam nhân tuấn mỹ ngũ quan cân đối thần khí hào sảng 1 thân dương cương khí tức bức người.

Lại nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ kia, hình như có chút quen thuộc. Lại nghĩ thêm 1 chút nàng liền nhớ ra, bất chợt kêu ra miệng:

- A, người là cái tên nghiên mực.

Âu Dương Kỳ thoáng nhú mày, thì ra nàng và tên kia thật có quen biết. Đoan Mộc Chính nghe nàng nói vậy cũng chỉ cười cười, đợi nàng cùng Âu Dương Kỳ ngồi xuống chủ vị hẳn mới từ từ đứng lên, đến trước mặt Lâm Thiên Vũ, cúi người 1 góc 45 độ, nói:

- Đoan Mộc Chính đến trả ơn cứu mạng của cô nương.

- Không cần khách khí ta ngày đó cũng chẳng định cứu người, người cứu người là đám người Đường Môn nếu bọn hắn không chọc điên ta, ta cũng chẳng rảnh mà can thiệp vào. – Lâm Thiên Vũ từ chối. - Nhưng cô nương vẫn là cứu ta một mạng, Đoan Mộc Chính ta có thù tất báo, có ân phải trả. – Đoan Mộc Chính kiên nghị nói.

2 bên đưa đẩy 1 hồi Lâm Thiên Vũ từ chối mãi mà không được đành phải chấp nhận để hẳn báo ân, suy nghĩ xem dùng cách nào để hẳn báo ân, lại nghĩ hẳn là người giang hồ có thể giúp ích được gì cho nàng?

Người giang hồ! Ân, nàng đã có cách.

Lâm Thiên Vũ cười man rợ khiến 2 nam nhân trong phòng đột nhiên rùng mình, cái này nàng cũng quá dã man đi.

Lâm Thiên Vũ phân phó Tiểu Hồng lấy giấy mực, nàng hí hoáy viết lên tờ giấy, đưa cho Đoan Mộc Chính, bảo hắn giúp nàng làm việc, làm xong việc đó chính là đã trả ơn xong.

Đoan Mộc Chính nhìn tờ giấy, trên đó viết vài cái tên, mà những cái tên này rất quen thuộc, chính là mấy vị trưởng bối của bạch đạo đức cao vọng trọng. Hắn cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ là cái thần thánh phương nào nếu đã nhận ủy thác nhất định phải hoàn thành mà ủy thác này còn là của ân nhân, mặc kệ tốn bao nhiêu nhân lực hắn nhất định phải hoàn thành sứ mệnh.

Sau khi xem qua tờ giấy Đoan Mộc Chính liền cáo từ, hắn rời đi để lại Lâm Thiên Vũ cười gian manh, 1 chút sát khí lẫn trong nụ cười đó. Màn trả thù của nàng, vẫn còn chưa kết thúc đâu.

36. Chương 36

Chương 36: Dám

10 ngày sau Đoan Mộc Chính trở lại Âu Dương gia đem theo tin tức mà Lâm Thiên Vũ mong chờ nhất.

- Vạn trang chủ của Vạn Kiếm sơn trang mấy ngày trước đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, không 1 ai biết nguyên do, Vạn Kiếm sơn trang mất chủ đang lâm vào cục diện rối rắm do đám con cháu tranh quyền. Vô Năng đại sư phương trượng của thiếu lâm đột nhiên xuất hiện 1 nhi tử năm nay đã 20 tuổi, đang bị bạch đạo chỉ trích dữ dội, thiếu lâm cũng đang tra rõ thân phận của nhi tử kia. Nhưng ta chắc chắn nhi tử kia đích thực là con của Vô Năng. Độc Cô sư thái trưởng môn nga mi bị phát hiện việc 10 năm trước đánh cắp bí tịch của phái thiếu lâm 2 phái đang tranh chấp gay gắt. Di Tiểu của thiên sơn đang bị đồng môn truy sát vì phát hiện ra việc hắn năm xưa đã giết chết trưởng môn đời trước đoạt vị, người được chọn là trưởng môn là Di Khốc sư huynh của Di Tiểu. Đường Hồ của đường môn 2 ngày trước bị ngũ độc trưởng môn độc chết vì đã đánh cắp độc tịch trấn phái của ngũ độc giáo. – Đoan Mộc Chính nói ra 1 loạt các tin tức nóng hổi của võ lâm, mà những tin tức này độ chính xác là trăm phần trăm, người khởi xướng ra mọi việc chính là hắn, không chính xác mới là lạ.

- Rất tốt, Phi Thiên các các chủ ra tay có khác chỉ trong vòng 10 ngày bao nhiêu bí mật kinh thiên động địa đều bị moi ra hết, ta thật là khâm phục cái tổ chức này của người a, tiêu chí nhận người của người ra sao ta cũng muốn gia nhập. – Lâm Thiên Vũ miệng cười tươi như hoa nói.

- Nếu Lâm cô nương muốn vào ta sẽ giành chức phó các cho nàng. – Đoan Mộc Chính cười nói.

- Oa có lợi như vậy, vừa vào đã được phong chức lớn chắc ta là người duy nhất a. – Lâm Thiên Vũ hào hứng nói.

- Có thể nói là hậu vô cổ nhân tiền vô lai giả.(trước ko có, sau cũng ko có) – Đoan Mộc Chính nói.

- Oa ta thật thích nha nhưng ta làm phó các chỉ hưởng chứ không làm, người có đồng ý không. – Lâm Thiên Vũ cười gian manh.

- Haizz, đành phải vậy ai bảo nàng là ân nhân của ta chứ. – Đoan Mộc Chính vờ thở dài bất đắc dĩ.

- Ha hã, ta thích người rồi đó, từ nay cứ gọi ta là Thiên Vũ. – Lâm Thiên Vũ cười nịnh nọt, sau này hắn là cấp trên của nàng rồi, phúc lợi của nàng đều nằm trong tay hắn a.

Vừa dứt câu Lâm Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy sống lưng có chút lạnh, nàng xoay người sang bên cạnh vừa vặn nhìn thấy Âu Dương Kỳ đang trừng nàng. Lâm Thiên Vũ nuốt 1 ngụm nước bọt, cười khan nói:

- Bằng hữu, bằng hữu thôi.

Âu Dương Kỳ hừ lạnh, hắn liếc nàng 1 mắt sau giận dữ bỏ vào gian trong. Lâm Thiên Vũ nhìn hắn rời đi mà nao núng, haizz cái bình dấm to này lại phát tác, mùi chua bay nồng nặc, chỉ khổ cho nàng 1 lát lại phải đến dỗ dành hắn.

- Không đi theo sao? – Đoan Mộc Chính hỏi.
- Không cần, một lát xem hắc sau. – Lâm Thiên Vũ cười nhạt.
- Tiếp theo định làm gì? – Đoan Mộc Chính hỏi.
- Chưa biết, chắc sẽ đi đây đó chơi vài năm, chán rồi thì về nhà. – Lâm Thiên Vũ thật lòng thổ lộ, nàng cũng đã xem Đoan Mộc Chính là bạn, bạn bè thì không giấu diếm.
- Bây giờ là mùa đông ở hướng tây khá ẩm áp nếu muốn đi chơi thì nên đi về hướng ấy nơi đấy cũng có nhiều thứ tuyệt lắm. – Đoan Mộc Chính nói.
- Tỷ như?
- Tỷ như có 1 nơi gọi là tây vực, nơi đó tập hợp toàn kỳ nhân dị sĩ, nghe nói có thể biến đá thành vàng. – Đoan Mộc Chính cười nói.
- Nghe được đấy, lúc trước ta từng có ý định đến tây vực nhưng là không đến được, còn xảy ra rất nhiều chuyện. – Lâm Thiên Vũ vuốt cằm nói.
- Chuyện của Hồ My Ly! – Đoan Mộc Chính nói, không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định. Tư liệu của Lâm Thiên Vũ hẳn từ sớm đã tra ra nên mới biết chỗ mà đến báo ân. - Nằm trong số đó. – Lâm Thiên Vũ cũng không quá ngạc nhiên khi Đoan Mộc Chính biết Hồ My Ly, nếu hẳn đã biết nàng họ Lâm còn đến tận Âu Dương gia báo ân chứng tỏ tư liệu của nàng hẳn đã sớm nắm bắt rõ trong lòng bàn tay.
- Cái này cho nàng, có thể ra lệnh cho người của Phi Thiên các, có thể nó sẽ giúp ích cho nàng rất nhiều. – Đoan Mộc Chính đưa cho Lâm Thiên Vũ 1 cái mộc bài màu đỏ phía trên khắc 1 chữ Thiên. Quá rõ ràng đây chính là lệnh bài của các chủ.
- Cái này hình như quá quý giá. – Lâm Thiên Vũ cười nói nhưng tay vẫn đưa ra nhận lấy lệnh bài.
- Chúng ta là bạn. – Đoan Mộc Chính cười rạng rỡ, tính khí của nàng thật rất thú vị.(anchan: chị vô sỉ thì có)
- Nhưng ta không có cái gì tặng lại cho ngươi hết. – Lâm Thiên Vũ nói nhưng mắt lại nhìn chăm chú cái lệnh bài.
- Không cần khách sao. – Đoan Mộc Chính cười càng sáng lạn hơn, cái nụ cười thú vị khi nhìn thấy người gặp nạn.
- Vậy sao, vậy cảm ơn ngươi nhiều nha. – Lâm Thiên Vũ còn chưa nhận ra không khí xung quanh nàng đang thay đổi, ngẩng đầu lên cười thật tươi với Đoan Mộc Chính.
- Vậy ta trước cáo từ, liên lạc sau. – Đoan Mộc Chính thức thời rời đi trước khi thùng dấm phát nổ, tránh 1 kiếp chết chìm.
- Này. – Lâm Thiên Vũ còn chưa nói hết câu thì Đoan Mộc Chính đã phi thân đi mất.
- Làm gì đi gấp thế, bị táo bón sao, bận về ôm cầu hắc. – Lâm Thiên Vũ lẩm bẩm.

Âu Dương Kỳ đứng phía sau Lâm Thiên Vũ mặt đen như đít nồi, khi thấy nàng cùng Đoan Mộc Chính nói cười cười lòng hắn rất khó chịu 1 cổ chua xót dâng lên cổ họng, thật muốn hung hăng đánh người. Hắn giận dữ bỏ đi, vào phòng đợi nàng 1 lúc lâu mà không thấy nàng đi vào, hắn rốt cuộc nhịn không nổi nữa đi ra tìm nàng thì thấy nàng đang cầm túi vật của tên kia còn nhìn hắn cười ngọt ngào nữa, tức chết hắn đi.

Âu Dương Kỳ hung hăng đi đến bên Lâm Thiên Vũ giật lấy khối lệnh bài quăng ra ngoài, trong lúc Lâm Thiên Vũ còn chưa kịp phản ứng hắn liền lấy tốc độ sét đánh hôn nàng. Nụ hôn tràn đầy trừng phạt, hắn hung hăng hôn nàng, cắn nàng, đem môi nàng làm chỗ trú ẩn, chà đạp không thương tiếc.

Lâm Thiên Vũ đau đớn nhú mào, ban đầu nàng còn nhịn hắn để hắn trút giận nhưng tên này được nước lấn tới không 1 chút thương hương tiếc ngọc, môi nàng chứ có phải xúc xích đâu mà cắn, nàng hung hăng cắn lại hắn, 2 người cắn qua cắn lại đến môi tứa máu mà Âu Dương Kỳ vẫn không buông ra, Lâm Thiên Vũ giận, tay ngọc giơ lên đánh thùm thụp vào lồng ngực cường tráng của hắn biểu thị sự phản đối.

Rất lâu sau Âu Dương Kỳ tâm trạng mới bình tĩnh trở lại, lúc hần buông Lâm Thiên Vũ ra môi nàng đã sưng đỏ, đau rát không thôi. Nhìn thấy môi nàng như thế hần mới cảm thấy bản thân đã quá đáng, đưa tay định vuốt ve đôi môi bị hần chà đạp đến đáng thương, nhưng Lâm Thiên Vũ không cho, khi hần đưa tay đến gần nàng, nàng khê nhích người tránh khỏi hần, ánh mắt ai oán tố cáo tội lỗi của hần, sau đó xoay người trở về phòng, đóng chặt cửa không cho ai đó vào.

Âu Dương Kỳ đuổi theo nhưng chậm 1 bước không thể vào phòng được, hần đập cửa giọng nói tràn ngập hối hận:

- Vũ nhi, tha thứ cho ta, mở cửa đi.

- Tên khốn nạn như ngươi tránh xa ta 1 chút. – Lâm Thiên Vũ tức giận mắng.

- Đúng, đúng ta khốn nạn, nàng trước mở cửa ra. – Âu Dương Kỳ van nài.

- Cút. – Lâm Thiên Vũ giận dữ rống.

- Vũ nhi.

- Cút nếu không bà không khách khí. – Lâm Thiên Vũ rống. Tiếng rống lớn đến nỗi người bên ngoài cũng nghe thấy.

Liên nhi, Tiểu Thanh, Tiểu Hồng nghe thấy tiếng nàng rống liền chạy vào. Nhìn thấy Âu Dương Kỳ đứng ngoài cửa hạ giọng năn nỉ cũng lơ mờ đoán ra đã xảy ra chuyện gì.

- Tiểu thư, người không có việc gì chứ? Liên nhi cẩn thận hỏi, nàng sợ chọc giận tiểu thư, tiểu thư rất ít khi nổi lửa, nhưng 1 khi bốc hỏa thì sẽ cháy nhà a.

- Lấy chổi xua tên ôn thần ngoài kia ra khỏi cửa cho ta. – Lâm Thiên Vũ rống.

- Dạ, dạ. – Liên nhi cùng Tiểu Thanh, Tiểu Hồng đồng loạt hô to. Các nàng là lần đầu tiên thấy Lâm Thiên Vũ tức giận, có chút sợ hãi.

- Thiếu gia, người trước về Lăng Ngọc các đi, đợi khi nào Lâm cô nương hết giận hẵng qua. Tiểu Thanh khuyên.

- Tránh ra. – Âu Dương Kỳ gằn giọng, ánh mắt vẫn chăm chăm dán chặt vào bóng hình sau cửa.

Đồng chí Tiểu Thanh chính thức kết thúc nhiệm vụ, trên dưới Âu Dương gia ai không sợ thiếu gia, nàng cũng không ngoại lệ.

- Thiếu gia, người trước về Lăng Ngọc các đợi chúng nô tỳ khuyên Lâm cô nương hết giận hẵng trở lại. – Tiểu Hồng tiếp tục sự nghiệp cách mạng khuyên nhủ.

Âu Dương Kỳ không nói gì chỉ liếc Tiểu Hồng 1 cái, ngay lập tức nàng liền nhũn chân sợ sệt rút lui. Lại thêm 1 đồng chí hi sinh anh dũng.

- Âu Dương công tử, người trước tránh mặt đi, tiểu thư bây giờ đang giận, người dù có nói gì tiểu thư cũng không nghe đâu, người nếu cứ đứng ở đây nô tỳ khẳng định tiểu thư sẽ nhốt mình trong phòng cho đến khi người rời đi mới thôi, người cũng không muốn tiểu thư như thế chứ? Liên nhi run run nói, nhìn vẻ mặt của Âu Dương Kỳ nàng cũng sợ lắm chứ nhưng là tiểu thư đã phân phó nàng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Âu Dương Kỳ nhìn Liên nhi, trong lòng thầm đoán suy nghĩ, thấy nàng nói cũng có lý, rất lâu sau liền đồng ý. Liên nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng lo sợ giống 2 tỷ muội Thanh Hồng(Tiểu Thanh và Tiểu Hồng gọi vậy cho gọn) kia lắm, Âu Dương thiếu gia thật đáng sợ.

- Vũ nhi, ta trước rời đi, mai ta lại sang thăm nàng. – Âu Dương Kỳ tâm không cam tình không nguyện nói.

Đáp lại hần là không khí im lặng đến đáng sợ. Âu Dương Kỳ nhìn bóng dáng nhỏ bé sau cánh cửa, hần thở dài ảo não rời đi. Nhìn cảnh này 3 nha hoàn có chút cảm thông, “thiếu gia thật đáng thương”. 3 nàng thầm cảm thán.(anchan: mỹ chị này mâu thuẫn gồm mới này nói anh đáng sợ h lại bảo đáng thương)

Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Liên nhi cẩn thận gõ cửa:

- Tiểu thư?

- Vào đi. – Lâm Thiên Vũ nói.

Liên nhi nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đang trốn cái gì đấy, nàng tò mò tiến lên nhìn 1 chút liền hỏi:

- Tiểu thư, người đang làm cái gì vậy?

- Chế thuốc.

- Thuốc, cô nương người bệnh a? 2 tỷ muội Thanh Hồng đồng loạt hỏi.

- Không, xúc môi.

- Hả? 3 nha hoàn đồng loạt hỏi.

Lâm Thiên Vũ tức giận xoay người đối diện với bọn họ, nhóm nha hoàn nhìn thấy liền trốn tránh, “môi... Môi của tiểu thư sao lại sưng phồng lên thế.” 3 người thầm nghĩ nhưng không dám hỏi. Nghĩ, nghĩ thêm 1 chút liên hệ với việc thiếu gia bị đuổi, đột nhiên 3 người như sáng tỏ đồng loạt nhìn Lâm Thiên Vũ thêm 1 lần nữa. Lâm Thiên Vũ thấy biểu tình của 3 nàng liền biết 3 nàng nghĩ gì, hừ lạnh xoay người chuyên tâm làm thuốc.

Nhóm nha hoàn ho khan hỏi xem có cần các nàng giúp gì không, Lâm Thiên Vũ buồn bực đuổi luôn bọn họ ra ngoài. Tất cả là do tên Âu Dương Kỳ khốn kiếp kia. Thù này không trả nàng thế không mang họ Lâm.(anchan: lấy anh rồi chị cũng đâu phải họ Lâm)

...

3 ngày, đã 3 ngày Âu Dương Kỳ không được nhìn thấy Lâm Thiên Vũ, mỗi lần hắn đến nàng đều nhốt mình trong phòng không gặp mặt, như thế chứng minh nàng thật rất giận hắn. Người ta nói 1 ngày không gặp như cách 3 thu, hắn đã 3 ngày không gặp nàng như vậy hắn đã trải qua 3 cái thu a, thật là muốn giết chết hắn a, hắn nhớ nàng đến bệnh mất.

Bệnh! Hắn nghĩ ra rồi, lần trước hắn trúng độc nàng đã lo lắng cỡ nào, hắn bây giờ chỉ cần bệnh nàng nhất định sẽ đến gặp hắn.

Bệnh, bệnh, hắn nhất định phải bệnh. Nghĩ vậy Âu Dương kỳ từ sáng sớm liền dậy sớm, bên ngoài tuyết đã rơi từng bông tuyết trắng xóa rơi trên bầu trời đẹp không thể tả. Hắn mặc mỗi tử y(bộ đồ ngủ màu trắng a) đứng trong sân hứng gió lạnh, mặc cho tuyết rơi đầy người vẫn đứng lặng trong gió chờ phong hàn nhập thể.

Mặt trời lên cao, hạ nhân bắt đầu công việc, hắn cũng không thể chỉ mặc bộ đồ ngủ đứng hứng gió, như vậy rất mất mặt.

Hắn trở về phòng bảo gia đình mang vào thùng nước lạnh, sau đó ngâm mình vào, chơi như thế 3 ngày sau hắn rất vinh hạnh bị cảm nhiễm phong hàn.

Âu Dương Kỳ nửa đêm liền ho khan suốt, đến sáng còn hắt xì liên tục người lúc nóng lúc lạnh, đầu cũng đau buốt, khi tỉnh dậy hắn liền biết được bản thân đã bệnh liền vui vẻ hối thúc người chạy sang Tĩnh Vân hiên báo với Lâm Thiên Vũ rằng hắn đã bị bệnh.

Nha hoàn có chút ngây ngốc, thiếu gia của nàng có phải là bệnh đến ngốc rồi hay không, bệnh nặng như vậy mà cười thật vui vẻ a.

Lâm Thiên Vũ sáng hôm nay để Liên nhi làm tóc, thầm nghĩ vẫn là Âu Dương Kỳ làm đẹp hơn, nhưng không nói ra, nàng sợ đã kích Liên nhi a. Vừa vấn tóc xong nha hoàn bên Lăng Ngọc các liền chạy đến báo là Âu Dương Kỳ bệnh nhờ nàng sang xem 1 chút.

Lâm Thiên Vũ không nhanh không chậm ăn xong bữa sáng rồi mới lên đường, còn đám người bên Lăng Ngọc các đang lo lắng như ngồi trên chảo dầu, thiếu gia bọn họ bây giờ đã lâm vào hôn mê, người nóng như lò lửa.

Thấy Lâm Thiên Vũ đi vào bọn họ tựa như nhìn thấy phật tổ, thiếu điều quỳ xuống lạy nàng, Lâm Thiên Vũ nhàn nhã đi đến bên giường của Âu Dương Kỳ nhìn thấy hắn sắc mặt trắng bệch thì tâm đau xót có chút

lo lắng, nàng bắt mạch cho hắn, biết hắn chỉ là cảm nhiễm phong hàn thì mới an tâm, viết 1 phương thuốc bảo bọn họ bốc về, sau đó căn dặn về thức ăn 3 buổi của hắn liền rời đi.

- Tiểu thư, người không ở lại xem Âu Dương công tử sao? – Liên nhi hỏi.

- Có bọn họ rồi ta ở lại làm gì.

- Nhưng là...

- Muội nha, ta thật không biết ai mới là chủ tử của muội nữa. – Lâm Thiên Vũ giả vờ giận dữ nói.

- Tiểu thư a, người đừng giận muội nha. Muội chỉ là lo lắng cho tiểu thư nên mới hỏi thôi.

- Ta có gì đáng lo lắng?

- Sao không, mấy ngày nay tiểu thư ăn không nhiều lại hay trầm tư không giống với lúc trước a. – Liên nhi ăn ngay nói thẳng.

- Ta có vậy a?

- Có, có, người có. – 3 nha hoàn đồng loạt lên tiếng.

- A vậy ta phải nhanh về Tĩnh Vân hiên 1 chút, tự mình bốc 1 phương thuốc uống mới được.

- Tự mình gạt mình. – Liên nhi không sợ chết nói.

- Liên nhi nha, có phải muội chê mạng dài quá hay không? – Lâm Thiên Vũ đe dọa.

- Không, không muội không có nói gì hết. – Liên nhi sợ chết nói. Đối lại là cái nhìn khinh bỉ của 2 tỷ muội Thanh Hồng.

Phải nói thuốc của Lâm Thiên Vũ quá hiệu nghiệm hay lão thiên muốn chơi hắn, chỉ uống 1 thang thuốc hắn liền khỏe như trâu. Âu Dương Kỳ ảo nảo thử dài, hắn vỗ đầu đầu bọn nha hoàn lại chạy sang mời Lâm Thiên Vũ, chờ khoảng 2 nén nhang(30 phút) nàng mới đến. Chẳng phải Lăng Ngọc các sát vách với Tĩnh Vân hiên hay sao, nàng chắc là vừa đi vừa ngắm cảnh nên mới đến trễ như vậy.

Âu Dương Kỳ từ xa đã nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh của nàng, hắn ôm đầu la đau. Lâm Thiên Vũ liếc mắt nhìn, phải nói là tên này ngu ngốc hay đáng ghét quá dễ ai nhìn vào cũng biết được là hắn giả vờ.

Lâm Thiên Vũ đi chậm chậm đến gần hắn, cái tay ôm đầu đột nhiên nắm chặt lấy tay nàng không buông, dùng ánh mắt như con chó con bị vứt ngoài đường nhìn nàng.

Lâm Thiên Vũ nhìn hắn trong lòng thầm thở dài, hắn có biết dùng ánh mắt này nhìn nàng nàng sẽ không chống cự được hay không. Haizz tên này đúng là khắc tinh của nàng. Lâm Thiên Vũ thở ra, mặc cho hắn nắm tay nàng, nàng ra hiệu bảo đám gia nhân lui ra ngoài, đám người trước khi đi còn nhìn nàng cười ái muội. Haizz thanh danh của nàng a.

Nàng nhìn hắn không nói gì mà hắn cũng chỉ dám nhìn nàng, 2 tay không buông ra tay nàng, chỉ sợ lên tiếng sẽ chọc nàng giận, hắn tự biết nàng vẫn còn đang giận hắn bây giờ hắn lừa nàng đến đây tội chồng thêm tội.

Nhìn bộ dáng đáng thương của hắn nàng giận gì cũng sớm tiêu, giận hắn mấy ngày nay như vậy cũng đủ rồi, nàng lại không muốn hành hạ bản thân, Liên nhi nói đúng nàng là vì nhớ hắn mà ăn không ngon. Haizz nàng bị tên này bỏ cái độc gì a, thật là không thể xa hắn, 1 ngày không thấy lại bứt rứt khó chịu cảm giác như trong cuộc sống thiếu đi 1 thứ gì đó.

Âu Dương Kỳ thấy nàng im lặng nhìn hắn còn tưởng nàng đang rất giận, hắn đáng thương hề hề nói:

- Vũ nhi, ta xin lỗi, ta hứa từ nay sẽ không đối xử thô bạo như vậy với nàng nữa, sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng, nàng tha thứ cho ta nha. Ta làm như vậy chẳng qua là ghen với Đao Mộc Chính thôi, thấy nàng cười với hắn ta khó chịu lắm, ta chỉ muốn nàng cười với 1 mình ta thôi.

Nghe Âu Dương Kỳ nói 1 lèo, nàng có chút bất ngờ, không ngờ rằng hắn lại tự thừa nhận bản thân ghen với Đao Mộc Chính, trong tim ngọt ngào dâng tràn, hắn là ghen vì nàng a, cái tên bá đạo này, nàng cười với người ta 1 chút có chết ai cơ chứ.

Bất quá nàng thật thích cái tính bá đạo của hắn. Lâm Thiên Vũ trong lòng cười như điên ngoài mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng nghe Âu Dương Kỳ bộc bạch.

- Nàng lại chưa bao giờ nói qua yêu ta, ta thật rất lo lắng.

Âu Dương Kỳ nói đến đây Lâm Thiên Vũ đột nhiên nhớ ra, đúng là nàng chưa từng nói qua yêu hắn, nhưng là tên ngốc này đến bây giờ vẫn không nhận ra tình cảm của nàng dành cho hắn hay sao.

Lâm Thiên Vũ trong lòng thầm thở dài nghĩ nàng sao lại yêu cái tên ngốc như vậy, đôi môi anh đào hướng môi hắn hạ xuống, nuốt mất lời đang nói của hắn. Hắn ban đầu có chút bất ngờ khi nàng chủ động hôn hắn, ngay sau đó liền cướp thể chủ động, hai người hôn nhau khó chia lìa.

Rất lâu sau khi nụ hôn kết thúc, nàng đặt trán mình lên trán hắn, chớp mũi 2 người chạm vào nhau, nói:

- Ngốc tử ta yêu chàng.

Âu Dương Kỳ sửng sốt, ngay sau đó ghì chặt lấy nàng hôn thật sâu, hắn vui mừng như điên nghĩ bản thân sắp chết trong bể ngọt ngào. Hắn cảm thấy gặp được nàng, được nàng yêu là điều may mắn, hạnh phúc nhất đời hắn.

Rất lâu sau hắn buông nàng ra, kích động nói:

- Ta cũng yêu nàng.

- Ta biết. – Lâm Thiên Vũ cắn nhẹ lên môi hắn.

- Ta yêu nàng, rất rất yêu nàng. – Âu Dương Kỳ tràn ngập vui sướng nói.

- Ngốc. – Lâm Thiên Vũ cười hạnh phúc.

2 người lại tràn ngập trong những nụ hôn ngọt ngào.

37. Chương 37

Chương 37: Du ngoạn về phía tây

Lâm Thiên Vũ nói với Âu Dương Kỳ về ý định du sơn ngoạn thủy đến phía tây của nàng, hắn liền vui vẻ nói, nàng đi đến đâu hắn theo đến đấy. Sau đó liền nói với cha nương hắn rằng nàng sợ lạnh, muốn đến phía tây du ngoạn, nơi đó khá ấm áp, nói rằng hắn muốn đem nàng đi, đợi sang xuân hắn sẽ mang nàng về, cả hai sẽ thành hôn. Tuy Âu Dương nhị lão có chút luyến tiếc không đành, định cho hai người thành hôn ngay nhưng Lâm Thiên Vũ không chịu nàng nói nếu bây giờ không đi vài ngày nữa tuyết rơi dày hơn sẽ không thể thuận lợi xuất phát được, thế là 2 người già đành phải chiều theo 2 người trẻ, giúp bọn họ sắp xếp lên đường.

Nấn ná thêm vài ngày ở Âu Dương gia 1 nhóm 5 người gồm Lâm Thiên Vũ, Âu Dương Kỳ, Liên nhi, A Thạch cùng xa phu lên đường, lần này xuất phát không giống lần trước, lần trước là vì trả thù, không tiện mang theo nhiều người, chuyến đi lại gấp gáp còn bây giờ là đi chơi nên xe sẽ đi chậm hơn để nàng có thể ở trong xe ngắm phong cảnh, vui thì ngủ ngoài trời không thì tìm khách điểm trọ qua đêm, cả hai vô âu vô lo mang theo thật nhiều ngân lượng, áo ấm và thức ăn vặt cho Lâm Thiên Vũ hướng phía tây đi đến.

Xe ngựa rất lớn đủ để chứa 6, 7 người vẫn còn dư đầy, đủ tiện nghi hết như 1 căn phòng thu nhỏ, có bàn uống trà, lò sưởi, bên dưới còn lót đệm bông dày giữ ấm, Lâm Thiên Vũ như trước cuộn mình trong chăn, để Âu Dương Kỳ ôm vào lòng, Liên nhi cùng A Thạch cũng ở trong xe hầu hạ chủ tử. Liên nhi ban đầu nhìn thấy Lâm Thiên Vũ cùng Âu Dương Kỳ thân mật thì có chút bối rối nhưng nhìn riết cũng quen. Mà Âu Dương Kỳ cũng chẳng cố kỵ có người bên cạnh, hề muốn hôn nàng liền hôn, Lâm Thiên Vũ tư tưởng hiện đại cũng không câu nệ tiểu tiết, hắn hôn nàng liền đáp lại.

Xe đi thông thả lòng người thoải mái tuy nói du ngoạn dưới mùa đông khắc nghiệt có chút ngốc nhưng càng đi gần về hướng tây thì không khí càng ấm, lúc mới xuất phát Lâm Thiên Vũ chỉ có thể quần chăn ôm chặt lấy Âu Dương Kỳ đem hắn bọc trong chăn cùng với nàng, xem hắn như lò sưởi mà ôm, ngay cả đầu cũng không lộ ra ngoài nhưng càng đi càng cảm thấy ấm áp lên, hôm nay nàng cả người nằm trong lòng hắn mát thì nhìn ra cửa sổ bên xe ngắm cảnh, nhìn bên ngoài 1 màu trắng xóa thật rất chói mắt, nàng chẳng thèm nhìn thêm, nhắm mắt lại định ngủ, nghĩ: “Quả thật là nàng ưa nóng không ưa lạnh.”

Xe ngựa đi đến thành thị nào liền dừng ở đó vài ngày tùy theo sở thích của Lâm Thiên Vũ, nếu nàng thích nơi đó thì ở lại lâu hơn 1 chút không thích liền đi, suốt quãng đường 2 người vẫn là dính lấy nhau không rời, ngay cả đi ngủ cũng là cùng nhau 1 chỗ, chỉ là ai đó quân tử quá mức chỉ đem nàng ôm vào trong lòng, ngay cả 1 chút dục niệm cũng không có.

Có 1 lần nàng không nén được tò mò hỏi hắn có phải hay không mắc bệnh. Nàng còn nhớ rõ hắn lúc ấy giận đến đỏ mặt ôm lấy nàng hung hăng hôn còn cắn nàng như đang trừng phạt, 1 lúc lâu sau thở phò phò nói nàng dám hoài nghi năng lực của hắn đến đêm động phòng thì sẽ biết tay.

Nàng chỉ cười cười, xem giận dữ của hắn như gió thoảng qua tai, tên này là muốn vì nàng giữ gìn. Nghĩ vậy trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, suốt ngày hôm đó cứ nhìn hắn cười khúc khích chọc cho ai đó giận như điên như không dám phát tác với nàng.

Nơi hôm nay nàng dừng chân là U Lan thôn, nàng quả thật là có duyên với cái thôn này, nói đến U Lan thôn nàng liền nhớ đến đám sơn tặc, nếu nàng đoán không sai thì sơn trại là ở trên núi gần U Lan thôn. U Lan thôn không thuộc địa phận của Thành nào nó như 1 thành trung lập và cũng là trung tâm của 4 thành lớn nhất nước. Từ U Lan Thôn đi về hướng nam sẽ gặp Thanh An thành đi về hướng bắc chính là Vĩnh Lạc thành đi về hướng tây gặp Lam Mộc thành còn về hướng đông là Bạch thành bất kể là đi đến hướng nào cũng sẽ đi qua U Lan thôn vì thế cái thôn nhỏ bé này rất sầm uất, đông đúc lại náo nhiệt, tuy gọi là thôn nhưng nơi đây thật không thua gì 1 tòa thành lớn.

Nghĩ đến đám sơn tặc, nàng thật muốn đến thăm bọn họ 1 lần cũng không sợ sẽ bị bắt làm áp trại phu nhân nữa, càng nghĩ càng muốn đi, nhưng là nàng không nhớ đường a, có lẽ con ngựa ngốc kia sẽ nhớ nhưng là lần trước gặp Âu Dương Kỳ ở U Lan Thôn khi nàng quyết định đi cùng hắn thì hắn bán mất con ngựa của nàng đổi thành xe ngựa, nói là đi như thế thuận lợi hơn vì vậy nàng đành ngậm ngùi tạm biệt ngựa ngốc.

Bây giờ có muốn đến sơn trại chơi thì cũng không được. (anchan: sơn trại mà chị làm như cái chợ ý, đến chơi?)

A, hỏi đường, nàng không tin đám sơn tặc giữa ban ngày ban mặt còn dám chặn kiểu hoa cướp người uy danh lớn như thế mà không ai biết. Hắn là sẽ có người biết đi, vì vậy khi vừa bước vào khách điểm Lâm Thiên Vũ liền hỏi chưởng quầy.

- Chưởng quầy, những ngọn núi gần đây có nơi nào có sơn tặc không?

Đám người xung quanh nghe nàng hỏi thế thì sững người, chẳng biết nàng hỏi sơn tặc làm gì. Nhìn phục sức của nàng quý giá, dung nhan kinh diễm động lòng người thật không đoán được dụng ý của nàng. Bọn họ 1 đám người gồm tiểu nhị, chưởng quầy còn có vài khách trọ ngồi gần đấy đều trừng mắt nhìn nàng. Thấy cả đám nam nhân nhìn nàng chòng chọc như thế Âu Dương Kỳ cảm thấy thật chướng mắt, hắn đưa tay vòng ngang cái eo thon thả của nàng tuyên bố sở hữu, Lâm Thiên Vũ chẳng buồn quan tâm, chỉ lo hỏi tung tích của sơn tặc.

- Uy, này chưởng quầy, người có nghe ta nói gì không?

- A, có, có, ta có nghe, vị phu nhân đây không biết hỏi tìm sơn tặc có việc gì không? – Chưởng quầy khi nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của Âu Dương Kỳ ánh mắt liền rời khỏi người Lâm Thiên Vũ cuống quýt nói.

Lâm Thiên Vũ liếc mắt nhìn qua cánh tay đang vòng quanh eo của mình, lại nhìn Âu Dương Kỳ, thấy hắn mỉm cười với nàng, nàng liền lười so đo, mặc ai muốn gọi gì thì gọi, cũng không phải lần đầu bị gọi như thế, 2 người cô nam quả nữ đi chung lại thuê chung 1 căn phòng người nào lại không nghĩ bọn họ là phu thê! Mà Âu Dương Kỳ cũng thật cao hứng khi nàng không chối bỏ, hắn thích cái từ phu nhân này, cứ như vậy nàng đã là vợ của hắn.

- Ta hỏi thì cứ trả lời quan tâm nhiều như vậy làm gì. – Lâm Thiên Vũ có chút không kiên nhẫn nói.

- Trong mấy trăm dặm gần đây không nghe nói có sơn tặc. – Chương quỳ nói.

Lâm Thiên Vũ nghĩ nghĩ, tối hôm đó ngựa ngốc đi với tốc độ chậm còn hơn rùa chỉ đi 1 dặm liền đến U Lan thôn nghĩa là sơn trại cũng khá gần đây, nghĩ vậy liền hỏi:

- Những vùng lân cận thì sao? - Không có, U Lan Thôn là nơi trung lập xung quanh là núi, không tiếp giáp với các thôn các thành nào khác. – Chương quỳ.

- Vậy à. – Lâm Thiên Vũ ảo não nói. Thật là tìm bọn họ khó như vậy sao.

Không đành nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của mỹ nhân, chương quỳ biết được gì liền nói hết ra:

- Ta không biết sơn tặc ở đâu nhưng nghe nói mấy tháng gần đây trên U Sơn xuất hiện 1 tiêu cục chuyên vận chuyển hàng hóa qua núi, nghe nói tiêu cục này tuy mới mở nhưng rất có uy tín, không bao giờ làm mất đồ.

- Hửm, tiêu cục hả, có gần đây không? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Khá gần chỉ hơn 20 dặm(khoảng 32km) về phía nam. – Chương quỳ.

Phía nam là hướng đi về Thanh An thành lại khá gần U Lan thôn, có khả năng là ở đấy nhưng nơi kia là tiêu cục chứ không phải sơn trại. Lâm Thiên Vũ nghĩ tới nghĩ lui thấy chi bằng cứ đi một chuyến, không phải thì thôi nếu may mắn đến đúng nơi thì còn gì bằng. Nghĩ vậy liền quyết định ngày mai sẽ lên đường đến tiêu cục trên U Sơn kia.

Nghĩ ngơi 1 đêm lấy sức, sáng hôm sau Lâm Thiên Vũ liền hối Âu Dương Kỳ nhanh lên đường, không kịp để mọi người ăn sáng nàng liền bảo xa phu chạy đi, 4 người ngồi trong xe găm bánh bao, Liên nhi ai oán cầu nhàu:

- Tiểu thư thật là, người ta còn chưa ăn sáng đã bắt lên đường, thức ăn ở khách điểm ngon như vậy không ăn lại ăn bánh bao khô khốc khó nuốt muốn chết.

- Nếu muội muốn ăn như vậy ta uội ở lại khách điểm 1 mình tha hồ mà ăn. – Lâm Thiên Vũ nằm trong lòng Âu Dương Kỳ liếc nhìn Liên nhi. Haizz nàng quả thật là thích thân thể của hắn a, vừa mềm lại đàn hồi, nằm lên còn thoải mái hơn chăn đệm.

- Muội mới không cần. – Liên nhi bủi môi.

- Không cần thì ngoan ngoãn ăn bánh bao đi. Cầm phàn nà nghe chưa. – Lâm Thiên Vũ nói.

- Muội biết rồi. Liên nhi mặt mày 1 đồng nói.

- Đây ta có 1 ít quế hoa cao, muội ăn đi. A Thạch thấy Liên nhi mặt mày không vui liền thấy tội nghiệp lấy từ trong túi ra 1 gói bánh, đưa cho Liên nhi.

- Oa, huynh mua khi nào a? – Liên nhi vui vẻ chụp lấy túi bánh quăng luôn cái bánh bao sang 1 bên, tay nhỏ cầm lấy quế hoa cao cắn 1 ngụm, bánh vừa vào miệng liền tan, ngọt nhưng không ngấy, hương thơm quanh quẩn ở chóp mũi thật khiến người say mê. Nàng nhắm mắt, cái mũi hấp háy như đang hưởng thụ mỹ vị nhân gian.

- Mới mua lúc sáng trước khi lên đường. – A Thạch nhìn thấy biểu tình đáng yêu này của Liên nhi thì cười càng thêm rực rỡ.

Lâm Thiên Vũ nhìn 2 tên tiểu gia hỏa này tình chàng ý thiếp ngọt ngọt ngào ngào, nhìn đến không chớp mắt, lúc lâu sau mới cười thâm ý, trêu chọc:

- Ta nói A Thạch, người khi nào thì thân thiết với Liên nhi nhà ta như vậy còn mua bánh uội ấy.

- Lâm cô nương, ta... Ta... – A Thạch mặt mày đỏ bừng nói không thành câu.

- Ta, ta, ta cái gì? – Lâm Thiên Vũ lấy trêu người làm vui, miệng cười gian manh nói.

- Ta... – A Thạch 2 tai đỏ bừng, đầu nóng như muốn bốc khói, ngưỡng muốn chết, nói mãi cũng chỉ được chữ ‘ta’.

- Ta? Ta cái gì, nói tiếp đi? – Lâm Thiên Vũ đùa dai.

Thấy A Thạch ngưỡng đến nổi mặt đỏ đến sắp chảy ra máu, lại cứ cuối đầu ‘ta’ suốt, Liên nhi liền tốt bụng giúp hắn 1 phen.

- Tiểu thư a, người đừng có trêu huynh ấy, huynh ấy da mặt mỏng không đâu lại tiểu thư đâu.

- Ai nha, Liên nhi muội theo phe người ngoài a, muội bán nước cầu vinh, thấy sắc quên chủ. – Lâm Thiên Vũ làm bộ như đau lòng lắm ánh mắt ngấn lệ nói.

- Muội là đại nghĩa diệt thân. – Liên nhi hùng hồn nói.

- Đại nghĩa cái đầu muội, bênh vực thì nói bênh vực, dám trả treo với ta này, xem ta làm sao thu thập muội.

- Lâm Thiên Vũ trừng mắt bày ra bộ dáng hung hãn, nhào đến bên người Liên nhi.

- Oái muội biết sai rồi, tiểu thư tha mạng. – Liên nhi la oai oái bỏ sang chỗ khác, tránh Lâm thiên Vũ.

- Muội ngon thì đứng lại mà nói đại nghĩa diệt thân, xem ta có véo má muội đánh mông hay không. – Lâm Thiên Vũ vui vẻ đuổi theo.

Trong xe loạn thành 1 đoàn, Âu Dương Kỳ thấy nàng cười đùa vui vẻ, trong lòng bất giác cũng vui theo, bộ dáng của nàng chính là phải vô lo vô nghĩ như vậy hắn thích nàng đi gây họa khắp nơi, rất vui vẻ dọn dẹp cục diện rồi rắc cho nàng, chứ không thích nàng lúc nào cũng ôm thù hận, đeo lên bộ mặt lạnh lùng đòi mạng.

Âu Dương Kỳ nhìn Lâm Thiên Vũ cùng Liên nhi đùa nghịch vẻ mặt vui cười ngây thơ của nàng làm tim hắn thấy ấm áp.

A Thạch 1 bên lo lắng cản ngăn hai chủ tớ nhà họ Lâm lại lúng túng không biết khuyên ngăn như thế nào, Âu Dương Kỳ thì cười cười để bọn họ nháo, vẻ mặt ôn nhu cùng sủng nịnh nhìn nàng, hắn rất vui lòng che chở cho nàng, để nàng vô tư đùa giỡn, náo loạn. Muốn dùng cả cuộc đời để dung túng nàng sủng nàng.

38. Chương 38

Chương 38: Trấn Thiên tiêu cục

Khi đến U Sơn đi về phía nam không bao lâu liền thấy giữa lưng chừng núi có 1 khu căn cứ xung quanh được rào chắn bằng các cọc gỗ, nhìn rất quen mắt. Lâm Thiên Vũ bảo xa phu đến gần hơn nữa, khi đi đến cổng nàng liền hưng phấn vui vẻ ra mặt, tuy nói nàng không nhớ đường nhưng hình dáng của sơn trại ra sao thì nàng không hề quên vẫn là cửa lớn khép chặt, vẫn là một đài cao ngút chỉ khác 1 chút là ngay trên cửa lớn còn có 1 tấm biển đề là Trấn Thiên tiêu cục. “Cái tên nghe thật có uy nha.” Lâm Thiên Vũ trầm nghĩ.

- A Thạch đến gõ cửa bảo ta tìm trại chủ. – Lâm Thiên Vũ ra lệnh.

A Thạch rất nghe lời, nhanh chóng nhảy xuống xe tiến đến gõ cửa, lúc A Thạch đến gần thì người canh gác trên một đài cũng nhìn thấy, hắn đồng dạng hô to:

- Các người là ai, đến đây có việc gì, tiêu cục gần đây có việc, không nhận vận chuyển.

- Phu nhân nhà ta muốn gặp trại chủ của người. – A Thạch cũng hắng giọng nói với lên. Vì tiện cho việc đuổi đi đám sâu bọ bay qua bay lại quanh người Lâm Thiên Vũ trên đường đi, trước mặt người khác A Thạch gọi nàng là phu nhân, tuyên bố với dân thiên hạ rằng nàng là gái đã có chồng. Âu Dương Kỳ rất vui mỗi khi A Thạch gọi như vậy còn nàng thì không ý kiến, gọi sao cũng vậy miễn gọi nàng là được. Nàng lười so đo.

- Các người là ai, nói muốn gặp trại chủ là có thể gặp sao? – tên gác đài hồng hách nói.

Lâm Thiên Vũ càng nghe càng chói tai, nghĩ: “Hắc tử hắc thật không biết quản giáo thuộc hạ, khách đến nhà lại dám đuổi thẳng mặt như vậy thật là mất thể diện.” Nàng từ trên xe đi xuống, trên người áo bông mũ bông dày cộm che hết cả thân hình kiều nhuỷ, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thấy Lâm Thiên Vũ xuống xe, Liên nhi và Âu Dương Kỳ cũng đi theo, hắc ôm nàng vào lòng ủ ấm cho nàng, mày kiếm nhíu lại, có chút không vui khi thấy nàng rời khỏi xe.

- Ta đến tìm Tịnh Văn, thủ lĩnh của ngươi. – Lâm Thiên Vũ thanh âm mềm mại nhỏ nhẹ, không cần phải gắng sức hét lên như A Thạch cũng có thể truyền đến tai tên gác đài. Đó là nhờ có nội công thâm hậu.

- Trại chủ không có ở nhà. – Tên gác đài nhìn thấy dung nhan của Lâm Thiên Vũ thì hồng hách gì cũng bay mất, mắt chỉ lo nhìn chăm chăm vào mỹ nhân.

- Vậy Mạn Vân thì sao? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Trại chủ phu nhân cũng không có...– Chưa nói dứt câu liền nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của nàng, hắc không đành lòng nói tiếp: – Để ta báo với phó trại chủ hỏi xem người có cho các người vào không, chắc vài ngày nữa trại chủ sẽ về, nếu phó trại chủ đồng ý, các người có thể ở lại đây đợi.

- Đa tạ. – Lâm Thiên Vũ cười.

Tên gác đài nhanh chóng leo xuống đài, chạy nhanh vào đại sảnh thông báo, hành động rất tích cực chỉ vì nụ cười của giai nhân.

Đám người Lâm Thiên Vũ đứng bên ngoài đợi, lúc lâu sau liền thấy cửa lớn mở ra, 1 tên đại hãn đi đầu dường như là phó trại chủ, theo sau là rất nhiều nam nhân. Mà Lâm Thiên Vũ nhìn trái nhìn phải trong đám người chả có ai là quen mặt, nhưng tên phó trại chủ kia dường như nhận ra nàng, hắc miệng cười thân thiện đi nhanh đến chỗ nàng, nói:

- Mỹ nhân, nàng là trở về làm áp trại phu nhân hay sao? – Hắc vẫn không quên lần đó thủ lĩnh đem về 1 nữ nhân đẹp tựa thiên tiên, còn lớn tiếng thông báo nàng là phu nhân của hắc, cả hai còn bái đường thành thân chỉ là đến hôm sau không biết làm sao mỹ nhân lại biến thành Mạn Vân.

Âu Dương Kỳ nghe hắc nói thế thì mày nhíu càng chặt hơn, tên kia nói nàng là áp trại phu nhân? Đôi tay ôm nàng càng thêm siết chặt.

- Ta đến tìm Hắc tử và Mạn vân. – Lâm Thiên Vũ nói, mày liễu nhíu lại, cảm nhận được tâm tình bất ổn của Âu Dương Kỳ.

- Thủ lĩnh và phu nhân hiện không có ở nhà, nàng có thể ở lại đây vài ngày đợi bọn họ, chắc họ rất nhanh sẽ về. – phó trại chủ nói, miệng cười có chút bất thường.

- Đành vậy. – Lâm Thiên Vũ vờ như không nhận ra sự bất thường trong đó, nàng muốn xem tên này giở trò gì.

- Đùng khách khí, mời vào. – phó trại chủ cười đến thập phần dâm tà, ánh mắt háo sắc quét qua người Lâm Thiên Vũ lộ rõ vẻ thèm thuồng nhỏ dãi.

Lâm Thiên Vũ cười khẩy, nàng nép vào lòng Âu Dương Kỳ, theo chân phó trại chủ vào đại sảnh.

Đến đại sảnh, nàng cùng Âu Dương Kỳ ngồi xuống ghế, phó trại chủ ngồi trên chủ tọa, ánh mắt dâm ô nhìn nàng, hỏi:

- Mỹ nhân người đi cùng nàng là ai a?

- Đây là phu quân của ta Âu Dương Kỳ. – Lâm Thiên Vũ không thèm nhìn hắc nói. Âu Dương Kỳ mày thoáng giãn ra, hắc trong lòng rất vui vì lời của nàng.

- Ồ, nàng đến trại lần này mục đích là gì?

- Ta đến thăm Mạn Vân.

Nghe nàng nói vậy ánh mắt của phó trại chủ lóe lên 1 tia sáng kì dị trong đó còn ẩn chứa sát khí, nàng cười nhạt làm như không thấy, lúc sau bên ngoài chạy vào 1 tên sơn tặc nói là đã chuẩn bị phòng ốc cho bọn họ xong.

Lâm Thiên Vũ cười chào tạm biệt phó trại chủ, theo chân tên kia đi đến gian phòng mà họ chuẩn bị cho nàng.

Vào phòng xoay người đóng cửa lại, nàng đột nhiên bị ôm lấy từ phía sau, Âu Dương Kỳ ôm chặt lấy nàng như muốn đem nàng nhập vào thân thể của hắn, nàng cười khẽ tay ngọc vỗ về cánh tay rắn chắc của hắn, để hắn ôm lấy. Ngón tay bạch ngọc mềm mại không xương phủ lên bàn tay chai cứng của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn xoay người nàng lại, hôn nàng, tỉ mỉ hôn lên mắt, mũi hai má và cuối cùng là môi của nàng, hai người môi lưỡi triển miên đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào.

Lúc lâu sau hắn buông nàng ra, đầu tựa vào hõm vai nàng, tham lam hít lấy mùi thơm từ người nàng, ảo não nói:

- Ta phải nhanh cưới nàng vào cửa mới được.

Lâm Thiên Vũ cười tinh ranh, nghĩ hắn đã sắp nhịn không được rồi!

Âu Dương Kỳ như biết được nàng đang nghĩ gì, hắn hung hăng cắn 1 ngụm lên cái mũi nhỏ nhắn của nàng. Yêu thương ôm nàng vào trong lòng, cầm tựa trên đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng. Lâm Thiên Vũ như con mèo lười nằm gọn trong lòng hắn vui vẻ hưởng thụ hắn vuốt ve. Rất lâu sau nàng nói:

- Ta nghĩ trong trại đã xảy ra chuyện gì đó có liên quan đến Hắc tử và Mạn Vân.

- Ừm. – Âu Dương Kỳ cũng nghĩ vậy, khi lâm Thiên Vũ nói nàng đến tìm trại chủ, hắn nhìn thấy trong mắt tên phó trại chủ kia có sát khí, nhưng rất nhanh liền bị che giấu đi.

- Chúng ta phải giúp bọn họ 1 tay, tính ra Hắc tử cùng Mạn Vân đã giúp ta rất nhiều, nếu không có họ ta sẽ không đến U Lan thôn và sẽ không gặp chàng.

- Ừm, vậy nàng định làm gì?

- Trước án binh vài ngày để tên kia bớt đề phòng chúng ta, sau khi nắm rõ địa hình nơi đây, chúng ta sẽ thám thính 1 chút.

- Ừm, nhưng mọi chuyện phải hết sức cẩn thận.

- Đã biết.

Tối hôm đó phó trại chủ mở tiệc tẩy trần cho bọn họ, 1 đám người ăn uống no say, Lâm Thiên Vũ cũng cười giả lả tàn tiệc liền an phận cùng Âu Dương Kỳ trở về phòng.

Hai người biết tên phó trại chủ kia đang cẩn thận quan sát hai người, muốn tạo cơ hội cho hai người phát huy, chỉ là hai người đành phải làm hấn thất vọng 1 phen thôi, tối hôm đó nàng và Âu Dương Kỳ ôm nhau ngủ đến sáng, cũng không có bất kỳ hành động gì, hai người đã sớm thỏa thuận từ trước, tất nhiên sẽ không manh động, tránh bắt dây động rừng, xem ra nàng còn phải ở lại nơi này 1 thời gian đây.

39. Chương 39

Chương 39: Mật thất biến thái

Ở lại sơn trại cũng đã ba ngày, Âu Dương Kỳ và Lâm Thiên Vũ ngày ngày sống thoải mái, tiêu diêu tự tại, hết ăn lại chơi, chơi chán lại tấn bộ, mà vị phó trại chủ kia cũng không hạn chế hành động của hai người, luôn cười hi hi ha ha bày ra vẻ chủ nhà hào phóng. Vì vậy chỉ trong ba ngày hai người đã đi hết các nơi của sơn trại, nơi nào khả nghi hai người cũng đã lưu ý qua, dự định tối nay sẽ bắt đầu hành động, mặc dù biết

phó trại chủ kia vẫn còn đang rất đề phòng bọn họ nhưng nàng đành phải hành động, nàng lo lắng không biết Mạn Vân và Hắc tử ra sao.

Tối hôm nay khi hai người trở về phòng, bàn bạc một lúc quyết định sẽ ra tay vào lúc nửa đêm, kế hoạch rất hoàn hảo.

Chỉ là hắc a hắc...

- Tiểu thư, muội thấy như vậy không được đâu. – Liên nhi thấp giọng nói.

- Suyt, có gì mà không được, muội chỉ cần giả làm ta nằm ở trên giường ngủ một giấc là được, đừng lên tiếng. – Lâm Thiên Vũ nhìn Liên nhi vẽ mặt nhăn nhó như sắp chết đến nơi chỉ là ngoài nhăn nhó ra còn có hai rặng mây đỏ trên má.

- Nhưng mà... – Liên nhi còn định nói.

- Im lặng có người đến. – Lâm Thiên Vũ lấy tay che miệng Liên nhi lại.

Liên nhi tuy nói kháng cự nhưng tự biết nặng nhẹ, thấy thần sắc tiểu thư nghiêm trọng liền im bặt, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

- Phu quân

trời đã khuya, chúng ta ngủ đi thôi. – Đột nhiên Lâm Thiên Vũ cất cao giọng như hoàng oanh đang hót, nũng nịu nói. Vừa nói nàng vừa chà xát hai cánh tay. Chết nàng mất thôi, tởm với cái giọng như thế.

Âu Dương Kỳ nhìn hành động của nàng, ý cười đầy mắt, hất giang tay ra, ôm lấy nàng vào lòng, không kiên kị trong phòng có người cứ thế hôn nàng, mà nàng cũng không kháng cự, rất tự nhiên đáp lại hắn.

Người trong cuộc không chút ngưng ngừng, chỉ tội cho hai kẻ đang nằm trên giường. Liên nhi mặt đỏ bừng thật không biết giấu vào đâu mà A Thạch nằm kế bên cũng thật muốn đào một cái lỗ chui xuống đó. Cả hai lúng túng xấu hổ nằm trên giường cũng không yên.

Hai người hôn nhau khó chia lìa, một lát sau Âu Dương Kỳ ôm lấy nàng, xoay người, tay áo rộng lớn giơ lên, phất một cái, đèn trong phòng liền tắt mất, trong phòng một mảnh tối đen nhưng đối với người luyện võ, nhất là những người có nội công thâm hậu như bọn họ lại không hề gặp khó khăn trong vấn đề thị lực.

Hai người giả bộ như leo lên giường ngủ nhưng thật ra chỉ là động tác giả, khi đi đến giường liền lách người nép sát vào trong góc khuất. Mà người bên ngoài kia dường như vẫn còn chưa yên tâm, vẫn đang theo dõi ở một nơi nào đó. Việc theo dõi này đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, lúc trước bọn họ cũng giám sát Liên nhi và A Thạch, sau khi biết bọn họ không có võ liên thôi không để ý đến nữa, đổi lại đối với thân thủ bất phàm của Âu Dương Kỳ rất quan tâm, ngày ngày đều đứng giữ đến ‘thăm hỏi’.

Vì vậy mà hôm nay mới có cảnh Liên nhi và A Thạch đồng giường cộng chằm.(nằm cùng giường)

- Đây, ôm nhau đi. – Lâm Thiên Vũ thấp giọng, nói với âm lượng chỉ hai người trên giường kia mới nghe.

- Tiểu thư... – Liên nhi nói với giọng run rẩy như sắp chết. Nàng dù sao cũng là hoàng hoa đại khuê nữ sao lại có thể tự tiện ôm nam nhân chứ, cho dù người kia có là A Thạch luôn thân thiết với nàng đi chăng nữa.

- Muội không ôm làm sao diễn trọn vai này được, bọn ta là vợ chồng ân ái đấy, không phối hợp tên kia sẽ không chịu rời đi đâu. Nếu muội phá hư kế hoạch của ta xem ta thế nào trừng trị muội. – Lâm Thiên Vũ gần giọng đe dọa.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy hai người trên giường có hành động.

- Nhanh a. – Lâm Thiên Vũ gấp như bị lửa đốt đến mông.

Liên nhi cắn chặt môi, nhắm chặt mắt, vẻ mặt như đang bước ra đoạn đầu đài, một bộ dạng chiến sĩ hi sinh anh dũng, xoay nửa người, đưa bàn tay nhỏ bé ra định vòng tay ôm lấy người nằm bên trong, nhưng còn chưa kịp ra tay thì 1 cánh tay hữu lực đã choàng ngang ôm lấy thân thể mềm mại nhỏ bé của nàng, kéo nàng vào trong lòng. Bờ ngực rộng lớn lại ấm, còn có hơi thở nóng như than đang phả vào mặt nàng. Liên nhi ngưng ngừng không dám ngẩng đầu lên nhìn, cúi gằm mặt, đầu chôn vào lồng ngực ấm áp kia, hai tay chống đỡ trên ngực A Thạch, cách lớp vải dệt vẫn cảm nhận được nhiệt độ của hắn qua lòng bàn tay.

Lâm Thiên Vũ nhìn đôi tiểu tình nhân trên giường, nàng nở nụ cười hài lòng, nắm lấy tay Âu Dương Kỳ, đập đất phi thân rời khỏi phòng theo đường cửa sổ. Trước khi đi cũng không quên căn dặn hai người nằm trên giường kia không được rời khỏi phòng cho đến khi bọn họ trở lại.

Hai người lướt gió đập lên nóc nhà hay cành cây để làm điểm tựa, một mạch đi đến nơi mà hai người cho là khả nghi nhất: Phòng ngủ của phó trại chủ. Theo như suy đoán của hai người từ những gì thu thập được của mấy ngày qua, cứ vào giờ này phó trại chủ lại đến thư phòng giải quyết việc trong trại, lúc này chính là thời cơ tốt để bọn họ đột nhập vào phòng của hắn. Cũng vì vậy hắn luôn đề phòng hai người vào buổi tối nên tối nào vào giờ này hắn cũng cho người đến theo dõi hai người, cứ đúng thời gian lại đến thăm chừng, trong một đêm người đến thăm bọn họ có khoảng từ bốn đến năm người khác nhau, vào những thời điểm khác nhau.

- Lúc này nàng có ý. – Âu Dương Kỳ phi thân song song với nàng nói.

- Có ý cái gì a! – Lâm Thiên Vũ giả ngu.

- Khi này tên sơn tặc đã rời đi nhưng nàng vẫn bắt buộc Liên nhi và A Thạch ôm nhau. – Âu Dương Kỳ từ sớm đã nhìn ra dụng ý của nàng, chỉ là thấy nàng hăng hái như vậy nên không đành lòng làm nàng mất hứng.

- Chàng sớm đã biết, còn nói ra làm gì. Ta muốn thử làm hồng nương(bà mai) một lần a. – Lâm Thiên Vũ cười toe toét.

- Sao cũng được, chỉ cần nàng cao hứng là được rồi. – Âu Dương Kỳ yêu thương nhìn nàng, kiềm lòng không đặt, chồm người sang bên cạnh, hôn trộm lên má nàng.

- Chúng ta đang làm việc nghiêm túc đó, chàng đứng đắn một chút đi. – Lâm Thiên Vũ quở trách, nhưng trong giọng nói mười phần là dụng túng cho ai đó làm càn. - Thì ta đang làm chuyện nghiêm túc mà. – Âu Dương Kỳ bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nói.

- Chàng thật là... – Lâm Thiên Vũ bó tay với hắn, lắc đầu không thèm so đo nhưng trong lòng thật rất ngọt ngào.

Hai người đang trò chuyện xôm tụ thì đột nhiên im bật, không khí trở nên nghiêm túc, bởi vì phòng của phó trại chủ đang ở trước mặt bọn họ. Hai người cẩn thận đập đất trên nóc phòng của phó trại chủ, nhìn thấy trước cửa có tên gác cửa liền cảm thấy đám người trong sơn trại này nhất định là đang che giấu cái gì đó trong phòng nên mới canh phòng cẩn mật như vậy.

Hai người đi vòng ra phía sau phòng, thấy cửa sổ đóng chặt, đã bị khóa trái. Âu Dương Kỳ không biết từ đâu lấy ra một cây kiếm, kiếm không có vỏ, thân kiếm mềm dẻo mỏng như lá lúa nhưng lưỡi kiếm sắc bén, một cọng tóc vắt ngang cũng có thể bị cắt đứt, thân kiếm nhuộm lam quang sáng chói, sát khí còn vờn tại trên lưỡi đao.

Hắn vận công, nhuễn kiếm vừa mềm ẻo mềm oặt đột nhiên trở nên thẳng cứng, sau đó nàng tận mắt nhìn thấy Âu Dương Kỳ đẩy mũi kiếm vào giữa khe hở của cửa sổ, nhẹ nhàng vung kiếm lên phía trên, sau đó hắn lướt người bay vào trong cửa sổ, chụp lấy thanh gỗ chắn ngang cửa, động tác nhanh gọn chuẩn xác không hề phát ra một tiếng động nào.

Nàng tròn tròn mắt nhìn vị đại hiệp đột nhập vào phòng người khác kia, nhìn thấy hắn xoay người một cái, thu hồi kiếm, chỉ trong nháy mắt nhuễn kiếm liền biến mất không để lại chút dấu vết.

Nàng nhún người nhảy vào trong phòng nhìn hắn chằm chằm, nhin không được hỏi ra miệng:

- Kiếm của chàng đâu rồi?

Hắn không nói gì, ngón tay thon dài vén lên lớp áo ngoài chỉ vào cái đai lưng tinh xảo trên người.

- Đừng nói với ta là nó nhé? – Lâm Thiên Vũ tò mò vươn tay sờ soạng lên cái đai lưng kia, đai lưng rất cứng, bên ngoài được chạm khắc tỉ mỉ, chính giữa còn đính vào một viên lam bảo thạch to bằng cả đai lưng. Nhìn tới nhìn lui chỉ là một cái đai lưng quý giá mà thôi, một chút cũng không giống với nhuễn kiếm khi này.

Âu Dương Kỳ gật đầu. Lâm Thiên Vũ nhìn ngắm hồi lâu, tò mò chịu không được vươn tay mò mẫm trên đai lưng, muốn tìm ra mấu chốt của nó, nhờ vào cái gì mà có thể xuất kiếm, sờ một hồi nàng càng thấy nghi ngờ cái viên lam bảo thạch kia, thứ nhất là kích thước nó quá lớn, thứ hai thường thì tất cả các cơ quan của vũ khí đều nằm chính diện, trên phim không phải đều như thế sao. Nàng liền mình ấn mạnh vào lam bảo thạch, chỉ trong chớp mắt lớp vỏ của đai lưng biến mất thay vào đó là thanh nguyên kiếm khi nãy đang vắt ngang thắt lưng của Âu Dương Kỳ, tùy thời đều có thể rút ra. Nàng đưa tay kéo lấy thanh kiếm, nhìn chăm chăm vào đó, thật rất tò mò lớp vỏ đai lưng kia đã biến đi đâu???

Lại phát hiện ở đầu chuôi kiếm là nam ngọc, lại là ngọc, nàng nhìn khối ngọc tại chuôi kiếm thấy nghi nghi, liền ấn mạnh vào đó, rất thần kỳ khối ngọc nuốt lấy thanh kiếm trong chớp mắt lại nhả ra vỏ đai lưng, cứ như thế không đầy 10 giây thanh nguyên kiếm trên tay biến trở lại thành đai lưng.

Lâm Thiên Vũ nhìn thứ vũ khí kì diệu trên tay, nhìn nó không chớp mắt. Người cổ đại có thể làm ra thứ tân tiến như thế này ư??? OMG Không thể tin được, quá trâu bò rồi!!!

Âu Dương Kỳ thấy nàng nhìn xuất thần như thế thì biết nàng đã quên mất mục đích đến đây là gì, liền hảo tâm nhắc nhở:

- Vũ nhi, chúng ta còn có việc quan trọng, lát nữa về cho nàng ngắm tiếp được không?

Nghe hắn nói thế Lâm Thiên Vũ liền nhớ ra nguyên nhân mình đến đây là gì, nàng trả lại kiếm cho hắn, thấy hắn lưu loát đeo vào thắt lưng, nàng lại ngăn ra, miệng lẩm bẩm:

- Thì ra nguyên kiếm có ích như vậy ngoài làm vũ khí ra còn đa công dụng, có thể làm đai lưng còn có thể dùng để mở cửa nhà người ta, còn có thể dùng để gọt trái cây, còn trường tiên của mình ngoại trừ dùng để thắt cổ người ta ra thì cũng hết công dụng, biết vậy lúc trước chẳng học roi, học kiếm cho giỏi còn có lợi hơn.

Âu Dương Kỳ nghe thấy những lời nàng nói thì dở khóc dở cười, bọn họ lúc này nguy hiểm trùng trùng còn không biết mọi việc có suôn sẻ hay không, nàng không một chút lo lắng còn có tâm tình mà bình luận công dụng của vũ khí.

- Này, cái đó là vũ khí của chàng đó hả, trước giờ ta toàn thấy chàng dùng quyền chưa bao giờ sử dụng đến vũ khí nha, nó có tên không? – Lâm Thiên Vũ thấp giọng nói.

- Nó tên là Lăng Ba, là của sư phụ ta truyền lại, vì sát khí của nó quá nặng, mỗi lần rút kiếm là phải đổ máu nên ta không dùng nó. – Âu Dương Kỳ nói.

- Ô, nói mới nhớ ta đến giờ cũng không biết sư phụ chàng là ai mà lại dạy cho chàng một thân võ công siêu phàm như thế? Lâm Thiên Vũ tò mò.

- Lão nhân gia là người trong giang hồ, đã chết cách đây 2 năm. Âu Dương Kỳ nói, trong giọng nói có chút chua xót.

- Thôi, đừng nghĩ đến nữa. – Lâm Thiên Vũ nhận ra đau lòng nơi đáy mắt hắn, nàng cũng không hỏi thêm cái gì, mỗi người đều có bí mật của riêng mình tựa như nàng vậy, về chuyện của bà bà chính là nỗi đau mà nàng không muốn nhắc đến.

Hai người bắt đầu tìm kiếm khắp căn phòng của phó trại chủ, phòng không lớn lại chỉ có 1 gian, chỉ nhìn bao quát đã thấy hết căn phòng, cũng như bao căn phòng khác không có thứ gì bất ổn, gần cửa nhất là bàn tròn, đi vào thêm là giường ngủ bên cạnh giường là tủ quần áo, một cái bàn cạnh cửa sổ đối diện bên kia, còn có giá nâng chậu rửa mặt, bình phong, trên tường treo vài bức tranh sơn thủy, mọi thứ đều rất bình thường, không có một chút điểm kì lạ. Nhìn không ra tên phó trại chủ thô lỗ kia lại văn nhã như vậy, nàng đi đến các bức tranh treo trên tường, nhìn chúng thật kỹ, còn lật từng bức lên, nhìn sau tường xem có cơ quan khởi động mật thất không, nhưng là tìm nửa ngày cũng không có thứ gì hết, chẳng phải trên phim đều nói mật thất thường là ở trên tường hay sao??? Vậy mới nói không phải trên phim nói cái gì cũng đúng cả.

Nàng và Âu Dương Kỳ chia ra lục soát khắp nơi, nàng không tin một căn phòng bình thường như vậy lại bắt người canh phòng cẩn mật. Nhưng là tìm nửa ngày trời cũng chẳng thấy gì, hai người gần như đã lục tung căn phòng, không có khả năng là không thấy gì.

Đang lúc Lâm Thiên Vũ muốn nổi điên thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, hai người vội phần ăn ý, liếc nhìn nhau một cái, lộn người nhảy ra khỏi phòng, thuận tiện khép cửa sổ lại.

Hai người nhảy lên nóc nhà, nằm trên đó, cẩn thận gỡ lên một mảnh ngói nhìn vào trong phòng, nhìn thấy tên phó trại chủ bước vào phòng, sau đó khép cửa lại, đi vòng qua sau bình phong, cầm lấy một vật xoay tròn theo chiều kim đồng hồ, sau đó cái giường bị cắt làm đôi, ván giường đẩy ra hai bên, mở ra một thông đạo đi xuống dưới. Mật thất, chính là mật thất trong truyền thuyết, thì ra là ở trên giường hèn gì nàng gỗ tường cả ngày cũng không nghe ra âm thanh kì lạ gì hết. Mà đáng hận hơn chính là cơ quan khởi động mật thất, nàng và Âu Dương Kỳ tìm cả ngày cũng tìm không ra, bởi vì vật kia quá đổi bình thường, ngay cả thiên tài cũng thể tin được cơ quan mật thất vĩ đại lại chính là cái bô đi tiểu. TMD, con mẹ nó cái tên phó trại chủ này cũng quá biến thái đi chứ hả, ai lại có thể tưởng tượng được cái bô hôi hám kia lại chính là cơ quan khởi động mật thất. Ông trời à, đánh chết nàng đi, người của thế kỷ 21 như nàng lại không thể đoán trí lại 1 tên cổ nhân. Bà nó chứ chơi kiểu gì, nàng thật là đau lòng a nàng xem bao nhiêu phim võ hiệp đọc không biết là bao ngôn tình xuyên không vậy mà không thể đoán ra cái cơ quan cón con kia. Thật là nỗi ô nhục của nữ tử xuyên không mà.

Nổi thống hận này nàng nuốt không trôi, nàng muốn băm cái tên phó trại chủ kia ra làm trăm mảnh, a

40. Chương 40

Chương 40: Kết cục của kẻ phản bội

Đã biết được vị trí của mật thất, Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ quay trở về phòng chuẩn bị cho hành động kế tiếp.

Trở về phòng, A Thạch và Liên nhi vẫn ôm nhau cứng ngắc như lúc đầu, chỉ là hai người không thể nào ngủ được, một phần là lo sợ người bên ngoài, một phần là vì quá hồi hộp nên không ngủ được.

Đến lúc Lâm Thiên Vũ trở về nhìn bộ mặt hai người tựa như sắp chết thì mới khai ân cho bọn họ trở về phòng của mình. A Thạch và Liên nhi mặt đỏ bừng như muốn bốc khói, cấp tốc trở về phòng.

Lâm Thiên Vũ thấy bọn họ như vậy thì cười đến không khép miệng lại được bao nhiêu bực tức vì cơ quan biến thái cũng biến mất hết. Âu Dương Kỳ thổi tắt nến, hai người lên giường nằm.

- Đã biết được vị trí của mật thất, nàng định khi nào thì hành động? – Âu Dương Kỳ vòng tay sang bên cạnh, ôm lấy Lâm Thiên Vũ vào lòng, hỏi.

- Ngày mai, nhắc đến cái mật thất đó là ta lại nổi điên, ta thật không thể ngờ được cơ quan lại là cái bô hôi hám đó. – Lâm Thiên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- May mắn cơ quan nằm trong phòng, cửa vào mật thất lại không cần chìa khóa, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối. – Âu Dương Kỳ dỗ dành, hắn biết nàng rất bức xúc khi nhìn thấy cơ quan mở mật thất, ngay cả hắn cũng ngạc nhiên không thôi, nhưng hắn cảm thấy khâm phục người tạo ra mật thất này, một vật bình thường như vậy thật không ai nghĩ nó lại ẩn chứa huyền cơ.

- Hừ, chờ ta làm rõ mọi chuyện ta nhất định phải cho tên phó trại chủ kia nếm mùi lợi hại. – Lâm Thiên Vũ hừ lạnh, dám chơi khăm cô nãi nãi hả, ta sẽ i chết không toàn thây.

- Ừ, ngủ đi. – Âu Dương Kỳ cười sủng nịnh, ôm lấy thân hình mềm mại ngát hương vào trong lòng, vỗ về nàng.

Lâm Thiên Vũ nổi điên một lát liền ngủ ngay, chỉ còn Âu Dương Kỳ mắt mở thao thao, haizz không biết hắn đã tạo cái nghiệt gì, hằng đêm ôm mỹ nhân trong tay, chỉ có thể nhìn không thể sờ, thật là muốn lấy mạng hắn. Hắn còn phải chờ thêm vài tháng nữa, ít nhất là phải qua mùa đông này nàng mới chịu gả cho hắn. Chỉ sợ hắn đến lúc đó nhìn đến hư luôn a. (anchan: hư cái gì thì các nàng tự hủ a hắc hắc)

Sáng hôm nay nàng vẫn giả vờ như mọi khi, vẫn đến đại sảnh hỏi phó trại chủ về tin tức của Mạn Vân và Hắc tử, tên kia cũng như mọi khi nói bọn họ sắp trở về. Sau đó nàng lại cùng Âu Dương Kỳ đi chơi khắp nơi.

Tối đến.

- Tiểu thư, hay là chỉ một mình muội nằm trên giường là được rồi, muội đắp chăn vào thì sẽ không ai biết đâu. – Liên nhi van nài.

- Không được, như vậy sẽ rất dễ bị phát hiện. – Lâm Thiên Vũ nói như chém đinh chặt sắt.

- Dù vậy muội cũng không thể cùng giường với nam nhân được.

- Có gì đâu, hai người là giúp bọn ta làm việc lớn, cũng không phải làm cái chuyện trộm gà bắt cho gì, có gì mà không được.

- Nhưng mà lỡ chuyện này đồn ra ngoài sau này muội làm sao lấy chồng a. – Liên nhi khóc không ra nước mắt nói.

- Cùng lắm thì bảo A Thạch chịu trách nhiệm, người cũng rất nguyện ý có phải không, A Thạch? – Lâm Thiên Vũ đẩy củ khoai nóng bỏng tay sang cho A Thạch đang đứng gần đấy.

Chỉ thấy mặt hắn đột nhiên đỏ bừng, hắn cúi gầm mặt, khe gật đầu, bộ dáng hệt như cô dâu nhỏ mới về nhà chồng.

Lâm Thiên Vũ hài lòng với biểu hiện này của A Thạch, chắc, cuộc hôn nhân này nàng tác thành là cái chắc.

Liên nhi thấy A Thạch gật đầu thì đột nhiên đỏ mặt, trong lòng như có con nai đang chạy loạn, tim đập thùm thụp như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, trong lòng cảm thấy vừa ấm áp lại ngọt ngào, nàng muốn cười thật to, nhưng là cố gắng nhịn lại.

- Rồi, đã có người bảo đảm cho cuộc sống sau này của muội, không còn lo lắng nữa chứ, nếu vậy thì ngoan ngoãn leo lên giường giả bộ ngủ cho ta, không, ngủ luôn cũng được nữa, tối nay ta đi chắc đến sáng mới về được. – Lâm Thiên Vũ nói, liếc nhìn A Thạch vô cùng ái muội. Nghĩ: “ Ta đã tạo cơ hội còn không biết tận dụng thì người quả thật là ngu hết thuốc chữa”.

- Cũng không được. – Liên nhi dứt khoát từ chối.

- Liên nhi, muội là rượu mời không muốn uống mà muốn rượu phạt đúng không? Nếu làm hỏng chuyện của ta, ta sẽ tống muội về Lâm gia, không bao giờ uội theo ta nữa, còn nữa sẽ bảo cha ta gả muội Đại Đậu, sao, giữa A Thạch và Đại Đậu muội chọn ai? – Lâm Thiên Vũ uy hiếp, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Liên nhi mặt mày nhăn nhó hồi lâu, lúc sau hai vai buông thõng như đã chấp nhận, nàng đi về phía giường, leo lên, đắp chăn, xoay mặt vào trong tường, nhắm mắt giả bộ ngủ. Lâm Thiên Vũ thấy vẻ mặt buồn rầu của Liên nhi thì có chút hối hận, nhưng khóe môi vẫn giương lên, nàng làm vậy là tốt cho Liên nhi thôi, nàng nhận ra Liên nhi cũng thích A Thạch, chỉ là không nhận ra vì vậy nàng chấp nhận đóng vai kẻ xấu làm chất xúc tác đẩy hai tên gốc này đến với nhau, sau này Liên nhi sẽ hiểu cho nàng.

Nhìn thấy A Thạch đang ngây ngốc nhìn Liên nhi ủ rũ trên giường, lúng túng không biết có nên đi qua hay không, nàng thở dài, đi đến bên hắn vỗ vỗ lên vai hắn như đang cổ vũ, A Thạch nhìn nàng một lát, thấy nàng gật đầu cười với hắn, hắn cắn răng lấy hết can đảm bò lên giường, Lâm Thiên Vũ biết điều thôi tắt đèn. A Thạch do dự chốc lát rồi quyết định đưa tay ra, ôm lấy Liên nhi đang rầm rức khóc vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Lâm Thiên Vũ thở ra một hơi thật dài, xoay người phóng ra khỏi phòng. Âu Dương Kỳ cũng phi thân theo sau, nhìn thấy nàng đang ảo não, trong lòng chua xót, thật muốn đưa tay ra ôm nàng vào lòng, cẩn thận an ủi nàng.

- Chỉ cần nàng nói ra Liên nhi nhất định hiểu. – Âu Dương Kỳ nói.

- Ta chỉ thích làm, không thích nói, sau này tự muội ấy sẽ hiểu. – Lâm Thiên Vũ thở dài nói.

- Đại Đậu kia là ai? – Âu Dương Kỳ hỏi sang chuyện khác.

- Hẳn hử, là gia đình nhà ta, đáng người to lớn như tinh tinh, vừa thô lỗ lại ngu ngốc. Lúc trước ta và Liên nhi trốn ra ngoài chơi bị cha ta bắt được ra lệnh cho người đánh chúng ta, tên Đại Đậu kia chính là người đã đánh Liên nhi, muội ấy thật rất sợ tên đó. Mỗi lần nhìn thấy hắn đều run như cây sậy, thấy hắn từ xa liền bỏ chạy. – Lâm Thiên Vũ áy náy nói, lúc đó là nàng hại Liên nhi, vì vậy nàng quyết định sẽ tìm một tấm chồng thật tốt cho Liên nhi, với tính tình của Liên nhi cho dù có lấy chồng cũng sẽ không chịu xa nàng, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có A Thạch là xứng với nàng ấy nhất, tên kia tuy là người hầu nhưng thật thà chất phác, biết chữ hiểu lễ nghĩa, bề ngoài xem như cũng tuấn tú nho nhã, quan trọng nhất là hắn đối với Liên nhi yêu thương che chở. Suốt quãng đường du ngoạn nàng đã cẩn thận quan sát, tình cảm kia không thể là giả, bởi vì ánh mắt hắn nhìn Liên nhi giống với ánh mắt mà Âu Dương Kỳ nhìn nàng.

- Nàng trốn ra ngoài bị cha bắt được, còn bị đánh? – Âu Dương Kỳ ánh mắt tròn tròn nhìn nàng.

- Ừm chuyện cũng lâu rồi lúc ta vừa giúp Triệu Linh Lam nhận lại cha xong, cách đó vài ngày. – Lâm Thiên Vũ chân đạp lên một cành cây, lấy điểm tựa tiếp tục phi thân về phía trước.

Bây giờ Âu Dương Kỳ mới biết nàng lúc đó phải dưỡng thương trong nhà, vì vậy mà hắn tìm khắp Thanh An thành cũng không thấy bóng dáng của nàng, đáng giận nhất là hắn lúc đó ngay cả tên của nàng là gì cũng không biết, hỏi huynh đệ họ Triệu, bọn họ cũng bảo là không.

Hai người dừng lại trên nóc phòng của phó trại chủ, quan sát tình hình, cảm thấy tất cả đều ổn thỏa liền lên vào, mở ra mật thất, hai người cẩn thận đi xuống. Lúc Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Âu Dương Kỳ xoay cái bô thì cảm tức trừng nó, lúc mật thất mở ra còn không quên đạp vào nó vài cái.

Sau khi hai người đi vào, một lúc sau cửa mật thất liền đóng lại, Lâm Thiên Vũ hoảng hồn nhìn cánh cửa đang khép chặt, Âu Dương Kỳ biết nàng đang lo sợ việc gì, liền vỗ về mu bàn tay nàng như trấn an, ánh mắt nhìn về khối đá nhô lên gần cửa mật thất, Lâm Thiên Vũ cũng nhìn theo liền phát hiện, ánh mắt lóe lên nhìn Âu Dương Kỳ, hắn cười với nàng, nàng tiến lên sờ vào khối đá, ấn xuống, nhưng khối đá không nhúc nhích, nàng khó hiểu nhìn Âu Dương Kỳ, hắn tiến lên cười với nàng, cầm lấy khối đá xoay theo chiều ngược lại với chiều kim đồng hồ, cửa mật thất liền mở ra. Lâm Thiên Vũ nhìn đến ngây ngốc.

- Sao chàng lại biết là xoay mà không phải ấn? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Không phải bất cứ cơ quan nào cũng ấn vào đâu, có một số cơ quan nếu ấn sai sẽ phóng ra vũ khí đã thương người, cơ quan của mật thất này xem ra tương đối đơn giản. – Âu Dương Kỳ nói.

- Vậy tại sao phải xoay ngược lại với lúc mở?

- Trực giác. – Âu Dương Kỳ nói.

- Hả! – Lâm Thiên Vũ ngây ngốc nhìn Âu Dương Kỳ, trực giác này, cũng quá chuẩn đi chứ.

Thật ra thì từ khi nhìn thấy khối đá kia Âu Dương Kỳ đã biết phải mở như thế nào, bởi trên khối đá kia có khắc ký hiệu, loại ký hiệu kia chỉ có hắn và sư phụ mới biết, đó là ký hiệu sư phụ dùng để đánh dấu những cơ quan mà người làm ra, việc này hắn không muốn nói với nàng, bởi vì chuyện này vốn không quan trọng.

Lối xuống mật thất là một hàng bậc thang bằng đá dài hun hút, hai bên tường có treo đèn dầu thấp sáng. Hai người cẩn thận đi từng bước, chỉ sợ trong đây có cơ quan cạm bẫy. Đi hết một chuỗi bậc thang dài cuối cùng cũng đến đất bằng, Lâm Thiên Vũ nghĩ bọn họ đã đi đến địa đạo sâu bên trong lòng đất, nơi đây ẩm thấp lại hôi mùi đất rất khó chịu, Lâm Thiên Vũ rút ra cái khăn tay bịt lên mũi để giảm bớt cảm giác buồn nôn, nhìn sang thấy Âu Dương Kỳ bộ dáng như thường ngày liền tiếp tục đi. Hai người đi vào sâu hơn, càng đi lại càng sáng, dọc đường đi chỉ có vách tường hai bên, cũng không có nơi nào có thể ẩn nấp, hai người càng thêm cẩn thận đề phòng, đi sâu vào liền cảm thấy không gian đang ngày một to ra, đi đến nơi cuối cùng trong mật thất, phát hiện một không gian rộng lớn như một căn phòng, bên trong là các gian nhà giam bằng gỗ hết như mấy cái nhà giam trong đại lao mà nàng hay thấy trên phim, hai bên lối vào là hai chậu lửa, than nóng đỏ, trên tường treo rất nhiều đèn dầu, có tổng cộng khoảng 10 gian nhà giam lớn nhỏ đều nhau.

Hai người đi vào giữa con đường của nhà giam, hai bên là các nhà giam, bên trong nhà giam có chừng 20 người, tất cả đều là nam nhân, bọn họ dựa vào nhau ngủ, thân hình gầy gò xương, hốc mắt lõm sâu khuôn mặt hốc hác tóc tai bù xù ăn mặt dơ dáy, hôi hám dường như đã rất lâu chưa được tắm, bọn họ hình như

rất mệt mỏi nên khi có người bước vào cũng không biết. Mà cũng không thể trách bọn họ, bước đi của những người có võ công cao cường thường rất nhẹ, không hề phát ra tiếng động.

Trong mười gian nhà giam chỉ có 4 gian nhà giam là có người, mỗi một gian có từ 5 đến 6 người. Nhìn bọn họ dường như là bị bỏ đói từ lâu, rất chật vật, thống khổ, còn đáng thương hơn cả khất cái ở Thanh An thành, xem ra đám khất cái còn có da có thịt hơn bọn họ, nhìn bọn họ hết như bộ xương bọc da, ngón tay mỗi người đều hiện rõ các khớp xương, giống như que củi khô, bộ dạng rất đáng sợ.

Lâm Thiên Vũ vừa đi vừa nhìn đám người trong nhà giam, bộ dạng của bọn họ te tua như vậy, nàng nhìn sao cũng không nhìn ra là có quen biết với bọn họ hay không. Khi đi đến gian nhà giam cuối cùng, trong gian đó chỉ giam giữ 2 người, nàng nhìn thấy 1 người trong đó, là một nữ nhân, nữ nhân duy nhất trong đám nam nhân, ánh mắt Lâm Thiên Vũ lóe lên, nàng có chút hy vọng, đến gần nữ nhân kia, nàng ta mặt một bộ đồ màu xanh, nhưng vì quá lâu ngày nên màu xanh đã nhuộm sắc nâu, tóc tai rối bù, người gầy tong teo, hơi thở yếu ớt dựa vào trong lòng của một nam nhân mà ngủ. Mà nam nhân kia từ trên xuống dưới đen thui hết như cục than, trên y phục có nhiều vết rách nhìn vào liền biết là vết cắt của roi, không nhìn ra y phục là màu gì vì máu trên y phục đã đông đặc thành màu đỏ sẫm, bộ dạng chật vật gấp mười lần những người xung quanh, nhưng khí phách của hắn lại không giảm đi chút nào.

Lâm Thiên Vũ nhìn đôi nam nữ trong nhà giam, như không thể tin vào mắt mình nữa, nàng run run đi đến trước nhà giam của họ, mắt trợn trắng, trong mắt hàm chứa nước, nàng lấy tay bịt kín miệng, 1 tay siết chặt thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào da thịt. Hai người kia...

Cổ họng thít chặt đau đớn, nàng cố gắng hồi lâu mới nhả ra được vài chữ, giọng nói khàn khàn như không còn là của nàng.

- Mạn Vân, Hắc tử...

Nam nhân trong nhà giam khi nghe có tiếng động liền giật mình tỉnh giấc, làm nữ nhân bên cạnh cũng tỉnh theo, nàng giương ánh mắt mờ mịt giăng đầy tơ máu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, nam nhân thì lập tức đề phòng, ánh mắt hung ác như muốn giết người. Khi họ nhìn thấy người đến là ai thì sửng sốt, rất lâu sau Mạn Vân giọng nói khản đặc run rẩy nói:

- Thiên Vũ.

- Là ta. – Lâm Thiên Vũ xúc động ngồi xổm xuống trước cửa nhà giam.

- Thiên vũ, thật là ngươi, ta còn tưởng cả đời này sẽ không còn gặp lại ngươi nữa. Phu thê ta còn chưa kịp cảm tạ ơn tác thành của ngươi. – Mạn Vân run rẩy bò đến chỗ Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ nhíu mày, nhìn bộ dáng thảm hại của Mạn Vân. Đã không còn bộ dáng của Mạn Vân thanh tú đáng yêu, kiên cường như lúc trước, mạn Vân bây giờ muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu.

- Mỹ nhân, nàng làm sao lại vào đây được? – Tịnh Văn nghi hoặc nhìn nàng.

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, ta du ngoạn qua U Lan thôn, nghĩ đến hai người các ngươi, muốn đến thăm, ai ngờ đến nơi chỉ gặp được tên phó trại chủ, ta ở đây cũng đã gần 7 ngày, không nhìn thấy các ngươi ta thấy nghi ngờ lên theo dõi tên kia, phát hiện mật thất này, cảm thấy có mờ ám nên hôm nay đến xem. Ta nghi ngờ hẳn ta đã hãm hại các ngươi, thật không ngờ. Ta đến quá trễ có phải hay không? – Lâm Thiên Vũ nhìn hai vợ chồng mà xót cả mắt. Nói gì thì bọn họ cũng xem như là cặp đôi đầu tiên do nàng tác thành, mặc dù tình huống có chút khác thường. Nhưng hảo cảm của nàng đối với hai người bọn họ rất tốt.

- Hừ! Tên lang tâm cầu phước kia lợi dụng lúc chúng ta đang trên đường áp tiêu trở về, bị bọn chúng mai phục, tên khốn đó đã nhốt chúng ta được một tháng, không cho chúng ta ăn uống, ngày ngày dùng hình tra tấn, dã tâm của hắn ta còn không rõ sao? – Tịnh Văn hừ lạnh.

- Ta thắc mắc tại sao hắn không giết phức các ngươi đi cho rồi, nhốt ở đây làm gì? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Hẳn ước gì có thể làm thế từ lâu, chỉ là trên người ta còn một thứ hắn muốn lấy, nếu không có thứ đó, hẳn ngồi trên chiếc ghế trại chủ cũng không yên. – Tịnh Văn nghiêng răng nói như thể muốn xé xác phó trại chủ ra làm nghìn mảnh.

- Hắn muốn lấy cái gì của ngươi?

- Chìa khóa khóa phòng. – Tịnh Văn nhàn nhạt đáp, hắn cũng không định giấu diếm Lâm Thiên Vũ bởi hắn biết nàng là bạn không phải kẻ địch.

- Vì vàng bạc? – Lâm Thiên Vũ.

- Đúng vậy, còn là một số lượng rất lớn. – Một giọng nói âm độc vang lên.

Lâm Thiên Vũ không cần quay mặt lại cũng biết giọng nói kia là của ai, nàng đã sớm nghe được tiếng bước chân, cũng không định trốn tránh, nàng muốn giải quyết tận gốc việc hôm nay. Vốn định chờ sau khi đột nhập vào mật thất làm rõ mọi chuyện sau đó mới tiến hành theo kế hoạch. Tuy đoán được khả năng Mạn Vân và Hắc tử bị nhốt dưới này là rất cao, nhưng nàng không thể đoán được thảm cảnh mà bọn họ phải chịu suốt một tháng qua, vì thế nàng quyết định giải quyết mọi việc ngay trong ngày hôm nay. Âu Dương Kỳ đã sớm nhận ra khí tức của phó trại chủ từ lúc hắn vừa bước chân vào mật thất, hắn biết Lâm Thiên Vũ cũng nhận ra, nhưng nàng cố tình nấn ná tức là nàng đã có chủ ý, mà hắn cũng khẳng định rằng có thể thuận lợi mang nàng rời khỏi đây nên mới tùy nàng hành động. Hắn lách người che chắn phía trước Lâm Thiên Vũ.

- Âu Dương Kỳ, lần này chàng mà còn bị thương nữa ta sẽ mặc kệ chàng. – Lâm Thiên Vũ đe dọa.

Hắn cười yếu ớt, không nói gì, hắn biết nàng lần này muốn để hắn ra tay, cũng tốt hắn không định để nàng bắn tay vì giết cái tên bại hoại này. Kẻ phản bội chết ngàn lần cũng không hết tội.

- Thiên Vũ, mau bảo vị đại hiệp kia mang người đi, các người không phải là đối thủ của tên cầm thú kia đâu. – Mạn Vân lo lắng nói.

- Yên tâm, ta không sao đâu, chàng sẽ không để ta bị thương, có đúng hay không! – Lâm Thiên Vũ một nửa là nói với Mạn Vân, một nửa là dành cho Âu Dương Kỳ, là câu khẳng định không phải là nghi vấn.

Đối với sự tin tưởng toàn tâm của nàng Âu Dương Kỳ rất hài lòng, thật vui vẻ vì nàng ỷ lại hắn, hắn không nói gì, chỉ nhìn nàng nở một nụ cười sảng nịnh, yêu thương hôn nhẹ lên trán nàng, tay đặt bên thắt lưng, xuất ra nhuyễn kiếm.

Lăng Ba thân nhuốm sát khí, xuất kiếm chính là phải thấy máu, trong nhà giam sát khí nồng đậm, phó trại chủ cũng âm thầm đánh giá Âu Dương Kỳ, muốn đoán xem thân thủ của hắn có bao nhiêu lợi hại.

- Này, trước khi đánh nuốt cái này vào cho chắc ăn, đỡ cho ta phải vất vả giải độc cho chàng. – Lâm Thiên Vũ trút ra một viên thuốc trong lọ bách độc hoàn đưa cho hắn, tên này luôn quên lời căn dặn của nàng, không bao giờ mang theo lọ thuốc này bên người, vì vậy nàng phải ở bên cạnh nhắc nhở hắn.

Âu Dương Kỳ cười yêu thương nhìn nàng, trực tiếp há mồm nuốt lấy viên thuốc trên tay nàng, trước khi rời đi còn không quên vươn lưỡi liếm lên lòng bàn tay nàng. Lâm Thiên Vũ cắn môi, hai bên má đỏ bừng, cái tên này, vào giờ phút này còn không quên chọc ghẹo nàng.

Thấy nàng đỏ mặt, ý cười trên mặt Âu Dương Kỳ càng đậm, nếu không phải bây giờ còn bận giải quyết tên cầm thú kia, hắn nhất định sẽ ôm lấy nàng, hung hăng hôn nàng một phen.

Tịnh Văn nhìn thấy biểu tình ung dung của Âu Dương Kỳ, âm thầm đánh giá thân thủ của hắn, thấy hắn ung dung như vậy có vẻ như đã nắm chắc phần thắng. Mạn Vân thì rất lo lắng, lo cho Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ, nàng nhìn thấy bọn họ thân thiết như vậy liền đoán ra được quan hệ của bọn họ, nàng không muốn bọn họ bị liên lụy vì chuyện của nàng.

Phó trại chủ nhìn Âu Dương Kỳ, cười lạnh, cho dù có giỏi như thế nào đi nữa hắn cũng không sợ, vì hắn có bùa hộ mệnh.

Âu Dương Kỳ quyết định đánh nhanh thắng nhanh, cầm kiếm lao vào phó trại chủ, hai người chính thức giao chiến, nhuyễn kiếm như con rắn âm ngoan, lúc mềm dẻo quấn lấy kẻ thù, lúc lại cứng rắn như sắc thép, mỗi một chiêu đều hung hiểm, quyết phải thấy máu. Âu Dương Kỳ xoay người, đá chân, phó trại chủ tránh được, hắn tung người dùng đao chém vào Âu Dương Kỳ, nhuyễn kiếm trở nên cứng rắn, ngăn lại một đao hung hiểm kia của phó trại chủ, thanh âm đao kiếm ma sát chói tai vang lên, phó trại chủ vận nội lực tiếp tục lao về phía trước bức Âu Dương Kỳ phải lùi bước, hai người một người lao tới một người thả người lui về phía sau, đao kiếm vẫn như trước dán chặt vào nhau tạo nên thanh anh chất chứa, tia lửa lóe lên. Âu

Dương Kỳ định trụ lại chân sau, dùng lực hất bay thanh đao của phó trại chủ, bay lên không trung, tay vỗ vào chuôi kiếm, nhuyễn kiếm thẳng tắp đâm thẳng vào người phó trại chủ, tốc độ kinh người cùng với áp lực nặng nề lao tới, phó trại chủ không kịp tránh né, cứ thế bị mũi kiếm đâm vào, một mảnh áo bị cắt đứt, hấn cười âm hiểm vận công đẩy thanh kiếm bay ngược về phía Âu Dương Kỳ, Âu Dương Kỳ nhích vai, thanh kiếm bay xoẹt qua bên vai, hấn cũng thuận tay bắt lấy thanh kiếm, xoay người một vòng, chia kiếm về phía phó trại chủ.

Mây thoáng nhú lại, nhàn nhạt phun ra 4 chữ:

- Thiết y tà công?!

- Ha hã, xem ra người cũng không phải là tên vô danh tiểu tốt, còn biết được môn võ công này của ta. – Phó trại chủ cuồng ngạo cười nói.

- Cái võ công gì đó là cái gì? – Lâm Thiên Vũ có chút lo lắng hỏi. Âu Dương Kỳ nhú mày tức là đã phát sinh vấn đề rắc rối.

- Một môn tà công bị thất truyền từ lâu, là môn võ công biến thái, dùng dương khí cường thịnh mà luyện thành, muốn có dương khí cường thịnh thì không được gần nữ sắc vì vậy ai muốn luyện loại võ công này phải tự cung(tự thiên). Một khi luyện thành thì sẽ có một thân thể cứng rắn như sắc thép, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm. – Tịnh Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói, hấn thua tên khốn kiếp kia chỉ vì hấn không đủ biến thái. Nếu tên kia không có môn võ công này, hấn làm sao lại thua.

“Nghe qua có chút giống quỳ hoa bảo điển của Đông Phương Bất Bại a, phải tự thiên, nhưng cái dương khí gì đó lại không giống, mặc kệ, cả hai đều biến thái như nhau.” Lâm Thiên Vũ nghĩ.

- Vậy không có cách nào để hóa giải hay sao, trên đời này vạn vật tương sinh tương khắc ta không tin không thể giải được cái loại võ công biến thái như vậy. – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Có, nhưng vấn đề là ở người. – Tịnh Văn nói.

- Là sao? – Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Âu Dương Kỳ lại lao vào đánh chém với phó trại chủ, xem ra có chút khó khăn vì chém hấn không chảy máu, đánh hoài cũng kiệt sức chứ, nằng lo lắng hỏi, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Kỳ.

- Loại võ công này tránh nữ sắc, hễ gặp phải máu của nữ nhân thì sẽ bị giải trừ. Vấn đề chính là ở chỗ máu đó phải là máu của xử nữ. – Tịnh Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói. Trong lòng thầm mắng: “ Con mẹ nó tên khốn kiếp kia đã sớm tính toán, trong sơn tặc tìm đâu ra nữ nhân, mà còn phải là nữ nhân hoàn bích(con gái còn trong trắng), Mạn Vân là nữ nhân duy nhất cũng bị hấn một ngụm nuốt vào trong bụng, làm sao có thể hóa giải loại võ công biến thái kia.”

- Sao không nói sớm, chỉ là máu xử nữ thôi chứ gì? – Lâm Thiên Vũ cơ hồ là rống lên. Cái tên này nói cũng không nói cho nhanh báo hại nằng lo lắng như vậy.

- Di! Ừ, chỉ như vậy thôi. – Tịnh Văn có chút theo không kịp với tốc độ trở mặt còn nhanh hơn lật sách của Lâm Thiên Vũ. Mới nãy nằng còn lo lắng bất an, hỏi hấn này nọ, bây giờ lại mắng hấn. May mắn hấn lúc trước lấy Mạn Vân, nếu rước nhầm cái bà la sát này về thì hấn toi rồi.

- Hừ, vậy thì trời cũng giúp cho ta rồi. – Nói xong Lâm Thiên Vũ điểm mũi chân, bay vút như mũi tên lao ra khỏi cung, lấy tốc độ sét đánh đến bên cạnh hai nam nhân đang giằng co với nhau kia.

Âu Dương Kỳ còn bận chặn lại đường đao của phó bang chủ, còn chưa kịp trở tay đã thấy Lâm Thiên Vũ lấy tốc độ quỷ dị bay đến chỗ họ, nằng đứng bên cạnh hai người nam nhân, ngón tay bạch ngọc lướt nhẹ qua lưới kiếm sắc bén của Âu Dương Kỳ, ngay lập tức vẽ ra một đường máu, hấn nhú mày, còn chưa kịp hất tên phó trại chủ ra để xem thương tích của nằng liền nhìn thấy nằng dùng ngón tay nhuộm đầy máu kéo một đường từ trên trán xuống giữa mi tâm của tên phó trại chủ. Sau đó vung tay, vận công, đánh một chưởng thật mạnh vào tim phó trại chủ, hấn dội ngược ra phía sau, va vào tường, từ từ trượt xuống đất, ói ra một búng máu.

Dùng đại đao chống đỡ thân mình, ánh mắt hung ác trừng Lâm Thiên Vũ, không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mặt, thân thể đao thương bất nhập của hấn cứ như vậy bị phá giải.

Nàng không phải là nữ nhân đã có chồng sao, làm sao có thể hóa giải võ công của hắn?

Như nhận ra sự nghi hoặc của hắn, nàng nở nụ cười khuynh thành, bày ra vẻ mặt vô tội, nói:

- Ta quên chưa nói với người, ta và phu quân của ta đến bây giờ vẫn chưa động phòng.

Phó trại chủ trừng to mắt như không thể tin những gì mình vừa nghe thấy, hắn lúc trước cho nàng vào trại là vì nghĩ lợi dụng việc nàng đến làm phân tán sự chú ý của đám huynh đệ trong trại, tạm thời không tiếp tục truy vấn hắn về tung tích của Thủ lĩnh, mà nàng đã có phu quân nên hắn càng không lo lắng, cho dù có bị bọn họ phát hiện ra cũng không sợ sẽ không dẹp yên chuyện này. Nhưng không ngờ...

Ánh mắt phó trại chủ đột nhiên hung ác, hắn biết hôm nay là ngày tàn của hắn, nếu mất đi thiết y tà công với võ công của hắn không thể đánh lại Âu Dương Kỳ, cho dù hắn có chết cũng phải lôi nữ nhân chết tiết kia theo cùng. Nghĩ vậy phó trại chủ dùng hết sức lực còn sót lại lao về phía Lâm Thiên Vũ, nàng hừ lạnh xem thường hắn, không thèm né, khi khoảng cách giữa đại đao và tim nàng chỉ còn chừng 1 bàn tay, hắn đột nhiên đứng sững lại, nhìn xuống thanh kiếm đang đâm xuyên qua tim mình, hai mắt trợn trắng như không thể tin, nhìn lên thấy Âu Dương Kỳ đang ôm nàng vào lòng, 1 kiếm chính diện đâm vào tim hắn. Hắn trợn tròn mắt, khóe miệng trào ra máu, sau đó ngã về phía sau, nằm im bất động trên mặt đất, tắt thở, ánh mắt vẫn còn trợn trừng vì không cam tâm.

Lâm Thiên Vũ hừ lạnh chẳng quan tâm, Âu Dương Kỳ rút lại kiếm, lấy ra khăn tay, lau sạch vết máu dính trên đó, sau đó vứt cái khăn tay đi, vừa vịn che lại khuôn mặt chết khó coi của phó trại chủ. Lãng Ba, một khi ra khỏi vỏ chính là phải thấy máu.

41. Chương 41

Chương 41: Khóa học hôn nhân

Sau khi cứu ra đám người trong mật thất, thì trời cũng ửng sáng, việc đầu tiên Lâm Thiên Vũ muốn làm chính là đi ngủ một giấc, nàng cả đêm không ngủ rồi, phải biết giấc ngủ rất là quan trọng với làn da. Còn việc đầu tiên Tịnh Văn muốn làm chính là trừ hậu hoạn, giải quyết bè phái của phó trại chủ. Hắn một thân đầy vết thương y phục rách như xơ mướp muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu lại còn mùi hôi trên người do hơn một tháng chưa tắm rửa chứ, Mạn Vân khuyên thế nào hắn cũng không chịu đi tịnh dưỡng, bằng không thì ít nhất cũng phải tắm rửa thay y phục rồi hẵng đi gặp người. Nhưng là tên kia cứ một mực khẳng khái đòi đi, Mạn Vân khuyên hắn không được đành quay sang cầu cứu Lâm Thiên Vũ, nàng chỉ nhàn nhạt nhìn hắn sau đó phán một câu xanh rờn:

- Xin hỏi khát cái lão thúc, lão đi đâu vậy, nơi đây là sơn trại không phải chỗ lão muốn vào thì vào. Nếu muốn nghe đám thuộc hạ nói như vậy, để bọn họ nhìn người dưới con mắt khác thì cứ đi, dù gì uy phong của phó trại chủ một tháng qua cũng đã át mất cái danh xưng trại chủ của người rồi. - Nói xong liền nắm tay Âu Dương Kỳ phi thân trở về phòng ngủ.

Sau khi sững sờ một lúc lâu suy nghĩ thấy lời Lâm Thiên Vũ cũng có lý, lúc hắn ra đi thì uy phong khi trở về thì thảm hại, như vậy danh tiếng và mặt mũi của hắn còn để ở đâu, đám huynh đệ trong trại nhất định sẽ cười hắn còn có đám bè phái của tên khốn Đỉnh Gia(phó trại chủ) bọn chúng nhất định sẽ được một trận cười hả hê, không hắn nhất định sẽ tiêu diệt hết bọn chúng nhưng không phải lúc này. Nghĩ thông suốt Tịnh Văn cùng Mạn Vân trở về phòng của trại chủ, sau khi xử lý sơ qua vết thương, tắm rửa sạch sẽ, ăn sáng lót dạ, hắn âm thầm triệu tập huynh đệ thân tín trong trại, giúp hắn một mẻ tóm gọn đám người phản bội kia không để sót một ai, an bài xong mọi việc thì mặt trời cũng đã lên cao, hắn là người học võ, không ngủ cũng chẳng sao chỉ cần vận công điều tức sẽ khỏe hẳn lên, vì vậy hắn yên vị trên giường, vận công, Mạn Vân nằm bên cạnh cũng an ổn đi vào giấc ngủ.

Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ trở về phòng thì thấy A Thạch và Liên nhi đang ôm nhau ngủ thẳng cẳng, nàng không nỡ đánh thức họ dậy liền kéo Âu Dương Kỳ sang phòng của Liên nhi, phòng này tuy có nhỏ một chút, giường cũng nhỏ, nhưng có còn hơn không vì thế nàng nhanh chóng cởi bỏ ngoại y, trung y chỉ

còn chưa lại bộ đồ ngủ, tự động lăn vào trong vách ôm chần đi tìm Chu Công nói chuyện phiếm. Âu Dương Kỳ cũng nằm bên cạnh, ôm lấy nàng để nàng tựa vào lòng hắn, yên ổn nhắm mắt điều tức, hắn không có thói quen ngủ khi trời đã sáng, nhưng là không nỡ rời nàng đi vì vậy nằm cùng với nàng.

...

Ba ngày sau, khi trong trại đã trở về trạng thái yên bình như mọi khi, nàng cũng quyết định ngày mai sẽ cùng Âu Dương Kỳ lên đường, định lúc ăn cơm sẽ nói với Tịnh Văn và Mạn Vân.

- Ngày mai ta đi. – Lâm Thiên Vũ đưa vừa gấp con tôm mà Âu Dương Kỳ vừa bóc vỏ xong vừa nói.
- Sao lại đi nhanh như vậy? – Mạn Vân liền nói, trong giọng nói có nồng đậm luyến tiếc.
- Ta lần này đi chơi mà, không thể ở mãi một nơi, phải đi đủ hết các nơi mới được, nếu không sau dịp này ta sợ không có dịp để đi. – Lâm Thiên Vũ lại đẩy một đĩa tôm khác qua cho Âu Dương Kỳ, ý bảo hắn lại tiếp tục.

Hắn không nói gì, vui vẻ ngồi bóc vỏ tôm cho nàng, bởi nàng ăn cơm cũng là một trong những thú vui tao nhã của hắn. Nghĩ lại những thú vui gần đây nhất của hắn đều là liên quan đến nàng, tỷ như vấn tóc cho nàng, ôm nàng ngủ, bởi nàng ăn cơm... Những việc có liên quan đến nàng hắn đều thích.

Mạn Vân liếc mắt nhìn thấy Âu Dương Kỳ từ đầu bữa ăn đến bây giờ chỉ lo ngồi bóc vỏ tôm cho Lâm Thiên Vũ, hắn còn chưa có ăn một tý gì vào bụng liền hảo tâm nhắc nhở:

- Âu Dương thiếu hiệp ngài còn chưa có ăn cơm.
- Không sao. – Âu Dương Kỳ vẫn một bộ mặt vui vẻ bóc vỏ, nhàn nhạt nói.

Lúc này Lâm Thiên Vũ mới nhớ ra hắn còn chưa ăn liền nói:

- Ăn một chút đi, ăn xong lại làm tiếp.
- Ừm. – Sau đó Âu Dương Kỳ rất nghe lời đẩy đĩa tôm đã bóc vỏ sang chỗ Lâm Thiên Vũ, cầm lấy khăn lau tay rồi tao nhã dùng cơm.

Mạn Vân thấy vậy thì dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lâm Thiên Vũ, nghĩ nàng ấy thật hạnh phúc, sau đó len lén liếc nhìn Tịnh Văn. Ai đó còn đang hằng say chiến đấu với thức ăn, như cảm nhận được thê tử đang nhìn mình liền xoay sang nhìn nàng, hỏi:

- Nhìn ta làm gì, ăn cơm đi. – Còn rất tốt bụng giúp nàng gấp một ít rau xanh.

Mạn Vân cảm động, ánh mắt long lanh nhìn Tịnh Văn. Lâm Thiên Vũ nhìn thấy một màn này thì cảm thương thay cho Mạn Vân, lấy nhằm một tên còn đầu gối hơn cả đầu gối, không có một chút phong tình, lên bàn ăn chỉ lo cầm đầu ăn, cũng chẳng gấp cho thê tử một chút gì, còn nếu gấp chỉ toàn gấp rau, cho xin đi ăn rau không làm sao mà đủ dinh dưỡng, chẳng bằng một góc Âu Dương Kỳ. Đấy, vừa mới nghĩ đến hắn liền gấp ngay cho nàng một khối thịt. Nhắc đến thức ăn nàng mới nhớ lần nào ăn cơm cũng là Âu Dương Kỳ gấp thức ăn cho nàng, nhiệm vụ của nàng chỉ là ăn thức ăn trong bát, không cần động tay vào những thứ trên bàn, vì những thứ trên đó không sớm thì muộn cũng tự bay vào trong chén nàng thôi.

Lâm Thiên Vũ thỏa mãn vuốt cái bụng căng tròn, buông bát đĩa. Âu Dương Kỳ theo thói quen múc một chén canh đặt đến trước mặt nàng, hắn cũng buông đĩa tiếp tục bóc vỏ tôm.

Lâm Thiên Vũ bưng bát canh lên miệng uống, canh ấm vừa phải không nóng không lạnh, hương vị đậm đà rất vừa miệng. Thấy nàng uống ngon như vậy Âu Dương Kỳ lại múc thêm một ít cho nàng, Lâm Thiên Vũ cũng vui vẻ uống tiếp, uống xong canh còn có tôm ở một bên chờ nàng hưởng dụng, quả nhiên nàng chọn Âu Dương Kỳ thật là không sai mà, thử hỏi trên đời này còn ai tốt với nàng hơn hắn chứ, càng ngày nàng càng yêu hắn a.

Nhìn vẻ ăn ý hòa hợp giữa hai người Mạn Vân thấy thật hâm mộ, không phải Tịnh Văn không tốt với nàng, nhưng nữ nhân mà, ai lại không muốn phu quân đối tốt với mình, sủng mình, xem mình như bảo vật mà nâng trên tay. Như Lâm Thiên Vũ, nàng quả thật chính là bảo vật vô giá của Âu Dương Kỳ, nhìn bọn họ ân ái như vậy nàng thật sự rất ái mộ, nếu Tịnh Văn cũng quan tâm nàng chỉ bằng một góc nhỏ của Âu Dương Kỳ đối với Lâm Thiên Vũ nàng cũng đã mãn nguyện lắm rồi, chỉ là...

Lâm Thiên Vũ híp mắt nhìn vẻ mặt ủ rũ của Mạn Vân, đưa mắt nhìn Tịnh Văn vẫn còn chưa buông đũa bên kia, đang hăng say ra sức ăn bù cho việc hơn một tháng tháng chưa được ăn, lại nhìn sang Âu Dương Kỳ đang vui vẻ làm osin, lại nhìn Mạn Vân đang dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nàng liên lập tức hiểu rõ nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Thiên Vũ ngồi thẳng lưng, đưa tay đặt lên mu bàn tay của Âu Dương Kỳ ngăn hấn không bóc vỏ nữa, hấn cũng ngược mắt nhìn nàng có chút không hiểu, bình thường nàng rất thích ăn tôm, tôm càng lớn càng tốt, chỉ là lười bóc vỏ, hấn biết vậy nên lần nào cũng bóc cho nàng, vì đó là món nàng thích nên ăn rất nhiều, nàng hôm nay cũng ăn chẳng được bao nhiêu liền bảo hấn ngưng nên hấn có chút mờ mịt nhìn nàng.

Nàng đẩy đũa tôm đến trước mặt hấn, nói:

– Ăn đi, ta ngán rồi.

Hấn cũng không nói gì, nhìn nàng một lát, gặt đầu, giúp nàng giải quyết.

– Mạn Vân, có đôi lúc nữ nhân phải tỏ rõ lập trường cùng suy nghĩ thì nam nhân mới hiểu được. – Lâm Thiên Vũ bưng tách trà hộp một ngụm cho thông họng, nói.

- Ta không rõ lắm. – Mạn Vân có chút ngu ngơ hỏi nàng.

- Ý ta là trong bụng ngươi nghĩ cái gì thì nên nói rõ ra, nếu cứ giữ trong lòng mãi không giải quyết được vấn đề đâu, nam nhân không tinh ý và nhạy cảm như nữ nhân, nhất là cái loại đầu gỗ thì càng phải nói thật rõ ràng, như vậy hấn mới hiểu. – Lâm Thiên Vũ nói với Mạn Vân nhưng ánh mắt thì lia về phía Tịnh Văn còn chưa chịu ngừng ăn, thật không hiểu bao tử của hấn không đầy hay sao, ăn nhiều như vậy mà không thấy tức bụng à, Âu Dương Kỳ của nàng ăn rất ít, có khi còn ăn ít hơn nàng nữa. Như nhận ra áp lực, Tịnh Văn đang ăn như rồng cuốn đột nhiên bị sặc, hấn ngẩng đầu, vô tội nhìn mọi người, hỏi:

– Sao mọi người không ăn?

- Ăn cái đầu ngươi á, ngươi ăn này giờ không thấy no hay sao? – Lâm Thiên Vũ thật muốn lấy cái búa đập vào đầu hấn để hấn tỉnh ra.

- Kỳ thật thì có chút no. – Tịnh Văn chột dạ, ngồi thẳng lưng hay tay đặt song song trên bàn như học sinh tiểu học bị cô giáo mắng.

- No mà còn ăn như vậy, ngươi từ lúc ăn cơm đến giờ thỉnh thoảng cũng chỉ gấp rau cho Mạn Vân, nàng ấy là thê tử của ngươi đấy, sao không quan tâm gì đến nàng hết vậy? – Lâm Thiên Vũ chất vấn thay Mạn Vân.

Tịnh Văn liếc nhìn Mạn Vân thấy nàng đang đỏ mặt cúi gằm mặt thì có chút chột dạ, nhưng là hấn không biết chột dạ ở chỗ nào, hấn không biết làm trượng phu thì phải gấp thức ăn cho thê tử.

- Ngươi đừng nói với ta là ngươi chưa từng nghĩ tới sẽ đối xử tốt với Mạn Vân như thế nào nha. – Lâm Thiên Vũ run run hỏi hấn.

Chỉ thấy đầu Tịnh Văn cúi còn thấp hơn cả Mạn Vân. OMG cái tên này có hiểu định nghĩa hôn nhân là gì không vậy, có biết lấy vợ để làm gì không?

- Ngươi nói cho ta biết ngươi lấy thê tử về để làm gì? – Lâm Thiên Vũ nhỏ giọng hỏi, có kiềm nén không bạo phát với hấn, tránh làm hấn sợ.

Tịnh Văn nghi hoặc nhìn nàng, nàng cố nở một nụ cười tự cho là rất hoà nhã rất dễ gần, thật sự không biết rằng trong mắt Tịnh Văn nụ cười kia hết như ác quỷ đòi mạng, hấn lạnh sống lưng, cố gắng át chế đi cảm giác muốn bỏ chạy, hấn xông xáo trên giang hồ còn chưa từng biết đến chữ sợ nhưng hôm nay ngồi trước mặt cộp me mỹ nhân lại sợ nàng không kiềm chế được mà nhào lên cắn chết hấn.

Thấy Tịnh Văn cứ im lặng, Lâm Thiên Vũ nhin không được quát:

– Nói!

- Lấy thê tử về thì tức là trong nhà có thêm một đôi đũa, một cái bát, ban đêm đi ngủ có thêm một người nằm trên giường, đi đâu cũng có thêm một người kề bên cạnh... – Tịnh Văn càng nói giọng càng nhỏ, hấn nhìn Lâm Thiên Vũ tức đến muốn xì khói liền biết điều mà câm miệng.

- Người nói như vậy chính là xem Mạn Vân như là một người ban ngày thì nhảy đến giành ăn với người ban đêm thì giành giường với người, còn có lúc nào cũng kè kè đi theo quần người? – Mạn Vân còn chưa kịp tức giận vì những lời nói vô tình của Tịnh Văn thì Lâm Thiên Vũ đã bùng nổ, dám động chạm đến nữ quyền của nàng, muốn chết.

- Không, ý ta không phải như vậy, chính là... – Tịnh Văn lúng túng muốn thanh minh nhưng không biết phải nói như thế nào. Lâm Thiên Vũ biết hắn yêu Mạn Vân nhưng không biết cách bộc lộ, lại không biết cách quan tâm chăm sóc nữ nhân nên mới lúng túng như thế.

- Chàng nói, lấy thê tử về nhà làm gì? – Lâm Thiên Vũ quăng củ khoai lang nóng bỏng tay cho Âu Dương Kỳ, kỳ thật nàng cũng muốn biết hắn suy nghĩ muốn cưới nàng về nhà làm gì.

Âu Dương Kỳ nhìn nàng thật lâu, biết nàng muốn nghe lời thật lòng của hắn, hắn yêu thương nhìn nàng, bàn tay to lớn đưa ra cầm lấy tay nàng, thâm tình nói:

- Ta lấy thê tử về nhà để yêu thương, chiều chuộng, chăm sóc, bảo vệ cho nàng, không để nàng phải chịu bất cứ thương tổn hay đau khổ, mang đến niềm vui và hạnh phúc cho nàng, để nàng luôn vui vẻ nép vào lòng ta, nhận sự che chở của ta sủng ái của ta, cứ như vậy cùng ta sống đến già.

Tịnh Văn và Mạn Vân nghe thấy thì sửng sốt, cả hai cùng ngược mắt lên nhìn Âu Dương Kỳ, sự nghiêm túc của hắn, thâm tình của hắn không phải là giả. Lâm Thiên Vũ nghe xong tim cũng mềm như một bãi nước, ngọt ngào lan tràn như muốn nhấn chìm nàng, khoe miệng bất giác cong lên một nụ cười hạnh phúc. Nàng rất tự nhiên đứng lên, hai tay vòng quanh gáy hắn, khom người hôn vào má hắn, mắt hắn, mũi, cuối cùng là bạc môi mỏng câu hồn kia. Hai người hôn nhau khó chia lìa, Tịnh Văn và Mạn Vân nhìn bọn họ đến ngây ngốc, rất lâu sau khi nàng và hắn tách ra, Mạn Vân mới giật mình gục đầu xuống mặt đỏ đến tận mang tai, còn Tịnh Văn thì nuột nước miếng cái ực, quay sang nhìn Mạn Vân bằng ánh mắt nóng rực, len lén đưa tay xuống bàn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

- Đã nghe rõ chưa, lấy thê tử về chính là để yêu thương chiều chuộng, chính vì vậy người có trách nhiệm và nghĩa vụ phải yêu thương nàng, bảo bọc nàng, cùng nàng sống hạnh phúc đến già. – Lâm Thiên Vũ nói.

- Ừm! – Tịnh Văn gật đầu thật mạnh, hắn rất yêu nàng nên hắn sẽ cố gắng đối tốt với nàng, hắn cũng muốn sống hạnh phúc đến già với nàng.

- Còn nữa, Mạn Vân, nữ tử hay ngượng ngùng rất tốt nhưng có một số việc phải bắt chấp ngượng ngùng, người muốn gì thì phải nói ra hắn mới biết nếu cứ cất giấu trong lòng thì người nuối tiếc chính là người. – Lâm Thiên Vũ nói.

- Ta đã biết. – Mạn Vân nhỏ giọng nói.

- Aizz ta không biết những việc ta làm có giúp ích gì được cho hai người hay không, nhưng là ta thật tâm mong hai người hạnh phúc, hai người cũng xem như là một trong số những bạn bè hiếm hoi của ta, một đoạn nhân duyên kia nói gì thì cũng do ta tác thành, ta thật không muốn công sức của ta bỏ ra lại đem đổ sông đổ bể hết. – Lâm Thiên Vũ thật tâm nói.

- Ta biết, ta nhất định không phụ lòng nàng. – Tịnh Văn nghiêm túc nói.

- Ê, đừng nói những lời dễ khiến người ta hiểu lầm như vậy, phải nói là “chúng ta” hai người một khi đã là vợ chồng thì chính là một thể, hai người lúc nào cũng phải có nhau, nên phải nói “chúng ta” người nên nhớ người bây giờ đã không còn đơn độc một mình, người có Mạn Vân, nàng là người thân duy nhất của người, là người thân cận nhất với người, hai người là một thể. – Lâm Thiên Vũ lại tiếp tục làm cô giáo.

- Ta đã biết. – Học sinh Tịnh Văn rất ngoan ngoãn nghe theo.

- Haizz! Ta cũng chẳng giỏi hơn các người là mấy đâu, chuyện tình cảm rất khó nói, ta chỉ mong các người hạnh phúc, Tịnh Văn người phải nhớ rõ những lời ta nói hôm nay. – Lâm Thiên Vũ nói.

Tịnh Văn không nói chỉ gật đầu thật mạnh như chứng minh sự quyết tâm của mình, mạn Vân cảm kích nhìn nàng. Lâm Thiên Vũ cười nhìn hai bạn nhỏ ngây thơ, yêu nhưng lại không biết cách biểu lộ, dù đã là phu thê thì sao chứ, hai người vẫn chưa hoàn toàn trải lòng, vẫn chưa biết cách cho đi và nhận lấy cho nên

không thể cảm nhận được sự ăn ý của đôi phương, hi vọng sau cuộc nói chuyện này hai người sẽ cải thiện được vấn đề tình cảm.

- Nhưng ta nghĩ, giữa phu thê là thê tử thì cứ phải nhận lấy những gì tốt đẹp nhất hạnh phúc nhất, những cái đau khổ nhất cũng phải san sẻ giúp phu quân của mình, người ta nói phu thê như chim cùng rừng, đại nạn ập đến mạnh ai nấy bay, chàng có bỏ ta bay đi hay không? – Lâm Thiên Vũ hỏi Âu Dương Kỳ.

- Không. – Âu Dương Kỳ kiên định nói.

- Chính vì thế cho nên đại nạn nếu có ập đến chúng ta phải cùng nhau chống đỡ, cùng nhau vượt qua. Thê tử được lấy về không phải chỉ biết ngồi chờ phu quân mang lại hạnh phúc mà bản thân còn phải tự mình tạo ra hạnh phúc, phải san sẻ với phu quân dù là niềm vui hay nỗi buồn. Có đôi lúc sẽ cãi nhau nhưng sau đó lại sống yên bình lặng, để phu thê càng hiểu nhau hơn. – Lâm Thiên Vũ kiên định nói, lời này là nói với bản thân cũng là nói với Mạn Vân.

Âu Dương Kỳ nhìn nàng thật lâu, ánh mắt ôn nhu chứa yêu thương cuộn cuộn dâng trào, ánh mắt ấy đã hoàn toàn nuốt chửng tim nàng, làm nàng phải ngoan ngoãn thuận phục.

- Quan trọng nhất là cả hai không được đối gạt nhau, cho dù chỉ là một chút, dù lời nói đối đó có xuất phát từ thiện ý đi chăng nữa cũng không được. Chàng phải nhớ ta ghét nhất là bị lừa dối. – Lâm Thiên Vũ nghiêm túc nói.

Nghe đến đây Âu Dương Kỳ đột nhiên biến sắc, chuyện hắn là vị hôn phu của nàng, hắn vẫn còn chưa nói, chuyện đó có tính là đối gạt nàng hay không. Lâm Thiên Vũ không nhìn thấy vẻ mặt sa sầm của Âu Dương Kỳ vì nàng còn bận hỏi Tịnh Văn một việc.

- Hắc tử, cái mặt thất trong phòng phó trại chủ là do hắc tử đào hay sao, ta thấy cái mặt thất đó cũng khá được, nếu người không dùng gian phòng đó thì cũng nên niêm phong đi, tránh cho việc sẽ xuất hiện một phó trại chủ thứ hai.

- Ta biết, ta nghĩ mặt thất không phải do hắc đào, thật ra thì gian phòng đó lúc trước là của đại bá ta, nhưng ông ấy đã bỏ đi từ khi ta còn bé, sau này ta vì quá tín nhiệm tên khốn kia mới cho hắc dọn vào gian phòng đó, lúc trước cha ta có nói qua cuộc đời đại bá đam mê nhất chính là võ công thứ hai chính là cơ quan, ta nghĩ mặt thất kia là do ông ấy làm, Đỉnh Gia tên khốn kia là do may mắn phát hiện ra thôi. – Tịnh Văn phân tích.

- Chắc vậy, cái mặt ngu phó trại chủ kia làm sao lại làm ra được mặt thất cơ chứ. – Lâm Thiên Vũ khinh bỉ nói.

Hai người nói qua nói lại, Âu Dương Kỳ thoáng trầm tư, nếu theo lời Tịnh Văn nói vậy sự phụ của hắc chính là vị đại bá của Tịnh Văn, điều này quả thật có chút ăn khớp, sự phụ chưa bao giờ nói về gia thế cho hắc nghe, nhưng mặt thất kia có ký hiệu của người, mà người lại không phải là người thích xây dựng mặt thất lung tung, có khả năng rất lớn chính là đại bá của Tịnh Văn. Nhưng việc này thì chứng minh được gì chứ, sự phụ cũng đã qua đời, có nhận thân hay không cũng đã không còn quan trọng nữa rồi. Vì thế Âu Dương Kỳ quyết định im lặng là vàng.

42. Chương 42

Chương 42: Bị người tập kích

Rời sơn trại đã ba ngày, mọi người vẫn tiếp tục hành trình đi về phía tây của mình (nghe sao giống Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh quá ^^!) ra khỏi địa phận của U Lan thôn đi về phía tây hơn trăm dặm sẽ là Lam Mộc thành. Lam Mộc thành nằm ở hướng tây, quanh năm bốn mùa ẩm áp vừa có núi lại có sông nơi đây đặc biệt được lão thiên gia ưu ái ban cho cảnh quang đặc sắc, địa hình thuận lợi phát triển giao thương (việc buôn bán) với các nơi khác, khí hậu ẩm áp, không phải gặp cảnh hạn hán như Thanh An thành hay lũ lụt như Vĩnh Lạc thành, là nơi lý tưởng của thương nhân. Xe ngựa vào thành vì trong thành rất đông đúc nên

không thể đi nhanh nên nhóm người quyết định tìm khách điểm trước, Lâm Thiên Vũ bảo A Thạch đi hỏi thăm xem trong thành có khách điểm nào trên bảng hiệu có khắc con chim ưng hay không. A Thạch chạy đi chừng 1 nén nhang sau thì quay lại, hần thở phì phì leo lên xe ngựa báo cáo tình hình thám thính:

- Những cửa hiệu có khắc hình chim ưng trong thành rất nhiều, có tiệm cầm đồ, tửu lâu, khách điểm, phường vải... – A Thạch kể một lèo dường như sắp đứt hơi, Lâm Thiên Vũ đưa tay ngăn hần ngừng nói, Liên nhi rót cho hần 1 tách trà hần liền cảm ơn rồi rút, mắt phóng điện lung tung. Lâm Thiên Vũ nhìn thấy bọn họ mất đi mây lại thì cười cười.

- Xa phu, đi đến khách điểm lớn nhất thành. – Lâm Thiên Vũ ra lệnh.

- Dạ!

Đi thêm 1 khoảng thời gian chừng một chung trà nữa thì xe ngừng lại. Lâm Thiên Vũ vén màn xe nhìn vào cửa hiệu, quả nhiên sau tên của cửa hiệu có hình 1 con chim ưng đang vỗ cánh khoe vuốt bộ dáng cực kỳ hung hãn tên khách điểm là Mộc Lam, Lâm Thiên Vũ cười nhặt bước xuống xe, Âu Dương Kỳ cũng theo sau, khi nàng bước vào khách điểm, toàn bộ khách điểm dường như đều đồng loạt hít vào một ngụm khí. Nếu lúc trước nói nàng xinh đẹp như đoá hoa lan dưới sương còn đang ngượng ngùng chưa nở bừng, vừa mềm mại lại tinh khiết thì bây giờ nàng chính là đoá mẫu đơn đang nở rực rỡ, vừa kiêu sa lại quyến rũ, mỗi một động tác gợn tay nhắc chân đều là phong tình vạn chủng. Mà công lao này cũng là nhờ Âu Dương Kỳ đi, nuôi nàng tốt đến như vậy, người ta nói nữ tử khi yêu thì sẽ trở nên xinh đẹp hơn, có tư vị của nữ nhân hơn. Lâm Thiên Vũ bây giờ chính là con bướm đã phá kén, khoe đôi cánh rực rỡ với nhân gian.

Thấy mọi người nhìn chằm chằm nàng như vậy Âu Dương Kỳ có chút khó chịu, mày kiếm nhíu lại, tiến lên đến cạnh nàng, cánh tay vòng quanh cái eo nhỏ nhắn, kéo nàng vào trong lòng của hần, công khai chủ quyền, những người trong khách điểm đều âm thầm thở ra một hơi dài tiếc nuối, nhưng vẫn chưa chịu di dời tầm mắt.

Lâm Thiên Vũ đi đến chỗ chưởng quầy, nói:

- Ai quản lý khách điểm này?

- Là ông chủ. – Chưởng quầy có chút bất ngờ nhưng vẫn lịch sự đáp lời, nhìn cách ăn mặc của hai người trước mặt nhất định là con nhà quyền quý, hần không định đắc tội.

- Bảo ông chủ ra đây gặp ta. – Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt ra lệnh.

- Nhưng mà... – Chưởng quầy còn chưa nói hết đã bị ánh mắt hung ác của Âu Dương Kỳ trừng cho sợ hãi, hần ngáp ngừng hồi lâu rồi quyết định đi mời ông chủ, nhìn dáng vẻ hai người trước mặt thật không dễ đụng chạm.

Chưởng quầy bảo tiểu nhị thay hần trông coi quầy, chạy một mạch vào hậu viện tìm ông chủ, Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ thì tìm một bàn trống gần quầy ngồi xuống, A Thạch và Liên nhi sau khi cất xe ngựa xong thì cũng vào theo đứng ở phía sau chờ sai sử.

Lát sau chưởng quầy trở lại, theo sau còn có một nam nhân trung niên chừng 40 tuổi, bước đi nhanh nhẹn, khí tức vững vàng, thoạt nhìn thì đoán được ông ta có võ công. Sau khi ông ta ra đến nơi nhìn thấy Lâm Thiên Vũ ngồi ở trên ghế, liền bước nhanh qua cung kính chấp tay hành lễ:

- Tiểu thư.

Lâm Thiên Vũ nhướng mày, còn chưa mở miệng ông chủ đã lên tiếng:

- Phòng ốc của tiểu thư và cô gia đã chuẩn bị xong từ lâu, mời tiểu thư đi theo thuộc hạ.

Lâm Thiên Vũ nhướng mày cười cười, trong lòng đoán xem vì sao mấy người này lại gọi nàng như vậy, chính phần mười là nhờ phúc của Đoan Mộc Chính rồi. Nàng gật đầu đi theo phía sau ông chủ, ông ta dẫn nàng đi vòng ra sau hậu viện đến một khu nhà ở phía nam rất yên tĩnh không khí lại trong lành. Sau khi mời nàng vào phòng, thấy nàng ngồi xuống hần liền khom người một góc 45 độ chấp tay thành quyền cung kính nói:

- Phó các chủ thứ tội cho thuộc hạ vô lễ.

- Không sao, gọi gì cũng được. – Lâm Thiên Vũ phát phát tay.

Ông chủ đứng thẳng người dậy, vẻ mặt hết sức chuyên chú dường như đang chờ Lâm Thiên Vũ hỏi điều gì đó, nằng nhìn ông ấy, cười cười nói:

- Ông đang chờ ta hỏi vì sao ông nhận ra ta có phải hay không?

Ông chủ có chút ngạc nhiên, sau đó gật đầu.

- Không phải là do các chủ các người sắp xếp hay sao. – Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt nói, đưa tay nhận lấy tách trà mà Âu Dương Kỳ rót cho nằng.

- Vâng. – Ông chủ đáp, tuy rằng ông vẫn nghĩ vị tân phó các chủ này sẽ hỏi nhưng có lẽ nằng đã đoán ra vài phần.

- Một tháng trước tất cả các phân đường, chi nhánh đều nhận được mật lệnh truyền xuống từ các chủ, rằng phó các chủ sẽ đến phía tây du ngoạn phải tiếp đãi cẩn thận, phải tôn kính phó các chủ như là các chủ, sợ các phân đường không nhận ra phó các chủ, người còn gửi kèm theo họa dung(tranh chân dung) của phó các chủ. – Ông chủ cung kính nói.

Đoan Mộc Chính quả thật là huấn luyện thuộc hạ rất tốt, một kẻ không rõ lai lịch như nằng từ đâu nhảy ra, rồi chễm chệ ngồi lên chiếc ghế phó các, lại còn bắt bọn họ phải tôn kính nằng ấy thể mà bọn họ vẫn đều răm rắp nghe theo, không hề có một chút gượng ép. Mà hiệu quả làm việc của tên Đoan Mộc Chính này cũng nhanh ghê chứ, nằng vừa xuất môn ước chừng được 3 tuần, bọn họ từ một tháng trước đã nhận được lệnh tiếp đãi nằng, haizz cái tên này thật là đoán việc như thần, còn tin rằng nằng sẽ nghe lời hấn đến phía tây, chỉ là nằng đã đến rồi.

- Các chủ bây giờ đang ở đâu? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Các chủ có căn dặn khi nào phó các chủ đến thì thông báo với người, người sẽ đến đây tiếp đãi phó các chủ. – Ông chủ đáp.

- Được, vậy ta ở đây chờ hấn. – Lâm Thiên Vũ nói.

... Ba ngày sau Đoan Mộc Chính đến nơi, mọi người trong khách điểm đều ra đón chủ nhân, nằng cũng đi theo, thấy mọi người cúi người khom lưng chào hấn, nằng đứng bên cạnh Âu Dương Kỳ cũng chỉ nhìn hấn cười, còn Âu Dương Kỳ thì bày ra bộ dáng chán ghét ra mặt, phép tắc lịch sự cũng vứt sang một bên. Lâm Thiên Vũ nhìn hấn ăn giấm mà chỉ biết cười khổ, hấn thật sự rất bài xích Đoan Mộc Chính.

- Thiên Vũ, rốt cuộc muội cũng đến. – Đoan Mộc Chính vui vẻ nói.

- Ừm, nghe lời huynh đến phía tây chơi mà. – Lâm Thiên Vũ nói, sau khi hai người làm bạn nằng và hấn cũng thư từ qua lại vài lần, thấy hấn lớn hơn lại đáng yêu nên nằng quyết định gọi hấn một tiếng ca ca, vừa có thể thấy sang bắt quàng làm họ vừa làm cho cái thùng dấm Âu Dương Kỳ được an tâm.

- Nơi đây có rất nhiều thứ hay, ngày mai ta sẽ dẫn muội và muội phụ tham quan khắp nơi. – Đoan Mộc Chính cũng không quên vuốt mông ngựa Âu Dương Kỳ, hấn cũng đâu có ngốc nam nhân một khi ghen rất đáng sợ.

- Ừm. – Âu Dương Kỳ nãy giờ im lặng như người vô hình bây giờ lại lên tiếng sau đó liền xoay người ôm Lâm Thiên Vũ nghênh ngang trở về phòng. Hấn rất hài lòng với cái từ ‘muội phụ’ kia.

Lâm Thiên Vũ nhìn vẻ mặt phờ phợt như tấm gió xuân của hấn thì bật cười, nhin không được mở miệng trên:

- Chỉ như vậy thôi mà chàng đã vui vẻ rồi à, chàng ngây thơ quá đấy...

Còn chưa kịp để nằng nói hết câu hấn liền dùng môi ngăn không cho nằng nói nữa, vẫn là nụ hôn ôn nhu sâu lắng như mọi khi, Lâm Thiên Vũ mỉm cười hạnh phúc.

...

Đoan Mộc Chính y theo lời hứa đưa nằng và Âu Dương Kỳ đi tham quan, có thức ăn ngon, ngắm cảnh đẹp và quan trọng nhất là tất cả đều là miễn phí, quả thật thiên đường là đây.

Tối hôm nay nàng cùng Đoàn Mộc Chính và Âu Dương Kỳ đến Thúy Minh lâu dùng cơm, thức ăn ở đó phải nói là cực phẩm trong cực phẩm nàng ăn đến no mà vẫn còn muốn ăn nữa, nhất là món gà nướng ngũ vị của họ, chắc nhắc đến là lại chảy nước miếng, gà nướng được ướp với ngũ vị 3 ngày 3 đêm cho gia vị thấm tận vào trong xương, sau đó cho lên lửa than thật nóng nướng đều tay, da gà vàng rộp vừa giòn lại thơm, gia vị vừa miệng mùi thơm của ngũ vị cùng mùi thịt gà ở trong bếp đến tận ngoài cửa lầu còn ngửi thấy, mùi thơm động lòng người, chỉ ngửi là đã thấy thèm a.

Cơm no rượu say 3 người lại tản bộ dưới trăng vừa đi vừa nói chuyện phiếm, lúc đi vào trong con hẻm, đột nhiên từ trên trời nhảy xuống hơn chục hắc y nhân, bộ dạng gươm giáo sẵn sàng, chính là chờ bọn họ đến mà ra tay. Đột nhiên hắc y nhân rẽ ra làm hai chừa ra một lối đi, từ sau bọn họ bước ra 1 nam nhân mặc hồng y đeo mặt nạ bạc. Lại là y, môn chủ của Tây Vực môn.

Âu Dương Kỳ thấy nam nhân kia liền lách người đến trước che chắn cho Lâm Thiên Vũ, Đoàn Mộc Chính cũng thủ thế chuẩn bị. Nhìn bộ dạng bọn họ mục đích đến đây chắc chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Nam nhân hồng y phát tay, đám hắc y nhân liền lao về phía bọn họ, Âu Dương Kỳ rút ra Lăng Ba, Lâm Thiên Vũ xuất hồng tiên, Đoàn Mộc Chính sử dụng song đao. Hắc y nhân bao vây lấy 3 người, đồng loạt công kích, 3 người cũng phản kích đột nhiên nam nhân mặt hồng y lao vào công kích Âu Dương Kỳ, hắc y sử dụng một cặp trảo sắc bén vô cùng. Thế trận có chút chênh lệch, địch đông ta ít, không thể cứ chống đỡ vì vậy Lâm Thiên Vũ và Đoàn Mộc Chính tách ra giao đấu với 10 tên hắc y nhân, còn nam nhân hồng y giao cho Âu Dương Kỳ.

Trường tiên như xé gió lao vào đối thủ, hung ác quán lấy như muốn cắt nát đối phương, roi đi đến đâu huyết nhục đi theo đến đó, máu tươi nhuộm đỏ vật áo màu xanh của nàng, máu bắn lên cả mặt, nhưng đám hắc y nhân cũng không phải là hạng vô danh tiểu tốt, cũng ngăn chặn nàng được vài lần, Đoàn Mộc Chính bên kia cũng bận rộn không kém, đao quang lờ lờ ma sát với kiếm phát ra tia lửa, hắc y sử dụng song đao rất thành thạo, đánh vào điểm yếu của đối phương, một đao là thấy máu không chút lưu tình. Bên Âu Dương Kỳ cũng chẳng nhàn rồi, nam nhân hồng y sử dụng trường kiếm, cùng nhuyễn kiếm của Âu Dương Kỳ giao triền, 2 bên đánh nhau kịch liệt, nhuyễn kiếm của Âu Dương Kỳ quán lấy trường kiếm, hắc y lao nhanh về phía nam nhân hồng y, nhuyễn kiếm quán lấy trường kiếm cũng 1 đường quán dài đi theo kéo đến tận chuôi kiếm, Âu Dương Kỳ vung tay tung ra một chưởng, nam nhân hồng y tránh được, hắc y xoay người thu lại trường kiếm, rút ra khỏi sự trói buộc của nhuyễn kiếm, tung ra một cước, Âu Dương Kỳ phi thân lui về phía sau, hai người nhìn nhau trong giây lát, Âu Dương Kỳ nhíu mày, hai nam nhân đứng giữa cuộc chiến nhìn nhau chăm chăm, đột nhiên nam nhân hồng y nói:

- Dừng tay.

Hắc y nhân lập tức ngừng động thủ, nhanh chóng lui về phía sau nam nhân hồng y, hắc y nhìn thoáng qua đám thuộc hạ, không người nào là không bị thương, vết roi vết đao chẳng chịt, quần áo cũng tả tơi không ít. Nếu đám người Âu Dương Kỳ không nương tay có lẽ sẽ không còn ai sống sót.

Chính vì không nhận ra sát khí của bọn họ nên Lâm Thiên Vũ và Đoàn Mộc Chính không dùng hết sức để đánh, đám hắc y nhân dường như chỉ muốn cầm chân bọn họ để Âu Dương Kỳ đo sức với nam nhân hồng y, mục đích lần này của bọn họ đến đây chính là dò xét thực lực của phe ta.

- Các hạ làm như vậy là có ý gì? – Đoàn Mộc Chính ánh mắt sắc bén, giọng nói băng lãnh, nói.

- Lần sau gặp lại. – Nam nhân hồng y nói, xoay người phi thân rời đi, hắc y nhân rất nhanh liền biến mất trong màn đêm.

3 người nhìn nhau, không khí âm trầm hẳn lên.

43. Chương 43

Chương 43: Thân phận thật sự của nam nhân hồng y

Trở về khách điểm 3 người đến thư phòng. Đoàn Mộc Chính yên vị trên chủ tọa, Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Kỳ ngồi phía dưới, không ai lên tiếng.

- Hành động tối nay của Tây Vực môn chắc chắn là đến thăm dò thực lực của chúng ta. – Đoàn Mộc Chính đánh vỡ trầm mặc.

- Mục đích của bọn họ là gì? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

Không ai trả lời, không khí lại trở lại trầm mặc.

- Giang hồ gần đây như thế nào? – Lần này là Âu Dương Kỳ hỏi.

- Rất loạn, lần trước chuyện Vạn Kiếm Phong của Vạn Kiếm sơn trang đột nhiên qua đời cùng với trưởng môn các môn phái liên tiếp bị phanh phui bí mật làm cho bạch đạo gặp một phen sóng gió, hắc đạo cũng nhân đó mà tung hoành, bạch đạo phải tham gia phân giải tranh chấp giữa Nga Mi và Thiếu Lâm, các môn phái khác thì tranh giành chức vị trưởng môn xảy ra nội loạn ngay cả nội loạn của bản môn còn chưa xử lý xong làm sao rảnh rang mà đi dẹp loạn hắc đạo, thế cục bây giờ đang nghiêng về phía hắc đạo mà Tây Vực môn là môn phái mạnh nhất trong hắc đạo, lần bạo loạn này là do Tây Vực môn khởi xướng đứng đầu dẫn dắt các môn phái khác trong hắc đạo, quyết tâm thống lĩnh giang hồ. – Đoàn Mộc Chính nói.

- Vậy lần này Tây Vực môn đến đây là có ý gì, chúng ta không phải người của bạch đạo. – Lâm Thiên Vũ suy tư.

- Có lẽ là muốn chúng ta đầu quân về hắc đạo, Phi Thiên các thuộc phái trung lập trước giờ qua lại với cả hắc đạo và bạch đạo. – Đoàn Mộc Chính nói.

- Có lẽ, nhưng Phi Thiên các cùng lắm chỉ có thể giúp hẩn thu thập tin tức, cũng không giúp ích gì hơn được nữa, mà nếu nói là đến khuyên chúng ta đầu quân thì đáng lẽ phải đến nhà báỉ phỏng hà cơ gì chặn đường chúng ta mà tập kích. – Lâm Thiên Vũ nói.

- Hẩn nói lần sau gặp lại nghĩa là chúng ta sẽ có cơ hội tái kiến, đừng đoán già đoán non nữa lần sau gặp sẽ biết được mục đích của hẩn. – Âu Dương Kỳ nói.

...

Sau khi trải qua một lượt bàn bạc mà không có kết quả, 3 người tách ra trở về phòng. Vừa vào phòng Âu Dương Kỳ liền ôm chặt lấy nàng, hôn nàng thật sâu. Rất lâu sau hẩn buông nàng ra, nàng thở hổn hển nhìn hẩn, đột nhiên lên tiếng:

- Từ sau khi gặp phải đám người Tây Vực môn tập kích chàng trở nên kỳ quái.

- Có sao. – Âu Dương Kỳ ôm lấy nàng, cầm gác trên đầu nàng.

- Có, ta nhận ra. – Lâm Thiên Vũ trả lời chắc chắn.

Hai người trầm mặc hồi lâu Âu Dương Kỳ nhàn nhạt nói:

- Ta cảm thấy môn chủ của Tây Vực môn có chút quen thuộc. Rất giống với một vị bằng hữu của ta.

- Nếu hẩn thật là bằng hữu của chàng thì chàng định làm gì? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

- Không làm gì hết, ta hiện tại vẫn chưa chắc chắn hẩn có phải người đó không, mà cho dù hẩn có thật là bằng hữu của ta đi nữa, một khi muốn thương tổn nàng thì hẩn phải chết. – Âu Dương Kỳ tàn nhẫn nói.

- Aizz, chàng thật là máu lạnh nha, nhưng mà ta thích. – Lâm Thiên Vũ nhón chân hôn lên bạc môi mỏng khiêu gợi của hẩn.

Hai người lại lần nữa đắm chìm trong cơn mưa hôn.

Ba ngày sau

Lúc ba người đang dùng bữa sáng đột nhiên ông chủ khách điểm chạy vào thông báo nói có một vị tự xưng Tây độc môn chủ đến báỉ phỏng Phi Thiên các chủ, đang chờ trong đại sảnh. 3 người nhìn nhau một lát, cả 3 liền đi đến đại sảnh nhìn thấy nam nhân mặc hồng y đeo mặt nạ bạc ngồi một bên thong dong uống trà, không có một chút lo lắng khi đến địa bàn của kẻ địch.

3 người cũng an vị vào chỗ của mình, Đoan Mộc Chính nhìn nam nhân mặc hồng y, hắn cũng ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Đoan Mộc Chính, 2 bên phóng điện xoèn xoẹt, Lâm Thiên Vũ nhìn cảnh này đột nhiên nhớ đến một bộ đam mỹ mà nàng đã đọc trước khi xuyên qua, càng nhìn càng thấy hai người này có tư chất, nhưng là hai bên đều cường thế ai là công ai là thụ??? (anchan: các nàng thông cảm đạo này ta bị hủ nữ hóa, nhưng ko nặng lắm, đa số các nàng đều biết đam mỹ là gì nhỉ, đơn giản là tình yêu của nam x nam, công= người ở trên(chồng); Thụ= người ở dưới(vợ). A men, mong mọi người thứ lỗi cho cách giải thích rất chi là trong sáng của ta, ta là sắc nữ mù. hắc hắc)

Lâm Thiên Vũ nhìn bọn họ độ mắt đến mắt hờn, thần trí bây giờ đang lơ lửng trên cành cây suy nghĩ xem ai là công ai là thụ, Âu Dương Kỳ thấy nàng nhìn hai người nam nhân đến ngây người thì lại lên cơn ghen, hắn trừng mắt nhìn 2 tên đang độ mắt kia, bàn tay bất giác siết chặt lấy tay nàng, Lâm Thiên Vũ đau đến nhăn mặt, đưa mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt mình, lại nhìn Âu Dương Kỳ đang trừng mắt nhìn hai người kia. OMG! Không phải là 3p(tình tay 3 đó mà) chứ hả!!! Tội lỗi, tội lỗi, đừng trách nàng vì sao lại có cái suy nghĩ đồi trụy như vậy ai bảo Âu Dương Kỳ hắn trừng hai người kia làm chi. Âu Dương Kỳ như cảm nhận được nàng đang nhìn hắn, hắn xoay đầu, hung hăng trừng nàng.

Ấy da! Mắc mớ gì trừng nàng chứ??? Lâm Thiên Vũ ngây ngốc nhìn hắn, chớp chớp đôi mắt to trong suốt ngây thơ vô số tội nhìn hắn. Đôi môi mỏng của Âu Dương Kỳ mím lại thành một đường, dường như đang nín nhịn cái gì đó, sau đó đột nhiên có một đôi môi bao lấy môi nàng, không đợi nàng kịp phản ứng Âu Dương Kỳ đã hôn nàng, đưa cái lưỡi ấm nóng của hắn vào khoang miệng của nàng, lướt qua hàm răng của nàng, kiên nhẫn đợi nàng há miệng cho hắn vào, một lúc sau Lâm Thiên Vũ kịp phản ứng lại, nàng đáp lại nụ hôn của hắn, môi lưỡi hai người quấn chặt lấy nhau, hoàn toàn quên mất hai nam nhân đang độ mắt với nhau còn ngồi ở đấy.

Rất lâu sau khi cả hai đều thiếu dưỡng khí hắn mới buông nàng ra, yêu thương vuốt ve hai gò má ửng hồng của nàng, ngắm nhìn dung nhan kiều mỵ của nàng, môi mọng sưng đỏ, đôi gò má phồng hồng, bộ ngực phập phồng lên xuống vì thở dốc, mắt đẹp ngập nước đang lờm lờm, nàng không biết rằng động tác này cực kỳ gợi cảm mê người đến chết mất. Hắn cúi đầu định hôn thêm lần nữa, nhưng tiếng đằng đẵng của Đoan Mộc Chính đã kịp lúc kéo lại lý trí của hắn.

Đoan Mộc Chính ngồi trên chủ vị không ngừng ho khan, trên khuôn mặt tuấn tú phồng một tầng màu hồng nhạt, tuy không nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân hồng y nhưng từ hành động đưa mắt nhìn ra cửa cũng biết hắn có chút ngượng ngùng.

Lúc này Lâm Thiên Vũ mới nhớ ở đây còn có người ngoài, nàng lại phóng khoáng hôn Âu Dương Kỳ như vậy, aizz còn gì là thanh danh của nàng nữa TT0TT.

- Ủm, không biết môn chủ đến đây có việc gì? – Âu Dương Kỳ giải vây cho nàng.

- Ta đến muốn thương lượng với các người vài vấn đề. – Nam nhân hồng y nói.

Lúc này Lâm Thiên Vũ mới để ý giọng nói của hắn có phần quen thuộc, những lần trước gặp hắn nàng không phải đang hoảng sợ thì cũng là hồi hộp, không có chú ý khẩu âm của hắn, hôm nay đối diện với hắn nàng mới phát hiện ra.

Nàng nhìn sang Âu Dương Kỳ thấy hắn vẫn bình thản như cũ, lại nhìn về phía nam nhân hồng y.

- Môn chủ muốn thương lượng việc gì? – Lần này là Đoan Mộc Chính.

- Ta nghĩ các vị cũng biết được chuyện bạch đạo và hắc đạo đang tranh đấu, ta nghĩ với thực lực của Phi Thiên các hắc là biết cục diện bây giờ đang nghiêng về phía nào. – Nam nhân hồng y nói.

- Vậy thì sao? – Đoan Mộc Chính nhàn nhạt nói.

- Ta mong các chủ sẽ không đứng về phía bạch đạo. – nam nhân hồng y thẳng thắn nói.

- Vậy thì ta phải đứng về hắc đạo sao. – Đoan Mộc Chính cười nhạt.

- Không, với thực lực của Tây Vực môn ta tin ta có thể thống lĩnh giang hồ. – Nam nhân hồng y kiêu ngạo nói.

- Khẩu khí rất lớn, thế môn chủ muốn ta làm gì? – Đoan Mộc Chính híp đôi mắt lại nhìn nam nhân hồng y.

- Ta hy vọng các chủ sẽ đứng bên ngoài, không xen vào chuyện này. - Phi Thiên các của ta khi nào thì được xem trọng như vậy, chỉ là một tổ chức thu thập tin tức nhỏ nhỏ đủ sức để phá vỡ cục diện bây giờ sao. - Đoan Mộc Chính ngả ngớn nói. Lâm Thiên vũ lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, có chút mở mang tầm mắt.

- Bao gồm cả tổ chức sát thủ Huyết Dạ. - Nam nhân hồng y nhàn nhạt nói.

- Hừm. - Ánh mắt Đoan Mộc Chính lóe sáng, âm thầm đánh giá nam nhân hồng y.

- Ta đã sớm tra ra Phi Thiên các không đơn giản là một tổ chức thu thập tin tức, bên trong còn có tổ chức Huyết dạ nổi tiếng khắp giang hồ.

- Vậy thì sao. - Đoan Mộc Chính bị vạch trần bí mật cũng không tức giận, tựa lưng vào ghế nói.

- Ta hi vọng cả hai tổ chức trên sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến này.

- Làm như vậy thì ta được lợi ích gì? - Đoan Mộc Chính hứng thú nhìn nam nhân bên dưới.

- Ta có thể đảm bảo sau khi ta thống nhất giang hồ Phi Thiên các và Huyết dạ sẽ là đệ nhất giang hồ, không một ai dám động đến các ngươi. - Nam nhân hồng y kiên định nói.

- Điều kiện rất hấp dẫn, nhưng ta không cần cái danh hiệu đệ nhất kia cũng không cần phải núp bóng của người khác. - Đoan Mộc Chính bất cần nói.

- Vậy điều kiện của các chủ là?

- Ta muốn 1/3 đất đai của ngươi ở Tây Vực, con đường giao thương ở đó phải do ta đứng đầu và cai quản.

- Được, ta đồng ý. - Nam nhân hồng y nói. Hắn không cần phải là đệ nhất phú thương hay là mấy mảnh đất ở Tây Vực, thứ hắn cần chính là cả giang hồ, nếu hắn thu tóm được giang hồ tức là hắn có tất cả.

- Điều kiện thành giao. - Đoan Mộc Chính cười đến thập phần gian xảo, hắn thì khác, hắn không cần giang hồ, hắn muốn làm phú thương giàu có nhất quyền thế nhất nước, có thể nắm giữ mạch sống kinh tế trong tay, thoải mái thao túng mọi thứ.

- Vậy còn thiếu chủ Quỷ Tịch giáo thì sao? - Nam nhân hồng y xoay mặt lại đối diện với Âu Dương Kỳ hỏi.

Lâm Thiên Vũ có chút ngây ngốc nhìn hắn, không kịp hiểu những gì hắn nói, đưa ánh mắt hoang mang nhìn sang Âu Dương Kỳ.

Hắn nắm chặt tay nàng, nâng mắt nhìn nam nhân hồng y, lạnh lùng nói:

- Môn chủ nói như thế là có ý gì?

- Không có ý gì, chẳng lẽ ta nói sai, Quỷ lão nhân sau khi qua đời chẳng lẽ không giao lại Quỷ Tịch giáo cho ngươi, ta không tin tâm huyết cả đời của lão lại không giao cho đồ đệ yêu quý nhất của lão. - Nam nhân hồng y nhìn Âu Dương Kỳ.

- Sao ngươi lại biết việc này, ngay cả Phi Thiên các cũng không thể tra ra. - Âu Dương Kỳ không nói hắn là thiếu chủ của Quỷ Tịch giáo nhưng từ ngữ khí của hắn có thể đoán ra vài phần.

Lâm Thiên Vũ nhìn hắn, bộ dáng hắn lúc này có chút xa lạ, không giống với Âu Dương Kỳ ngày thơ chân chất của nàng, hắn còn có bao nhiêu bí mật mà nàng chưa biết, chuyện của nàng tất cả đều nói cho hắn biết, vậy còn hắn thì sao, còn bao nhiêu chuyện giấu diếm nàng.

Âu Dương Kỳ nhận ra ánh mắt hoang mang nghi vấn của nàng, hắn cầm tay nàng đặt lên môi, thật kính cẩn hôn lên mu bàn tay của nàng, ánh mắt trong suốt sâu thẳm như hồ nước mùa thu không một chút gợn sóng, dùng giọng nói mà chỉ có hai người mới nghe thấy:

- Tin tưởng ta.

Lâm Thiên Vũ nhú mày nhìn hắn, thật lâu sau nàng mới gạt đầu, hắn thả lỏng tay nhưng không buông tay nàng ra, kỳ thật nàng không phải là không tin tưởng hay hoài nghi hắn, nàng chỉ là có chút hiếu kỳ cùng với bất ngờ về thân phận của hắn. Còn tình cảm mà hắn dành cho nàng, cho tới bây giờ nàng chưa từng hoài nghi.

- Vì sao ngươi lại biết chuyện này? – Âu Dương Kỳ khôi phục lại bộ dáng băng lãnh, ánh mắt ôn nhu thâm tình khi này biến mất hoàn toàn.
 - Người dùng Lăng Ba chỉ có một đó chính là Quỷ lão nhân, lão đã qua đời thì chỉ có một người mới có tư cách sử dụng nó chính là đồ đệ duy nhất của lão, Lăng Ba tượng trưng cho thân phận giáo chủ của Quỷ Tịch giáo, nhưng theo tin tức ta nhận được Quỷ Tịch giáo chủ năm nay cũng đã ngoài 30 không thể là người đi, quỷ tịch giáo có một vị thiếu chủ như giao long thấy đầu không thấy đuôi, không có bao người biết đến nhưng lại được giáo phái tôn kính còn hơn cả giáo chủ, còn có một đám ám nhân được huấn luyện đặc biệt chỉ nhận lệnh của thiếu chủ không nhận lệnh của giáo chủ... Tất cả những thứ này có đúng hay không thiếu chủ Quỷ Tịch giáo Âu Dương Kỳ. – Nam nhân hồng y cười trào phúng.
 - Thế ngươi muốn gì. – Âu Dương Kỳ đã sớm đoán ra ý định của hắn, chỉ là vẫn muốn hỏi.
 - Cũng giống các chủ đây, ta hi vọng thiếu chủ có thể không tham gia vào cuộc chiến này.
 - Nếu ta nói không thì sao? – Âu Dương Kỳ nhướn mày hỏi.
 - Ta sẽ gặp rắc rối lớn, theo thông tin ta điều tra được, thực lực của Quỷ Tịch giáo có thể nói là ngang tài ngang sức với Tây Vực môn 2 bên giao đầu lưỡng bại câu thương, cùng lắm là cá chết lưới rách người hưởng lợi sau cùng sẽ là bạch đạo, ta tin thiếu chủ cũng không muốn có kết cục này. – Nam nhân hồng y ánh mắt sắc lẹm nói.
 - Còn gì nữa? – Âu Dương Kỳ lạnh nhạt nói.
 - Còn???... Nể tình ta đã cứu qua lệnh phụ nhân một mạng. – Nam nhân hồng y cười cười.
 - Hừm. – Âu Dương Kỳ híp lại ánh mắt nguy hiểm nhìn Lâm Thiên Vũ.
 - Ha ha, lần đó ta trốn ra khỏi sơn trại đến U Lan thôn xem bị người cường gian may có người tốt bụng ra tay cứu giúp. – Lâm Thiên Vũ cười khan, chuyện này nàng không có nói với hắn, chỉ vì sợ hắn mắng nàng.
 - Hừ. – Âu Dương Kỳ hừ lạnh, ghi tội của nàng để đó, tỷ nữa về phòng từ từ xử lý.
 - Vì nương tử ta có thể đồng ý với người Quỷ Tịch giáo sẽ không tham gia vào trận chiến này. – Âu Dương Kỳ nói.
 - Điều kiện của thiếu chủ là?
 - Sau này khi giang hồ thống nhất Tây Vực môn sẽ không đụng chạm đến Quỷ Tịch giáo cũng như giáo phái của ta cũng sẽ không động đến các người, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.
 - Được. – Nam nhân hồng y nhanh chóng đồng ý.
 - Còn có. – Âu Dương Kỳ nói.
 - Còn có?
 - Ta muốn thấy diện mạo thật sự của ngươi. – Âu Dương Kỳ nói, mắt lạnh nhìn thẳng vào nam nhân hồng y.
 - Diện mạo thật của ta. – Nam nhân hồng y có chút chần chờ.
- Rất lâu sau hắn mới gạt đầu, ngón tay mảnh khảnh đưa lên, gỡ xuống mặt nạ bạc, lộ ra khuôn mặt anh tuấn có vài phần âm nhu vài phần tà khí, ánh mắt thâm thúy băng lãnh, ngũ quan tinh xảo. Nhìn thấy gương mặt kia, Lâm Thiên Vũ há hốc mồm mắt tròn to lên. Ngón tay bạch ngọc giơ lên chỉ về phía nam nhân hồng y, run run nói:
- Triệu, Ngân, Phong, là người a, hèn gì ta cứ cảm thấy có điểm quen thuộc.
- Triệu Ngân Phong không nói gì chỉ cười nhạt.
- Ngươi a, làm sao lại là môn chủ của Tây Vực môn a, không phải nói môn chủ là con trai của cố môn chủ, vậy chả phải Triệu lão gia ông ấy... – Lâm Thiên Vũ bị sốc khá nặng ai có thể tin được cái tên thư sinh trời gà không chặt Triệu Ngân Phong kia lại là tên môn chủ biến thái ác độc âm hiểm kia.

- Không, phụ thân chỉ là một thương nhân bình thường, ta là con nuôi của bọn họ, đến 5 năm trước ta mới biết được cha ruột của mình là ai, sau đó thì mọi việc các người đã biết. – Triệu Ngân Phong cười chưa xót.
- Người a, đã biết bọn ta từ trước vậy mà còn hạ độc thủ với chúng ta a. – Lâm Thiên Vũ tức khí nói.
- Ta không có, ta chưa từng hại các người. – Triệu Ngân Phong nói.
- Thế việc Nhược Tâm Lan thì sao, ta nghe rõ ràng người bảo bà ta giết ta đi. – Lâm Thiên Vũ oán giận nói, nàng còn rất để bụng a, con mụ đó chết rồi mà còn hại Âu Dương Kỳ của nàng.
- Ta không bảo bà ta giết người, bà ta lúc đó nói có người tên Hồ Mỹ Vũ, ta không biết đó là người nên mới bảo bà ta ra tay, còn Âu dương Kỳ ta không hề bảo bà ta xuống tay, chuyện hôm đó chỉ là sơ xuất ngoài ý muốn, sau đó ta biết hần trúng độc liền trở về Thanh An thành lấy rượu cho người giải độc còn gì...
- Thôi, thôi, thôi, người nói nhiều quá, xem như ta chưa từng hỏi người cái gì. – Lâm Thiên Vũ nghe hần giải thích một đồng chuyện nghe một hồi chóng mặt.
- Người muốn thống lĩnh giang hồ. – Âu Dương Kỳ lúc này mới nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn hạo bằng hữu đã không còn băng lãnh như trước, thật ra thì từ sau đêm giao đấu hôm đó hần đã lờ mờ đoán ra thân phận của Triệu Ngân Phong, chỉ là không chắc chắn.
- Đúng vậy. – Triệu Ngân Phong kiên định gật đầu.
- Vậy Quỷ Tịch giáo sẽ không nhúng tay cũng không giúp đỡ. – Âu Dương Kỳ nghiêm túc nói.
- Được.
- Điều kiện thành giao.

44. Chương 44 End

Chương 44: Hôm nay ta phải gả cho chàng

Sau khi Triệu Ngân Phong rời đi, Lâm Thiên Vũ kéo Âu Dương Kỳ trở về phòng.

- Mọi chuyện là sao? – Lâm Thiên Vũ hỏi.

Âu Dương Kỳ đi đến bên bàn, ngồi xuống, rót cho nàng một tách trà, Lâm Thiên Vũ cũng ngồi xuống đón lấy, uống một ngụm.

- Quỷ Tịch giáo là do sư phụ ta sáng lập nên, sau khi người qua đời thì truyền lại cho ta nhưng ta không muốn vì vậy nhường chức lại cho thuộc hạ thân cận của sư phụ cũng chính là giáo chủ bây giờ, ta vốn không muốn dính líu gì đến bọn họ nhưng vì giáo chủ và mấy vị trưởng lão cứ khẳng khẳng giữ ta lại lý do vì ta là người kế thừa chính thống của giáo chủ tiền nhiệm, để tránh sẽ có người lấy lý do giáo chủ không phải là do giáo chủ tiền nhiệm đích thân truyền ngôi mà gây nội chiến, nên ta đồng ý ở lại giúp bọn họ duy trì cục diện ổn định, chỉ có vậy thôi. – Âu Dương Kỳ nói.

- Vậy chuyện chàng hứa với Triệu Ngân Phong có thể thực hiện không, chàng có chắc chắn rằng người của Quỷ Tịch không muốn nhúng tay vào cuộc chiến này?

- Ta nghĩ là có thể, Quỷ Tịch giáo không phải là giáo phái hiếu chiến, từ trước đến nay mục đích hàng đầu của chúng ta là tiền tài không phải quyền lực. – Nói xong Âu Dương Kỳ đi đến bàn học lấy giấy viết cái gì đó, sau đó đi đến bên cửa sổ, rút trong ống tay áo ra 1 cây tiêu cực nhỏ, kích thước chiều dài chừng 5cm chiều ngang 2cm là loại tiêu truyền âm với tần số cao, tai người thường không thể nghe thấy tiếng tiêu, nó là dạng tiêu chuyên dụng dùng để huấn luyện thú.

Lâm Thiên Vũ trợn tròn mắt nhìn, What??? Ở đây mà cũng có còi siêu âm nữa hả??? Ồi zời ơi là ai đã sáng chế ra thứ này vậy???

Âu Dương Kỳ để tiêu lên miệng, thổi một hơi, một lát sau Lâm Thiên Vũ nghe thấy tiếng đập cánh, sau đó một con chim ưng hai mắt sáng ngời, cặp vuốt sắc bén, bộ lông đen nhánh, trên ức nó còn có 1 bộ lông màu trắng vòng quanh cổ. Nó đậu trên bệ cửa sổ, thân thiết dùng cái đầu nhỏ nhỏ cọ dụi vào tay áo Âu Dương Kỳ, Lâm Thiên Vũ thích thú nhìn nó, nâng đến gần, nhìn nó chăm chăm.

- Ta có thể sờ nó không? – Lâm Thiên Vũ mắt dán vào người chim ưng hỏi.

- Có thể, nhưng nếu nó giương cánh thì hãy buông ra, Tiểu Oai không thích người khác chạm vào nó trừ ta.

- Âu Dương Kỳ sờ sờ đầu chim ưng nói.

Lâm Thiên Vũ được sự cho phép của Âu Dương Kỳ liền duỗi bàn tay bạch ngọc về phía chim ưng, nó như có linh tính đưa cặp mắt sáng quắc nhìn nàng, nàng âm thầm nuốt nước bọt, đưa tay đến gần, miệng cười hiền lành, nói:

- Tiểu Oai ngoan, cho ta sờ một chút, lát nữa ta lấy thịt cho ngươi ăn.

Lúc tay nàng gần chạm vào bộ lông mềm mượt đen bóng của nó thì đột nhiên nó vỗ cánh phành phạch ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm nàng như đang cảnh cáo không cho nàng đến gần nó. Âu Dương Kỳ sợ vuốt sắc của nó làm nàng bị thương nên kéo nàng tránh ra xa, cách nó một khoảng an toàn rồi mới dừng lại.

- Gì chứ đồ chim keo kiệt, không cho ta sờ, cẩn thận ta vặt trụi lông ngươi làm ưng nướng bây giờ. – Lâm Thiên Vũ trừng mắt với chim ưng.

Chim ưng như nghe hiểu lời nàng nói, nó vỗ cánh mãnh liệt hơn còn phát ra tiếng kêu ken két khiến người nổi da gà.

- Còn dám thị uy với ta, ngon nhào vô, ta sợ ngươi chắc. – Lâm Thiên Vũ thách thức chim ưng.

Âu Dương Kỳ nhìn một người một chim mà dở khóc dở cười, hấn tiến lên, đem từ giấy vừa viết xong cuộn tròn lại, vắt vài cái ống đựng thư bên chân chim ưng, sau đó vuốt ve nó vài cái, nó như hiểu được liền bay đi.

Lâm Thiên Vũ ầm ỨC nhìn chim ưng xinh đẹp bay đi mất, vưỡn môi nói:

- Con chim của chàng là giống đực hay cái?

Âu Dương Kỳ có chút không theo kịp trình độ trở mặt của nàng, một lúc sau nói:

- Đực.

Lâm Thiên Vũ cười gian manh, trong lòng thầm tính toán. Âu Dương Kỳ thấy vẻ mặt này của nàng thì cười khổ, không biết nàng lại nghĩ ra cái quỷ kế gì.

- Nàng lại đánh chủ ý gì lên Tiểu Oai rồi.

- Không có gì, ta thấy nó đi một mình rất buồn, lại là giống đực nên định tìm cho nó một cô bạn gái ý mà.

- Lâm Thiên Vũ cười hắc hắc, trong lòng âm thầm bổ sung, 1 cô bạn gái đến để ngược nó.

Âu Dương Kỳ tuy không hiểu bạn gái mà nàng nói là gì nhưng từ vẻ mặt của nàng cũng có thể đoán biết sơ sơ rằng cô bạn gái kia chẳng phải là thứ hiền lành gì.

- Ta muốn nuôi ưng, còn phải là giống cái nữa, lông màu trắng, chàng tìm giúp ta đi. – Lâm Thiên Vũ ra lệnh.

- Ta sẽ cố gắng. – Âu Dương Kỳ cười khổ, hấn biết mà, chủ ý của nàng chẳng có thứ gì là tốt lành cả.

- À, mà cái còi siêu âm ấy chàng ở đâu có thế? – Lâm Thiên Vũ tò mò nhìn cái còi bé tý trên tay Âu Dương Kỳ.

- Hửm, nàng nói cái này. – Nói xong còn giơ lên trước mặt Lâm Thiên Vũ, thấy nàng gật đầu lia lịa hấn liền nói tiếp.

- Cái này gọi là Thiên Lý tiêu, là một người bạn ở biên cương tây vực cho ta, hấn chuyên kinh doanh huấn luyện thú, có ưng, ngựa và nhiều loài thú khác, Tiểu Oai là hấn tặng cho ta.

- Ô, chúng ta nhanh đến tây vực, ta thật nóng lòng muốn biết người bạn đó của chàng a. – Lâm Thiên Vũ vui vẻ nói.

- Ừm, nhanh lên để còn kịp trở về Vĩnh Lạc thành trước mùa xuân nữa. – Âu Dương Kỳ cười sủng nịnh nhìn nàng.

Lâm Thiên Vũ thoáng đỏ mặt nàng biết câu nói trên của ẩn ám chỉ ý gì, về trước mùa xuân để mà còn thành thân a. Thấy nàng đỏ mặt hần bật cười, cúi đầu xuống tìm kiếm môi nàng, hai người hôn nhau khó chia lìa.

Vài ngày sau cả hai lại lên đường, Đao Mộc Chính có việc phải trở về tổng cục Phi Thiên các, thế là nhóm người chia tay nhau, người cần làm việc thì đi làm người cần chơi thì đi chơi.

....

Đông qua xuân cũng tới, Hôm nay trên dưới Âu Dương gia hân hoan chuẩn bị nghênh đón thiếu gia và thiếu phu nhân hồi phủ, tuy gọi nàng là thiếu phu nhân có hơi sớm nhưng không bao lâu nữa thôi nàng sẽ là thiếu phu nhân của bọn họ. Âu Dương nhị lão đã sớm đứng chờ ngoài cổng, sau khi nhận được thư của Âu Dương Kỳ, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chỉ còn chờ nhân vật chính trở về là mọi chuyện sẽ đâu vào đấy ngay.

Xa xa nhìn thấy một cỗ xe ngựa cực lớn đang chậm rãi tiến về phía Âu Dương gia, mọi người trong lòng hồi hộp chờ đợi. Xe ngựa dừng hẳn trước cửa Âu Dương gia, rèm xe bị xốc lên, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Kỳ, mọi người trong phủ cười đến thật xán lạng. Âu Dương Kỳ đưa tay đỡ lấy bàn tay bạch ngọc của mỹ nhân, dìu nàng xuống xe. Lâm Thiên Vũ bước xuống xe, cùng Âu Dương Kỳ đi đến chỗ Âu Dương nhị lão đang đứng, ngoan ngoãn cúi chào. Âu Dương nhị lão cười đến tít cả mắt lại hỏi thúc hai người vào nhà. Lâm Thiên Vũ đi trên con đường dẫn đến đại sảnh, mắt nhìn quanh quất thấy thấy có chút kỳ lạ, nhà có hỉ sự hay sao mà treo lồng đèn đỏ còn trang hoàng khắp nơi, mà chỉ độc một màu đỏ chói mắt.

Lâm Thiên vũ nhin không được nói thầm bên tai Âu Dương Kỳ:

- Nhà chàng có chuyện vui hay sao ấy khắp nơi toàn màu đỏ.

Âu Dương Kỳ cười có chút gian manh, nói:

- Lát nữa nàng sẽ biết là cái chuyện vui gì.

Lâm Thiên Vũ nôn nóng muốn biết là cái chuyện gì mà Âu Dương Kỳ lại thần bí như thế, vừa vào đến đại sảnh nàng liền sững người, khắp nơi trang hoàng long lẫy, màu đỏ nhuộm hết cả một đại sảnh, lồng đèn đỏ thắm tơ lụa cũng đỏ nốt, khắp nơi giăng đèn kết hoa cũng không sao nhưng thứ làm nàng hoảng là cái chữ song hỷ nằm chính ỳnh phía sau chủ tọa. Lâm Thiên Vũ nuốt một ngụm nước bọt, cười khan, quay sang nhìn Âu Dương Kỳ, nàng cười lúc này so với khóc còn khó coi hơn.

- Đây đây đây... Là là xảy ra... Chuyện gì?

- Nàng nói thử xem. – Âu Dương Kỳ cười thật tươi với nàng.

Lâm Thiên Vũ mặt nhẫn như khi ăn ớt, ánh mắt rưng rưng nhìn hắn.

- Có thể dời lại vài ngày sau được không?

- Không được. – Dường như là tất cả những người trong Âu Dương gia đều lên tiếng một lượt.

Tiếp đó không kịp đợi nàng phản bác, nàng liền bị một đám nữ nhân vây lấy lôi kéo đi về một gian phòng, sau đó bọn họ thay phiên nhau tra tấn nàng, chính xác là tra tấn. Sau khi nàng bị bọn họ lật qua lật lại xoay tới xoay lui cả trăm lần thì cuối cùng mọi việc cũng kết thúc. Người chăm sóc dâu phủ hồng khăn lên đầu nàng, che mắt tầm nhìn của nàng, sau đó nàng nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng hô lên rằng: – Giờ lành đã đến.

Sau đó nàng được người dìu đi ra bên ngoài, nói nàng không khấn trương là nói dối, nàng đang rất rất khấn trương đây, lòng bàn tay đều đỏ mồ hôi ướt nhẹp, tim đập như trống trận, ngay cả bước đi cũng có chút run rẩy. Nàng biết hôm nay nàng phải gả cho hắn, sau ngày hôm nay nàng chân chính thuộc về hắn, là thê tử của hắn, là người của Âu Dương gia.

Nàng khăn trương, rất khăn trương a, có chút hồi hộp, một chút chờ mong nhưng vui mừng là nhiều. Nàng dưới hồng khăn cười hạnh phúc, miệng cười mãi cũng không khép lại được.

Âu Dương Kỳ cũng thế, sau khi thay ra một thân hỉ phục đồ thắm miệng ngoác rộng đến mang tai. Mà Âu Dương nhị lão ngồi trên chủ tọa cũng cười đến không thể khép miệng lại được.

Sau khi được dìu vào hỉ đường ở đại sảnh, nàng được người dìu đi đến trước mặt Âu Dương nhị lão, người chăm sóc dâu đặt vào tay nàng một đầu dây của đồng tâm kết, đầu còn lại đương nhiên là Âu Dương Kỳ cầm, sau đó có tiếng hô:

- Nhất bá thiên địa. – Nàng được người đỡ quỳ xuống, sau đó dập đầu.
- Nhị bá cao đường. – Nàng lại dập đầu với cha mẹ chồng của mình.
- Phu thê giao bá. – Lần này là dập đầu với Âu Dương Kỳ.
- Đưa vào động phòng. – Sau câu nói này là một tràng vỗ tay và tiếng chúc mừng liên tiếp. Còn có tiếng Âu Dương Kỳ cảm ơn rồi rít, tiếng cười mãn nguyện của cha mẹ chồng, và rất nhiều rất nhiều thanh âm khác.

Sau đó nàng được người dìu đi, ngày càng cách xa tiếng huyền ảo, sau đó nàng nghe thấy tiếng mở cửa, nàng được người dìu vào phòng, rồi ngồi lên giường, ánh nến ảm áp lập lòe phát sáng, nàng hồi hộp chờ đợi phu quân của mình, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy khăn trương đến như vậy, bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, nàng hồi hộp nắm chặt tay.

Rất lâu sau khi nàng lần nữa nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là tiếng mọi người trong phòng chúc mừng. Người sắc sóc dâu nói:

- Chúc tân lang tân nương bách niên giai lão, cầm sắc hảo hợp loan phượng hòa minh ...

Sau một loạt câu chúc tốt đẹp Âu Dương Kỳ đưa cho người sắc sóc dâu một bao lì xì thật nặng, bà ta cảm ơn rồi rít. Nàng nghe thấy người sắc sóc dâu bảo tân lang gỡ hồng khăn, nàng hồi hộp đến quên cả thở, ngồi thẳng người chờ đợi giây phút nhìn thấy hân.

Đột nhiên hồng khăn bị gỡ lên, ánh sáng bao lấy nàng, nàng ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt sâu như nước mùa thu của hân, đôi mắt đang nhìn nàng cười sùng nịnh, tràn đầy yêu thương. Khóe môi hân cong lên ôn nhu nhìn nàng, phút chốc nàng cũng gương khóe môi cười với hân. Sau đó nàng nhìn thấy mắt hân lóe sáng, hệt như có hai đốm lửa nhỏ bùng cháy.

Người sắc sóc dâu đem tới hai ly rượu, bảo hai người uống rượu giao bôi. Nàng vòng tay sang tay hân, đưa ly rượu lên môi, mắt hai người nhìn nhau không dời đi một chút nào.

Tiếp đó hân ngồi xuống cạnh nàng, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, vẫn chăm chú như thế, ôn nhu như thế nhìn nàng hệt như muốn nhấn chìm nàng vào bể ngọt ngào.

Người sắc sóc dâu đi đến, cầm vạt áo của hai người buộc thành một cái nút thắt, sau đó rất hiểu ý lui ra ngoài, để lại không gian riêng cho đôi tân lang tân nương.

Hân vẫn nhìn nàng chăm chú như thế, nàng bị nhìn mãi có chút ngượng ngùng, cúi mặt xuống, 2 gò má phỉm hồng. Hân đưa tay nâng khuôn mặt phần nộn của nàng lên, vẫn dùng ánh mắt nóng rực đó nhìn nàng, thật lâu sau môi hân áp lên môi nàng, dịu dàng tinh tế hôn lên môi nàng hệt như đang hôn lên thứ trân quý nhất đời hân, nụ hôn vừa dài vừa sâu, tay hân từ từ dỡ bỏ những thứ cản trở trên thân hai người, cơn mưa hôn bất ngờ đổ ập xuống thân thể nàng, hân dịu dàng hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, từng chút một chiếm lấy...

Đêm dài đằng đẵng, sau màn trương là cảnh xuân ảm áp động lòng người, bên ngoài phòng cũng là một bầu trời xuân thoáng đãng. Mùa xuân này nàng đã gả cho hân, hai người cùng nắm tay nhau đi đến thiên đường hạnh phúc do hân tạo ra cho nàng, nơi đó có hân có nàng cùng những bảo bối do nàng và hân tạo ra.

Một cuộc sống tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

TOÀN VĂN HOÀN

45. Chương Ngoai Truyen

Phiên ngoại : Ngũ bảo bối của Âu Dương gia.

Vào một buổi sáng đẹp trời chim hót líu lo trên cành, ông mặt trời ló dạng tươi cười chào mừng một ngày mới an lành.

Tại một nơi nào đó của Âu Dương gia, trong một căn phòng có một tiếng rống phát ra

- Cha, nương hai người lại chơi trò mất tích... – Tiếng rống non nớt phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của Âu Dương Nhất Nhật cậu bé chỉ mới 10 tuổi nhưng ngũ quan hết như Âu Dương Kỳ nói chính xác hơn là giống hết như Âu Dương Kỳ bản thu nhỏ.

Sau khi tiếng rống phát ra không bao lâu trong phòng đột nhiên xuất hiện thêm mấy thân ảnh.

- Sao, cha nương lại trốn nhà đi chơi nữa rồi hả? – Âu Dương Tam Lập 8 tuổi cầm một nhánh cây khô mặt mũi lấm lem bùn đất chạy xộc vào.

- Đúng vậy. – Âu Dương Nhất Nhật vừa nói vừa đưa ra một tờ giấy trên đó chỉ viết có vài chữ: “ Chúng ta đi chơi đừng lo lắng”. Nhìn xem trên đời này có cha mẹ nào vô lương tâm như bọn họ không, để đứa con chỉ mới hơn 10 tuổi đầu cai quản cả cái nhà lớn như vậy còn bọn họ thì trốn đi du sơn ngoạn thủy, khi nào hết tiền lại chạy về lấy, lấy xong lại cuốn gói bỏ đi. “Trời ơi, không biết kiếp trước nó phạm phải cái tội gì kiếp này phải đầu thai vào làm con trưởng của bọn họ.” Âu Dương Nhất Nhật trong lòng than thở.

- Đến, đến, nhị ca huynh thua, mau đưa tiền uôi. – Âu Dương Ngũ Nhận mới 6 tuổi mặc y phục màu lam bên hông đeo 1 cái hà bao màu đỏ thêu công tinh xảo, mặt mày hơn hử nói với người đứng bên cạnh.

- Gì chứ, không phải muội cá là cha nương 3 ngày mới đi sao, nếu tính giờ cha nương về và giờ cha nương đi thì chỉ có 2 ngày rưỡi, tính ra là muội thua mới đúng. – Âu Dương Nhị Hàng 9 tuổi mặc trường sam màu trắng phe phẩy chiết phiến cười đến thật gian manh.

- A, huynh gian xảo, không tính, trận này không tính. – Âu Dương Ngũ Nhận chu cái miệng nhỏ nhắn lên khàn nghì.

- Ngũ muội trận này là muội thua như thế nào lại không tính, mau, đưa tiền đây. – Âu Dương Nhị Hàng gấp chiết phiến lại về mặt nguy hiểm nói.

- Không đưa, huynh chơi ăn gian. – Âu Dương Ngũ Nhận sống chết không chịu nhận thua ôm chặt lấy hà bao.

- Hai đứa câm miệng hết cho ta. – Âu Dương Nhất Nhật trán nổi gân xanh, bực mình quát.

Hiện trường một mảnh yên ắng, đột nhiên một tiếng khóc thét vang lên:

- Oa hu hu hu... – Âu Dương Tứ Tĩnh giật mình vì đại huynh đột nhiên quát nên bật khóc.

- Đại ca tứ tỷ khóc là do huynh đó nha. – Âu Dương Ngũ Nhận vui mừng khi thấy người gặp họa, tứ tỷ của nó một khi khóc thì rất khó ngừng.

- Đúng a, lần này không liên quan đến ta, là do huynh quát muội ấy mới giật mình mà mỗi khi giật mình hay sợ muội ấy lại khóc, là do huynh đó. – Âu Dương Nhị Hàng ném đá xuống giếng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu đại ca.

- Lão đại a, nam tử không nên làm nữ tử khóc, huynh thật là aizz... – Âu Dương Tam Lập bày ra bộ dáng ông cụ non.

- Tứ muội ngoan a, đại ca là quát nhị đệ và ngũ muội a, không phải quát muội đâu, ngoan đừng khóc.

- Thật... Hic... Thật sao? – Âu Dương Tứ Tĩnh 7 tuổi gương đôi mắt to tròn ngập lệ hỏi.

- Thật a, huynh không phải quát muội đâu, đại ca thương nhất là Tĩnh nhi mà. – Âu Dương Nhất Nhật ra sức dỗ dành.

Âu Dương Ngũ Nạn nghe vậy thì bĩu môi, Âu Dương Tam lập thì ra sức vuốt lên hai cánh tay đang nổi đầy da gà da vịt, Âu Dương Nhị Hàng thì cười khinh thường, công phu nịnh nọt của đại ca tụi nó ngày càng cao a.

Đợi cho đến khi Âu Dương Tứ Tĩnh ngừng khóc thì đương sự Âu Dương Nhị Hàng và Âu Dương Ngũ Nạn đã sớm chuồn mất khỏi hiện trường trong phòng chỉ còn lại Âu Dương Tam Lập đang ngồi chồm hổm dưới đất nghịch ngợm thứ gì đó.

Âu Dương Nhất Nhật day trán, cố gắng kiềm chế tức giận nói:

- Tam đệ, đệ đường đường là tam thiếu gia của Âu Dương gia, ngồi dưới đất còn ra thể thống gì, mau đứng lên.

- Đệ đang xem thử xem địa hình trong phòng của huynh có thể đặt bẫy được không. – Âu Dương Tam Lập về mặt chuyên chú nói.

- Không cần đệ phải nhọc công, muốn đặt bẫy đi về phòng đệ mà đặt ấy.

- Không nhọc, đệ đã đặt mấy cái bẫy chông ngay trước cửa phòng huynh, nếu có kẻ lạ xâm nhập nhất định sẽ bị bắt ngay.

- Đệ dám, Âu Dương Tam Lập đệ dám táy máy tay chân tại trúc viện của ta, đệ cút về tông viện của mình muốn làm gì thì làm, cấm động đến đất đai ở chỗ này của ta. – Âu Dương Nhất Nhật rốt cục nhìn không được nữa bạo phát.

- Oa hu hu hu... – Âu Dương Tứ Tĩnh đang ngồi trên ghế, tay cầm tách trà nghe đại ca quát giạt mình làm rơi tách trà, tính nhất gan lại yêu khóc phát tác.

- Lão đại a, huynh lại làm tứ muội khóc. – Sau khi nói xong câu này Âu Dương Tam Lập chạy biến đi, tránh bị lão huynh cho ăn đòn.

Âu Dương Nhất Nhật lại phải ra sức dỗ dành tiểu muội yêu khóc.

Ngoài cửa phòng có hai bóng người lấp ló:

- Thấy chưa muội nói đại ca nhất định sẽ làm tứ tỷ khóc nữa mà, mau đưa tiền đây. – Âu Dương Ngũ Nạn thấp giọng nói, bàn tay mồm mĩm chìa ra.

- Còn chưa phân thắng thua cả ngày nay nhất định sẽ có người khác làm cho tứ muội khóc, không chỉ có đại ca không đâu, muội cứ chờ xem. Một ngày còn chưa hết muội đã đòi tiền có phải là sợ thua không? – Âu Dương Nhị Hàng trêu tức.

- Sợ cái đầu huynh á.- Âu Dương Ngũ Nạn nóng máu mắng.

- Vậy thì cứ chờ xem. – Âu Dương Nhị Hàng xấu tính nói.

- Chờ thì chờ ai sợ ai.

2 người tranh luận suốt trên đường đi, tối hôm đó rốt cuộc Âu Dương Nhị Hàng thắng cuộc chỉ bởi một chiêu khích tướng nho nhỏ Âu Dương Ngũ Nạn quát ầm lên trong lúc ăn cơm còn nóng tính hất đổ cả bàn ăn thế là Âu Dương Tứ Tĩnh ngồi gần đấy lại bật khóc. Âu Dương Ngũ Nạn không những bị mất tiền mà còn bị đại ca cấm thực hết một bữa, oan ức cùng tức giận không có chỗ phát tiết nó liền đi đến được phòng của nương thức suốt đêm chế tạo thuốc xổ siêu cấp, 3 ngày sau đó Âu Dương Nhị Hàng chỉ có thể ôm bó ngồi chết dí trong phòng không thể đi đâu. Bởi vậy mới nói thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội nữ nhân, nhất là nữ nhân Âu Dương aizz...

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-doi-phu-quan>